

book size: 16.7 x 23.7 cm (สัน) 16 mm (เพื่อตัดตก) 5 mm



التَّسْبِيحُ وَالتَّقْوَى

لِلْقَوْلِ الْمَفِيدِ

بِقَلَمِ الْفَقِيرِ إِلَى عَفْوِ رَبِّهِ

للشيخ هيثم بن محمد جميل سرحان

alsarhaan.com باللغة التايلاندية

สงวนลิขสิทธิ์ © ติดต่อสอบถามได้ที่: alsarhaan.com ได้รับอนุญาตจากกระทรวงสาธารณสุข



ติดต่อ ศูนย์แนะนำรู้จักอิสลาม จ.สตูล
+6694-330-6198  แนะนำรู้จักอิสลาม



التَّسْبِيحُ وَالتَّقْوَى

อธิบายหนังสือ กิตาบุตเตอาฮัด



แจกฟรีเป็นวิทยาทาน ห้ามจำหน่าย

อธิบายหนังสือ

กิตาบุตเตอาฮัด



อธิบายและเรียบเรียงโดย

เชคฮัยซัม บิน มุฮัมหมัด ญะมิล ชัรฮาน
อดีตอาจารย์สอน ณ สถาบันมัสยิด อันนะบะวีย
และผู้ดูแลเว็บไซต์ อັตตะช็ล อัลอิลมีย

แปลโดยคณาจารย์

ศูนย์แนะนำรู้จักอิสลาม จ.สตูล



التَّقْسِيمُ وَالتَّعْيِيدُ لِلْقَوْلِ الْمُفِيدِ

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า
(จากหนังสือกิตาบุตเตอาฮีด)



เรียบเรียงโดย

เชคฮัยซัม บิน มุฮัมหมัด ซัรฮาน

อดีตอาจารย์ในมัสยิดอัล - นาบาวี

และผู้อำนวยการของเว็บไซต์ :

alsarhaan.com

ขออัลลอฮฺทรงโปรดอภัยโทษแก่ท่าน และบิดามารดาของท่าน และผู้นำตำราเล่มนี้มาเผยแพร่

เป็นวิทยาทาน

แปลโดยคณาจารย์

ศุนย์แนะนำรู้จักอิสลาม จ.สตูล

จัดพิมพ์ครั้งที่ 1

สงวนลิขสิทธิ์

นอกจากผู้นำไปพิมพ์แจกฟรีเป็นวิทยาทาน โดยผ่านการ
ตรวจสอบจากผู้เรียบเรียงตำราแล้วเท่านั้น

กรุณาติดต่อสอบถามได้ที่ :
islamtorrent@gmail.com

ได้รับอนุญาตจากกระทรวงสาธารณสุข

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

มวลการสรรเสริญเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ พวกเราสรรเสริญต่อพระองค์ ขอความช่วยเหลือ และขออภัยโทษต่อพระองค์ และพวกเราขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ให้พ้นจากความชั่วร้ายของจิตใจของพวกเรา และให้พ้นจากความชั่วร้ายของการทำงานของพวกเรา ผู้ใดที่อัลลอฮ์ทรงให้ทางนำ จะไม่มีผู้ใดทำให้เขาหลงทาง และผู้ใดที่พระองค์ทรงทำให้เขาหลงทาง ก็จะไม่มีการชี้นำให้แกเขาได้ และฉันขอปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพภักดีที่แท้จริง นอกจากอัลลอฮ์องค์เดียวเท่านั้น และปฏิญาณตนว่าท่านนบีมุฮัมมัดนั้นเป็นบ่าวและร่อซูลของพระองค์.

กฎเกณฑ์สำคัญที่ควรรู้ก่อนเรียนหนังสือเล่มนี้

๑. ผู้เรียนต้องท่องจำตัวบทของหนังสือเล่มนี้ก่อนเรียน (จงท่องจำเพราะทุกคนที่ท่องจำสิ่งใดได้เขาคือผู้นำ).
๒. รู้ถึงจุดมุ่งหมายของการนำอายะฮ์อัลกุรอานต่างๆเหล่านั้นมาใช้เป็นหลักฐาน และรู้ถึงสาเหตุของการยกหลักฐานเหล่านั้นในแต่ละบท.
๓. รู้ถึงวาระต่างๆของแต่ละบทในหนังสืออัตเตอาฮีด (กิตาบูตเตอาฮีด) และสาเหตุที่ได้นำบทต่างๆเหล่านั้นมาใช้ในหนังสือ ก็เพื่อที่จะสามารถเชื่อมโยงหนังสือเล่มนี้เข้าด้วยกัน.
๔. ให้ใช้หนังสือที่อธิบายตัวบทเพียงเล่มเดียว และหนังสือหลักของเราก็คือ (อัลเกาลูลุมุฟีต) ของเชคมุฮัมหมัดบินซอและห์ อัลอุษัยมีน รอฮิมะฮ์อัลลอฮ์ และหลังจากที่เราเสร็จสิ้นจากการอธิบายจากหนังสือเล่มนี้ เราถึงจะใช้การอธิบายของเขทท่านอื่นต่อไป เพื่อที่เนื้อหาต่างๆจะได้ไม่ปะปนกัน.

ทำไมเราถึงต้องเรียนหนังสือเล่มนี้

๑. เพราะบรรดาปราชญ์ที่มีความรู้อย่างถ่องแท้ได้แนะนำให้อ่านหนังสือเล่มนี้.
๒. เพราะเป็นหนังสือที่ประพันธ์ขึ้นมาเกี่ยวกับเรื่องเตอาฮีดได้ดีที่สุด.
๓. เพราะผู้ประพันธ์ รอฮิมะฮ์อัลลอฮ์ มีความสามารถในการใช้เหตุผลหลักกลางหลักฐานของผู้ที่ขัดแย้งกับท่าน และสามารถตอบโต้ข้อเคลือบแคลงของพวกเขาด้วยกับหลักฐานได้อย่างดีเยี่ยม.
๔. เพราะอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตอบรับหนังสือเล่มนี้ ด้วยการให้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายต่างยอมรับหนังสือเล่มนี้.
๕. บรรดาปราชญ์ต่างแนะนำให้เราท่องจำและหาความเข้าใจจากหนังสือเล่มนี้.
๖. การตั้งหัวข้อในแต่ละบทและการจัดลำดับก่อนหลังเป็นการจัดเรียงได้อย่างดีเยี่ยม.
๗. ปวงปราชญ์ต่างให้ความสำคัญด้วยการใช้หนังสือเล่มนี้ในการสอน ตลอดจนมีการอธิบายตัวบทกันอย่างแพร่หลาย.
๘. เพราะหนังสือเล่มนี้อ้างอิงด้วยกับหลักฐานทั้งจากอัลกุรอานและซุนนะหฺ.

๙. ใช้ถ้อยคำที่ง่ายในการประพันธ์.

๑๐. ปวงปราชญ์ต่างยืนยันและเป็นพยานถึงความรู้ที่เต็มเปี่ยมและอะกิตะฮ์ที่ถูกต้องและปลอดภัย ของผู้ประพันธ์หนังสือเล่มนี้.

๑๑. เพราะหนังสือเล่มนี้ให้ความสำคัญอย่างมากและดีเลิศในการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ ด้านการเคารพสักการะต่อพระองค์ อันเนื่องมาจากข้อผิดพลาดหลายๆอย่างที่เกิดขึ้นในสังคม พร้อมกันนั้นยังได้กล่าวถึงการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ ในด้านการงาน การบริหาร การครอบครอง ตลอดจนในด้านพระนามและคุณลักษณะของพระองค์ด้วย.

๑๒. เพราะผู้ประพันธ์ได้เจริญรอยตามแนวทางของชาวสะลัฟ โดยที่ในหนังสือเล่มนี้ไม่มีคำพูดของท่านเองแต่อย่างใด ดังตัวอย่างที่ท่านอิหม่ามอัลบุคอรีย์ รอฮิมะฮ์อัลลอฮ์ได้ทำไว้เป็นแบบอย่างในหนังสืออัศคอเฮียะห์ของท่าน.

บทต่างๆในหนังสืออัตเตาฮีดโดยสรุป (มีทั้งหมด ๖๗ บท)

ก่อนที่จะเรียนหนังสือเล่มใดก็ตาม สมควรอย่างยิ่งที่เราจะอ่านบทนำและสารบัญของหนังสือเล่มนั้นเสียก่อน เพื่อที่เราจะได้รู้ถึงเนื้อหาที่สำคัญของหนังสือเล่มนั้น และเข้าใจถึงแนวทางของการประพันธ์หนังสือ ตลอดจนเราสามารถที่จะมองภาพรวมของหนังสือเล่มนั้นได้ และด้วยเหตุนี้เราได้แบ่งหนังสือของเราเล่มนี้ออกเป็น ๑๐ ส่วนด้วยกัน.

ส่วนที่ ๑ : บทนำ (มี ๕ บท)

บทที่ ๑ : ว่าด้วยเรื่อง จำเป็นที่เราจะต้องให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา : บทนี้ได้มีการอธิบายถึงการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ ซึ่งนับได้ว่าเป็นสิ่งแรกและเป็นสิ่งที่จำเป็นที่สุด และเตาฮีดนั้นก็คือสิ่งที่บรรดานบีต่างๆได้เรียกร้องเชิญชวนไปสู่สิ่งนี้.

บทที่ ๒ : ว่าด้วยเรื่อง ความประเสริฐของเตาฮีด และสิ่งที่จะมาลบล้างความผิด : บทนี้ได้ทำให้เราเกิดความถวิลหาการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ และเพื่อให้ความกระจ่างกับบางคนที่อ้างว่า “การกล่าวถึงความประเสริฐของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (เช่นความประเสริฐของเตาฮีด) ไม่ใช่หลักฐานที่บ่งบอกว่าสิ่งนั้น ไม่จำเป็นที่จะต้องเรียนรู้” ก็เพราะว่ายังคงมีคนที่พยายามหลีกเลี่ยง และไม่แสวงหาการเรียนรู้และสอนเรื่องของเตาฮีด.

บทที่ ๓ : ว่าด้วยเรื่อง ผู้ใดก็ตามที่มีเตาฮีดอย่างถูกต้อง เขาจะได้เขาสวรรค์โดยไม่ถูกสอบสวน : บทนี้ได้พูดถึงการขัดเกลาเตาฮีด หรือการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์อย่างถูกต้องและบริสุทธิ์จากซิริก และบิตอะฮ์ (อุตริกรรม) ตลอดจนบาปต่างๆ ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งเหมาะสมที่จะกล่าวถึงบทนี้ หลังจากที่ก่อนหน้านี้ได้พูดถึงถึงความประเสริฐของเตาฮีดและความจำเป็นที่เราจะต้องเรียนรู้สิ่งนี้.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

บทที่ ๔ : ว่าด้วยเรื่อง ความเกรงกลัวจากการตั้งภาคี : บทนี้ได้พูดถึงว่าผู้ใดปรารถนาที่จะให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์อย่างถูกต้อง จำเป็นที่เขาจะต้องเกรงกลัวการทำชิริก และกลัวว่าผู้อื่นจะตกอยู่ในสภาพของการทำชิริกเช่นกัน ก็เพราะว่าบางทีเราคิดว่าตัวเองนั้นได้ทำให้ถูกต้องแล้ว แต่ปรากฏว่ายังไม่ถูกต้อง และแต่ละบทที่มาหลังจากบทนี้ คือข้อเท็จจริงที่สำคัญที่จะทำให้เรามีเตาฮีดอย่างถูกต้อง ยกตัวอย่างเช่นบทนี้ว่าด้วยเรื่องการเกรงกลัวการทำชิริก ก็เพราะสิ่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำให้เตาฮีดถูกต้องและสมบูรณ์.

บทที่ ๕ : ว่าด้วยเรื่อง การเชิญชวนไปสู่การปฏิญาณตนว่าไม่มีมีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพภักดีที่แท้จริง นอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น ได้กล่าวถึงบทนี้ก็เพราะสาเหตุที่สำคัญ ๒ ประการ (อัลลอฮ์ทรงรู้ดียิ่ง).

✿ ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาที่จะมีเตาฮีดอย่างถูกต้องและสมบูรณ์ จำเป็นที่เขาจะต้องเรียกร้องไปสู่เตาฮีด เหมือนกับท่านนบี ﷺ และบรรดาศอฮาบะฮ์ของท่านได้เคยปฏิบัติ.

✿ เพื่อตอบโต้คนที่กล่าวอ้างว่าสิ่งแรกที่ต้องเรียกร้องผู้คนก็คือการละหมาด.

ส่วนที่ ๒ : การอธิบายความหมายของเตาฮีด (มี ๙ บท)

บทที่ ๖ : ว่าด้วยเรื่อง การอธิบายความหมายของเตาฮีด และการปฏิญาณตนว่า “ ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮ์ ” หลังจากที่เรารู้แล้วว่าเตาฮีดนั้นมีความจำเป็นเช่นใด เราก็ต่างถวิลหาสิ่งนั้น และพยายามทำให้ตัวเรามีเตาฮีดอย่างถูกต้องและสมบูรณ์ พร้อมกับเกรงกลัวการทำชิริก ตลอดจนเรียกร้องเชิญชวนไปสู่สิ่งนั้น ก็สมควรที่เราจะอธิบายถึงข้อเท็จจริงของเตาฮีด โดยเริ่มตั้งแต่บทนี้จนถึงบทสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้.

บทที่ ๗ : ว่าด้วยเรื่อง ชนิดหนึ่งของชิริกได้แก่ การสวมใส่ห่วงกำไลข้อมือ ข้อเท้า ผูกเส้นด้าย หรืออื่นๆ จากนี้ เพื่อเป็นการรักษาหรือป้องกันโรคภัย : และนี่ก็คือการอธิบายความหมายของเตาฮีดและรู้จักสิ่งตรงข้ามกับเตาฮีดนั่นก็คือชิริก.

บทที่ ๘ : ว่าด้วยเรื่อง การอ่านเปาและเครื่องรางของขลัง : บทนี้ได้อธิบายถึงการอ่านเปาที่ต้องห้ามและเครื่องรางของขลังซึ่งเป็นชิริกที่ทำลายเตาฮีด.

บทที่ ๙ : ว่าด้วยเรื่อง ผู้ที่ขอบารอกะห์ (ความเป็นสิริมงคล) กับต้นไม้ หรือก้อนหิน และอื่นๆ : บทนี้ได้อธิบายถึงการขอเอาบารอกะห์ที่เป็นที่ห้าม ที่ค่านและบ่อนทำลายเตาฮีด.

บทที่ ๑๐ : ว่าด้วยเรื่อง การเชือดเพื่อถวายต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ : บทนี้ได้มีการอธิบายถึงการเชือดเพื่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ ด้วยความรัก การให้ความยิ่งใหญ่ ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ค่านกับเตาฮีด.

บทที่ ๑๑ : ว่าด้วยเรื่อง ไม่นอนุญาติให้เชือดสัตว์เพื่ออัลลอฮ์ ในสถานที่ที่มีการเชือดเพื่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ : บทนี้ได้อธิบายถึงการกระทำของคนโง่เขลาบางคน ที่ได้ลอกเลียนแบบหรืออาจจะมีส่วนร่วมกับการบูชายัญในพิธีกรรมศาสนาของพวกเขา ในวันรื่นเริงต่างๆ ตลอดจนตามสถานที่ต่างๆ ที่พวกเขาบูชาสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ และสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ค่านกับเตาฮีด.

บทที่ ๑๒ : ว่าด้วยเรื่อง ชนิดหนึ่งของชิริกคือการบนบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ : บทนี้ได้อธิบายถึงการบนบานที่เป็นที่ห้ามที่ค่านกับเตาฮีด.

บทที่ ๑๓ : ว่าด้วยเรื่อง ชนิดหนึ่งของชิริกคือการขอความคุ้มครองให้พ้นจากสิ่งชั่วร้ายต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ : บทนี้ได้ทำการอธิบายถึงการขอความคุ้มครองต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ในสิ่งที่ไม่มีผู้ใดกระทำได้

นอกจากพระองค์เท่านั้น และนั่นก็เป็นสิ่งที่ค้านกับเตาฮีด.

บทที่ ๑๔ : ว่าด้วยเรื่อง ชนิดหนึ่งของซิริกคือขอความช่วยเหลือให้พ้นจากทุกข์ภัยในยามคับขันต่อสิ่งอื่น นอกจากอัลลอฮฺ หรือวิงวอนขอต่อสิ่งอื่นนอกจากพระองค์ : บทนี้ได้อธิบายถึงการงานบางชนิดที่เป็นซิริก ไม่ว่าจะเป็นการร้องขอความช่วยเหลือในยามคับขัน หรือตุอาอ์ในยามปรกติต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ ในสิ่งที่ไม่มิผู้ใดกระทำได้นอกจากพระองค์เท่านั้น และนั่นก็คือสิ่งที่ค้านกับเตาฮีด.

ส่วนที่ ๓ : ยืนยันว่าการสักการะต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺนั้นเป็นสิ่งที่ใช้ไม่ได้ (มี ๔ บท)

บทที่ ๑๕ : ว่าด้วยคำรัสของอัลลอฮฺ ที่พระองค์กล่าวว่า : พวกเขาจะให้สิ่งที่ยังเกิดอันใดมีส่วน (กับพระองค์) ทั้ง ๆ ที่พวกมันถูกบังเกิดขึ้นกระนั้นหรือ ? : บทนี้ได้ปฏิเสธการสักการะต่อสิ่งอื่น นอกเหนือจากอัลลอฮฺ ตะอาลา ไม่ว่าจะเป็นปี รูปเจิวัด หรืออื่นๆจากนั้น.

บทที่ ๑๖ : ว่าด้วยคำรัสของอัลลอฮฺ ที่พระองค์กล่าวว่า : การชะฟาอะฮ์ จะไม่เกิดประโยชน์อันใด ณ ที่พระองค์ นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงอนุญาตแก่เขาจนกระทั่งเมื่อความหวาดกลัวได้คลายจากจิตใจของพวกเขา พวกเขาบอกว่า “ พระเจ้าของพวกท่านได้ตรัสอะไรนะ ? “ พวกเขาบอกว่า “ สัจธรรม : บทนี้ได้ปฏิเสธการสักการะต่อบรรดามะลาอิกะฮ์ผู้ทรงเกียรติ

บทที่ ๑๗ : ว่าด้วยเรื่อง การร้องขอชะฟาอะฮ์ : บทนี้ได้ปฏิเสธและตอบโต้การขอชะฟาอะฮ์ของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อพระเจ้าที่จอมปลอมของพวกเขา

บทที่ ๑๘ : ว่าด้วยคำรัสของอัลลอฮฺ ที่พระองค์กล่าวว่า : แท้จริง เจ้าไม่สามารถที่จะชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่เจ้ารักได้ แต่อัลลอฮฺทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ บทนี้ได้ปฏิเสธการได้รับทางนำที่ทำให้ได้รับความสำเร็จจากผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺ.

ส่วนที่ ๔ : สาเหตุที่ทำให้ลูกหลานท่านนบีอาดัมตกศาสนา (มี ๔ บท)

หลังจากที่ได้มีการอธิบายถึงความหมายที่แท้จริงของเตาฮีดและได้แจกแจงว่าการสักการะต่อสิ่งอื่น นอกจากพระองค์ เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องและทำไม่ได้ ก็สมควรที่จะกล่าวถึงสาเหตุที่จะทำให้ตกศาสนา (กระทำให้สิ่งที่เป็นการปฏิเสธต่ออัลลอฮฺ) เพื่อที่เราจะได้ระวังสิ่งต่างๆเหล่านั้น.

บทที่ ๑๙ : ว่าด้วยเรื่อง สาเหตุของการปฏิเสธของมนุษย์ (ลูกหลานท่านนบีอาดัม) และการละทิ้งศาสนาของพวกเขา ก็คือ การเลยเถิดต่อบรรดาคนศอและห์ (บรรดาคนดี) นี่คือนสาเหตุที่อันตรายมากที่ทำให้มนุษย์ตกลงไปอยู่ในการปฏิเสธ และนี่ก็คือซิริกประการแรกที่เกิดขึ้นในหมู่มวลมนุษยชาตินี้.

บทที่ ๒๐ : ว่าด้วยเรื่อง โทษที่รุนแรงสำหรับคนที่เคาะรอะฮ์ต่ออัลลอฮฺในบริเวณกุโบร์ของคนศอและห์ เมื่อเป็นเช่นนั้นหากว่าเขาสักการะต่อกุโบร์ของคนศอและห์เหล่านั้นโทษจะเป็นเช่นใด ? : บทนี้ได้กล่าวถึงส่วนหนึ่งซึ่งนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้ตกอยู่ในสภาพของการทำซิริก นั่นก็คือรูปจำลอง และรูปปั้นต่างๆ ตลอดจนการยึดเอากุโบร์เป็นมัสยิด (คือการทำอิบาดะฮ์ต่างๆในกุโบร์).

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

บทที่ ๒๑ : ว่าด้วยเรื่อง การเลยเถิด และทำเลยขอบเขตต่อบรรดาคุปัย์ของคศและห์ ซึ่งการทำเช่นนั้นก็เหมือนกับทำให้สิ่งเหล่านั้นเป็นประหนึ่งตั้งรูปเจวิดที่ถูกเคารพูชาอื่นจากอัลลอฮ์ : บทนี้ได้กล่าวถึงสาเหตุหนึ่งของการปฏิเสธต่ออัลลอฮ์ นั่นก็คือการเลยเถิด ทำเลยขอบเขตต่อบรรดาคุปัย์ของคศและห์

บทที่ ๒๒ : ว่าด้วยเรื่อง การปกป้องหลักการเตาฮีดของท่านนบี ﷺ และการปิดกั้นทุกช่องทางที่จะนำไปสู่ชริก : บทนี้ได้กล่าวถึงการที่ท่านนบี ﷺ ได้ปิดกั้นทุกวิถีทางที่จะนำไปสู่ชริก ทั้งในด้านหลักความเชื่อและหลักปฏิบัติ และจะมีบทหนึ่งหลังจากนี้ ที่จะกล่าวถึงการที่ท่านรอซูล ﷺ ได้ปิดกั้นจากคำพูดบางประการที่จะนำไปสู่ชริกเช่นกัน.

ส่วนที่ ๕ : ปฏิเสธต่อหลักฐานของคนทีกล่าวอ้างว่าชริกจะไม่เกิดขึ้นในประชาชาตินี้ หรือในคาบสมุทรอรับ (มี ๑ บท)

บทที่ ๒๓ : ว่าด้วยเรื่อง แท้จริงส่วนหนึ่งของประชาชาตินี้ จะทำการเคารพูชารูปเจวิด

ส่วนที่ ๖ : การงานต่างๆของชัยฎอน (มี ๗ บท)

บทที่ ๒๔ : ว่าด้วยเรื่อง ไสยศาสตร์บทนี้ได้ยืนยันว่าไสยศาสตร์นั้นไม่สามารถกระทำได้ยกเว้นเสียแต่ ผู้ที่กระทำจะต้องปฏิเสธต่ออัลลอฮ์ (คือใช้วิธีที่มีการปฏิเสธต่ออัลลอฮ์ในขั้นตอนของการทำไสยศาสตร์) และนี่ก็คือสื่อสำคัญที่ร้องเรียกผู้คนไปสู่การปฏิเสธต่ออัลลอฮ์.

บทที่ ๒๕ : ว่าด้วยเรื่อง ชนิดต่างๆของไสยศาสตร์ : บทนี้ได้สอนให้เรารู้จักไสยศาสตร์ที่แท้จริง และมันก็มีอยู่หลายชนิด ซึ่งจำเป็นที่เราจะต้องออกห่างจากมันทุกๆประการ.

บทที่ ๒๖ : ว่าด้วยเรื่อง หมอดูและอื่นๆ : บทนี้ได้อธิบายให้เราเข้าใจถึงลักษณะของคนเหล่านั้น และได้แจกแจงถึงฮุก่ม (ข้อชี้ขาด) สำหรับคนทีไปหาหมอดู และรูปแบบต่างๆของการไปหาพวกเขา.

บทที่ ๒๗ : ว่าด้วยเรื่องการรักษาไสยศาสตร์ด้วยกับไสยศาสตร์ : บทนี้ได้จัดปัญหาต่างๆทีเกิดขึ้นในเรื่องนี้ ซึ่งได้มีการกล่าวถึงการรักษาทีเป็นทีต้องห้าม และการรักษาบางชนิดทีได้รับการผ่อนปรนให้ทำได้.

บทที่ ๒๘ : ว่าด้วยเรื่อง การถือโชคกลาง : บทนี้ได้ปฏิเสธความเชื่อเรื่องกลางร้ายของคนในยุคสมัยญาฮิลียะห์.

บทที่ ๒๙ : ว่าด้วยเรื่อง โหราศาสตร์ : บทนี้ได้ปฏิเสธต่อความเชื่อทีว่าตำแหน่งการโคจรของดวงดาวต่างๆนั้น ส่งผลต่อเหตุการณ์ต่างๆทีเกิดขึ้นบนโลกใบนี้.

บทที่ ๓๐ : ว่าด้วยเรื่อง การขอฝนจากดวงดาว : บทนี้ได้ปฏิเสธความเชื่อในเรื่องจักรราศี ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุและต้นตอของชริก.

ส่วนที่ ๗ : การงานต่างๆของหัวใจ (มี ๙ บท)

บทที่ ๓๑ : ว่าด้วยคำรัสของอัลลอฮฺ ที่พระองค์กล่าวว่า : **และในหมู่มนุษย์นั้น มีผู้ที่ยึดถือบรรดาภาคีอื่นจากอัลลอฮฺ** บทนี้ได้ปฏิเสธต่อการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺสำหรับคนที่ให้ความรักต่อสิ่งที่ถูกสร้าง (มัลลูก) เทียบเท่ากับความรักที่มีต่ออัลลอฮฺ หรือรักสิ่งนั้นมากกว่าพระองค์.

บทที่ ๓๒ : ว่าด้วยคำรัสของอัลลอฮฺ ที่พระองค์กล่าวว่า : **แท้จริงชัยฏอนนั้น เพียงขู่ได้เฉพาะบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามมันเท่านั้น** บทนี้ได้ปฏิเสธการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺสำหรับคนที่เกรงกลัวสิ่งที่ถูกสร้าง (มัลลูก) เทียบเท่ากับการเกรงกลัวอัลลอฮฺ หรือกลัวสิ่งนั้นมากกว่าพระองค์.

บทที่ ๓๓ : ว่าด้วยคำรัสของอัลลอฮฺ ที่พระองค์กล่าวว่า : **และแต่อัลลอฮฺนั้นพวกเจ้าจงมอบหมายเถิด หากพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา** บทนี้ได้ปฏิเสธการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺสำหรับคนที่มอบหมายต่อสิ่งอื่นนอกเหนือจากพระองค์.

บทที่ ๓๔ : บทที่ว่าด้วยคำรัสของอัลลอฮฺ ที่พระองค์กล่าวว่า : **แล้วพวกเขาปลอดภัยจากอุปายของอัลลอฮฺกระนั้นหรือ** บทนี้ได้อธิบายถึงหนทางที่จะนำผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺไปสู่พระองค์ นั่นก็ด้วยความกลัว และหวังในความเมตตาของพระองค์.

บทที่ ๓๕ : ว่าด้วยเรื่อง ส่วนหนึ่งจากการอิหม่านต่ออัลลอฮฺคือ การอดทนต่อการกำหนดของพระองค์ บทนี้ได้อธิบายถึงสภาพของคนที่มิเตาฮีดอย่างถูกต้องเวลาที่ประสบกับบททดสอบ (ภัยชะลา).

บทที่ ๓๖ : บทที่ว่าด้วยเรื่อง การโอ้อวด บทนี้ได้อธิบายถึงอันตรายอันใหญ่หลวงของการโอ้อวดสำหรับคนที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ และการโอ้อวดนั้นยังเป็นสิ่งที่นำหาวาดกลัวที่สุดที่มันจะเกิดขึ้นกับบรรดาคนซอและห์ทั้งหลาย.

บทที่ ๓๗ : บทที่ว่าด้วยเรื่อง ชนิดหนึ่งของชิริก คือ การที่คนๆหนึ่งทำงานเพื่อจุดมุ่งหมายของโลกดุนยานี้เพียงอย่างเดียว (ชิริกเล็ก). บทนี้ได้อธิบายให้ทราบว่า การที่คนๆหนึ่งทำความดีเพียงเพื่อหวังผลประโยชน์ในดุนยานี้เป็นชิริก โดยที่เขาจะมีความพอใจหรือโกรธก็เพียงเพราะผลประโยชน์ในดุนยาเท่านั้น.

บทที่ ๓๘ : ว่าด้วยเรื่อง ผู้ใดก็ตามที่เชื่อฟังบรรดาผู้รู้และผู้นำในการสั่งห้ามสิ่งที่อัลลอฮฺทรงอนุมัติ หรือการอนุมัติในสิ่งที่อัลลอฮฺทรงสั่งห้าม แท้จริงเขาได้ยึดเอาคนเหล่านั้นเป็นพระเจ้าแล้ว (ชิริกในด้านการเชื่อฟัง). บทนี้ได้อธิบายถึงสิ่งที่ค้านกับการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺอย่างถูกต้อง นั่นก็คือการเอาสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺมาใช้ในการตัดสินปัญหาต่างๆ.

บทที่ ๓๙ : ว่าด้วยคำรัสของอัลลอฮฺ ที่พระองค์กล่าวว่า : **โดยที่เขาเหล่านั้นต้องการที่จะให้การตัดสินแก่อัญญาฮูต** บทนี้ได้ช่วยให้คนที่มิเตาฮีดอย่างถูกต้องเข้าใจถึงความหมายของการปฏิเสธต่ออัญญาฮูต (สิ่งที่ถูกเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺด้วยความพึงพอใจ) และในบทนี้ยังได้อธิบายถึงความหมายที่แท้จริงของการอิหม่านที่จริงจังและการอิหม่านที่จอมปลอม.

ส่วนที่ ๘ : การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในด้านพระนามและคุณลักษณะของพระองค์ (มี ๑ บท)

บทที่ ๔๐ : ว่าด้วยเรื่อง ผู้ที่ปฏิเสธส่วนหนึ่งส่วนใดของพระนามและคุณลักษณะของพระองค์ บทนี้ได้ปฏิเสธการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ของคนๆหนึ่ง ซึ่งเขาได้ปฏิเสธส่วนหนึ่งส่วนใดของพระนามและคุณลักษณะของพระองค์.

ส่วนที่ ๙ : ถ้อยคำที่ต้องห้ามและที่เป็นชิริก (มี ๒๙ บท)

บทที่ ๔๑ : ว่าด้วยคำรัสของอัลลอฮ์ ที่พระองค์กล่าวว่า ที่ว่า : พวกเขาระหนักตีในความโปรดปรานของอัลลอฮ์ แต่แล้วพวกเขาปฏิเสธมัน บทนี้ได้อธิบายถึงสิ่งจำเป็นในการปฏิบัติตน สำหรับคนที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ต่อความโปรดปรานของพระองค์.

บทที่ ๔๒ : ว่าด้วยคำรัสของอัลลอฮ์ ที่พระองค์กล่าวว่า : ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่าให้มีผู้เท่าเทียมใด ๆ ขึ้นสำหรับอัลลอฮ์ โดยที่พวกเจ้าก็รู้จักกันอยู่ บทนี้ได้อธิบายถึงสภาพที่กระทำได้สำหรับคนที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในการสาบานต่อพระองค์ ส่วนการสาบานต่อสิ่งอื่นนั้นไม่อนุญาตให้กระทำทั้งสิ้น และได้บอกถึงข้อแตกต่างระหว่างการใช้ “วา” ที่หมายถึง (และ) และการใช้ “มุมะมะ” ที่หมายถึง (แล้วหลังจากนั้นแล้วก็).

บทที่ ๔๓ : ว่าด้วยเรื่อง โทษของคนที่ไม่ยอมรับการสาบานต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา บทนี้ได้บอกให้รู้ถึงสภาพความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮ์ในหัวใจของผู้ที่ให้เอกภาพต่อพระองค์เวลาที่เขาได้สาบานต่อพระองค์

บทที่ ๔๔ : ว่าด้วยเรื่อง การกล่าวว่า มาซาอัลลอฮ์ วะชิตะ (นี่เป็นสิ่งที่อัลลอฮ์ประสงค์ และท่านก็ประสงค์เช่นกัน) บทนี้ได้เตือนผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ให้ระวังการทำให้มีส่วนร่วมในความประสงค์ (ระหว่างอัลลอฮ์และมนุษย์).

บทที่ ๔๕ : ว่าด้วยเรื่อง ผู้ใดที่ดำ่ว่ากาลเวลา เท่ากับว่าเขาได้หมิ่นประมาทต่ออัลลอฮ์ บทนี้ได้เตือนผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในการคำทอสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งนั่นเป็นการคำทอต่อการทำงาน และการบริหารของพระองค์.

บทที่ ๔๖ : ว่าด้วยเรื่อง การเรียกชื่อว่า ผู้พิพากษาสูงสุด หรือคำอื่นที่คล้ายคลึงกัน บทนี้ได้เตือนผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ให้ระวังการละเมิดต่อพระองค์ในด้านการเป็นเจ้าของ เป็นผู้ครอบครอง และเป็นผู้บริหารกิจการต่างๆของพระองค์.

บทที่ ๔๗ : ว่าด้วยเรื่อง การให้เกียรติต่อพระนามของอัลลอฮ์ ตะอาลา และการเปลี่ยนชื่อเดิมไปเป็นชื่ออื่นเพื่อเป็นการให้เกียรติต่อพระองค์ บทนี้ได้อธิบายถึงมารยาทของผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ที่พึงจะมีต่อพระองค์ พระนามและคุณลักษณะของพระองค์ ต่อศาสนาของพระองค์ ตลอดจนบรรดานบีของพระองค์

บทที่ ๔๘ : บทที่ว่าด้วยเรื่อง บทบัญญัติของศาสนาต่อผู้ที่ดูหมิ่นอัลลอฮ์ หรือเหยียดหยามต่ออัลกุรอาน หรือดูถูกเหยียดหยันต่อท่านร่อซูล ﷺ บทนี้ได้อธิบายถึงการสูญสิ้นของการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ สำหรับคนที่ดูถูก เหยียดหยาม และได้บอกถึงวิธีการปฏิบัติตนต่อคนเหล่านั้น และได้บอกถึงความจำเป็นในการรักษาลิ้นของเรา.

บทที่ ๔๙ : ว่าด้วยคำรัสของอัลลอฮ์ ที่พระองค์กล่าวว่า **และเมื่อเราได้ให้เขาลืมรสความเมตตาจากเรา** หลังจากความทุกข์ยากได้ประสบแก่เขา **แน่นอนเขาก็จะกล่าวว่า นี่คือความสามารถของฉัน** บทนี้ได้ อธิบายถึงความจำเป็นสำหรับผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในการปฏิบัติก่อนที่จะได้รับความโปรดปราน และ หลังจากสูญเสียความโปรดปราน.

บทที่ ๕๐ : ว่าด้วยคำรัสของอัลลอฮ์ ที่พระองค์กล่าวว่า **ที่ว่า : ครั้นเมื่อพระองค์ได้ทรงประทานให้เขา** ทั้งสองซึ่งบุตรที่สมบูรณ์ เขาทั้งสอง ก็ให้มีบรรดาภาตีสขึ้นแก่พระองค์ **ในสิ่งที่พระองค์ทรงประทาน ให้แก่เขาทั้งสอง** บทนี้ได้อธิบายถึงสภาพของผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์เมื่อเขาได้รับกับความโปรดปราน และได้ห้ามการตั้งชื่อว่าเป็นบ่าวของผู้อื่นนอกเหนือจากพระองค์.

บทที่ ๕๑ : ว่าด้วยคำรัสของอัลลอฮ์ ที่พระองค์กล่าวว่า **และอัลลอฮ์นั้นมีบรรดาพระนามอันสวยงาม** ดังนั้นพวกเจ้าจงเรียกหาพระองค์ด้วยพระนามเหล่านั้นเกิด **บทนี้ได้เตือนผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์จาก การปฏิเสธ บิดเบือน พระนามและคุณลักษณะของพระองค์.**

บทที่ ๕๒ : ว่าด้วยเรื่อง ห้ามการให้สลามต่ออัลลอฮ์ โดยกล่าวว่า **(ฮัสสลามอะลัลลอฮ์)** บทนี้ได้เตือนผู้ให้ เอกภาพต่ออัลลอฮ์จากการใช้ถ้อยคำ ที่บ่งถึงการไม่มีมารยาทต่อพระองค์.

บทที่ ๕๓ : ว่าด้วยเรื่อง การกล่าวว่า **“โอ้อัลลอฮ์ขอพระองค์ได้โปรดอภัยให้แก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด หาก** **พระองค์ทรงประสงค์”** บทนี้ได้เตือนผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์จากการไม่เชื่อมั่นในการขออภัยต่อ พระองค์ และสงสัยในเดชานุภาพของพระองค์

บทที่ ๕๔ : ว่าด้วยเรื่อง การห้ามเรียกผู้ที่อยู่ภายใต้การดูแลด้วยคำว่า **“ทาสชายของฉัน-ทาสหญิงของ** **ฉัน”** บทนี้ได้อธิบายให้ผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์รู้ถึงการใช้ถ้อยคำที่ดี

บทที่ ๕๕ : บทที่ว่าด้วยเรื่อง การห้ามปฏิเสธคนที่ร้องขอด้วยการกล่าวอ้างคำขอด้วยกับอัลลอฮ์ บทนี้ได้ อธิบายถึงสภาพของผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์อย่างแท้จริง คือเวลาที่มิคนร้องขอสิ่งหนึ่งจากเขาด้วยพระ นามของอัลลอฮ์ ให้เขาตอบรับการร้องขอนั้น ซึ่งนั่นนับว่าเป็นการให้ความยิ่งใหญ่ต่อพระองค์.

บทที่ ๕๖ : ว่าด้วยเรื่อง การห้ามขอสสิ่งใดๆด้วยการอ้างพระพักตร์ของอัลลอฮ์นอกจากสวรรค์ บทนี้ได้ อธิบายถึงสภาพหนึ่งของผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ นั่นคือการให้ความยิ่งใหญ่ต่อพระองค์ พร้อมกับการมี มารยาทที่สมบูรณ์ต่อพระองค์.

บทที่ ๕๗ : บทที่ว่าด้วยเรื่อง การใช้คำว่า **“เลา”** ที่หมายถึง หากว่า **บทนี้ได้สอนมารยาทอันดีงามให้แก่ผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในการใช้ถ้อยคำที่ดีงาม และไม่ละเมิดต่อ บทบัญญัติ และการกำหนดของพระองค์.**

บทที่ ๕๘ : บทที่ว่าด้วยเรื่อง การห้ามด่าสายลม บทนี้ได้ชี้แนะแนวทางให้กับผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ใน การใช้คำพูดที่เป็นประโยชน์เวลาที่เห็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์.

บทที่ ๕๙ : บทที่ว่าด้วยคำรัสของอัลลอฮ์ ที่พระองค์กล่าวว่า **: พวกเขากล่าวหาอัลลอฮ์ โดยปราศจาก** **ความเป็นธรรมอย่างพวกสมัยมงาย** บทนี้ได้เตือนผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์จากการคิดในแง่ร้าย ต่ออัลลอฮ์ ประหนึ่งเหมือนการคิดของผู้คนในยุคญาฮิลียะห์.

บทที่ ๖๐ : ว่าด้วยเรื่อง โทษของผู้ที่ปฏิเสธการกำหนดสภาวะการณ (อัลกอดร์) บทนี้ได้อธิบายถึงสภาพ การศรัทธาของผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ ในเรื่องการกำหนดสภาวะการณ.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

บทที่ ๖๑ : ว่าด้วยเรื่อง โทษของผู้ที่ทำรูปต่างๆ บทนี้ได้แจกแจงให้แก่ผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ได้รู้ถึงภัยร้าย อันตรายของการละเมิดต่ออัลลอฮ์ในสิ่งที่เป็นงานเฉพาะของพระองค์.

บทที่ ๖๒ : ว่าด้วยเรื่อง ห้ามการสาบานพร่ำเพรื่อ บทนี้ได้สั่งเสียให้ผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในการรักษาคำสาบาน และให้ความยิ่งใหญ่ต่อพระองค์ในการคบค้าสมาคมกับผู้คน.

บทที่ ๖๓ : ว่าด้วยเรื่อง การให้ความสำคัญต่อสิทธิที่มีต่ออัลลอฮ์ บทนี้ได้ทำให้ผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ให้ความสำคัญต่อสิทธิที่พึงมีต่ออัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ ทั้งในยามสุขและยามทุกข์

บทที่ ๖๔ : ว่าด้วยเรื่อง หลักฐานห้ามเกี่ยวกับการสาบานโดยดูหมิ่นต่ออัลลอฮ์ บทนี้ได้เตือนผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ให้ระวังการละเมิดต่อพระองค์ในด้านการงานเฉพาะของพระองค์ ด้วยการปิดประตูแห่งความเมตตาของพระองค์จากบรรดาบ่าวของพระองค์.

บทที่ ๖๕ : ว่าด้วยเรื่อง การห้ามมิให้ไปขอพึ่งพา ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น เมื่อได้ขอความช่วยเหลือ และพึ่งพาต่ออัลลอฮ์แล้ว บทนี้ได้เตือนผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ให้ระวังการทำให้สถานะของผู้ถูกสร้างสูงกว่าสถานะของผู้สร้าง.

บทที่ ๖๖ : ว่าด้วยเรื่อง การปกป้องรักษาหลักการ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ของท่านนบีมุฮัมมัดและป้องกันหนทางที่จะนำไปสู่การทำชิริกในทุกรูปแบบ บทนี้ได้บอกให้ผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ระวัง และออกห่างจากทุกคำพูดที่จะนำไปสู่ชิริก.

ส่วนที่ ๑๐ : บทสรุป (มี ๑ บท)

บทที่ ๖๗ : บทที่ว่าด้วยคำรัสของอัลลอฮ์ ที่พระองค์กล่าวว่า : **และพวกเขา มิได้ให้ความยิ่งใหญ่แก่อัลลอฮ์ ตามควรแก่ความยิ่งใหญ่ของพระองค์** บทนี้ได้อธิบายให้ผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์รู้ว่า แท้จริงบรรดาผู้ที่ตั้งภาคีที่มีได้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ พวกเขาไม่ได้ให้ความยิ่งใหญ่ต่ออัลลอฮ์อย่างแท้จริง ดังนั้นผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์พึงระวังแนวทางของพวกเขาเหล่านั้น.

ส่วนที่ ๑ : บทนำ (มี ๕ บท) กิตาบุดเตอาฮีด

เพราะเหตุใดหนังสือเล่มนี้จึงไม่มีบทนำ ?

๑. อันเนื่องมาจากผู้คัดลอกบางคนได้ทำตกหล่นไป ซึ่งเราจะพบเห็นได้จากบางฉบับนั้นจะมีอยู่เพียง บิสมิ้ลลาฮ์ และสรรเสริญต่ออัลลอฮฺ และก็ให้คอลาวาตต่อท่านนบีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น.

๒. เป็นการเพียงพอแล้วที่ใช้เพียงชื่อหนังสือนำหน้า แทนบทนำ เพราะชื่อของหนังสือนั้นคือเนื้อหาสาระที่สำคัญของหนังสือเล่มนี้ นั่นก็คือ อัดเตอาฮีด.

๓. เป็นการเจริญรอยตามท่านอิหม่าม อัลบุคอรี (ขออัลลอฮฺทรงเมตตาท่าน) ซึ่งท่านมิได้เริ่มต้นหนังสือหะดีษของท่านด้วยกับบทนำแต่อย่างใด และก็มีเจตนาที่จะให้ผู้คนผูกพันกับอัลกุรอานและซุนนะห์.

๔. ทั้ง ๕ บทแรกของหนังสือเล่มนี้ ก็เหมือนกับบทนำอยู่แล้ว.

ความหมายของเตอาฮีด

ในด้านภาษา: เป็นรากศัพท์ของคำกริยา ที่หมายถึง ทำให้มีหนึ่งเดียวนั่นก็เมื่อทำให้สิ่งนั้นมีเพียงหนึ่งเดียว.

ในด้านบทบัญญัติ : คือการทำให้อัลลอฮฺทรงเป็นหนึ่งเดียวในสิ่งที่ เป็นลักษณะเฉพาะของพระองค์ ทั้งในด้านรูปบียะห์ อุลูฮียะห์ และอัสมาว วัสสิฟาท.

๑. เตอาฮีด รูปบียะห์ คือ การทำให้อัลลอฮฺทรงเป็นหนึ่งเดียวในการสร้าง การครอบครอง และบริหารจัดการ หรือการให้ เอกภาพต่ออัลลอฮฺในด้านการงานของพระองค์.

๒. เตอาฮีด อุลูฮียะห์ (เตอาฮีด อิบาดะฮ์) คือ การให้ เอกภาพต่ออัลลอฮฺในการเคารพสักการะต่อพระองค์ หรือการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺในด้านการงานของมนุษย์.

๓. เตอาฮีด อัสมาว วัสสิฟาท คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเรียก และได้บอกถึงคุณลักษณะ ด้วยกับพระองค์เอง โดยได้บอกไว้ในอัลกุรอาน หรือด้วยการบอกเล่าของท่านรอซูล และนั่นก็ด้วยการยืนยันในสิ่งที่พระองค์ทรงยืนยันให้แก่พระองค์เอง และปฏิเสธในสิ่งที่พระองค์ทรงปฏิเสธ โดยไม่บิดเบือน ไม่ปฏิเสธ ไม่บรรยายถึงวิธีการ และไม่มีการนำมาเปรียบเทียบแต่อย่างใด.

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการงานทั้งหลายจะไม่ถูกตอบรับ นอกจากด้วยการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺอย่างถูกต้อง และพวกเราถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ และผู้ที่จะได้เข้าสวรรค์นั้นก็จะต้องเป็นผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ และการเชิญชวนของบรรดานบี และการเรียกร้องให้ผู้คนปฏิบัติตามสิ่งนั้นคือสิ่งที่จะป้องกันตัวเราให้พ้นจากชิริก และเตอาฮีดยังเป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้เราได้รับความดีงามอันมากมาย.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

อิบาดะฮ์ ถูกให้คำนิยาม ๒ สิ่งด้วยกันดังนี้

๑. ผู้ที่ปฏิบัติ คือ การยอมจำนนต่ออัลลอฮ์ ด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งใช้ของพระองค์ และออกห่างจากข้อห้ามของพระองค์ ด้วยกับความรักและการให้ความยิ่งใหญ่ต่อพระองค์.

๒. งานที่ปฏิบัติ คือ ชื่อที่ใช้เรียกทุกๆ สิ่งที่อัลลอฮ์ทรงรักและพอพระทัย จากคำพูด และการกระทำ ทั้งภายนอกและภายในใจ (คำจำกัดความของอิบนุตัยมี ยะฮ์ รอฮิมะฮ์อัลลอฮ์).

บทที่ ๑ : จำเป็นที่เราจะต้องให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา

ผู้ประพันธ์หนังสือ รอฮิมะฮ์อัลลอฮ์ มิได้ตั้งชื่อให้กับบทแรกนี้ นั่นก็เพื่อต้องการที่จะให้ผู้คนมีความผูกพันกับอัลกุรอานและสุนนะห์ แต่หลักฐานต่างๆที่ท่านได้นำเสนอในบทนี้ได้บ่งชี้ถึงความจำเป็นที่เราจะต้องให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ ดังนั้นเราก็สามารถที่จะเรียกบทแรกนี้ว่า บทที่ว่าด้วยเรื่อง จำเป็นที่เราจะต้องให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

คำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า : ﴿ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴾ และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า.

﴿ لِيَعْبُدُونِ ﴾ หมายถึง เพื่อที่พวกเขาจะได้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์แต่เพียงผู้เดียว (เคารพต่ออัลลอฮ์เพียงผู้เดียวเท่านั้น) หรือหมายถึง เพื่อที่พวกเขาจะได้ยอมจำนนต่อข้า ด้วยการเชื่อฟัง ปฏิบัติตามคำสั่งใช้ และละทิ้งคำสั่งห้าม (อิบาดะฮ์ทุกชนิดที่ถูกกล่าวไว้ในอัลกุรอานนั้นหมายถึงการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ และนี่ก็คือคำพูดของท่านอับดุลลอฮ์ อิบนุอับบาส รอดิยัลลอฮูอันฮุ. ดังนั้นนายยะฮ์จึงมีความหมายว่า : (ข้ามิได้สร้างญินและมนุษย์มาเพื่ออื่นใด เว้นเสียแต่เพื่อที่จะให้พวกเขาเคารพสักการะต่อข้าเพียงผู้เดียว).

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้กล่าวว่า : ﴿ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ رِيسْوَةٍ رَسُوْلًا اَنْ اَعْبُدُوْا اللّٰهَ وَارْحَمُوْا الْاٰلِاِطْفٰلَ ﴾ ความว่า “และแท้จริงเราได้ส่งร่อซูลมายังทุกๆ ประชาชาติ และบรรดารอซูลเหล่านั้นจะกล่าวว่าพวกเจ้าจงเคารพสักการะต่ออัลลอฮ์เพียงผู้เดียว และจงออกห่างจากภู่อชูต”

ในอายะฮ์นี้นั้นมีการกำชับถึง ๓ ครั้งด้วยกัน : ๑. การสาบาน. ๒. ใช้ (ลาม) ที่หมายถึง แน่نون. ๓. ใช้คำว่า (ก็อด) ที่หมายถึง แท้จริง. และอายะฮ์นี้ได้บอกถึงเป้าหมายอันหนึ่งอันเดียวกันของบรรดารอซูลนั่นก็คือ การเรียกร้องเชิญชวนให้กลุ่มชนของท่านให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในการเคารพสักการะต่อพระองค์เพียงผู้เดียว เพราะว่าแท้จริงแล้วอัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ส่งบรรดารอซูลมาก็เพื่อสิ่งนี้.

คำว่า อัลอุมมะห์ ในอัลกุรอ่านนั้นมีอยู่ ๔ ความหมายด้วยกัน

๑. กลุ่มชน	ดั่งที่ปรากฏในอายะฮ์นี้.
๒. อิหม่าม	พระองค์ตรัสว่า : ﴿ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَّمِن بَيْنِكَ مِنَ الْمُسْرِكِينَ ﴾.
๓. แนวทาง	พระองค์ตรัสว่า : ﴿ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ أَلَيْسَ لَهَا وَجَدٌ نَّازِلًا عَلَىٰ أُمَّةٍ ﴾.
๔. ช่วงเวลาหนึ่ง	พระองค์ตรัสว่า : ﴿ وَقَالِ اللَّيْلُ نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ أَتَىٰ أَتَىٰكُمْ يَتَأْوِيلُهُ فَأَرْسِلُون ﴾.

☀️ ﴿ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ ﴾ หมายถึง จงออกห่างมัน โดยที่ตัวท่านอยู่ด้านหนึ่งและภูอชุตก็อยู่อีกด้านหนึ่ง

☀️ และคำจำกัดความที่ครอบคลุมที่สุด นั่นก็คือสิ่งท่านอิหม่าม อิบน์ลุคัยยิม รอฮิมะฮ์ลลอฮ์ ได้กล่าวไว้ว่า “ภูอชุต คือสิ่งที่บ่าวคนหนึ่งปฏิบัติจนเกินขอบเขต ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติตาม เคารพบูชา หรือการเชื่อฟัง” และจุดมุ่งหมายที่กล่าวมานั้นหมายถึง เขาผู้นั้นพึงพอใจต่อสิ่งๆนั้นในเรื่องดังกล่าว.

๑. การปฏิบัติตาม กล่าวมาข้างต้น ยกตัวอย่างเช่น โหระ หมอดู นักไสยศาสตร์ และผู้รู้ที่ชั่ว.
๒. การเคารพบูชา เช่น การบูชารูปเจีวิด.
๓. การเชื่อฟัง เช่น ผู้ปกครองที่มีได้เชื่อฟังต่ออัลลลอฮ์ ที่ใช้ให้ทำสิ่งที่เป็นการฝ่าฝืนอัลลลอฮ์.

☀️ ในอายะฮ์นี้ได้บ่งชี้ถึงการให้เอกภาพต่ออัลลลอฮ์ ว่าแท้จริงแล้วรูปเจีวิดก็เป็นชนิดหนึ่งของภูอชุต ที่ถูกบูชาอื่นจากอัลลลอฮ์.

☀️ การให้เอกภาพต่ออัลลลอฮ์นั้นจะไม่สมบูรณ์ นอกจากจะต้องมีรูกัน “องค์ประกอบที่สำคัญ” ๒ ประการคือ การปฏิเสธต่อสิ่งอื่นที่ถูกเคารพบูชาอื่นจากอัลลลอฮ์โดยสิ้นเชิง และการยอมรับต่ออัลลลอฮ์อย่างสมบูรณ์ ดังเช่น “เซตนั้นยืนขึ้น” คำๆนี้บ่งชี้ว่าเซตได้ยืนขึ้น แต่มีได้บอกว่าเขายืนอยู่เพียงลำพัง ส่วนประโยคที่ว่า “ไม่มีผู้ใดยืน” นี่เป็นการปฏิเสธโดยสิ้นเชิง แต่หากเราพูดว่า “ไม่มีผู้ใดยืน นอกจากเซต” นี่คือการยืนยันว่าเซตได้ยืนขึ้นเพียงคนเดียว เพราะประโยคนี้ครอบคลุมทั้งการยืนยันและการปฏิเสธ.

อีกมะห์ของการส่งบรรดารอซูลมา

๑. เพื่อแจ้งให้ทราบถึงหลักฐาน ดั่งที่อัลลลอฮ์กล่าวไว้ว่า : “คือบรรดารอซูลในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และในฐานะผู้ตักเตือน เพื่อว่ามนุษย์จะได้ไม่มีหลักฐานใดๆอ้างกับอัลลลอฮ์ได้ หลังจากที่ยับรรดารอซูลเหล่านั้น”.
๒. เป็นความเมตตา อัลลลอฮ์กล่าวไว้ว่า : “ และเรามีได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใด เว้นแต่เป็นความเมตตาแก่ประชาชาติทั้งหลาย”.
๓. อธิบายถึงหนทางที่จะนำพาไปสู่อัลลลอฮ์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้กล่าวว่า : “ และพระเจ้าของเจ้าได้บัญชาว่า สูเจ้าทั้งหลายอย่าได้เคารพต่อผู้ใดเป็นอันขาด นอกจากพระองค์เท่านั้น และจงทำดีต่อบิดามารดา...” ”

﴿ اٰمِيْنُ ۙ اِيْمًا ۙ ﴾ นี่คือการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ อันเนื่องมาจากมีรুকนทั้ง ๒ ประการครบ นั่นคือ การปฏิเสธ และการยืนยัน.

การกำหนดสถานะการของอัลลอฮฺแบ่งออกเป็น ๒ ชนิด

๑. กอดอูน ชัรอีฮ์ :

☀ จะเกิดขึ้นกับสิ่งที่อัลลอฮฺทรงรักและพอพระทัยเท่านั้น.

☀ อาจะเกิดขึ้นหรืออาจไม่เกิดขึ้นก็ได้.

﴿ اٰمِيْنُ ۙ اِيْمًا ۙ ﴾ وَوَقَّضَىٰ كُرِّيٰ

ดังนั้นคำว่า กอดอูนในอายะฮ์นี้หมายถึงบัญญัติหรือสิ่งใช้.

๒. กอดอูน เกานีฮ์ :

☀ จะเกิดขึ้นกับสิ่งที่อัลลอฮฺทรงรักและพอพระทัย และเกิดกับสิ่งที่พระองค์ไม่รัก.

☀ สิ่งนั้นจะต้องเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้.

﴿ وَقَضَىٰ اِلٰى بَنِي اِسْرَائِيْلَ فِي الْكِتَابِ لَنْفُسِنَا فِي الرِّضَىٰ ﴾

และการก่อความเสื่อมเสียนั้น อัลลอฮฺมิได้สั่งใช้ให้กระทำ และพระองค์มีทรงรักสิ่งนี้.

อัลลอฮฺทรงกำหนดสิ่งพระองค์ไม่รักได้อย่างไร ?

สิ่งหนึ่งที่เป็นที่รักโดยทางอ้อมนั้น บางทีในทางตรงมันอาจจะกลายเป็นเกลียดชังก็เป็นได้ แต่พระองค์ทรงรักสิ่งนั้นอันเนื่องมาจากอีกมุมหนึ่งในตัวของสิ่งนั้น และผลประโยชน์โดยรวม ดังนั้นสิ่งนั้นจึงเป็นที่รักหากว่ามองในมุมหนึ่ง และมันก็เป็นทีเกลียดชังในอีกมุมหนึ่ง ดังเช่น การสร้างความเสื่อมเสียบนหน้าแผ่นดินของบรรดาบนิอิสรออิลเป็นต้น ซึ่งการสร้าง ความเสื่อมเสีย นั้นเป็นที่น่ารังเกียจสำหรับอัลลอฮฺ ตะอาลา เพราะพระองค์มีทรงรักการสร้าง ความเสื่อมเสีย และไม่รักผู้ที่สร้าง ความเสื่อมเสีย หากแต่หาว่าอีกมุมหนึ่งที่พระองค์ประสงค์ให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น เพราะเวลาที่เกิดความเสื่อมเสียแล้ว มันมีผลที่ตามมาที่พระองค์ทรงรักในอีกมุมหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็น ความแร้นแค้น ความแห้งแล้ง โรคภัยต่างๆ ตลอดจนความยากจนขัดสน (เพราะมันคือ บททดสอบบ่าวของพระองค์ และเมื่อนั้นผู้ที่ เป็นบ่าวก็จะวิงวอนขอความช่วยเหลือ ขอความคุ้มครองต่อพระองค์ และสิ่งนี้แหละคือสิ่งที่พระองค์ทรงรัก).

สิ่งที่เป็นที่รักแบ่งออกเป็น ๒ ชนิดด้วยกัน ดังนี้

๑. สิ่งที่เป็นที่รักด้วยตัวของสิ่งนั้น นั่นคือ : อัลลอฮฺ.

๒. สิ่งที่เป็นที่รักอันเนื่องมาจากสิ่งอื่น : เช่น ยารักษาโรค เป็นที่รักก็เพราะการรักษา ซึ่งการรักษา นั้นบัพัญญัติอิสลามสั่งใช้ให้เรากกระทำ.

การเป็นบ่าวนั้นแบ่งออกเป็น ๓ ประเภทด้วยกัน ดังนี้

๑. อามมะห์ คือ การเป็นบ่าวแบบทั่วไป กล่าวคือ สิ่งที่ถูกสร้างทั้งหมดล้วนเป็นบ่าวของอัลลอฮ์ ดังที่พระองค์กล่าวว่า : “ไม่มีผู้ใดในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน เว้นแต่เขาจะมายังผู้ทรงกรุณาปราณีในฐานะบ่าวคนหนึ่ง” และนี่ก็หมายรวมไปถึงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาด้วย.

๒. คือสเสาะห์ คือ การเป็นบ่าวในลักษณะเฉพาะ นั่นก็ด้วยการเชื่อฟังต่ออัลลอฮ์ ดังที่พระองค์กล่าวว่า : “และบรรดาบ่าวของผู้ทรงกรุณาปราณีนั้น พวกเขาจะเดินบนหน้าแผ่นดินอย่างสงบเสงี่ยม” และบ่าวลักษณะเช่นนี้ครอบคลุมไปถึงทุกคนที่เคารพ ต่อ อัล ล อ ฮ ต อ ม บทบัญญัติของพระองค์.

๓. คือสเสาะห์ตุลค็อสเสาะห์ คือ การเป็นบ่าวในลักษณะเฉพาะเจาะจง นั่นคือการเป็นบ่าวของบรรดารอซูล (และนี่คือการจงรักภักดีที่สมบูรณ์ที่สุด) อัลลอฮ์ได้กล่าวว่า: “ความจำเริญ ยิ่งแต่ อัล ล อ ฮ ผู้ทรงประทานอัลฟุรคอน(อัลกุรอาน)แก่บ่าวของพระองค์ (มุฮัมหมัด)” ก็เพราะไม่มีรอซูลท่านใดปฏิเสธการเป็นบ่าวในลักษณะนี้ต่ออัลลอฮ์เลยแม้แต่คนเดียว.

ตัวบทหลักฐานที่ ๔

อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้กล่าวว่า : “และสุเจ้าทั้งหลายจงเคารพสักการะต่ออัลลอฮ์เพียงผู้เดียว และอย่าให้สิ่งใดเป็นหุ้นส่วนร่วมกับพระองค์เป็นอันขาด”.

﴿عِبَادٌ لَّهِ﴾ : เป็นลักษณะคำที่ไม่ได้เจาะจงที่มาในรูปประโยคคำสั่งห้าม จึงมีความหมายครอบคลุมทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นนิมะลาอิกะฮ์หรือไต่วะลียะลิก์ตาม มิหนำซ้ำยังหมายรวมไปถึงทุกๆเรื่องในดุนยา ดังนั้นท่านอย่าได้เอาดุนยามาเป็นหุ้นส่วนร่วมกับอัลลอฮ์เป็นอันขาด.

ตัวบทหลักฐานที่ ๕-๖

๕. อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้กล่าวว่า : “มุฮัมหมัดจงกล่าวเถิดว่า ท่านทั้งหลายจงมาเถิด ฉันจะอ่านให้ฟังสิ่งที่พระเจ้าของพวกท่านได้ห้ามไว้แก่พวกท่านคือ พวกเจ้าอย่ายึดเอาสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคี หุ่นส่วนร่วมกับพระองค์”. ๖. ท่านอับดุลลอฮ์ อิบน์ มัสอู๊ด رضي الله عنه ได้กล่าวว่า : “ผู้ใดก็ตามปรารถนาที่จะดูคำสั่งเสียของท่านนบีมุฮัมหมัด صلى الله عليه وسلم ที่มีตราประทับของท่านอยู่ด้วย ก็ให้อ่านอายะฮ์ที่ ๑๕๑ ถึง ๑๕๓ จากซูเราะฮ์อัลอันอาม...

☀️ แนวทางนั้นพาดพิงไปถึง : ๑. อัลลอฮ์ เพราะว่าพระองค์คือบั้นปลายที่บ่าวจะต้องไปพบกับพระองค์ และพระองค์คือผู้วางแนวทางนี้ให้แก่บ่าวของพระองค์ ﴿وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي﴾. ๒. ผู้ที่ดำเนินตามแนวทางนั้น เพราะพวกเขาคือผู้ที่ปฏิบัติตามแนวทางของอัลลอฮ์ และหนทางรอดนั้นมิได้อยู่ทางเดียว ไม่ได้มีหลายทางแต่อย่างใด ส่วนทางอื่นนั้นคือหนทางแห่งการแตกแยก.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

อายะฮ์เหล่านี้ประมวลไปด้วยคำสั่งใช้ ๑๐ ประการ

อายะฮ์ที่ ๑ (๕ คำสั่งใช้) ๑. การให้ออกภาพต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา ๒. การทำดีต่อบิดา มารดา ๓. เราจะไม่ฆ่าลูกหลานของเรา ๔. เราจะไม่เข้าใกล้สิ่งที่น่ารังเกียจ สิ่งที่ลามก ๕. เราจะไม่ฆ่าคนที่เลือดเนื้อของเขาได้รับการปกป้องคุ้มครอง ยกเว้นเสียแต่ด้วยสัจธรรมหากว่าได้มีการละเมิดขอบเขตของอัลลอฮฺ.

อายะฮ์ที่ ๒ (๔ คำสั่งใช้) ๑. เราจะไม่เข้าใกล้ทรัพย์สินของเด็กกำพร้า (คือเด็กที่พ่อตายและยังไม่บรรลุนิติภาวะ) ยกเว้นเสียแต่เพื่อสิ่งที่ดีเท่านั้น. ๒. เวลาที่เราพูดเราต้องมีความเป็นธรรม ๓. เราต้องซึ้งและดวงสินค้าเวลาค้าขายด้วยความยุติธรรม. ๔. เราจะต้องรักษาพันธสัญญาที่ให้กับอัลลอฮฺ ตะอาลา.

อายะฮ์ที่ ๓ (๔ คำสั่งใช้) นั่นคือดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า (และนี่คือแนวทางของข้า) ซึ่งมีรายงานปรากฏในหะดีษว่า ท่านนบี ﷺ ได้ขีดเส้นตรงลงบนพื้น โดยที่ท่านได้พูดว่า “นี่คือแนวทางของอัลลอฮฺ” แล้วท่านนบี ﷺ ก็ขีดเส้นอีกหลายเส้นทั้งทางด้านขวาและด้านซ้ายของเส้นตรงเส้นแรก แล้วก็พูดขึ้นว่า “นี่คือแนวทางอื่นๆ ซึ่งในแต่แนวทางจะมีชัยฏอนเรียกร้องไปสู่ทางเหล่านั้น” แล้วท่านนบี ﷺ ก็อ่านอายะฮ์ดังกล่าว.

ประโยชน์บางอย่างที่ได้รับและมีความสำคัญ

ชีวิตที่อัลลอฮฺทรงปกป้อง และทรงห้ามมิให้เราละเมิดต่อชีวิตเหล่านั้น :

- ๑.มุสลิม.
๒. ต่างศาสนิกที่พำนักอยู่ในอาณาจักรอิสลาม.
๓. ผู้ที่อยู่ภายใต้สนธิสัญญา (ระหว่างเราและพวกเขา)นั้นมีสัญญาต่อกัน).
๔. ผู้ลี้ภัย (ผู้ที่เราให้ความปลอดภัยกับพวกเขา).

อัลลอฮฺตรัสว่า : เราจะให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า และโดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่พวกเขาเช่นกัน ในอายะฮ์นี้ อัลลอฮฺได้เริ่มกล่าวถึงริสกีของบิดามารดาก่อน เพราะความยากจนนั้นเกิดขึ้นกับท่านทั้งสอง แต่ในซูเราะฮ์อัลอิสรอ์อ์ ที่พระองค์กล่าวว่า : เราจะให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า และโดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่พวกเจ้าเช่นกัน พระองค์ทรงกล่าวถึงการประทานริสกีให้แก่ผู้เป็นบุตรหลานก่อนที่กล่าวถึงริสกีของบิดามารดา เพราะท่านทั้งสองนั้นมั่งมีแล้ว หากแต่พวกกลัวความยากจน.

อัลลอฮฺตรัสว่า (เว้นแต่ด้วยความเที่ยงธรรมเท่านั้น) คือสิ่งที่บัพญูตได้ยืนยันถึงสิ่งดังกล่าว ดังนี้ : ๑. ผู้ที่ฆ่าผู้อื่นตาย. ๒. ผู้ที่ผ่านการแต่งงานแล้วทำผิดประเวณี. ๓. ผู้ที่ละทิ้งศาสนาของเขา ที่แยกตนออกจากกลุ่มของมุสลิม.

สัญญาณียืนยันว่าเด็กคนนั้นได้บรรลุนิติภาวะแล้วมีดังนี้ ๑. อายุครบ. ๑๕ ปีบริบูรณ์ หรือมีขบวนการรอบอวัยวะเพศ. หรือฝันเปียก ส่วนเด็กผู้หญิงคือเริ่มมีเลือดประจำเดือน.

(อัลละเคียะห์) หมายถึง คำมั่นสัญญา และคำมั่นสัญญาจะถูกนับว่าเป็นวะเคียะห์นั้นจะต้องเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างมาก.

เพราะเหตุใดที่ท่านอัลลอลอฮฺ อิบนู มัสอู๊ด رضي الله عنه ถึงได้กล่าวว่า อายะฮ์นี้คือคำสั่งเสียของท่านนบี ﷺ ทั้งๆที่ท่านนบี ﷺ มิได้เป็นผู้สั่งเสีย ?

๑. เพราะว่าท่านเล็งเห็นว่าในอายะฮ์เหล่านี้มันครอบคลุมศาสนาทั้งหมด ดังนั้นจึงเป็นอายะฮ์ที่ยิ่งใหญ่.

๒. เพราะว่าเป็นคำสั่งเสียของอัลลอลอฮฺ ดังที่พระองค์ได้กล่าวว่า (นั่นแหละคือสิ่งที่พระองค์ได้สั่งเสียให้แก่พวกเจ้า) และท่านนบี ﷺ ก็คือผู้ประกาศบัญชาของพระองค์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๗

มีรายงานจากท่านมุอาซ บิน ญะบัล رضي الله عنه ได้เล่าว่า : “ครั้งหนึ่งฉันได้ขี่ลาซ้อนท้ายท่านนบี ﷺ แล้วท่านได้กล่าวกับฉันว่า : “โอ้มุอาซเอ๋ย เจ้ารู้ไหมว่า อะไรคือสิทธิของอัลลอลอฮ์ที่มีต่อบ่าวของพระองค์ ? และอะไรคือสิทธิของบ่าวที่มีต่ออัลลอลอฮ์ ? ” ฉันจึงตอบว่า : “อัลลอลอฮ์และรอซูลของพระองค์ทรงรู้ดียิ่ง” ท่านนบี ﷺ จึงกล่าวว่า : “สิทธิของอัลลอลอฮ์ที่มีต่อบ่าวก็คือ การที่พวกเขาจะต้องเคารพสักการะต่อพระองค์ เพียงผู้เดียว และจะต้องไม่ตั้งภาคีใดๆร่วมกับพระองค์ และสิทธิของบ่าวที่มีต่อพระองค์คือ พระองค์จะไม่ลงโทษผู้ใดที่เขาไม่ตั้งภาคีใดๆต่อพระองค์” ฉันจึงพูดขึ้นว่า : “โอ้ท่านรอซูลของอัลลอลอฮ์ ให้ฉันแจ้งข่าวดีนี้กับผู้คนได้ไหม ? ท่านรอซูลจึงตอบว่า “อย่าทำแบบนั้น เดียวพวกเขาจะเกียจคร้านไม่ทำความดีอื่นๆอีก”.

❖ **أَدْرِي** : เป็นคำถามที่ชวนให้อยากรู้ เพื่อที่หัวใจของผู้ที่ฟังจะได้พร้อมและจดจ่ออยู่กับสิ่งที่จะพูด และนี่ก็เป็นรูปแบบการสอนที่ดีมาก.

❖ **حَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ** : บ่าวนั้นมิได้บังคับสิ่งใดต่ออัลลอลอฮ์ ตะอาลา หากแต่ว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่พระองค์จะปฏิบัติต่อบ่าวของพระองค์ด้วยความโปรดปรานของพระองค์.

❖ **بَشَّرَ** : มาจากคำว่า “อัลบิชาเราะห์” คือการแจ้งข่าวที่ทำให้ดีใจ และบางครั้งก็ยังคงใช้คำนี้กับการแจ้งข่าวร้ายด้วยเช่นกัน.

❖ **لَا تُبَشِّرُهُمْ** : หมายถึงอย่าได้บอกพวกเขา.

❖ ในหะดีษบทนี้ยังได้บอกถึงความประเสริฐของเตาฮีด และเตาฮีดนั้นยังเป็นสิ่งที่จะปกป้องบ่าวจากการลงโทษของอัลลอลอฮ์. ❖ และในหะดีษบทนี้ยังได้บอกให้ทราบว่อัลลอลอฮ์จะไม่ลงโทษผู้ที่ไม่ตั้งภาคีต่อพระองค์ และบ่าวอื่นๆก็จะได้รับการอภัยหากว่าเขามีเตาฮีดอย่างถูกต้อง และการที่ท่านนบี ﷺ ได้ห้ามมิให้แจ้งข่าวดีนั้น ก็เพื่อที่มนุษย์จะได้ไม่นิ่งนอนใจอยู่กับข่าวดีนี้ โดยที่เขามีได้สนใจต่อสิ่งอื่นที่มีความสำคัญที่จะต้องปฏิบัติ ก็เพราะว่าการที่จะมีเตาฮีดอย่างถูกต้องนั้น จำเป็นที่จะต้องออกห่างจากบาปทั้งหลายด้วย ก็เพราะบาปนั้นมันก่อให้เกิดมาจากอารมณ์ และนี่ก็เป็นชนิดหนึ่งของซิริกนั่นเอง.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

ประเด็นต่างๆ นั้นไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของกิตาบอัตเตอาฮิต ซึ่งผู้ประพันธ์ “เชคมุฮัมหมัดบิน ซอและห์ อัลอุษัยมีน รอฮิมะฮ์ลลอฮ์” ได้เขียนขึ้น ประหนึ่งเป็นการอธิบายหนังสือของท่าน และท่านเองก็เป็นผู้ที่ให้คำอธิบายได้อย่างดีเลิศ เพราะที่ท่านรู้ถึงจุดมุ่งหมาย ดังนั้นสมควรที่จะต้องให้ความสำคัญต่อประเด็นต่างๆ นี้.

๑. จุดมุ่งหมายในการสร้างฉินและมนุษย์ เพราะทั้งฉินและมนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเตอาฮิต - ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์อย่างถูกต้อง เคารพพระองค์เพียงผู้เดียวและไม่มีภาคีใดๆ ร่วมกับพระองค์- มิใช่เพื่อที่มนุษย์จะได้เสวยสุขกับการกินการดื่มและการสมสู่. ๒. การอิวาดะฮ์นั้นคือเตอาฮิต เพราะว่าการขัดแย้งกัน หมายถึงระหว่างท่านนบี ﷺ และพวกกุเรช ดังนั้นการอิวาดะฮ์ทุกอย่างที่มีได้ตั้งอยู่บนรากฐานของเตอาฮิตล้วนแต่ใช้ไม่ได้ทั้งสิ้น. ๓. ผู้ใดก็ตามที่ไม่มีเตอาฮิตที่ถูกต้อง คือไม่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในการเคารพสักการะ ก็เหมือนกับเขามิได้สักการะต่อพระองค์ นั่นก็คือความหมายของคำรัสที่พระองค์ได้กล่าวไว้ ความว่า และพวกท่านมิใช่เป็นผู้เคารพสักการะพระเจ้าที่ฉินเคารพสักการะ.

๔. จุดมุ่งหมายในการส่งบรรดารอฮ์ลามา เพื่อเรียกร้องให้กลุ่มชนของท่านเคารพสักการะต่ออัลลอฮ์เพียงผู้เดียว และออกห่างจากสิ่งที่ถูกบูชาอื่นนอกจากอัลลอฮ์.

๕. บทบัญญัติที่ท่านรอฮ์ลได้รับมานั้นครอบคลุมสำหรับทุกๆ หมู่เหล่า ทุกๆ กลุ่มชน.

๖. บรรดาศาสนาต่างๆ นั้นล้วนแต่อยู่บนศาสนาเดียวกันทั้งสิ้น รากฐานของศาสนานั้นเป็นหนึ่งเดียวกัน แต่บทบัญญัติในการปฏิบัติปลีกย่อยอาจแตกต่างกันตามความแตกต่างของแต่ละประชาชาติ สถานที่ และกาลสมัย.

๗. นี่เป็นประเด็นสำคัญนั้นก็เพราะว่าจะยังไม่แน่ว่าเราได้เคารพอิวาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์ จนกว่าจะต้องปฏิเสธต่ออัญญาฮ์ฮุด “คือสิ่งที่ถูกเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮ์ด้วยความพึงใจ” และนี่ก็คือสิ่งที่อัลลอฮ์ได้กล่าวไว้ความว่า (ดังนั้นผู้ใดที่ได้ปฏิเสธต่ออัญญาฮ์ฮุด) ซึ่งประเด็นนี้เป็นประเด็นที่สำคัญอย่างยิ่งยวดเพราะว่าคนส่วนมากไม่รู้ และก็ไม่อนุญาตให้ตัดสินโดยการเจาะจงตัวบุคคล ว่าเขาคือมุชริก หรือตักศาสนา หรือสาปแช่งเขาโดยเจาะจงสำหรับคนที่กระทำการดังกล่าว เพราะการตัดสินนั้นจะต้องมีสาเหตุหลายประการ และก็ยังมียิ่งสิ่งต่างๆ อีกที่ทำให้เราตัดสินคนๆ นั้นไม่ได้.

๘. ฎอฮ์ฮุดหมายรวมถึงทุกๆ สิ่งที่ถูกเคารพอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์.

๙. ความสำคัญอย่างมากของอายะฮ์ทั้ง ๓ อายะฮ์ในซูเราะฮ์อัลอันอาม ณ ชาวสะลัฟ ซึ่งในอายะฮ์เหล่านั้นมี ๑๐ ประเด็นที่สำคัญ โดยเริ่มจากการห้ามในเรื่องชิริกเป็นประการแรกเลย.

๑๐. อายะฮ์ต่างๆ ในซูเราะฮ์ อัลอิสรออ์ ซึ่งมีอยู่ ๑๘ ประเด็น โดยที่อัลลอฮ์ได้เริ่มด้วยกับคำรัสของพระองค์ ความว่า เจ้าอย่าได้ตั้งพระเจ้าอื่นเคียงคู่กับอัลลอฮ์ มิฉะนั้นเจ้าจะกลายเป็นผู้ถูกเหยียดหยามถูกทอดทิ้ง และพระองค์ทรงปิดท้ายอายะฮ์เหล่านั้นด้วยคำรัสของพระองค์ ความว่า และเจ้าอย่าได้ตั้งพระเจ้าอื่นใดเคียงคู่กับอัลลอฮ์ มิฉะนั้นเจ้าจะถูกโยนลงไปในไฟนรกญะฮันนัม เป็นผู้ถูกครหา ถูกขับไล่ และพระองค์ยังได้เตือนพวกเราให้รู้ถึงความสำคัญของประเด็นต่างๆ เหล่านี้ ดังที่พระองค์ได้กล่าว ความว่า (นั่นคือส่วนหนึ่งจากอัลฮิกมะฮ์ที่พระเจ้าของเจ้าได้ประทานให้แก่เจ้า).

๑๑. อายะฮ์ในซูเราะฮ์อัลนิซำฮ์ ที่ถูกเรียกว่า : อายะฮ์ที่เกี่ยวกับสิทธิต่างๆทั้ง ๑๐ ประการ ซึ่งอัลลอฮ์ได้เริ่มด้วยคำรัสของพระองค์ ความว่า : และสุเจ้าจงเคารพสักการะต่อพระองค์เพียงผู้เดียว และอย่าได้ตั้งภาคีใดๆร่วมกับพระองค์ ดังนั้นสิทธิที่สำคัญมากที่สุดคือสิทธิของอัลลอฮ์ ตะอาลา.

๑๒. เตือนถึงคำสั่งเสียของท่านบิ ﷺ ขณะที่ท่านจะถึงแก่ชีวิต แต่ทว่าท่านมิได้เป็นผู้ให้คำสั่งเสียนี้เอง หากแต่ว่าท่านได้ชี้แนะให้พวกเราว่าเมื่อใดที่เรายึดมั่นกับคัมภีร์ของอัลลอฮ์ เราจะไม่มีวันหลงทางเป็นแน่.

๑๓. เราจะต้องรู้จักสิทธิของอัลลอฮ์ที่เราจะต้องรักษา นั่นคือการที่เราจะต้องเคารพสักการะพระองค์เพียงผู้เดียว และเราอย่าได้ตั้งภาคีใดๆร่วมกับพระองค์.

๑๔. เราจะต้องรู้จักสิทธิของเราเมื่อเรารักษาสิทธิของอัลลอฮ์ ไปด้วยความโปรดปรานของพระองค์.

๑๕. ในประเด็นนี้นั้นบรรดาศอฮาบะฮ์ส่วนใหญ่ต่างไม่ทราบ นั่นก็เพราะว่าท่านมุอ้าซเองเพิ่งจะได้รายงานหะดีษบทนี้ก็ตอนที่ถึงแก่ความตายแล้ว เพื่อที่จะพ้นจากการปกปิดความรู้ แต่นั่นก็หลังจากที่บรรดาศอฮาบะฮ์ได้เสียชีวิตกันไปเป็นจำนวนมากแล้ว ซึ่งท่านรอซูล ﷺ ได้เคยปรามท่านมุอ้าซไว้ในตอนแรก เพราะว่าท่านรอซูล ﷺ เกรงว่าบรรดาผู้ศรัทธาจะนั่งนอนใจอยู่กับชาวดินนั้นเพียงอย่างเดียว และท่านรอซูล ﷺ ก็ได้มีเจตนาให้ปกปิดสิ่งนี้เป็นความลับแต่อย่างใด เพราะหากว่าท่านประสงค์เช่นนั้น ท่านก็จะไม่แจ้งข่าวนี้กับท่านมุอ้าซและผู้อื่นแต่อย่างใด.

๑๖. อนุญาตให้ปกปิดความลับเพื่อผลประโยชน์ที่ศาสนานอนุญาตได้ ไม่ใช่อนุญาตโดยไม่มีข้อจำกัด.

๑๗. ขอบให้แจ้งข่าวชาวคิบ์ที่น้องมุสลิมที่ทำให้เขาบิดิยินดี และนี่ก็คือส่วนหนึ่งจากประโยชน์ที่ดีที่สุด.

๑๘. กล่าวว่่าว่านั่นจะเก็ยจรัันและนั่งนอนใจเมื่อเขาารู้ถึงความเมตตาที่แผ่ไพศาลของอัลลอฮ์ และเช่นเดียวกันการสิ้นหวังในความเมตตาของอัลลอฮ์.

๑๙. คำพูดของผู้ที่ถูกถามถึงสิ่งที่เขาไม่รู้ว่า - อัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ทรงรู้ดียั้ง - จะกล่าวก็ต่อเมื่อในขณะที่ท่านบิ ﷺ ยังมีชีวิตอยู่ และในเรื่องศาสนาที่ท่านบิ ﷺ รู้ถึงเรื่องดังกล่าวเท่านั้น แต่หลังจากที่ท่านบิ ﷺ สิ้นชีวิตไปแล้วให้กล่าวว่า - อัลลอฮ์ทรงรู้ดียั้ง - เพียงอย่างเดียว.

๒๐. ให้อนุญาตให้เจาะจงว่าคนบางคนนั้นมีความรู้มากกว่าบางคนได้.

๒๑. ความถ่อมตนของท่านบิ ﷺ ในการที่ท่านได้ชี้ลา และอนุญาตให้ท่านมุอ้าซนั่งลาซ้อนท้ายท่าน ﷺ.

๒๒. อนุญาตให้ชี้หลังสัตว์ซ้อนกันได้ โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องไม่ทำให้มันลำบากเกินความสามารถ.

๒๓. ความสำคัญของประเด็นนี้.

๒๔. ความประเสริฐของท่าน มุอ้าซ บิล ญะบัล رضي الله عنه.

บทที่ ๒ : ว่าด้วยเรื่อง ความประเสริฐของเตาฮีด และสิ่งที่จะมาลบล้างความผิด

บทนี้ผู้ประพันธ์ได้ตั้งหัวข้อเช่นนี้ก็เพื่อที่ผู้อ่านจะได้เกิดความถวิลหาความประเสริฐของเตาฮีด ซึ่งมันแตกต่างจากสิ่งที่ยึดตอนมันกระซิบในจิตใจของมนุษย์ และไม่จำเป็นว่ากรกล่าวถึงความประเสริฐของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (เช่นความประเสริฐของเตาฮีด) ว่าสิ่งๆนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ หากแต่ว่าความประเสริฐนั้นเป็นผลลัพธ์และร่องรอยที่ดีที่เกิดขึ้น เช่นการละหมาดญะมาอะห์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

อัลลอฮฺ ตะอาลาได้กล่าวว่า : ﴿الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ﴾
ความว่า : “บรรดาผู้ที่ศรัทธา โดยที่มีได้ให้การศรัทธาของพวกเขาปะปนกับการอธรรม นั้น คนเหล่านี้แหละพวกเขาจะได้รับความปลอดภัย และพวกเขาคือผู้ที่รับเอาคำแนะนำไว้”.

❖ ﴿وَلَمْ يَلْبِسُوا﴾ : ไม่เจือปน. ﴿بِظُلْمٍ﴾ การอธรรมในอายะฮ์มีความหมายตรงข้ามกับการศรัทธา และนั่นก็คือซิริก.

❖ ﴿مُهْتَدُونَ﴾ : ๑. ในศุนยานี้คือพวกเขาจะได้รับทางนำไปสู่บทบัญญัติของอัลลอฮฺด้วยกับความรู้และการปฏิบัติ ๒. และในโลกอาคิเราะห์ พวกเขาจะได้รับสวรรค์.

❖ จากความประเสริฐของเตาฮีดคือเขาจะได้รับความปลอดภัยทั้งศุนยาและอาคิเราะห์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒ และ ๓

มีรายงานจากท่านอุบาตะฮ์ บิน คอมีต เล่าว่า ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า : “ผู้ใดปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพภักดีที่แท้จริงนอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียว และไม่มีภาคีใดๆเป็นหุ้นส่วนร่วมกับพระองค์ และปฏิญาณว่าท่านนบีมุฮัมมัดเป็นบ่าวและรอซูลของพระองค์ และท่านนบีอิซาเป็นบ่าวและรอซูลของพระองค์ และเป็นดาร์สของพระองค์ที่ได้ส่งไปยังท่านหญิงมัรยัม และเป็นดวงวิญญาณดวงหนึ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นมา และสวรรค์และนรกมีอยู่จริง ใครที่ปฏิญาณเช่นนี้อัลลอฮฺจะ让他เข้าสวรรค์ตามสภาพของการทำงาน” บันทึกโดยอัลบุคอรีและมุสลิม.

และยังมีรายงานที่บันทึกโดยอิหม่ามอัลบุคอรี และอิหม่ามมุสลิม จากรายงานของท่าน อิตบาน ว่า ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า : “แท้จริงอัลลอฮฺทรงมิให้เขาผู้นั้นเข้านรก คือคนที่กล่าวว่า : “ลาอิลลาฮะ อิลลัลลอฮฺ” โดยที่เขากล่าวด้วยความหวังในพระพักตร์ของพระองค์”.

❖ ﴿شَهَدَ﴾ : คือการปฏิญาณ หมายถึงการยอมรับด้วยกับคำพูด ยึดมั่นด้วยกับหัวใจ และแสดงออกมาด้วยกับอวัยวะต่างๆ.

❖ ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ : ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพภักดีที่แท้จริงนอกจากอัลลอฮฺ.

❖ ﴿وَحْدَهُ﴾ : เป็นการเน้นย้ำเพื่อการยืนยันว่าพระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้น.

❖ **لَا شَرِيكَ لَكَ** : เป็นการเน้นย้ำเพื่อปฏิเสธการมีหุ้นส่วนร่วมกับพระองค์ในทุกๆสิ่งที่เป็นลักษณะเฉพาะของพระองค์.

❖ **وَإِنَّ مُحَمَّدًا** : มุฮัมหมัด บุตรของอับดุลลอฮ์ บุตรของอับดุลมุลฏอลิบ อัลกุรอซัย อัลฮาซิมีย เป็นนบีท่านสุดท้าย.

❖ **عَبْدُ** : ๑. คือท่านนบี ﷺ ไม่มีหุ้นส่วนร่วมกับอัลลอฮ์. ๒. เป็นบ่าวของอัลลอฮ์ที่สมบูรณ์ที่สุด.

❖ **وَرَسُولُهُ** : คือท่านนบี ﷺ ถูกส่งมาพร้อมกับบัญชาของอัลลอฮ์ โดยที่ท่านนบี ﷺ ไม่ได้โกหกให้กับอัลลอฮ์ และสิ่งที่จะทำให้ลายการปฏิญาณตนในข้อนี้ให้หมดไปคือ ๑. การทำบาป. ๒. การอุตริกรรมในศาสนาที่ไม่มีตัวบทหลักฐานแต่อย่างใด.

❖ ความผิดหรือบาปในความหมายแบบกว้างๆนั้นเราสามารถนับได้ว่าบาปนั้นมาจากซิริก แต่หากว่าดูในความหมายเฉพาะ บาปนั้นจำแนกออกไปได้หลายประการ: ๑. ซิริกใหญ่. ๒. ซิริกเล็ก. ๓. บาปใหญ่ (ที่ไม่ถึงขั้นซิริกเล็กและซิริกใหญ่). ๔. บาปเล็ก.

❖ **عَبَسَىٰ عَبْدُ اللَّهِ** : เป็นการตอบโต้พวกคริสเตียน. **وَرَسُولُهُ** : เป็นโต้ตอบพวกยิว และพวกเราที่ศรัทธาต่อคัมภีร์เหล่านั้น ว่าอัลลอฮ์ได้ทรงประทานลงมาให้แก่บรรดานบีเหล่านั้น และไม่จำเป็นที่เราจะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติเหล่านั้นหากว่าขัดแย้งกับบทบัญญัติของเรา และบทบัญญัติของประชาชาติก่อนหน้าท่านนบี ﷺ มีอยู่หลายสภาพด้วยกัน ดังนี้ :

๑. บทบัญญัติเหล่านั้นขัดแย้งกับบทบัญญัติของเรา เมื่อเป็นเช่นนั้นให้เราปฏิบัติตามบทบัญญัติของเรา. ๒. บทบัญญัติก่อนหน้าเราตรงตามบทบัญญัติของเรา เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ให้เราปฏิบัติตามบทบัญญัติของเรา.
๓. เมื่อบทบัญญัติของเรามีได้ยกเลิกและปฏิเสธเรื่องดังกล่าวในบทบัญญัติก่อนหน้าเรา สิ่งนั้นจึงเป็นบทบัญญัติของเราด้วย.

❖ มนุษย์ที่ศรัทธาต่อท่านนบีอิซา อลัยฮิสสลาม นั้นสามารถจำแนกได้ ๓ กลุ่ม :

๑. กลุ่มที่หยาบกระด้าง: เช่นพวกยิว ซึ่งพวกเขาปฏิเสธต่อท่านนบีอิซา ให้ร้ายต่อท่าน และมารดาของท่าน และยังปฏิเสธการเป็นนบีของท่าน มีหน้าซำยังตัดสินให้ท่านได้รับการลงโทษโดยวิธีการฆ่า.
๒. กลุ่มที่สุดโต่ง : เช่นพวกคริสเตียน ซึ่งพวกเขาบอกว่า ท่านนบีอิซา อลัยฮิสสลาม เป็นบุตรของอัลลอฮ์ และเป็นหนึ่งในสามส่วนของพระเจ้า มีหน้าซำยังอ้างว่าท่านเป็นพระเจ้าอีกด้วย.
๓. กลุ่มสายกลาง: คือมุสลิม ซึ่งเราปฏิญาณตนว่าท่านนบีอิซา อลัยฮิสสลาม เป็นบ่าวและรอซูลของอัลลอฮ์ และมารดาของท่านเป็นผู้ศรัทธาที่ซื่อสัตย์ และนางเป็นหญิงสาวพรหมจรรย์เป็นผู้บริสุทธิ์และอุปมาการสร้างท่านนบีอิซา อุปมาด้วยการสร้างท่านนบีอาดัม อัลลอฮ์ทรงสร้างท่านมาจากดิน แล้วพระองค์ก็ทรงกล่าวว่า “กุน” จึงเป็น และท่านนบีอาดัมและท่านนบีอิซา ก็มีชีวิตขึ้นมา.

❖ **هُنَالِكَ** : ก็เพราะว่าท่านนบีอิซา อลัยฮิสสลาม ถูกสร้างขึ้นมาจากคำรัสของอัลลอฮ์ และท่านมิใช่เป็นคำรัสของพระองค์ เพราะว่าคำพูดนั้นเป็นคุณลักษณะของพระองค์.

﴿رَوْحٌ مِنْهُ﴾ : คือวิญญาณดวงหนึ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นมา และพระองค์ทรงพาดพิงดวงวิญญาณไปยังพระองค์ ก็เพราะเป็นการให้เกียรติต่อท่านนบีอิซา อลัยฮิสสลาม.

﴿عَبْدَ اللَّهِ الْخَيْرِ﴾ : การเข้าสวรรค์นั้นมี ๒ ลักษณะด้วยกัน :

๑. เข้าสวรรค์อย่างสมบูรณ์ โดยที่ไม่โดนลงโทษแต่อย่างใด สำหรับคนที่การทำงานของเขาสมบูรณ์ด้วยความเมตตาของอัลลอฮ์.

๒. เข้าสวรรค์อย่างไม่สมบูรณ์ อันเนื่องมาจากผ่านการลงโทษมาก่อน สำหรับคนที่การทำงานของเขาบกพร่อง.

﴿لَا يُلَاقِيَهُ فِيهَا﴾ : โดยมีข้อแม้ว่ากล่าวด้วยความบริสุทธิ์ใจ ด้วยหลักฐานที่ท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า (โดยที่เขากล่าวด้วยการหวังในพระพักตร์ของพระองค์). ในหะดีษบทนี้ได้โต้ตอบ ๒ กลุ่ม ดังนี้ :

๑. มุรญิอะห์ คือบรรดาผู้ที่กล่าวอ้างว่า การศรัทธานั้นเพียงพอแล้วสำหรับการกล่าวว่า “ลาอิลลาฮะ อิลลัลลอฮ์” โดยไม่ต้องทำความดีและไม่ต้องมีความบริสุทธิ์ใจ.

๒. คอวาริจญ์ คือบรรดาผู้ที่กล่าวว่า คนที่ทำบาปใหญ่ๆนั้น คือกาเฟร ตกศาสนา และจะต้องอยู่ในนรกตลอดกาล.

สิ่งที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงพาดพิงไปยังตัวของพระองค์ :

๑. การพาดพิงสิ่งหนึ่งที่ดำรงได้ด้วยตัวมันเองไปยังอัลลอฮ์ ตะอาลา และสิ่งๆนี้ก็คือ สิ่งถูกสร้าง ดังที่อัลลอฮ์กล่าว : ﴿اللّٰهُ اَوْلٰى﴾ ความว่า : (อูฐของอัลลอฮ์) ซึ่งการพาดพิงในลักษณะเช่นนี้ เป็นการพาดพิงสิ่งที่ถูกสร้างก็คืออูฐ ไปยังผู้สร้างอูฐ ก็คืออัลลอฮ์ ดังนั้น ทุกๆสิ่งที่ดำรงอยู่ด้วยตัวมันเอง ไม่เกี่ยวข้องกับอัลลอฮ์ สิ่งนั้นก็คือมัลกุตหรือสิ่งถูกสร้างทั้งสิ้น.

๒. การพาดพิงคุณลักษณะหนึ่งซึ่งมิใช่เป็นการพาดพิงคุณลักษณะนั้นไปยังสิ่งถูกสร้าง : ﴿لِمَا خَلَقْتُ بِيَدَيَّ﴾ และการพาดพิงในลักษณะเช่นนี้เป็นการพาดพิงคุณลักษณะหนึ่งไปยังผู้ที่ถูกให้คุณลักษณะ นั่นก็คืออัลลอฮ์ ดังนั้น คุณลักษณะนี้จึงมิใช่สิ่งที่ถูกสร้างแต่อย่างใด.

การพาดพิงโดยทั่วไป ดังที่อัลลอฮ์กล่าว : ﴿اِنَّ اَرْضِيْ وَاِسْعٰةَ﴾ ความว่า : แท้จริงแผ่นดินของข้าพเจ้านั้นกว้างใหญ่ไพศาล.

การพาดพิงที่เป็นการให้เกียรติต่อสิ่งนั้น ดังที่อัลลอฮ์กล่าว : ﴿وَوُوْحٍ مِّنْهُ﴾ ความว่า : และเป็นวิญญูณหนึ่งจากพระองค์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๔ และ ๕

และมีรายงานจากท่านอบี ซะอีด อัลคุดรีรีย รอฎียัลลอฮุอันฮู เล่าว่า ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า : ท่านนบีมุซา عليه السلام ได้กล่าวว่า : “โอ้พระผู้อภิบาลของข้าพระองค์ ขอพระองค์ได้โปรดสอนสิ่งหนึ่งให้แก่ข้าพระองค์ เพื่อที่ข้าพระองค์จะได้รำลึกถึงพระองค์ด้วยกับสิ่งนั้น และวิงวอนขอต่อพระองค์ด้วยกับสิ่งนั้น” อัลลอฮ์จึงกล่าวว่า “มุซาเอ๋ย เจ้าจงกล่าวว่า ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ์” ท่านนบีมุซาจึงถามต่อว่า : “โอ้อัลลอฮ์ บ่าวของพระองค์ทั้งหมดพวกเขาต่างที่จะกล่าวด้วยกับถ้อยคำนี้ใช่ไหม ?” อัลลอฮ์จึงตอบว่า “มุซาเอ๋ย หากว่าเอาชั้นฟ้าทั้ง ๗ ชั้นและสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหมด นอกเหนือจากพระองค์ (เพราะพระองค์ทรงอยู่เหนือชั้นฟ้าและมีต้องพิงพิงมัน) และแผ่นดินทั้ง ๗ ชั้น มาวางบนตาซึ่งด้านหนึ่ง และเอาคำว่า ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ์ มาวางอีกด้านหนึ่งของตาซึ่ง ด้านที่มีลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ์จะหนักกว่า” บันทีกโดยอิบนุอับบาน และอัลฮากิม ได้บอกว่าเป็นหะดีษศอเฮียะห์.

ท่านอิหม่าม ตริมิซียได้บันทึกไว้ และได้บอกว่าเป็นหะดีษอะซัน ดังที่มีรายงานมาจากท่านอนิส ว่า “ฉันได้ยินท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า อัลลอฮ์ ตะอาลาทรงกล่าวว่า : “โอ้ลูกหลานอาดัมเอ๋ย หากว่าเจ้าได้มาหาข้าพร้อมกับความผิดเท่ากับผืนแผ่นดิน โดยที่เจ้ามิได้ทำชิริกต่อข้าเลย ข้าจะให้ความผิดทั้งผืนแผ่นดินเป็นการอภัยโทษแทน”.

﴿اللّٰهُ اَوْلٰى﴾ : ประโยคนั้นนั้นเป็นการรำลึกถึงอัลลอฮ์ และยังเป็นการขออูอาด้วยเช่นเดียวกัน เพราะ

ผู้กล่าวรำลึกนั้นเขากล่าวเพราะปรารถนาความพึงพอใจของอัลลอฮฺ แต่ทว่าใครก็ตามที่มีกุญแจ แต่กุญแจดอกนั้นกลับไม่มีฟัน ประตูบานนั้นก็จะไม่เปิดให้กับเขา ดังนั้น เจื่อนไขของการกล่าว ล่าอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ ก็คือฟันของกุญแจ.

🌟 **بِقربها مغفرة** : ความดีงามของการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺอย่างถูกต้องช่างใหญ่หลวงยิ่งนัก ซึ่งจะลบล้างความผิดใหญ่ๆเมื่อเขากลับไปพบอัลลอฮฺ โดยที่เขาไม่ได้ตั้งภาคีต่อพระองค์เลย และการอภัยโทษนั้นก็หมายถึงการปกปิดความผิดให้แก่บ่าวคนนั้นและไม่เอาโทษเขา.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. ความโปรดปรานของอัลลอฮฺอย่างเหลือล้น.
๒. ผลตอบแทนอย่างมากมาสำหรับการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ ณ ที่พระองค์.
๓. อัลลอฮฺจะอภัยโทษในความผิดอื่นๆของเขา.
๔. อธิบายอายะฮ์ที่อยู่ในซูเราะฮ์อัล อันอาม ความว่า : บรรดาผู้ศรัทธาที่มีได้ทำให้การศรัทธาของเขาเจือปนกับชirik.
๕. การใคร่ครวญถึง ๕ ประการในหะดีษของท่านอุบาต๊ะฮ์.
๖. หากว่าท่านได้เอาหะดีษของท่านอุบาต๊ะฮ์และท่านอิตบาน และหะดีษหลังจากนั้นมารวมกัน จะทำให้ท่านมีความเข้าใจถึงความหมายของ ล่าอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ อย่างกระจ่าง และจะ让您เห็นถึงข้อผิดพลาดของพวกที่พะงตน ที่หลงตัวเอง เพราะว่าเราต้องกล่าวด้วยเจตนาที่หวังความโปรดปรานของอัลลอฮฺ และเมื่อเป็นเช่นนั้นจริง ก็จำเป็นที่เขจะต้องพยายามในการทำคุณงามความดีด้วย.
๗. เติอนถึงเจื่อนไขที่ปรากฏอยู่ในหะดีษท่านอิตบาน ซึ่งไม่พอเพียงสำหรับการที่คนๆหนึ่งจะกล่าวแต่เพียงลมปากเพียงอย่างเดียว.
๘. การที่บรรดานบีต่างๆได้รับการเตือนสติถึงความประเสริฐของคำว่า ล่าอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ เมื่อเป็นเช่นนั้นคนอื่นที่ไม่ใช่ในบิ๊ศสมครที่จะได้รับการเตือนยิ่งกว่า.
๙. เติอนให้รู้ว่าถ้อยคำดังกล่าวนั้นจะมีน้ำหนักเหนือสิ่งถูกสร้างทั้งหมด ในขณะที่คนจำนวนมากที่กล่าวถ้อยคำนั้น ตาซังของเขากลับมีน้ำหนักเบา นั่นก็เพราะ ความเลวร้ายนั้นมาจากผู้ที่กล่าว มิใช่จากถ้อยคำที่กล่าว อันเนื่องมาจากว่าการบกพร่องในเจื่อนไขหรือมีสิ่งปิดกั้นผลบุญอยู่.
๑๐. บทนั้นได้บ่งชี้ว่าแผ่นดินทั้ง ๗ ชั้น เหมือนกับชั้นฟ้า คือเหมือนกันในจำนวนของชั้น.
๑๑. ในชั้นฟ้านั้นมีผู้อาศัย และนั่นก็คือบรรดามะลาอิกะฮ์.
๑๒. ยืนยันถึงคุณลักษณะของอัลลอฮฺ ซึ่งสิ่งนี้ค้ำกับพวกอ้อซอริยะห์ และกลุ่มคนที่ทำลายและปฏิเสธคุณลักษณะของอัลลอฮฺ ซึ่งในตัวบทนี้ได้ยืนยันถึงพระพักตร์ของอัลลอฮฺ ตะอาลา.
๑๓. เมื่อท่านเข้าใจหะดีษของท่านอนัส ท่านจะรู้เลยว่าคำพูดของท่านรอซูล ﷺ ในหะดีษของท่านอิตบานที่ว่า : แท้จริงอัลลอฮฺทรงห้ามมรจากคนที่กล่าวว่า ล่าอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ โดยที่หวังพระพักตร์ของพระองค์ ว่าแท้จริงการละทิ้งชirikนั้น ไม่ใช่เป็นเพียงการพูดเพียงลมปากอย่างเดียวเท่านั้น.

๑๔. ใคร่ครวญถึงการนำมารวมกันระหว่างท่านนบีอิซาและท่านนบีมุฮัมหมัด ﷺ ว่าท่านทั้งสองนั้นล้วนแต่เป็นบ่าวของอัลลอฮ์และเป็นร่อซูลของพระองค์.
๑๕. รู้ถึงคุณลักษณะอันพิเศษของท่านนบีอิซา นั่นคือท่านถูกสร้างขึ้นมาจากวิญญาณของอัลลอฮ์ และท่านถูกสร้างขึ้นมาจากที่ไม่มีบิดา.
๑๖. รู้ว่าท่านนั้นถูกสร้างมาจากวิญญาณดวงหนึ่ง เป็นหนึ่งในดวงวิญญาณที่อัลลอฮ์ทรงสร้างขึ้น.
๑๗. รู้ถึงความประเสริฐของการศรัทธาต่อสวรรค์และนรก และนั่นก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่จะทำให้ได้เข้าสวรรค์.
๑๘. รู้และเข้าใจคำพูดของท่านนบี ﷺ ที่ว่า ตามการงานที่ดีที่เขาได้ปฏิบัติ.
๑๙. รู้ว่าตาซังในวันกียามะฮ์นั้นมี ๒ ข้าง.
๒๐. รู้จักคุณลักษณะหนึ่งของอัลลอฮ์ นั่นก็คือ พระพักตร์ของพระองค์.

บทที่ ๓ : ว่าด้วยเรื่อง ผู้ใดก็ตามที่มีเตาฮีดอย่างถูกต้องเขาจะได้เข้าสวรรค์โดยไม่ถูกสอบสวน

บทนี้นั้นได้ส่งเสริมให้เราขัดเกลา ปรับปรุง การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์อย่างถูกต้อง และนี่ก็เป็นสิ่งที่จำเป็นและเป็นสิ่งที่เราต่างถวิลหา และการทำให้ถูกต้อง ก็คือการทำให้หลุดพ้นจากชิริก บิดอะฮ์ (อูตริกรรม) และบาปต่างๆ นั่นก็ด้วยกับความรู้ การยึดมั่น และการลงมือทำตาม และการทำให้มีเตาฮีดอย่างถูกต้องตามเจตนารมณ์ของผู้ประพันธ์ ร่อฮิมะฮ์อัลลอฮ์ นั้น เราจะต้องอ่านหนังสือโดยละเอียด แต่เราสามารถสรุปโดยสังเขปได้ดังนี้ :

๑. การปฏิบัติตามท่านนบีอิบรอฮีม อะลัยฮิสสลาม.
๒. การปฏิบัติตามบรรดาศอฮาบะฮ์.
๓. ยึดมั่นอยู่บนเตาฮีดถึงแม้ว่าท่านจะอยู่เพียงลำพังก็ตาม.
๔. การมอบหมายและละเว้นจากการรักษาด้วยการอ่านเป่า การรักษาด้วยความร้อน และละทิ้งจากการเชื้อโซดกลาง.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

ตั้งคำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ความว่า : แท้จริงอิบรอฮีมนั้นเป็นแบบอย่างอันดีเลิศ เป็นผู้จงรักภักดีต่ออัลลอฮ์ เป็นผู้เที่ยงธรรม และเขามีได้อยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคี).

ในอายะฮ์นี้นั้นได้ชมเชยท่านนบีอิบรอฮีม อะลัยฮิสสลาม ก็จำเป็นที่เราจะต้องรักท่าน และปฏิบัติตามท่าน เมื่อเป็นเช่นนั้นเราก็จะได้รับคำชมเชยตราบเท่าการปฏิบัติของเราที่ปฏิบัติตามท่านนบีอิบรอฮีม นั่นก็เพราะว่าท่านนบีอิบรอฮีมได้ขัดเกลาให้มีเตาฮีด มีการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์อย่างถูกต้องด้วยกับ ๖ ประการที่ถูกกล่าวไว้ในอายะฮ์ข้างต้น ดังต่อไปนี้ :

๑. ﴿عَبْدًا﴾ : เป็นแบบอย่างอันดีเลิศ ในการทำงาน การกระทำ และการต่อสู้ของท่าน พร้อมกับการมอบหมายต่ออัลลอฮ์ ตะอาลาอย่างแท้จริง.

๒. ﴿لَبِيبٌ﴾ : เป็นผู้ที่จงรักภักดีอย่างสม่ำเสมอ เสมอต้นเสมอปลายในทุกๆสภาพ ท่านคือผู้ที่เชื่อฟัง ยึดมั่นอย่างถาวร.
๓. ﴿دَلِيلٌ﴾ : บ่งบอกให้รู้ถึงความบริสุทธิ์ใจของท่าน.
๔. เป็นผู้ที่ผินหน้าเข้าหาอัลลอฮฺ ผินหลังให้กับชิริก และออกห่างจากทุกสิ่งที่มีนัยค้ำกับการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ.
๕. บริสุทธิ์จากชิริกและบรรดาผู้ที่ทำการชิริก ด้วยกับหัวใจ ลึ้น และอวัยวะต่างๆ.
๖. ขอบคุณต่อความโปรดปราน นั่นก็เพราะว่าความโปรดปรานก็คือบททดสอบหนึ่ง และจำเป็นที่จะต้องขอบคุณต่อพระองค์.

ประโยชน์ที่ได้รับ :

๑. บิดาของท่านนบีอิบรอฮีม عليه السلام คือ อาซัร ซึ่งได้ตายในสภาพการปฏิเสธศรัทธา ดังที่อัลลอฮฺได้กล่าวไว้ ความว่า : แต่เมื่อได้เป็นที่ประจักษ์แก่เขาแล้ว ว่าบิดาของเขาเป็นศัตรูของอัลลอฮฺ เขาก็ปลีกตัวออกจากบิดาของเขา.
๒. บิดามารดาทั้งสองของท่านนบีฮุสัย อะลียฮิสสลาม ล้วนแต่เป็นผู้ศรัทธา ดังที่อัลลอฮฺได้กล่าวถึงดูอาของท่านได้ขอต่อพระองค์ ความว่า โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ได้โปรดภักย์ให้แก่ข้าพระองค์ และบิดามารดาทั้งสองของข้าพระองค์ด้วยเถิด.
๓. ท่านอิหม่ามอะหมัดได้กล่าวว่า : มีอยู่ ๓ ประการที่หาต้นต่อไม่ได้ การสู้รบต่างๆ สงครามต่างๆ และการทัพซึร นั่นก็เพราะส่วนใหญ่แล้วจะถูกกล่าวถึงโดยไม่มีสายรายงาน ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงประชาชาติในยุคก่อนๆได้ นอกเสียจากการได้รับรู้ผ่านวะฮียี่ที่เป็นคำพูดของอัลลอฮฺ ตะอาลา และซุนนะห์ของท่านนบี ﷺ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้กล่าวไว้ ดังความว่า : และบรรดาผู้ที่พวกเขามีได้ตั้งภาคีต่อพระองค์.

﴿لَا يُشْرِكُونَ﴾ : ชิริกในที่นี้มีความหมายครอบคลุม ดังนั้นการขัดเกลาให้มีเตาฮีดที่ถูกต้องนั้นจะไม่เกิดขึ้น จนกว่าจะต้องออกห่างจากชิริกทั้งหลาย และในที่นี้ไม่ได้หมายความว่า คนๆนั้นจะต้องไม่ทำบาปเลย เพราะลูกหลานของท่านนบีอาดัมนั้นเป็นผู้ที่ทำความผิด และมีใช่เป็นที่บริสุทธิ์จากการทำความผิด แต่เมื่อใดที่เขาฝ่าฝืน พวกเขาจะกลับเนื้อกลับตัว และจะไม่ตั้งต้นที่จะทำผิดต่อ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

มีรายงานจากท่าน ฮุคัยบ์ บิน อับดุลเราะห์มาน กล่าวว่า : ครึ่งหนึ่งฉันได้นั่งอยู่ที่วงของท่านซะอีด บิน ญุเบร และเขาได้กล่าวว่า : มีใครในหมู่พวกท่านเห็นดาวตกเมื่อคืนบ้าง ? ฉันจึงกล่าวตอบว่า : ฉันเห็น และฉันก็พูดต่อไปว่า: “ที่เห็นดาวตกนั้น เนื่องจากว่าฉันไม่ได้ไปร่วมละหมาด เพราะโดนแมลงป่องต่อย” แล้วก็พูดว่า : “แล้วท่านทำอย่างไร ? ฉันก็บอกว่า : “ฉันขอให้คนอ่านและเป่าให้” เขาจึงถามว่า : “แล้วเจ้ามีหลักฐานอะไรที่ทำเช่นนั้น” ฉันจึงตอบว่า : “มีหะดีษบทหนึ่งที่ อัซซะอ์บียีได้บอกเล่าแก่พวกเรา” เขาก็ถามว่า : “แล้วเขาได้บอกหะดีษบทนั้นว่าอย่างไร ? ฉันก็ตอบว่า : “อัซซะอ์บียีได้บอกกับพวกเราถึง การรายงานของท่านบุรอยดะฮ์ บิน ฮุคัยบ์ ว่าแท้จริงท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า : “ไม่มีการอ่านเป่าใดๆ ยกเว้นเสียแต่เวลาที่โดนอัลอัยน์ (ถูกตาอันเนื่องมาจากความอิจฉา) หรือโดนสัตว์พิษกัดต่อย หรือเวลาตัวร้อนมีไข้” เขาจึงกล่าวว่า : “ดีแล้วการที่ได้ปฏิบัติตามสิ่งที่ได้รับฟังมา แต่ทว่ายังมีหะดีษอีกบทหนึ่ง ที่ท่าน अबดุลลอฮ์ อิบน์ अबباس รอดิยัลลอฮูอันฮูมา ได้บอกเล่าให้พวกเราฟังว่า : มีรายงานจากท่านนบี ﷺ ว่าท่านได้กล่าวว่า : (เมื่อประชาชาติต่างๆ ได้ถูกนำมาเสนอให้แก่ฉันได้เห็นในคืนอิสรอ์อ์เมียร์รอจ ฉันได้เห็นนบีบางท่านอยู่พร้อมกับผู้ที่เชื่อฟังเป็นกลุ่ม และนบีบางท่านมีผู้ศรัทธาต่อท่านเพียงแค่นักหนึ่งคนหรือสองคนเท่านั้น และนบีบางท่านไม่มีผู้ที่เชื่อฟังปฏิบัติตามท่านเลย ทันใดนั้นก็จะมีกลุ่มปรากฏขึ้นมีด้ามวิ ดินกันเลยทีเดียว ฉันก็ถูกคิดไปว่านั่นคือประชาชาติของฉัน แต่ก็มีเสียงบอกฉันว่า นี่คือนานบีมุซาและกลุ่มชนของท่าน แล้วฉันก็มองออกไปแล้วสายตาของฉันก็เหลือบไปเห็นกลุ่มชนจำนวนมากอีกกลุ่มหนึ่ง แล้วก็ มีเสียงกล่าวกับฉันว่า นี่คือประชาชาติของเจ้า ซึ่งในหมู่พวกเขาจะมีเจ็ดหมื่นคนที่พวกเขาจะได้ออกมาหาพวกเขาแล้วก็ไม่ถูกสอบสวน และไม่ถูกลงโทษแต่อย่างใด) พอท่านรอซูล ﷺ พูดเสร็จก็ลุกเดินเข้าบ้านของท่าน บรรดาที่ต่างครุ่นคิดกันว่าคนจำนวนนั้นคือใครกัน บางคนก็พูดว่า จำนวนเจ็ดหมื่นคนนั้นพวกเขา คือศอฮาบะฮ์ที่ใกล้ชิดกับท่านนบี ﷺ และบางคนก็พูดว่า คนเหล่านั้นน่าจะเป็นคนที่เกิดมาเป็นมุสลิมเลยและมีได้ตั้งตังกฎคืออัลลอฮ์ และพวกเขาที่วิจารณ์กันไปต่างๆ นานา เมื่อนั้นท่านนบี ﷺ ก็ออกมาหาพวกเขา แล้วก็แจ้งข่าวนั้นให้กับพวกเขา โดยกล่าวว่า: (พวกเขาเหล่านั้นไม่ได้ขอให้ใครอ่านเป่าให้แก่พวกเขา และไม่รักษาด้วยการนาบเหล็กที่เผาไฟ และไม่เชื่อเรื่องโชคกลาง และพวกเขาก็มอบหมายต่ออัลลอฮ์อย่างแท้จริง) เมื่อท่านรอซูล ﷺ กล่าวจบเช่นนั้น ท่านอุกกาซะห์ บิน มิห์ศอน ก็ยืนขึ้นและกล่าวว่า : “โอ้ท่านรอซูลครับ ได้โปรดขอต่ออัลลอฮ์ ให้ฉันเป็นคนหนึ่งในหมู่คนเหล่านั้นทั้งเจ็ดหมื่นคนด้วยเถิด” ท่านรอซูล ﷺ ก็กล่าวว่า : “เจ้าคือหนึ่งในหมู่พวกเขา” แล้วก็ มีชายอีกคนลุกขึ้น และพูดว่า : “ท่านรอซูลได้โปรดขอต่ออัลลอฮ์ให้ฉันเป็นหนึ่งในนั้นด้วยเถิด” ท่านรอซูล ﷺ ก็กล่าวว่า : อุกกาซะห์ที่ได้ขอไปก่อนเจ้าแล้ว.

❖ اِنْقَضَ : แปลว่าตก.

❖ تَبَيَّنَ : แปลว่าขอให้อ่านเป่าให้แก่เขา.

❖ عَيْنٍ : แปลว่าการจ้องมองของคนที่มีอิจฉา.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

❁ อันใดที่เป็นหลักฐานที่ทำให้ท่านทำเช่นนั้น ? : ในประโยคนี้ให้ความหมายว่า อนุญาตให้ถามหาหลักฐาน แต่ต้องถามด้วยมารยาท.

❁ ไม่มีการปิดเป้าใดๆ เว้นแต่ โรค อัลอัยน โรค พิษสัตว์ กัดต่อย โรคป่วย เท่านั้น : คำว่า อัยน คือ มองผู้อื่นด้วยสายตาที่ อิจฉาริษยาของเขาแล้วทำให้เกิดอาการเจ็บป่วย หมายถึง ไม่มีการปิดเป้าใดๆ ไม่มีการรักษา มีประโยชน์ต่อ โรคอิจฉาริษยา สัตว์กัดต่อย สารพิษต่างๆ เว้นจากการปิดเป้าตามหลักบทบัญญัติ และตามเงื่อนไข พร้อมกับการยืนยันถึงการมีของการปิดเป้าอื่นจากทั้งสอง.

❁ คำว่า **مُحَسِّ** อุมะฮฺ คือ : สัตว์กัดต่อยที่มีพิษทุกชนิด คำว่า **اُمَمَسَّ** พิษไข้ อากาศร้อนขึ้นสูง.

❁ คำว่า **مُطَبِّئ** คือ : กลุ่มคนที่มีจำนวนจาก สามจนถึงเก้า.

❁ คำว่า **لَا يَسْتَفِئُونَ** คือ : พวกเขาไม่ขอจากผู้ใดที่จะปิดเป้าให้กับพวกเขาไม่ต้องการให้ใครมารักษาให้พวกเขา มีเหตุผลดังนี้ : ๑. ศรัทธาอย่างแรงกล้าในการพึ่งพาต่ออัลลอฮฺ ๒. ด้วยการรักษาเกียรติยศโดยไม่ทำตัวต่ำต้อยให้ต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺ ๓. ไม่เอาสิ่งใดมายึดติดอื่นจากอัลลอฮฺ.

❁ ในอีกสายรายงาน **يَسْتَفِئُونَ** พวกเขาไม่ปิดเป้า เป็นสายรายงานที่ผิดตามคำกล่าว เชคอิบนุตัยมียะฮ์ เพราะท่านนบี ﷺ นั้นเป็นผู้ปิดเป้า และท่านญิบรีลและท่านหญิงอาอีชะฮฺ ตลอดจนบรรดาสาวกพวกเขาเหล่านั้นเคยทำการปิดเป้า.

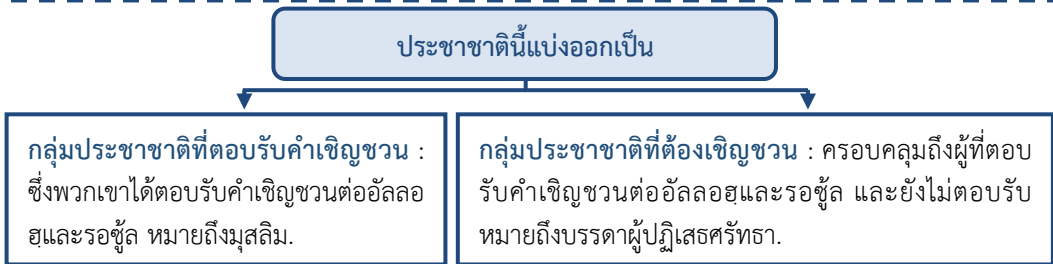
❁ ในการขอปิดเป้าสามารถแบ่งประเภทของมนุษย์ ได้ดังนี้ :

๑. ขอให้ใครมาปิดเป้า นี้คือ แน่นอนเขาหลุดออกจากความสมบูรณ์ คือ จากกลุ่ม เจ็ดหมื่นคน.
๒. ไม่ห้ามที่ให้ใครมาปิดเป้า นี้คือ แน่นอนเขาไม่หลุดออกจากความสมบูรณ์ คือ จากกลุ่ม เจ็ดหมื่นคน เพราะเขาไม่ได้ขอให้มาปิดเป้า.
๓. ห้ามใครมาปิดเป้า นี้คือ คำนับกับแบบฉบับของท่านนบี ﷺ เพราะท่านนบีนั้น ไม่ได้ห้ามท่านหญิงอาอีชะฮฺที่จะทำการปิดเป้าให้แก่ท่านนบี.

❁ คำว่า **يَسْتَفِئُونَ** คือ : พวกเขาไม่ขอให้ใครมารักษาด้วยการนำเหล็กพวกเขาด้วยไฟ เพื่อเป็นการรักษา.

❁ คำว่า **يَسْتَفِئُونَ** คือ : พวกเขาจะไม่เชื่อเรื่องโชคลาง ด้วยสิ่งที่มองเห็นได้ หรือการฟัง เรื่องเวลาสถานที่ นับว่าเป็นการตั้งภาคีเล็ก.

❁ นอกจากสามประการนี้แล้ว ไม่ถูกห้ามสำหรับเขาที่จะเข้าสวรรค์โดยมิต้องถูกสอบสวนและถูกลงโทษ มีหลักฐานมากมายที่ปรากฏในเรื่องการสั่งใช้ให้รักษาและส่งเสริมให้เข้ายาบางชนิด เช่น น้ำผึ้ง น้ำมันงาดำ อับปะตุสเสาดะฮฺ



ประเด็นต่างๆในบทนี้

๑. รู้ลำดับขั้นของมนุษย์ในหลักเตาฮีด. ๒. ความหมายของการทำให้บริสุทธิ์ในเรื่องเตาฮีด คืออะไร คือการบริสุทธิ์จากสิ่งที่เป็นภาคี อุดริกรรม บาป. ๓. อัลลอฮฺทรงสรรเสริญแก่ท่านนบีอิบรอฮีม มีได้อยู่ในหมู่คนที่ตั้งภาคีทั้งหลาย. ๔. อัลลอฮฺทรงสรรเสริญบรรดาสาวกท่านนบีด้วยความบริสุทธิ์ของพวกเขา จาก การตั้งภาคี.
๕. การละทิ้งการปิดเป่า และการ نابดาบด้วยไฟ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เตาฮีดมีความบริสุทธิ์ คือการขอให้ ปิดเป่า นาบดาบด้วยไฟ.
๖. ผู้ที่รวมคุณลักษณะนี้อยู่ในตัวเองเท่ากับว่า เป็นการมอบหมาย โดยที่เขาละทิ้งอันเนื่องจากความหนัก แน่นในการมอบหมายต่อพระองค์.
๗. ความลึกซึ้งในความรู้ของบรรดาสาวกนบี พวกเขารู้ว่า แท้จริงพวกเขาไม่สามารถที่จะได้รับสิ่งนี้ได้ เว้น แต่ต้องปฏิบัติกิจการงานที่บริสุทธิ์เท่านั้น.
๘. พวกเขามีความอดสาหะแสวงแต่ความดี เพราะว่าพวกเขาต้องการไปสู่ผลแห่งเป้าหมายเพื่อที่จะ ประเมินตัวของพวกเขาด้วยสิ่งนี้.
๙. ความประเสริฐของประชาชาตินี้ อันเกิดจากปริมาณ จำนวน และวิธีการ การกระทำ.
๑๐. ความประเสริฐของบรรดาสาวกผู้ติดตาม ท่านนบีมุซา อะลัยฮิสลาม.
๑๑. ทุกประชาชาติถูกให้ประจักษ์ต่อท่านนบี ﷺ :-
 - ❖ ปลอบใจท่านนบี.
 - ❖ บอกถึงความประเสริฐและสถานะความสูงส่งและมีเกียรติ.
๑๒. แท้จริง ทุกๆประชาชาติจะถูกรวบรวมตามแดนปีของเขา.
๑๓. มีจำนวนน้อยกว่าผู้ที่ตอบรับคำเชิญชวนต่อบรรดานบี.
๑๔. แท้จริงผู้ใดที่ไม่ตอบรับคำเชิญชวนของนบี จะมาในวันนั้นอย่างโดดเดี่ยว.
๑๕. ผลสัมฤทธิ์ทางความรู้ คือ :
 - ❖ อย่าหลงไปกับคนหมู่มาก เพราะ คนหมู่มาก ไม่ใช่หลักเกณฑ์ที่จะนำมาซึ่งความถูกต้อง (เราทำ ให้ท่านพินาศไปพร้อมกับพวกเขา)
 - ❖ อย่าน้อยใจในจำนวนน้อย เพราะจำนวนน้อยบางที่ย่อมดีกว่าจำนวนมาก.
๑๖. ผ่อนปรนในการปิดเป่าตามหลักบทบัญญัติ จากโรคอิจมาริชยา พิษไข้และอื่นๆ.
๑๗. ความลึกซึ้งในความรู้ของปวงปราชญ์ยุคก่อน จากคำพูดที่ว่า : แน่นอนถือเป็นที่ดีที่สุด ใครสิ้นสุดจาก สิ่งที่เขารับรู้มา แต่ทว่า มันแบบนั้น แบบนี้ จึงทำให้รู้ได้ว่า หะดีษแรกนั้น ไม่ได้ค้ำกับหะดีษที่สอง.
๑๘. ปวงปราชญ์ยุคก่อนจะตีตัวออกห่างจากการชมเชยของมนุษย์ ในสิ่งที่เขาไม่ได้เป็น ดังที่ถูกชมเชย.
๑๙. คำว่า ท่าน (อูกาซะฮฺ) เป็นหนึ่งในหมู่พวกเขา ความรู้นี้เป็นสัญญาณหนึ่งของการเป็นนบี.
๒๐. ความประเสริฐของท่าน อูกาซะฮฺ เขาเป็นบุคคลหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มผู้เข้าสวรรค์โดยมิต้องถูกสอบสวน และมีได้ถูกลงโทษ. ๒๑. การใช้ประโยชน์แข็งแรง นำเสนอ ❖ เพื่อให้ทราบถึงการเป็นผู้กัลบัลลอก ❖ บางครั้งเกรงว่าจะเป็นการเปิดประตู เขาจะถามถึงขั้นว่า ใครเล่าที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มนั้น.
๒๒. มารยาทอันดีงามของท่านนบี ﷺ.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

บทที่ ๔ : ว่าด้วยเรื่องการเกรงกลัวจากการตั้งภาคี

เพราะเหตุใด ผู้แต่ง นำเรื่องนี้มาหลังจาก เรื่องทำให้เตาฮีดบรีสุทฺ์

เพราะว่าทุกๆเรื่องต้องมาหลังจากทำให้หลักการให้เอกภาพก่อน ดังนั้นส่วนหนึ่งจากการให้สิทธิของเตาฮีดคือ การเกรงกลัวการตั้งภาคี และจากการให้ความบรีสุทฺ์ของมันคือการเรียกร้องไปสู่สิ่งนี้ และเนื้อหาเป็นเช่นนี้จนจบเล่ม.

เพราะมนุษย์มองว่า แท้จริงเขานั้นทำให้หลักการให้เอกภาพบรีสุทฺ์แล้ว ทั้งที่เขาไม่ได้ให้สิทธิ์นั้นเลย นี่เป็นการหลงตัวเอง.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

๑. อัลลอฮฺตรัสว่า : “ แท้จริง อัลลอฮฺจะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่การที่สิ่งหนึ่งจะถูกให้เป็นภาคีกับพระองค์ แต่พระองค์จะทรงอภัยโทษให้ซึ่งสิ่งอื่นจากนั้น สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ” .

๒. นบีอิบรอฮีม عليه السلام กล่าวว่า : “ และทรงให้ข้าพระองค์และลูกหลานของข้าพระองค์พ้นจากการบูชาเจว็ดด้วยเถิด ”

เราจะเกรงกลัวจากการตั้งภาคีได้อย่างไร ?

ศึกษาเรื่องการให้เอกภาพ ปฏิบัติด้วยสิ่งนั้น เชิญชวนไปสู่สิ่งนั้น ตลอดจนมีความอดทน.

เรียนรู้เรื่องการตั้งภาคี ทราบถึงสาเหตุของมัน และสิ่งที่จะชักจูงไปสู่มัน เพื่อตีตัวออกห่าง.

ขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮฺให้หลุดพ้น.

ไม่ยุ่งเกี่ยวกับการตั้งภาคีและสาวกของมัน และตีตัวออกห่างจากพวกเขา เพื่อไม่ให้กลายเป็นข้าง.

☀ การตั้งภาคี อัลลอฮฺจะมีทรงอภัยอย่างเด็ดขาด เมื่อเขาเสียชีวิตในสภาพนี้ เพราะนี่คือบทลงโทษจากสิทธิของอัลลอฮฺโดยเฉพาะ สิทธิการให้เอกภาพ ดังนั้นผู้ใดเสียชีวิตในสภาพมีภาคีใหญ่ต่อพระองค์เท่ากับเขานั้นจะตกนรกตลอดกาลไม่มีจุดจบสิ้น แต่หากผู้ใดเสียชีวิตในสภาพมีภาคีเล็กต่อพระองค์เท่ากับเขานั้นจะถูกลงโทษตามสภาพภาคีจบหมดสิ้นแล้วหลังจากนั้นจึงจะได้เข้าสวรรค์ เขาจะไม่ตกนรกตลอดกาล เพราะว่าเขาเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ศรัทธา. ☀ คำว่า **اِنْجِنِي** ข้าพระองค์ทรงให้ฉันออกห่าง หมายถึง : โปรดทำให้ฉันอยู่คนละด้าน และบรรดาบูชาเจว็ดทั้งหลายอยู่คนละด้านจนกว่ามันจะออกห่างไป.

☀ คำว่า **مَنْصُرًا** บรรดาอุปถัมภ์ หมายถึง : อุปถัมภ์ที่ถูกสร้างในรูปของมนุษย์หรือสิ่งอื่นๆ เพื่อการเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮฺ ส่วนคำว่า **اَلْوَصْدَانِ** คือสิ่งที่ถูกสร้างในรูปของอะไรก็ได้เพื่อการสักการะอื่นจากอัลลอฮฺ ดังนั้นคำว่า **اَلْوَصْدَانِ** จะมีความหมายกว้างกว่าอุปถัมภ์.

☞ ท่านนบีอิบรอฮีม عليه السلام มีความเกรงกลัวต่อตัวเอง ทั้งที่เขาเป็นคอลีลฮ์เราะห์มาน เป็นผู้ใกล้ชิด และคนโปรดของพระองค์ เป็นผู้นำแห่งมวลชนผู้เที่ยงตรง แล้วท่านล่ะจะเทียบกับพวกเรา ได้กระนั้นหรือ ?! ถ้าเป็นเช่นนั้นท่านก็อย่าชะล่าใจกับเรื่องการตั้งภาคี และการกลับกลอกเลย เพราะไม่มีปลอดภัยจากการกลับกลอก นอกจาก ผู้ที่กลับกลอกเท่านั้น.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓ ถึง ๕

๓. รายงานจากท่านมะหมุด บิน ละบีด رضي الله عنه ว่า แท้จริงท่านเราะฮ์ลุลลอฮ์ ﷺ ได้กล่าวว่า : “ สิ่งที่ดี้นกลัวที่สุดสำหรับพวกท่านคือชิริกเล็ก ” บรรดาเศาะหาบะฮ์ถามว่า อะไรคือชิริกเล็ก ? ท่านนบีตอบว่า มันคือ การรียาอ์ ไอ้อวด ”.

๔. รายงานจากท่าน อับดุลลอฮ์ อิบนิ มัสอูด رضي الله عنه ว่า แท้จริง รอซูล ﷺ กล่าวว่า : “ ผู้ใดที่เสียชีวิตในสภาพที่เขาต่อต้านสิ่งภาคีอื่นนอกจากอัลลฮ์จะตกนรก ” บันทึกโดยอัลบุคอรี.

๕. รายงานจากท่าน ญาบิร رضي الله عنه ว่า : แท้จริง รอซูล ﷺ กล่าวว่า : “ ผู้ใดที่เสียชีวิตในสภาพที่ไม่ภาคีอื่นนอกจากอัลลฮ์จะเข้าสวนสวรรค์ และผู้ใดที่เสียชีวิตในสภาพที่มีภาคีอื่นนอกจากอัลลฮ์จะตกนรก ” บันทึกโดยมุสลิม.

☞ คำว่า **عِوَاد** การไอ้อวด : การทำอิบาดะฮ์ต่ออัลลฮ์เพื่อให้ผู้อื่นเห็น หรือ การยกย่องจากผู้อื่น การชมเชย ว่า เขานั้นผู้ที่ทำอิบาดะฮ์ ไม่ใช่ต้องการที่ทำอิบาดะฮ์ต่อมนุษย์ หากว่ากลับกลายเป็นชิริกใหญ่ หากว่าเขาต้องการทำอิบาดะฮ์ของเขาเพื่อปฏิบัติคนอื่น ดังกล่าวนี้นี้ไม่ถือว่า เป็นการไอ้อวด แต่ทว่ามันเป็น การเรียกร้องเชิญชวนไปสู่อัลลฮ์ **วิธีรักษาการไอ้อวด ดังนี้ :**

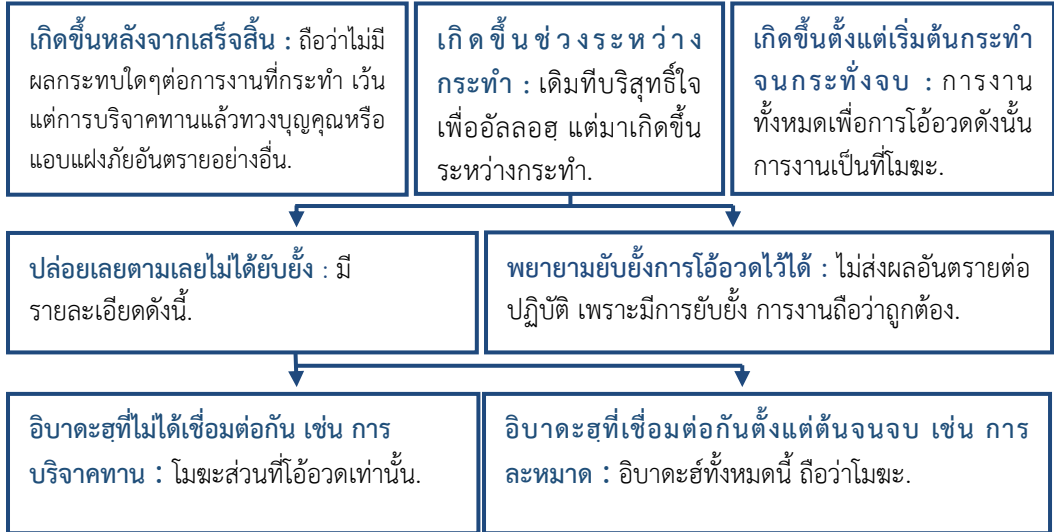
๑. ด้วยการศึกษาเตอาฮิด เพราะสิ่งนี้จะทำให้เกิดความยิ่งใหญ่ต่ออัลลฮ์ โดยมันจะไม่แคร์คนใด ในเรื่องศาสนาของอัลลฮ์.
๒. หมั่นวิงวอนขออูอาอ.
๓. หมั่นปฏิบัติการทำงานไม่ให้ผู้อื่นเห็นระหว่างเขากับพระเจ้าของเขา.
๔. ไม่ทิ้งการทำงานด้วยเหตุผลที่ว่า เพื่อออกห่างสิ่งที่จะทำให้เกิดการไอ้อวด.
๕. หมั่นกระทำการงานที่ดีให้มากซึ่งการทำงานที่ทำให้รำลึกถึงโลกหน้า เช่น การเย็บเยียนหลุมฝังศพ ให้เป็นไปตามเงื่อนไขของมัน.

เหตุใดท่านนบี ﷺ กังวลต่อประชาชาติของท่านในเรื่องการไอ้อวดมากกว่า เกรงกลัวตััจญาล ?

เพราะตััจญาลสร้างความเสียหายอย่างเด่นชัด ส่วนความเสียหายของการไอ้อวดนั้นมันซ่อนเร้น ปิดบัง.

เพราะตััจญาลสร้างความเสียหายเพียงช่วงเวลาที่ถูกกำหนดเอาไว้ ส่วนความเสียหายของการไอ้อวดนั้นมันเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา.

ประเภทของการโอ้อวด



☀ คำว่า **مَرِيءٌ** ผู้เปรียบเทียบ หมายถึง : ผู้คล้ายคลึง ผู้เสมอเหมือน คู่กรณี.

☀ คำว่า **رَبِيءٌ جَدْرٌ** เขาได้เข้านรก หมายถึง : นี่คือบทลงโทษของการยึดสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์

☀ คำว่า **عَبِيءٌ** ทุกสิ่ง หมายถึง : เป็นการหมายรวมทุก การตั้งภาคี แม้ว่าเขาได้ตั้งภาคีกับอัลลอฮ์ ด้วยสิ่งที่มีเกียรติที่สุดจากสิ่งถูกสร้างก็ตาม เขาจะต้องเข้านรก.

☀ คำว่า **رَبِيءٌ جَدْرٌ جِهَنَّمَ** และผู้ใดพบกับพระองค์ โดยตั้งภาคีกับสิ่งหนึ่งเขาได้เข้านรก หมายถึง : หากว่าเป็นการตั้งภาคี เขาจะไม่ตกนรกตลอดกาล แต่หากว่าเป็นการตั้งภาคีใหญ่ เขาจะต้องตกนรกตลอดกาล.

☀ การตั้งภาคี เป็นเรื่องยากมาก ไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย แต่ทว่าอัลลอฮ์ให้ความสะดวกง่ายดายตายบริสุทธิ์จากภาคีกับปวงบางของพระองค์ เช่นนั้นแหละอัลลอฮ์จะทรงช่วยเหลือให้บ่าวตาสว่าง ตามเป้าหมายด้วยการปฏิบัติการทำงานอย่างบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮ์ มิได้หวังการชมเชยจากมนุษย์ หรือการตำหนิจากมนุษย์ หรือการสรรเสริญจากพวกเขา มนุษย์มียังประโยชน์อันใดแก่เขาเลย.

☀ เช่นนี้แหละสิ่งสำคัญ แท้จริงมนุษย์นั้นเขาอย่าให้ผู้คนปิตินดีกับคำพูดของของเขา เพราะเหตุว่ามันคือ คำพูดของเขา แต่จงให้ผู้คนปิตินดีที่ตอบรับคำพูดของเขา เมื่อเห็นว่าสิ่งนั้นคือสัจธรรม หาใช่เป็นคำพูดของเขาไม่ และในตรงกันข้าม ดังนั้นความบริสุทธิ์ใจเป็นสิ่งที่ยากลำบากมาก เว้นแต่ว่ามนุษย์จะต้องมุ่งสู่อัลลอฮ์ด้วยการมุ่งมั่นอย่างจริงจัง ถูกต้องบนหนทางที่เที่ยงตรง แท้จริงอัลลอฮ์ทรงช่วยเหลือเขาผู้นั้น และประทานความสะดวกง่ายดายแก่เขา.

ประเภทของดูอาอ

๑. ดูอาอ อิบาตะฮฺ เช่น ผู้ทำการละหมาด ฮัจญ์ ถือศีลอด หากทำเพื่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺ ถือว่าเป็นผู้ปฏิเสธใหญ่ ตกศาสนา.

๒. ดูอาอ มัสอะละฮฺ คือ การวิงวอนเช่นนี้ แบ่งออก ๒ ประเภท.

การขอที่ไม่มีผู้ใดมีความสามารถนอกจากอัลลลเพียงผู้เดียว : นี่คือการขอต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลลอฮฺ เท่ากับว่าเขานั้นมีชิริกใหญ่ เช่น ขอให้มิมบุตร หรือ ขอให้ฝนตกต่อผู้อื่นนอกจากอัลลลอฮฺ

การขอในสิ่งที่มนุษย์มีความสามารถ : การขอเช่นนี้เป็นที่อนุญาตอนุญาตต้องประกอบด้วย ๔ เงื่อนไข ๑. ผู้ที่ถูกขอช่วยนั้นจะต้องมีชีวิต. ๒. จะต้องอยู่ต่อหน้า ๓. มีความสามารถให้ในสิ่งที่ขอ ๔. เป็นการทำสาเหตุ (โดยไม่ยึดติดกับสาเหตุ แต่จงหมอบหมายต่ออัลลลอฮฺ).

ข้อแตกต่างระหว่าง ชิริกใหญ่กับชิริกเล็ก

ชิริกใหญ่

- ❖ หลุดพ้นจากศาสนาอิสลาม.
- ❖ การงานจะสูญสิ้นทั้งหมด.
- ❖ ตกนรกและอยู่ในนรกตลอดกาล.
- ❖ เลือดและทรัพย์สินเป็นที่อนุมัตจากผู้ปกครอง.
- ❖ มีหลักฐานยืนยันว่าเขานั้นทำชิริกใหญ่.
- ❖ เขาเชื่อมั่นต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลลอฮฺ ว่ามีพลังอำนาจเร้นลับในการบริหารโลก และด้วยน้ำมือของมันเป็นสามารถให้คุณและปกป้องรักษาภัยอันตรายได้.

ชิริกเล็ก

- ❖ ไม่หลุดพ้นจากศาสนาอิสลาม.
- ❖ การงานจะไม่สูญสิ้นทั้งหมด แต่บางส่วน
- ❖ ไม่ตกนรกตลอดกาล.
- ❖ เลือดและทรัพย์สินเป็นที่ไม่เป็นที่อนุมัตจากผู้ปกครอง.
- ❖ มีหลักฐานยืนยันว่าเขานั้นทำชิริกเล็ก.
- ❖ เขาเชื่อมั่นต่อสิ่งที่อัลลลอฮฺมิทรงกำหนดให้มีสาเหตุ ให้มันป็นสาเหตุขึ้นมา.
- ❖ ทุกสื่อที่จะนำไปสู่ชิริกใหญ่ ถือว่าเป็นชิริกเล็ก.
- ❖ ทุกการให้ความหมายทางบทบัญญัติ ที่ปรากฏคำว่า ชิริกหรือ กุฟรฺ โดยไม่ถูกเติมใส่ อะลีฟลาม (J) เดิมจะหมายถึงว่าเป็นชิริกเล็ก.

บทที่ ๕ : ว่าด้วยเรื่องการเรียกร้องเชิญชวนสู่การปฏิญาณตนด้วยคำกล่าวว่า ละอิลลาฮะอิลลอลฮฺ

เพราะเหตุใดผู้แต่งหนังสือได้นำบทนี้มา ?

๑. เมื่อผู้แต่งได้กล่าวถึงเรื่องการให้เอกภาพของมนุษย์ต่อพระองค์อัลลอลฮฺ ด้วยตัวเขาเอง ท่านก็ได้กล่าวถึงการเรียกร้องเชิญชวนผู้อื่นไปสู่สิ่งนั้น (อัตเตอาฮีด) ด้วย เพราะการคร่ำคร่าจะยังไม่สมบูรณ์จนกว่าจะต้องเรียกร้องไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอลฮฺ ดังนั้นจำเป็นที่การให้เอกภาพต่ออัลลอลฮฺ (เตอาฮีด) จะต้องควบคู่ไปกับเรียกร้องไปสู่มันด้วย มิฉะนั้นถือว่าบกพร่อง ๒. เป็นการโต้ตอบกับผู้ทีกล่าวว่าสิ่งแรกจะต้องเรียกร้องคือการละหมาดไม่ใช่เตอาฮีด.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

อัลลอลฮฺตรัสว่า : “ จงกล่าวเถิดมุฮัมหมัดนี่คือแนวทางของฉัน ฉันเรียกร้องไปสู่อัลลอลฮฺอย่างประจักษ์แจ้งทั้งตัวฉันและผู้ปฏิบัติตามฉัน และมหาบริสุทธิ์แห่งอัลลอลฮฺ ฉันมิได้อยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคี ” ยูสุฟ : ๑๐๘

﴿سَبِيلِي﴾ หนทางของฉัน ครอบคลุมสิ่งที่ท่านนบี ได้นำมาจากบทบัญญัติ ทั้งด้านอิบาดะฮฺ(การเคารพสักการะ) และตะวะฮฺฮฺ (การเรียกร้องเชิญชวน) ไปสู่อัลลอลฮฺ.

﴿إِلَى اللَّهِ﴾ ผู้ที่ทำหน้าที่เรียกร้องเชิญชวน มี ๒ ประเภท ๑. เรียกร้องไปสู่อัลลอลฮฺ ๒. เรียกร้องไปสู่สิ่งอื่น.

﴿عَلَىٰ بَصِيرَةٍ﴾ ครอบคลุม ๑. ความรู้บทบัญญัติศาสนา ๒. จะต้องรู้สภาพผู้ที่ถูกเชิญชวน ๓. จะต้องเข้าใจด้วยวิททยปัญญา.

เงื่อนไขของการเรียกร้องไปสู่อัลลอลฮฺ : ๑. ต้องมีความบริสุทธิ์ใจ. ๒. ต้องมีความรู้ศาสนา. ๓. ต้องเข้าใจด้วยวิททยปัญญา. ๔. ต้องรู้สภาพผู้ที่ถูกเชิญชวน. ๕. ต้องมีความอดทน.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

รายงานจาก อิบน์ อับบาส رضي الله عنه ขณะท่านนบี ﷺ ได้ส่งท่านมูอาซ ไปยังเยเมน ท่านได้กล่าวแก่มูอาซว่า : “ แท้จริงเจ้านั้น จะต้องไปหากลุ่มของชาวคัมภีร์ เมื่อไปถึงยังพวกเขา สิ่งแรกที่เจ้าจะต้องทำคือ เจ้าจงเรียกร้องเชิญชวนพวกเขา ให้ยอมรับในการกล่าว คำปฏิญาณว่า : ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ถูกเคารพโดยแท้จริงนอกจากอัลลอลฮฺ – และมีรายงานหนึ่ง : เรียกร้องเชิญชวนสู่การที่พวกเขาให้เอกภาพต่ออัลลอลฮฺ หากพวกเขาตอบรับเจ้า จงบอกพวกเขาว่าแท้จริงอัลลอลฮฺ ได้กำหนดให้ละหมาดวันและคืนหนึ่งห้าเวลา หากพวกเขาปฏิบัติตาม (หมายถึงปฏิบัติละหมาด) ก็จงบอกพวกเขาว่า อัลลอลฮฺได้กำหนดให้จ่ายซากาต โดยที่ไปเอาจากคนรวยมามอบให้แก่บรรดาผู้ที่ยากจนในหมู่พวกเขา หากพวกเขาเชื่อฟังในเรื่องซากาต เจ้าจงเอาจากพวกเขา และเจ้าจงระวัง ในทรัพย์สินสมบัติที่มีค่าของพวกเขา และจงระวังดุอาอฮฺของผู้ที่ถูกอธรรม แท้จริงระหว่างเขากับอัลลอลฮฺนั้นไม่มีม่านกัน ” บันทึกโดยอัลบุคอรี.

ในตัวบทหะดีษ :

๑. บทบัญญัติว่าด้วยการส่งนักเผยแผ่เรียกร้องสู่อัลลอฮ์ และสอนพวกเขา.
๒. ท่านนบี ﷺ ส่งตัวแทนเพียงชายหนึ่งคน เป็นการยอมรับในข่าวเพียงคนเดียว แม้ว่าจะเป็นเรื่องหลักอะก็ตะฮ์ก็ตาม.
๓. ไม่มีเงื่อนไขจำกัดวันเวลาในการเผยแผ่ศาสนา ให้อาศัยอยู่กับพวกเขาตามที่พวกเขามีความต้องการ.
๔. วิธีการเผยแผ่ศาสนากับกลุ่มชนที่ปฏิเสธทำอย่างไร ง่ายเลยคือ การเริ่มเรียกร้องพวกเขาไปสู่หลักเตาฮีด ไม่ใช่การตอบโต้แต่อย่างใด.
๕. การเรียกร้องเชิญชวนไปสู่อิสลามอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ แต่จะต้องบอกในสิ่งที่จำเป็นแก่พวกเขาด้วย จนกว่าพวกเขายอมจำนน และเคร่งครัดต่อสิ่งนั้น แต่ต้องเป็นขั้นเป็นตอนเช่นเดียวตัวบทหะดีษของท่านมูอาซ บิน อุบบัยลฺ ﷺ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

รายงานจาก สะฮ์ลฺ บิน สะฮ์ดฺ ﷺ เล่าว่า ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวในวันสงครามคอยบรว่า : แน่نون ฉันจะมอบธงในวันรุ่งนี้ให้สำหรับบุคคลที่เขารักอัลลอฮ์และรอซูล์ และอัลลอฮ์และรอซูล์ก็รักยิ่งแก่เขา และผู้ที่ถือธงนำทัพ อัลลอฮ์ให้เขาได้พิชิตด้วยกับน้ำมือของเขา ผู้คนต่างพากันครุ่นคิดทั้งคืนว่าใครกันหนอในหมู่ของพวกเรา คือ คนๆ นั้น ครั้นในวันรุ่งขึ้นพวกเขาต่างพากันไปหาท่านรอซูล์ ﷺ เข้าตูลู แต่ทุกคนก็หวังว่าตนนั้นจะได้รับธงนั้น ท่านรอซูล์กล่าวว่า : ท่านอะลี บินอะบี ฏอลิบอยู่ไหน ? มีคนหนึ่งกล่าวว่า : เขาเจ็บตาทั้งสองข้าง แล้วพวกเขาส่งคนไปพาตัวเขามา เมื่อมาถึง ท่านบ้วนน้ำลายที่ดวงตาทั้งข้างของท่านอะลีพร้อมกับขอคูอาเขาก็หายจากอาการเจ็บทันทีเหมือนไม่เคยเจ็บมาก่อนเลย หลังจากนั้นก็มอบธงให้พร้อมสั่งเสียว่า : “จงเดินทัพไปอย่างช้าๆ จนกระทั่งเจ้าได้เข้าไปถึงพื้นที่ของพวกเขา แล้วจงเชิญชวนพวกเขาสู่อิสลาม จงแจ้งพวกเขาถึงสิทธิของอัลลอฮ์ที่เป็นภาระเหนือพวกเขาในศาสนาอิสลาม เพราะว่า - ขอสาบานด้วยอัลลอฮ์ - แท้จริงแล้ว การที่อัลลอฮ์ได้ชี้ทางคนหนึ่งคนใดอันเนื่องเพราะเจ้าเป็นสาเหตุนั้น ย่อมดีกว่าสำหรับเจ้า มากกว่าการที่เจ้าได้รับอูฐแดงเสียอีก” وَرَوَى: พวกเขต่างพากันครุ่นคิด.

- ❖ การยืนยันถึงคุณลักษณะความรักของอัลลอฮ์ ว่าแท้จริงอัลลอฮ์ทรงรักพึงพอใจและทรงถูกรัก และความรักของพระองค์ ไม่เหมือนกันความรักทั่วไปดังเช่นที่เขารักกัน.
- ❖ การยืนยันความประเสริฐเฉพาะเจาะจงไม่ได้หมายความว่าความประเสริฐทั่วไป ดังเช่นคำกล่าวของท่านนบี ﷺ กับท่าน อะบี อิบูบัยดะฮ์ ว่า แท้จริง เขาเป็น «أَمِينٌ هَذِهِ الْأُمَّةِ» ผู้ที่ชื่อสัตย์แห่งประชาชาติ แต่ไม่ได้หมายความว่าเขานั้นจะประเสริฐที่สุดในบรรดาสาวก เช่นเดียวกับท่าน มูอาซ ﷺ.
- ❖ حُمْرِ التَّعَمُّمِ อูฐแดง ที่กล่าวมาเพราะว่ามันเป็นของมีค่ามากที่สุดที่ชาวอาหรับปรารถนา.

(ปฎิหารีย์) มี ๔ อย่าง : สิ่งที่เกิดขึ้นเหนืออำนาจของมนุษย์ทั่วไปจะกระทำได้ เช่น บินในอากาศ หรือ เดินบนน้ำ :

๑. อัลอายะฮฺ (สัญญาณต่างๆ) : เกิดขึ้นเฉพาะกับบรรดานบีเท่านั้น จะไม่ถูกเรียกว่า มุอญิซะฮฺ (ปาฎิหารีย์) เพราะสิ่งนี้ปรากฏในอัลกุรอาน และ คำว่ามุอญิซะฮฺ (ปาฎิหารีย์) บางครั้งอาจจะเกิดขึ้นกับมนุษย์บางคนที่ไม่ใช่บรรดานบี และไม่มีใครสามารถอ้างเครื่องหมายแห่งการเป็นนบีได้หลังจากที่ท่านนบี ﷺ เสียชีวิตไปแล้ว.

๒. อัลกะรอมะฮฺ : หมายถึง สิ่งเหนือธรรมชาติที่ อัลลอฮ์ให้แก่วะลีย์ผู้ซึ่งพระองค์ทรงรัก คือบรรดาคนที่มีคุณลักษณะทั้งการศรัทธา และการยำเกรงอยู่ด้วยกัน ตัวอย่างเช่น อัลกะรอมะฮฺที่เกิดขึ้นแก่ชาวล้า.

๓. มุอญิซะฮฺ (ปาฎิหารีย์) หรือพิทธะฮ์เพื่อสร้างความปั่นป่วนวุ่นวาย : มาจากบรรดาวงศ์วานของชัยฏอน เราสามารถรู้ได้ด้วยสภาพของบุคคลผู้นั้น พวกเขาไม่มีทั้งการศรัทธาและการยำเกรงเลย ตัวอย่างเช่น (ปฎิหารีย์) ที่มาจากัจฉญาณ.

๔. ฝ่าฎิหะฮฺ : การประจานเปิดเผย คือทุกสิ่งทีโกหกต่ออัลลอฮ์ พระองค์ทรงให้มันเปิดเผยออกมาในโลกนี้ก่อนวันสิ้นโลก ตัวอย่างเช่น สิ่งที่เกิดขึ้นกับ มุซัยละมะห์จอมโกหกเขาทำการเสกเป่าดวงตาคนป่วยแล้วเขาตาบอด.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. แท้จริงการเรียกร้องไปสู่อัลลอฮ์คือแนวทางของผู้ปฏิบัติตามรอซูล ﷺ นี่คือนแนวทางบรรดารอซูล และผู้ติดตามพวกเขา.
๒. การเตือนให้ระวังในเรื่องความบริสุทธิ์ใจ เพราะมนุษย์ส่วนมาก หากเรียกร้องไปสู่ สัจธรรม เขามักเรียกร้องไปเพื่อตัวของเขาเอง.
๓. แท้จริงความรู้เป็นสิ่งจำเป็น คือ การเรียกร้องเชิญชวน ถือว่าเป็นเรื่องจำเป็น ฉะนั้นการมีความรู้ในเรื่องดังกล่าว ถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นเช่นกัน.
๔. จากเครื่องหมายความดีงามของการให้ออกภาพ เป็นการทำให้ตนเองบริสุทธิ์เพื่ออัลลอฮ์จากสิ่งที่ไม่ควร.
๕. แท้จริงความน่ารังเกียจของการตั้งภาคี เป็นการกระทำที่ไม่ควรต่ออัลลอฮ์ ส่วนผู้มีเตาฮีดหนึ่งเดียวแต่อัลลอฮ์ จะให้ความบริสุทธิ์ต่ออัลลอฮ์จากข้อบกพร่องต่างๆ.
๖. และนี่คือสิ่งสำคัญที่มุสลิมจะต้องหลีกเลี่ยงจากบรรดาผู้ตั้งภาคี เพื่อจะไม่กลายเป็นพวกเขา แม้ว่าเขาจะไม่ตั้งภาคีก็ตาม เพราะหากเขาอยู่ร่วมกับบรรดาผู้ตั้งภาคี ทั้งที่เขาไม่ตั้งภาคีก็ตาม ถือว่าภาพลักษณ์ภายนอกของเขา ก็ยังเป็นพวกเขาอยู่ดี.
๗. เรื่องเตาฮีดเป็นสิ่งแรกที่มีความสำคัญ.
๘. การเริ่มเรื่องเตาฮีดเป็นสิ่งแรก ก่อนทุกๆเรื่อง แม้จะเป็นเรื่องของการละหมาดก็ตาม.

๙. «اللَّهُ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ» ความหมายว่า : จนกว่าพวกเขาให้ออกภาพต่ออัลลอฮฺ เพียงองค์เดียว คือคำปฏิญาณตน ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดควรแก่การเคารพนอกจากอัลลอฮฺ.
๑๐. แท้จริงมนุษย์นั้น แน่ใจว่าบางทีมาจาก ชาวอะลุกลิตาบ เรียกว่าชาวคัมภีร์ ซึ่งเขาไม่รู้ หรือรู้เรื่องหลักเตาฮีดแต่เขาไม่ปฏิบัติตาม.
๑๑. กำชับเรื่องการศึกษาาระบบเป็นลำดับขั้นตอน.
๑๒. เริ่มด้วยสิ่งที่สำคัญมากกว่าไปสู่สิ่งที่สำคัญรองลงมา เช่น หลักเตาฮีดก่อนลำดับแรก ต่อมา เรื่องการละหมาดต่อมา เรื่องการจ่ายซะกาต.
๑๓. ประเภทของผู้ที่มีสิทธิ์รับชะกาต มี ๘ จำพวก.
๑๔. การที่ผู้รู้เปิดเผยข้อสงสัยคลุมเครือแก่ผู้ที่ศึกษาหาความรู้ (เป็นการสอนเพื่อขจัดความงໍงะเวลาออกไปจากตัวผู้เรียน). ๑๕. ห้ามเอาทรัพย์สินที่มีค่าของผู้อื่น.
๑๖. การระวางดูอาของผู้ถูกรอธรรม.
๑๗. การบอกข่าวในเรื่องดังกล่าวนั้นไม่ถูกปิดกั้น (การใช้คำส่งเสริมให้อยากปรารถนากับคำสําคัญให้อยู่คู่กัน).
๑๘. จากหลักฐานการให้ออกภาพต่ออัลลอฮฺคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับท่านนบีและบรรดาศาสนิกชนที่จำเป็นต้องประสบความสำเร็จอย่างสมบูรณ์ ทิวโหย และโรคระบาด (เอามาจากเรื่องเล่า คอยบ์).
๑๙. คำกล่าวของท่านนบีที่ว่า : เพื่อฉันจะมอบธงนี้แน่นอน ประโยคนี้เป็นเครื่องหมายหนึ่งจากบรรดาเครื่องหมายของการเป็นนบี.
๒๐. การถ่มน้ำลายที่ดวงตาทั้งสองข้าง เป็นเครื่องหมายหนึ่งจากบรรดาเครื่องหมายการเป็นนบี.
๒๑. ความประเสริฐของท่านอะลี عليه السلام นี้คือหนึ่งจากคุณลักษณะเด่นของผู้นำแห่งมวลชนผู้ศรัทธา عليه السلام.
๒๒. ความประเสริฐของบรรดาสาวกที่ใจจดจ่อต่างพากันครุ่นคิด (ได้รับธง) ในคำคํานั้น และพวกเขาพะวงจากการแจ้งข่าวพิชิต.
๒๓. การศรัทธาต่อภุสภาวะที่จะได้รับสิ่งดังกล่าว ไม่ว่าได้มาด้วยการแสวงหาและถูกห้ามไม่ได้รับสิ่งดังกล่าว.
๒๔. เรื่องมารยาท จากคำกล่าวที่ว่า : «عَلَى سُلَيْمَانَ» และคำสั่งของท่านนบีให้อดใจรอ อย่าได้รับร้อน
๒๕. จะต้องเรียกร้องเชิญชวนไปสู่ศาสนาอิสลาม ก่อนจะทำศึกสงคราม.
๒๖. แท้จริงสิ่งนี้ เป็นบทบัญญัติ สำหรับผู้ใดที่ถูกเรียกร้องเชิญชวนก่อนที่พวกเขาจะถูกสู้รบ.
๒๗. การเรียกร้องเชิญชวนด้วย วิทยปัญญา ในคำพูดของท่านนบีที่ว่า “จงแจ้งพวกเขาถึงสิทธิของอัลลอฮฺ ที่เป็นภาระเหนือพวกเขาในศาสนาอิสลาม” เพราะเขาอาจจะปฏิบัติตามบทบัญญัติอิสลามหรืออาจจะไม่ปฏิบัติตาม ดังนั้นจึงจำเป็นต้องใช้ความพยายามกับเขาเพื่อไม่ให้เขากลับไปยังสภาพของการปฏิเสธอีก.
๒๘. การรู้จักสิทธิของอัลลอฮฺในศาสนาอิสลาม.
๒๙. ภาคผลที่จะได้รับจากการชี้ทางนำให้แก่ผู้อื่นเพียงแค่ชายหนึ่งคน สำหรับเขาแล้ว มันดียิ่งกว่าสิ่งที่ดีในโลกนี้เสียอีก.
๓๐. อย่าได้สาบานต่อคำตัดสิน คือ ไม่สมควรสาบานต่อการตัดสิน เว้นแต่มีจำเป็นและเกิดประโยชน์.

แบบทดสอบส่วนที่ ๑ มี ๕ บท

คำถามที่หนึ่ง : จงระบุ ๕ บทแรกจากหนังสือ อัตเตาฮีด และความสัมพันธ์ของทุกบทกับหนังสือเล่มนี้ :

สาเหตุที่ผู้แต่งได้นำเรื่องนี้ไว้ในบทนี้	ชื่อบท	ลำดับ
.....	๑
.....	๒
.....	๓
.....	๔
.....	๕

คำถามที่สอง : จงเติมข้อความต่อไปนี้สมบูรณ์ ตามที่เหมาะสมกับเนื้อหา

- เราศึกษาวิชาเตาฮีดเพราะสาเหตุอันใด ๑. ๒.
..... ๓. ๔.
๕.
- ผู้แต่งไม่ได้กล่าวค่านำหนังสือเพราะเหตุใด ๑.
๒. ๓.
- เราสามารถแบ่งหนังสือเตาฮีดออกเป็นกี่ส่วน ๑.
๒. ๓.
๔. ๕. ๖.
๗. ๘. ๙.
๑๐.
- เราจะตอบโต้กับบุคคลที่กล่าวอ้างว่า หนังสือเตาฮีดนั้นมีเฉพาะ เรื่อง เตาฮีด อัลอูลูอียะฮฺ เพียงอย่างเดียว ด้วยบทเรื่อง.....และเรื่อง.....
เรื่อง.....
- คำว่า **بُيُوتِ الْعِبَادَةِ** (การเป็นบ่าว) แบ่งออก ๑. อุบูตียะฮ์..... และมีความหมายว่า.....
..... และหลักฐานของมัน
- อุบูตียะฮ์..... และมีความหมายว่า :.....
..... และหลักฐานของมัน
- อุบูตียะฮ์..... และมีความหมายว่า :.....
..... และหลักฐานของมัน
- ชีวิตที่อัลลอฮฺทรงห้ามขามี ๔ อย่าง คือ ๑. ๒.
๓. ๔.
- ท่านอิบนุ มัสฮู๊ด **رضي الله عنه** เรียกว่าอายะฮ์นี้ว่าเป็นคำสั่งเสียของท่านบี **ﷺ** เพราะว่ามันเป็น :.....

-
๘. คำว่า **อัมมิ** ในอัลกุรอานหมายถึง ๑. ๒.
๓. ๔.
๙. การยืนยันเตอาฮีด คือ..... จาก
- และ และ
๑๐. ประชาชาตินี้มีมากกว่าประชาชาติอื่นในด้าน..... และ
๑๑. การยืนยันความประเสริฐที่เจาะจงเฉพาะคน ไม่จำเป็นต้องหมายรวมถึงความประเสริฐที่.....
-
๑๒. ไม่มีการปิดเป่าใดๆ เว้นแต่ โรค อัลอัยน คือ :.....
๑๓. มีหลักฐานห้ามการขอปิดเป่า การ نابด้วยไฟโดยไม่ไปหาหมอ เป็นต้น เพราะว่า :.....
๑๔. พระองค์ตรัสว่า “จะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่การที่สิ่งหนึ่งจะถูกให้เป็นภาคีกับพระองค์” หมายถึง.....
- “แต่พระองค์จะทรงอภัยโทษสิ่งอื่นจากนั้น” คือ.....
๑๕. พระองค์ตรัสว่า “และเป็นวิญญานหนึ่งที่มาจากพระองค์” คือ.....
- “พระดำรัสหนึ่งของอัลลอฮ์” คือ.....
๑๖. สิ่งที่พาดพิงไปยังพระองค์แบ่งออกเป็น ๑. การพาดพิง..... และเป็นการพาดพิง
ในด้าน ๒. การพาดพิง และเป็นการการพาดพิงในด้าน.....
-
๑๗. คำกล่าวที่ว่า : “อูกาซะห์ได้รับไปก่อนหน้าเจ้าแล้ว” จนกระทั่ง..... หรือ.....
๑๘. พระองค์ตรัสว่า “โดยที่พวกเขามิได้ให้การปะปน” ความหมายคือ.....
- “ด้วยการอธรรม” คือ :
๑๙. เราจะเกรงกลัวจากชิริก(การตั้งภาคี) เนื่องจาก ๑. ๒.
๓. ๔.
๒๐. คำกล่าวที่ว่า : เพื่อแสวงหาพระพักตร์ของอัลลอฮ์ ความหมายคือ :.....
- ในคำกล่าวนี้ ยืนยันคุณลักษณะอันใด.....
๒๑. เงื่อนไขของการเรียกร้องไปสู่อัลลอฮ์ ๑. ๒.
๓. ๔. ๕.
๒๒. (ปาฎิหารีย)สิ่งที่เกิดขึ้นเหนือธรรมชาติของมนุษย์ ๑. ชนิด..... จะเกิดขึ้น.....
๒. ชนิด..... จะเกิดขึ้น..... ๓. ชนิด.....
- จะเกิดขึ้น..... ๔. ชนิด..... จะเกิดขึ้น.....
๒๓. ผู้แต่งกล่าวให้ละทิ้งการปิดเป่าและการ نابด้วยไฟ เป็นส่วนหนึ่งจากการยืนยันการมีเตอาฮีด และไม่กล่าวถึง
โศกลาง (ปล่อยน) เพราะว่า.....

คำถามที่สาม : จงเติมช่องว่างในตารางประเภทต่างๆของการโอ้อวดต่อไปนี้

เกิดขึ้นหลังเสร็จสิ้นอภิปาเดาะห์ คือ.....	เกิดขึ้นระหว่างนั้น คือ.....	เกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มแรกของอภิปาเดาะห์ คือ.....
..... มีรายละเอียด : ไม่มีผลใดๆ การทำอภิปาเดาะห์นั้นใช้ได้	
..... ข้อชี้ขาดคือ :..... ข้อชี้ขาดคือ :.....	

คำถามที่สี่ : จงเติมเครื่องหมาย ในช่องสี่เหลี่ยมที่เหมาะสม หรือเติมประโยคให้สมบูรณ์

- ผู้แต่งหนังสือ เตฮาฮีด : อิบนู อุซัยมีน มุฮัมหมัด บิน अबดุลวะฮาบ อัตตะหะมีมีย.
- คำสั่งเสียของบรรดาผู้รู้ : ท่องจำแม่บทก่อนศึกษา การท่องจำไม่มีประโยชน์ ที่สำคัญคือความเข้าใจ.
- พระองค์ตรัสว่า “บรรดาผู้ที่เราได้ให้คัมภีร์แก่พวกเขาโดยที่พวกเขาอ่านคัมภีร์นั้นอย่างจริงจัง ๆ” สิ่งที่ได้รับจากอายะฮ์นี้ คือ นักศึกษาอย่าละทิ้งการแสวงหาความรู้จนกว่าจะมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง : ถูกต้อง ผิด.
- บรรดาผู้รู้ได้ตรวจสอบติดตามหนังสือเตฮาฮีด ไม่พบว่ามีความผิดพลาดใดๆ : ถูกต้อง ผิด.
- บรรดาผู้รู้ ถึงแม้ว่าจะมีความรู้กว้างขวาง เช่นนั้นมิได้ยืนยันว่าพวกเขาจะไม่ผิดพลาด ถูกต้อง ผิด.
- จากบรรดางานเขียนหนังสือ เชค มุฮัมหมัด บิน अबดุลวะฮาบ กัสฟูส อัตซุบุฮาด มะซาอิล อัลญาอิลียะฮ มุคตะฮ์รอซีเราะห์ อุศูลุลอิหม่าน ทั้งหมดที่กล่าวมา.
- บทต่างๆของหนังสือเตฮาฮีด : ๖๗ บท. ๗๖ บท. ๑๐ บท.
- เมื่อท่านได้อ่านผ่านๆหนังสือใด ดั่งนั้นอย่าเพิ่งนำหนังสือนั้นเข้าไปวางห้องสมุดของท่าน เว้นแต่ท่านต้องผ่านตา หรือ อ่านคำนำ สารบัญและหัวข้อเรื่องต่างๆในหนังสือก่อน : ถูกต้อง ผิด.
- สามารถแบ่งหนังสือเตฮาฮีดออกเป็น : ๑๑ ส่วน. ๙ ส่วน. ๑๐ ส่วน.
- หนังสือที่มีคุณค่าคือหนังสือที่ถูกคัดลอกตามแนวทางที่มีหลักฐานอ้างอิง และความลึกซึ้งในการอธิบาย สุกมต่างๆของหลักการ ตลอดจนจนถึงเคล็ดลับในประเด็นต่างๆ เช่น หนังสือเตฮาฮีด : ถูกต้อง. ผิด.
- ความรู้คือการรวบรวม แยกประเด็น การตรวจสอบและการแบ่งประเภท : ถูกต้อง. ผิด.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

๑๒. จำเป็นต้องอาศัยการอ้างอิงการให้ความหมายต่างๆของบรรดาผู้รู้ และการแบ่งประเด็นเนื้อหา และการจำแนกประเภทต่างๆ : ถูกต้อง. ผิด.
๑๓. ส่วนที่หนึ่งของหนังสือเตฮีด : คำนำ อธิบาย เตฮีด ความจำเป็นของเตฮีด.
๑๔. ผู้แต่งหนังสือได้ปฏิบัติตามแนวทางของอิหม่ามบุคอรีในเรื่องบทนำและบทส่งท้าย: ถูกต้อง ผิด.
๑๕. ผู้แต่งหนังสือไม่ได้เขียนบทที่หนึ่ง เป็นไปได้ที่เราจะเรียกบทที่หนึ่ง คือ บทนำ : ถูกต้อง ผิด.
๑๖. ส่วนที่หนึ่งของหนังสือประกอบไปด้วย : ๕ บท. ๖ บท. ๗ บท.
๑๗. เตฮีดแบ่งออก : เตฮีด รูบูบียะฮฺ อุลูอียะฮฺ อัสมะวะสิฟาท. เตฮีดมะรีฟะฮฺ และ อิสบาต และ อีรอตอะและอัลก้อศุด. ทั้งหมดที่กล่าวมา ไม่แตกต่างกัน.
๑๘. ใครที่ศรัทธาเพียงหนึ่งประเภทเท่านั้นจากชนิดของเตฮีด เท่ากับว่าเขานั้น ไม่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียว : ถูกต้อง ผิด.
๑๙. การแบ่งประเภทของเตฮีดออกเป็นชนิดต่างๆ เป็นบิดอะฮฺ ไม่มีหลักฐานรับรอง : ถูกต้อง ผิด.
๒๐. ความเกี่ยวพันเตฮีดกับอิหม่าม แท้จริงอิหม่ามนั้นกว้างขวางและครอบคลุม ส่วนเตฮีดนั้นเป็นส่วนหนึ่งของอิหม่าม : ถูกต้อง ผิด.
๒๑. คำกล่าวปฏิญาณตนว่า ละอิลลาฮะอิลลัลลอฮฺ : มี ๒ รุกุน ๘ รุกุน ๗ รุกุน.
๒๒. การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺผู้ทรงบริหารโลกและหลั่งน้ำฝนลงมาคือ เตฮีดใด : เตฮีด รูบูบียะฮฺ อุลูอียะฮฺ อัสมะวะสิฟาท.
๒๓. สิ่งที่ค้านกับรากฐานเตฮีด : ชิริกใหญ่. ชิริกเล็ก. บิดอะฮฺ.
๒๔. ลำดับความจำเป็นแรกๆที่ควรปฏิบัติ คือการทำดีต่อพ่อแม่ : ถูกต้อง ผิด.
๒๕. ข้อห้ามที่ร้ายแรงที่สุด คือการทำผิดประเวณี ซาฮิวิตบรีสุทฺ์ที่อัลลอฮฺทรงห้าม : ถูกต้อง ผิด.
๒๖. อิบาตะฮฺถูกเรียกออกเป็น : ๒ ความหมาย ความหมายเดียว.
๒๗. อิบาตะฮฺคือ นามที่ถูกเรียกรวมทุก... เป็นคำพูดของใคร อิบнулก้อยยิม อิบนุตัยมียะฮฺ.
๒๘. คำตอบที่ถูกคือ จะไม่ : มีการบอกคุณลักษณะอย่างนั้น อย่างนี้ และไม่มี สิ่งใดเหมือน. ไม่มีการบอกคุณลักษณะอย่างนั้น อย่างนี้ และไม่มีเป็นการเปรียบเทียบ. ไม่แตกต่างกัน.
๒๙. ทุกอายะฮฺในอัลกรุอ่านรวบรวมหลักเตฮีด : ถูกต้อง ผิด.
๓๐. เป้าหมายของการสร้างมนุษย์และญิน เหมือนกันกับการสร้างบรรดาสัตว์ทั้งหลาย : ถูกต้อง ผิด.
๓๑. พระองค์ตรัสว่า “และข้ามิได้สร้างญินหรือมนุษย์มาเพื่ออื่นใด นอกจากให้พวกเขาเคารพภักดีต่อข้า” สิ่งที่เป็นปัญหาใหญ่ในอายะฮฺนี้คือ : ความเข้าใจ การปฏิบัติ.
๓๒. ญินเป็นผู้ถูกสั่งให้ปฏิบัติ : ศรัทธา ศรัทธาและปฏิบัติตามบทบัญญัติต่างๆ.
๓๓. ถูกให้ความหมายว่า ผู้นำ แนวทาง กาลเวลา กลุ่มชน ทั้งหมดที่กล่าวมา.
๓๔. พระองค์ตรัสว่า “และโดยแน่นอน เราได้ส่งรอซูลมาในทุกประชาชาติเริ่มจากสมัย : (นบีอาดัม นบีนูฮ ไปจนถึง นบีมุฮัมมัด วัตถุประสงค์การแต่งตั้งบรรดารอซูล : เพื่อเป็นการยกหลักฐานชี้แจง เป็นความเมตตา บอกทางไปสู่อัลลอฮฺ ทั้งหมดที่กล่าวมา.

๓๕. บรรดาเจวีศรูปปั้นนั้น ถือเป็น อัฎ-ฎอซุตที่ถูกเคารพสัการะอื่นจากอัลลอสย :

ถูกต้อง ผิด.

๓๖. การปฏิบัติตามอัฎ-ฎอซุต เช่น การตามบรรดาผู้นำที่ออกจากการเชือฟังอัลลอสย : ถูกต้อง ผิด.

๓๗. ใครที่มนุษย์เคารพสัการะเขาทั้งที่เขาไม่เห็นด้วย เขาจะถูกเรียกว่า : อัฎ-ฎอซุต ไม่ถูกเรียกว่า อัฎ-ฎอซุต.

๓๘. อายะฮ์ที่สองในหนังสือเตาฮีด บ่งชี้ว่าบรรดารอซูลมีมติเอกฉันท์ต่อการเผยแผ่ไปสู่หลักเตาฮีด : ถูกต้อง ผิด.

๓๙. คำพูดของผู้แต่งหนังสือ (بَيِّنَاتٌ أَوْ بَيِّنَاتٍ) หมายถึง (أَكْمَلُ أَوْ أَكْمَلَاتٍ) : ถูกต้อง ผิด.

๔๐. การกำหนดกฎสภาวะ การตัดสินของพระองค์และพระความประสงค์ แบ่งออกเป็น การกำหนดในด้านหลักบัญญัติศาสนา الشَّرْعِيَّ และการสร้าง الكَوْنِيَّ : ถูกต้อง ผิด.

๔๑. การกำหนดสภาวะของพระองค์ด้าน : الكَوْنِيَّ الشَّرْعِيَّ คือสิ่งที่พระองค์ทรงรักในด้านหนึ่งและเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงรังเกียจในอีกด้านหนึ่ง.

๔๒. พระองค์ตรัสว่า “และเราได้แจ้ง (ตัดสิน) แก่วงศ์วานของอิสรอฮิลในคัมภีร์ว่า พวกเขาจะก่อการเสียหายในแผ่นดิน” การกำหนดสภาวะในอายะฮ์นี้คือด้านใด : الشَّرْعِيَّ ด้านการกำหนดบทบัญญัติศาสนา ด้านการสร้าง الكَوْنِيَّ.

๔๓. ทุกสรรพสิ่งจะสตุตต่อพระองค์ ยกเว้นตุ๊กแก : ถูกต้อง ผิด.

๔๔. ความเป็นบ่าวต่อพระองค์แบ่งออกเป็น : ๒ ๓ ประเภท และการสตุตของฝูงนกถูกนับว่าความเป็นบาวด้าน บังคับ การเชือฟัง.

๔๕. สำหรับบรรดาผู้ตั้งภาคี มีสิ่งหนึ่งที่ถูกนับว่าเป็นการทำอิบาตะฮเพื่ออัลลอสย : ถูกต้อง ผิด.

๔๖. อิบาตะฮจะไม่เกิดขึ้นเว้นแต่ ลั่นและ การปฏิบัติ : ถูกต้อง ผิด.

๔๗. พระองค์ตรัสว่า “และอย่าตั้งสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีกับพระองค์” ครอบคลุมทุกสิ่งไม่ว่าในปี มะละอิกะฮวะลีย์ที่เป็นคนดี และเรื่องทางโลก : ถูกต้อง ผิด.

๔๘. การแจ้งข่าวจะต้องเป็นข่าวที่ดี และไม่ได้รวมข่าวที่เป็นอันตราย : ถูกต้อง ผิด.

๔๙. ชีวิตที่อัลลอสยทรงห้าม คือชีวิตที่ต้องห้าม : มุสลิม. ผู้ที่อยู่ในประเทศมุสลิม. ผู้ที่มีสนธิสัญญา ผู้ที่ได้รับการคุ้มครอง ทั้งหมด.

๕๐. ท่านนบี ﷺ ได้สั่งเสียไว้ ไซหรือไม ถูกต้อง ผิด.

๕๑. คำกล่าวท่าน อิบนุ มัสฮูต رضي الله عنه : (คำสั่งเสียของเขา) ครอบคลุมศาสนาทั้งหมด คำสั่งเสียของอัลลอสย ทั้งหมด.

๕๒. สิทธิของบ่าวที่จะต้องมิต่ออัลลอสย เรียกว่า : สิทธิที่จำเป็น. สิทธิที่ประเสริฐ.

๕๓. คำว่า อัลลอสยและรอซูลทรงรู้ดียิง จะถูกกล่าว : ในช่วงท่านนบี ﷺ มีชีวิต ทุกเวลา.

๕๔. ท่านนบี ﷺ ห้ามท่านมูอาฮ رضي الله عنه ไม่ให้แจ้งข่าวแก่พวกเขาเพื่อไม่ให้ : พวกเขาจะได้แข่งขันกัน

พวกเขาไม่ยอมทำอย่างอื่น ทั้งหมด และท่านมูอาซ رضي الله عنه ได้ขัดคำสั่งห้ามนี้หรือไม่? ใช่ ไม่ได้ขัดคำสั่ง เพราะแท้จริงความรู้นั้นห้ามปกปิดตามแต่สถานการณ์ : ถูกต้อง ผิด.

๕๕. ฮุกัม (ข้อตัดสิน) นี้เฉพาะท่านมูอาซ رضي الله عنه หรือไม่? : ใช่ ไม่ใช่.

๕๖. หลักสำคัญในการยืนยันความประเสริฐแก่สิ่งหนึ่งไม่เป็นสิ่งวิบัติจำเป็น : ถูกต้อง ผิด.

๕๗. พระองค์ตรัสว่า “และเมื่อ (พระนาม) อัลลอฮ์ถูกกล่าวเพียงพระองค์เดียว จิตใจของบรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อวันอาคิเราะห์ก็รังเกียจ แต่เมื่อบรรดาเจรีดถูกกล่าวนอกจากพระองค์ เมื่อนั้นพวกเขาก็ดีใจ” อายะฮ์นี้ใช้เป็นหลักเกณฑ์ของบทที่ : ๒ ๕ ๔.

๕๘. สิ่งที่พาดพิงไปถึงพระองค์แบ่งออกเป็น : ๒ ประเภท ๓ ประเภท.

๕๙. การอธรรมที่ใหญ่หลวงที่สุด คือการอธรรมต่อผู้อื่นในด้าน ชีวิต ทรัพย์สิน เกียรติยศศักดิ์ศรี : ถูกต้อง ผิด.

๖๐. บั้นปลายของคนที่กระทำความบาปแล้วซ้ำอีก โดยไม่มีภาคีต่ออัลลอฮ์ : ได้รับการลงโทษ อยู่ภายใต้ความประสงค์ของอัลลอฮ์.

๖๑. คำว่า **الله أكبر** เป็นการรำลึก ไม่ใช่การวิงวอนขอ : ถูกต้อง ผิด.

๖๒. มีคนกล่าวว่า : **الله أكبر** แต่ทว่า ไม่มีน้ำหนักใดๆ ณ ที่ อัลลอฮ์ : ถูกต้อง ผิด.

๖๓. การปฏิญาณตนว่า แท้จริง มุฮัมมัดเป็นบ่าวและรอซูลของพระองค์ จะต้องปฏิเสธตรงกันข้ามกับ : การทำบาป บิดอะฮ์. ทั้งหมด.

๖๔. คำพูดที่ว่า อีซา บ่าวของอัลลอฮ์ เป็นการตอบโต้ชาวยิว และกล่าวว่า อีซาเป็นรอซูลของพระองค์ เป็นการตอบโต้ชาวยิวคริสเตียน : ถูกต้อง ผิด.

๖๕. วิญญาณจากพระองค์ เป็นการพาดพิงไปยัง : สิ่งถูกสร้าง คุณลักษณะ.

๖๖. อัลลอฮ์ให้เขาเข้าสวรรค์ หมายถึงอะไร : เข้าแบบสมบูรณ์ เข้าแบบบกพร่อง. ทั้งหมด.

๖๗. การให้สิทธิของเตาฮีดคือการปลดเปลื้องบริสุทธ์จาก : ซิริก บิดอะฮ์ บาป ทั้งหมด.

๖๘. พระองค์ตรัสว่า “แท้จริงอิบรอฮีมนั้นเป็นแบบอย่างอันดีเลิศ” คำว่าอุมมะห์ในอายะฮ์นี้คือ : แบบอย่าง ผู้นำ ผู้สอนแต่สิ่งดีงาม ทั้งหมด.

๖๙. ไม่ให้มีการปิดเป่าใดๆ ที่มาจากโรคภัยที่สัมผัสได้และไม่ได้ ยกเว้นโรคอัลลัยน (โรคอิจฉาตา ร้อน) และอาการปวดเนื่องจากสัตว์มีพิษ : ถูกต้อง ผิด.

๗๐. ตัวบทที่ว่า **«بَسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ»** ในสายรายงานมุสลิมเพิ่มว่า : **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** การเพิ่มนี้ : ถูกต้อง ฎออิฟ.

๗๑. ซิริกใหญ่ทั้งเลือดและทรัพย์สินเป็นที่อนุมัติ หากเขาไม่ใช่ผู้ได้รับการคุ้มครอง และมีพันธสัญญา : ถูกต้อง ผิด.

๗๒. ความต่างระหว่าง ผู้ปิดเป่า กับผู้ขอให้ปิดเป่า แท้จริงผู้ขอให้ปิดเป่า คือผู้ขอให้กระทำ โดยที่ใจของเขาเอนเอียงไปยังสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ ส่วนคนปิดเป่าถือว่าเป็นคนดีที่ให้ประโยชน์แก่ผู้อื่น : ถูกต้อง ผิด.

๗๓. การทำให้สิ่งอื่นเท่าเทียมกับอัลลอฮ์ ในสิ่งที่เฉพาะเจาะจงต่ออัลลอฮ์ เป็นซิริกใด : ใหญ่ เล็ก.

๗๔. สิ่งที่ถูกแกะสลักให้มีรูปร่างจะถูกเรียกว่า : รูปปั้น เจริต ทั้งหมด.
๗๕. เรื่องทรัพย์สินที่ดี คือ : ของที่มีค่า มีค่าปานกลาง มีค่าน้อยที่สุด.
๗๖. ด้วยความรู้และการปฏิบัติมันจะเติมเต็มให้แก่ตัวเอง แต่การเชิญชวนเผยแผ่และอดทน มันเป็นการเติมเต็มผู้อื่น : ถูกต้อง ผิด.
๗๗. ท่านนบี ﷺ กลัวจะเกิดขึ้นกับประชาชาติของท่านมากกว่าตัจญาลเสียอีกนั่นคือ การโอ้อวด เพราะว่าการโอ้อวดนั้นเป็นชิริกเล็ก : ถูกต้อง ผิด.
๗๘. บ่าวที่เป็นมนุษย์หากเป็นผู้จริงใจต่อหลักความเชื่อที่ถูกตั้งของเขาแล้ว เขาก็จะต้องเป็นผู้เชิญชวนเรียกร้องไปสู่สิ่งนั้น : ถูกต้อง ผิด.
๗๙. คำว่า البصيرة : ความรู้ศาสนา วิทปัญญา รู้และเข้าใจกลุ่มคนที่ถูกเรียกร้อง ทั้งหมด.
๘๐. จำนวนเงื่อนไขของการตะอวะฮมี : ๕ เงื่อนไข. ๔ เงื่อนไข. ๓ เงื่อนไข.
๘๑. ข้อแตกต่างระหว่างชิริกใหญ่และชิริกเล็ก :

.....

.....

.....

.....

.....

.....

คำถามที่ ๕ จงวางอักษร (I) ไปยังข้อความที่เหมาะสมในช่อง : (B)

B

I

<p>☀ การถ่อมตนเพื่ออัลลอฮ์ด้วยการปฏิบัติคำสั่งใช้และออกห่างสิ่งที่เป็นคำสั่งห้าม ด้วยความรักและเทิดทูน.</p>	<p>الحمة</p>	<p>๑</p>
<p>☀ คืออูฐแดงและถูกกล่าวถึงมัน เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ต้องการของชาวอาหรับ.</p>	<p>الألوهية</p>	<p>๒</p>
<p>☀ โชคกลางทั้งด้วยการมองเห็น หรือถูกได้ยิน หรือถูกรับรู้ทั้งสถานที่และเวลา.</p>	<p>العبادة</p>	<p>๓</p>
<p>☀ สิ่งที่เปรียบเทียบ เหมือน เท้าเทียม.</p>	<p>الطاغوت</p>	<p>๔</p>
<p>☀ สิ่งที่ถูกเคารพสักการะในรูปของมนุษย์หรือสิ่งอื่นๆ.</p>	<p>الرياء</p>	<p>๕</p>

❖ สิ่งที่ถูกเคารพสักการะอื่นนอกจากอัลลอฮ์ไม่ว่าด้านใดก็ตาม.

التطير

๖

❖ สิ่งที่น่าหวาดเลวเกิดขอบเขตที่ถูกเคารพอื่นจากอัลลอฮ์ตะอาลา ไม่ว่าจะ
เป็นสิ่งถูกให้ตาม ถูกเคารพ หรือถูกเชื่อฟัง.

الند

๗

❖ เขาทำอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์เพื่อให้มนุษย์อื่นเห็นเขาหรือได้ยินแล้ว
กล่าวชื่นชมต่อเขา.

الصنم

๘

❖ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว ด้วยการสร้าง อำนาจ และ
บริหารกิจการทั้งหมด.

التوحيد

العبادة

๙

❖ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียวด้วยอิบาดะฮ์หรือ ด้วยการ
ทำอิบาดะฮ์ของปวงบ่าว.

❖ คำนามที่ใช้เรียกสิ่งๆที่รวมไว้ซึ่งสิ่งๆ อัลลอฮ์ทรงรัก และพอพระทัย ไม่
ว่าจะเป็นคำพูดต่างๆ หรือการกระทำ.

الخوارج

๑๐

❖ บรรดาผู้ที่กล่าวว่า แท้จริงผู้ที่ทำบาปใหญ่ เขาตกศาสนา จะถูกพำนัก
ในนรกตลอดกาล.

๑๑

❖ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ ด้วยสิ่งๆที่เฉพาะสำหรับพระองค์ เกี่ยวกับการ
การอภิบาล ,การเป็นพระเจ้าที่ควรแก่การเคารพและบรรดาพระนาม
และคุณลักษณะ.

الوثن

๑๒

الربوبية

๑๓

❖ มุ่งสู่อัลลอฮ์ ผินหลังให้การตั้งภาคี ออกห่างจากทุกๆสิ่งๆที่ขัดแย้ง.

حمر النعم

๑๔

❖ การกีดต้อยของสัตว์ทุกชนิดที่มีพิษ.

حنيفا

๑๕

ส่วนที่ ๒ การอธิบายความหมายของหลักเตาฮีด มี ๙ บท

บทที่ ๖ : การอธิบายเตาฮีดและคำปฏิญาณตนว่า **أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ**

ได้มีคำพูดที่กล่าวถึงเรื่องเตาฮีดมาก่อนนี้ ดูเหมือนจิตใจจดจ่อที่จะดูคำอธิบายให้กระจ่าง ว่าหลักเตาฮีดที่ถูกตั้งให้เป็นบทต่างๆมากมาย เช่น ความสำคัญ ความประเสริฐ การให้สิทธิ กลัวจากสิ่งตรงกันข้ามและการเรียกร้องไปสู่เตาฮีด ในบทนี้ถือเป็นการตอบต่อสิ่งที่กล่าวมา ว่าด้วยเรื่องการอธิบายเตาฮีดไปจนจบ

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

﴿أَوَلَيْكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَتَّبِعُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمْ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ﴾

พระองค์ตรัสว่า : “เหล่านั้นที่พวกเขาวิงวอนนั้น พวกมันก็ยังหวังที่จะหาทางเข้าสู่พระเจ้าของพวกเขาว่า สื่อผู้ใดในหมู่ผู้ใดในหมู่พวกมันจะเข้าใกล้ที่สุด” อัล-อิสรอ์ ๕๗.

﴿يَدْعُونَ﴾ พวกเขาวิงวอนนั้น พวกมันก็ยังหวังที่จะหาทางเข้าสู่พระเจ้าของพวกเขาว่า สื่อผู้ใดในหมู่พวกเขาจะเข้าใกล้ที่สุด อย่างไรก็ตามสิ่งที่พวกเขาวิงวอนต่อพวกเขาทั้งที่พวกเขายังต้องพึ่งผู้อื่น และต่ำต้อย (ซิริกในการขออาน).

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

﴿إِذْ قَالَ لِأَبْنَائِهِ لِأَيُّكُمْ لَابِيهِ وَقَوْمِهِ إِنِّي بَرَاءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ إِلَّا الْإِلٰهَ الَّذِي فَطَرَنِي﴾

พระองค์ตรัสว่า : “และจงรำลึกถึงเมื่ออิบรอฮีมได้กล่าวแก่บิดาของเขาและหมู่ชนของเขาว่า แท้จริงฉันขอปลีกตัวจากสิ่งที่พวกท่านเคารพสักการี นอกจาก (อัลลอฮฺ) ผู้ซึ่งทรงบังเกิดฉันเท่านั้น” (๒๖ ๒๗) อัล-ฮุคฺรฺฟ.

﴿إِلٰهَ الَّذِي فَطَرَنِي﴾ เป็นการรวมระหว่างการปฏิเสธและการยืนยัน โดยที่ไม่กล่าวว่า (اللَّهُ رَبِّي) เว้นแต่อัลลอฮฺ เพื่อให้ประโยชน์สองข้อ.

๑. เพื่อเป็นการอธิบายเหตุผลของการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียวด้วยการทำอิบาดะฮฺ เพราะว่าอัลลอฮฺนั้น คือผู้ทรงเอกะด้วยเหตุนี้จำเป็นจะต้องให้เอกภาพต่อพระองค์ในการทำอิบาดะฮฺเพียงองค์เดียว.

๒. เพื่อเป็นการอธิบายการปฏิเสธต่อการเคารพสักการะรูปปั้นต่างๆเพราะว่ามันมิได้บังเกิดพวกท่านจนต้องไปเคารพอิบาดะฮฺต่อมัน.

﴿เตาฮีดคือการไม่เคารพอิบาดะฮฺต่อพระองค์พร้อมกับสิ่งอื่น แต่ทว่าจะต้องบริสุทธิ์ต่อพระองค์เพียงองค์เดียวเท่านั้น และในบางประเทศอิสลามมีทั้งผู้ทำการละหมาด จ่ายซะกาต ถือศีลอด และประกอบพิธีฮัจญ์แต่มีการกราบไหว้หลุมฝังศพ.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

ตัวบทหลักฐานที่ ๓ และ ๔

﴿تَتَّخِذُوا أَحِبَّارَهُمْ وَرُهَيْبًا لَهُمْ رُزُبًا مِّن دُونِ اللَّهِ﴾

๓. พระองค์ตรัสว่า : “พวกเขาได้ยึดเอาบรรดานักปราชญ์ของพวกเขา และบรรดาบาทหลวงของพวกเขา เป็นพระเจ้า อื่นจากอัลลอฮ์” (๓๑) อัด-เตาบะฮ์ .

﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ اللَّهِ إِندَادًا يُجْبُونَ لَهُمْ كَذَّبَ اللَّهُ﴾

๔. พระองค์ตรัสว่า : “และในหมู่มนุษย์นั้น มีผู้ที่ยึดถือบรรดาภาคี อื่นจากอัลลอฮ์ ซึ่งพวกเขารักภาคี เหล่านั้นเช่นเดียวกับรักอัลลอฮ์” (๑๖๕) อัล-บะเกาะเราะฮ์.

- ✿ ﴿أَحِبَّارَهُمْ﴾ บรรดาผู้รู้ของชาวยิว ถูกเรียกขานว่าเป็นผู้ที่มีความรู้จุดทะเล ﴿رُهَيْبًا لَهُمْ﴾ บรรดานักบวช บาทหลวงชาวคริสต์.
- ✿ ﴿رُزُبًا﴾ เป็นพระเจ้า บรรดาผู้ที่เชื่อฟังปวงปราชญ์ในสิ่งที่ฝ่าฝืนต่ออัลลอฮ์และพวกเขาสักการะบาทหลวง (ซิริกด้านเชื่อฟัง).
- ✿ ﴿يَجْبُونَ لَهُمْ كَذَّبَ اللَّهُ﴾ พวกเขารักบรรดาภาคีให้เท่าเทียมกับการรักอัลลอฮ์.

ประเภทของความรัก

<p>รักโดยธรรมชาติ (ทั่วไป) : (อนุญาต)โดยมีเงื่อนไขว่า ห้ามรักมากกว่าอัลลอฮ์ เช่น รักลูกและภรรยา.</p>	<p>รักเพื่ออัลลอฮ์หรือในหนทางของอัลลอฮ์ : (ถือว่าจำเป็น) แท้จริงสายเชือกที่มั่นคงที่สุดในความศรัทธานั้นคือการรักเพื่ออัลลอฮ์.</p>	<p>รักพร้อมกับอัลลอฮ์ : (ซิริกใหญ่) คือการปฏิเสธในการรักอัลลอฮ์เช่นการรักอื่นนอกจากอัลลอฮ์ เท่าเทียมกับรักอัลลอฮ์ หรือมากกว่า.</p>
---	--	---

ความรักในหนทางของอัลลอฮ์แบ่งออกเป็น รักการงาน ผู้ปฏิบัติการทำงาน เวลาต่างๆ และ สถานที่ต่างๆ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๕

มีบันทึกในศอเฮียะหฺจากท่านนบี ﷺ กล่าวว่า : “ ผู้ใดที่กล่าว ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ์ และได้ปฏิเสธสิ่งที่ถูกเคาระพสักการะอื่นจากอัลลอฮ์ ก็จะถูกห้ามซึ่งทรัพย์สินของเขาและเลือดของเขา และการสอบสวนเขาอยู่ ณ อัลลอฮ์” บันทึกโดยมุสลิม และคำอธิบายหัวข้อนี้ จะอยู่ในบทต่างๆ หลังจากนั้น.

﴿وَقَفَرًا بِمَا يُعْبَدُ﴾ : จำเป็นที่ท่านนั้นจะต้องปฏิเสธ การอื่บาตะฮฺต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ รวมทั้งจะต้องปฏิเสธทุกสิ่งเช่นเดียวกันที่นำไปสู่การปฏิเสธ ผู้ใดก็ตามมีคำปฏิญาณตน และมองว่าชาวคริสต์และยิวในวันนี้ อยู่บนศาสนาที่ถูกต้อง แท้จริงเขาผู้นั้นไม่ใช่มุสลิม และเช่นเดียวกัน ผู้ใดมองว่าศาสนาอื่นๆ เป็นแนวความคิดที่แตกออกไป เขามีอิสระในการเลือกปฏิบัติตามที่ตนต้องการได้ เขามีใช่มุสลิมเช่นเดียวกัน.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

ในบทนี้จะกล่าวถึงประเด็นใหญ่ที่สุดและสำคัญที่สุด คือ การอธิบายเตาฮีด การปฏิญาณตน และได้ อธิบายเรื่องต่างๆที่ทำให้เกิดความกระจำงัด จำเป็นจะต้องมีการปฏิเสธและการยืนยัน.

✿ อายะฮ์ในซูเราะฮ์อัล-อิสรออ์อธิบายได้ตอบโต้บรรดาผู้ตั้งภาคี พวกเขาขอวิงวอนต่อบรรดาคนดีทั้งหลาย ดังนั้นในอายะฮ์นี้ได้ชี้แจงว่าเป็นการทำชิริกใหญ่ หมายถึงชิริกในการขออูอา.

✿ อายะฮ์ในซูเราะฮ์ฮุรออะฮ์ อธิบายว่าแท้จริงชาวคัมภีร์พวกเขาได้ยึดเอาบรรดานักปราชญ์ของพวกเขา และบรรดาบาทหลวงของพวกเขาเป็นพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮ์ มีการอธิบายอีกว่า แท้จริงพวกเขามิได้ถูกสั่งใช้เว้นแต่ให้พวกเขานั้นเคารพต่อพระเจ้าเพียงองค์เดียวพร้อมการอธิบายว่าไม่มีปัญหาแต่อย่างใดในการเชื่อฟังต่อบรรดาผู้รู้และบาทหลวงในสิ่งที่เป็นการฝ่าฝืน โดยมิวิงวอนขอต่อพวกเขา ชิริกการเชื่อฟัง.

✿ คำกล่าวของท่านนบีอิบรอฮีม عليه السلام ต่อพวกปฏิเสธ : “แท้จริงฉันขอปลีกตัวจากสิ่งที่พวกท่านเคารพภักดี นอกจาก (อัลลอฮ์) ซึ่งทรงบังเกิดฉันเท่านั้น” ดังนั้นถูกยกเว้นจากสิ่งต่างๆที่เคารพต่อพระเจ้าของเขา และอัลลอฮ์กล่าวถึงการขอปลีกตัวนี้ และตัดสัมพันธ์ฉันท์มิตรนี้ เป็นการอธิบายการปฏิญาณตน การปฏิเสธสิ่งเคารพสักการะอื่นนอกจากอัลลอฮ์ แล้วพระองค์ตรัสว่า : “และเขา (อิบรอฮีม) ได้ทำให้คำกล่าว (ชะฮาดะฮ์) คงอยู่ต่อไปในลูกหลานของเขา หวังว่าพวกเขาจะกลับมาสำนึกผิด”.

✿ และจากอายะฮ์ในอัลบะกอเราะฮ์กล่าวถึงบรรดาผู้ปฏิเสธ อัลลอฮ์ทรงกล่าวถึงพวกเขาว่า : “และทั้งพวกเขาจะไม่ได้ออกจากไฟนรก” ได้บอกถึงว่าแท้จริงพวกเขารักภาคีเหล่านั้นเช่นเดียวกับรักอัลลอฮ์ ดังนั้นได้บ่งชี้ว่าแท้จริงพวกเขารักอัลลอฮ์มากมาย แต่พระองค์กลับไม่ให้พวกเขาอยู่ในศาสนาอิสลาม แล้วจะเป็นเช่นไรแก่กับคนที่รักภาคีมากกว่ารักอัลลอฮ์ ? และจะเป็นเช่นไรเล่า สำหรับคนรักภาคีเพียงอย่างเดียว โดยที่ไม่ได้รักอัลลอฮ์เลย ? ชิริกด้านความรัก แบ่งออกเป็น ๔ ประเภท :

๑. รักอัลลอฮ์มากกว่าสิ่งอื่นใด นี่คือเตาฮีด.
๒. รักสิ่งอื่นเช่นเดียวกับการรักอัลลอฮ์ เช่นนี้คือชิริก.
๓. รักสิ่งอื่นมากกว่ารักอัลลอฮ์ แบบนี้หนักยิ่งกว่าช็อกก่อนหน้า.
๔. รักสิ่งอื่นและในใจของเขาไม่มีความรักต่ออัลลอฮ์เลย แบบนี้ถือว่าหนักที่สุด.

✿ ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า : “ ผู้ใดกล่าว ลาอิลลาฮะอิลลัลลอฮ์ และได้ปฏิเสธสิ่งที่ถูกเคารพอื่นจากอัลลอฮ์ ทรัพย์สิน เลือดเนื้อของเขาถูกห้าม และการคิดบัญชีของเขาอยู่ ณ อัลลอฮ์” และนี่คือสิ่งที่สำคัญที่สุดในการอธิบายความหมายคำว่า **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** แท้จริงแล้วมันมิใช่การกล่าวออกมาด้วยวาจาเพียงอย่างเดียวที่จะได้รับการคุ้มครองจากเลือดเนื้อและทรัพย์สิน อีกทั้งไม่รู้ความหมายพร้อมกับถ้อยคำที่กล่าวออกมา ยิ่งไปกว่านั้นหากไม่ยอมรับดังกล่าวนั้นเช่นกัน และยิ่งไปกว่านั้นหากเขายังมิเป็นผู้วิงวอนขอต่ออัลลอฮ์เพียงผู้เดียว โดยไม่มีภาคีใดๆต่อพระองค์เลย ก็หมายความว่าทรัพย์สิน เลือดเนื้อของเขาก็ไม่ถูกห้าม รวมไปถึง การปฏิเสธสิ่งอื่นที่ถูกเคารพนอกจากอัลลอฮ์ หากว่าสงสัยเคลือบแคลงหรือไม่แน่ใจว่าเป็นเช่นไร ทรัพย์สินและเลือดเนื้อของเขาจะไม่ถูกห้าม.

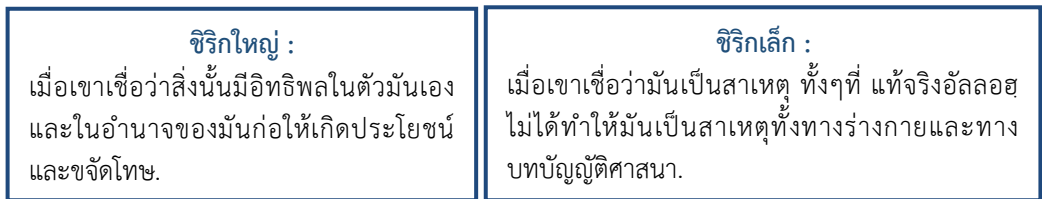
ช่างเป็นประเด็นที่ยิ่งใหญ่และสูงส่งยิ่งหนัก ! และช่างเป็นการอธิบายที่กระจำงัดยิ่งอะไรเช่นนั้น และเป็นหลักฐานหักล้างสำหรับผู้โต้แย้ง !.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

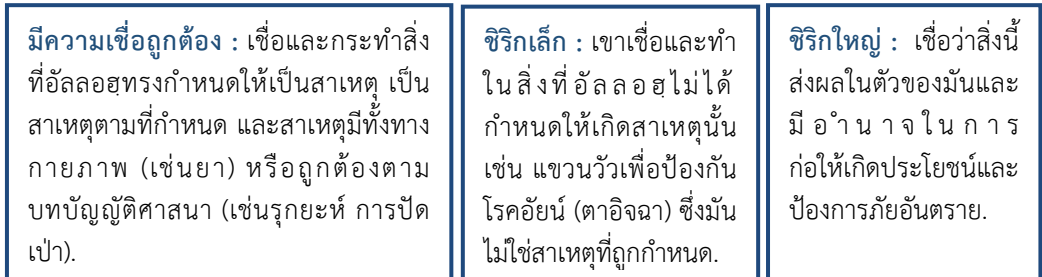
บทที่ ๗ : ว่าด้วยเรื่องของการทำซิริก ได้แก่ การสวมใส่ห่วงกำไลข้อมือหรือข้อเท้า หรือ ผูกเส้นด้าย หรืออื่น เพื่อเป็นการรักษาและป้องกันโรคภัย

- ☛ ส่วนหนึ่งจากภาคี คือ : บางส่วนของการตั้งภาคี มีทั้งซิริกใหญ่หรือซิริกเล็ก มันถูกเรียกเช่นนี้.
- ☛ เป็นการรักษาโรคภัย คือ : หลังจากมันเกิดขึ้นแล้ว หรือป้องกันโรคภัยคือ ก่อนที่จะเกิดขึ้น.

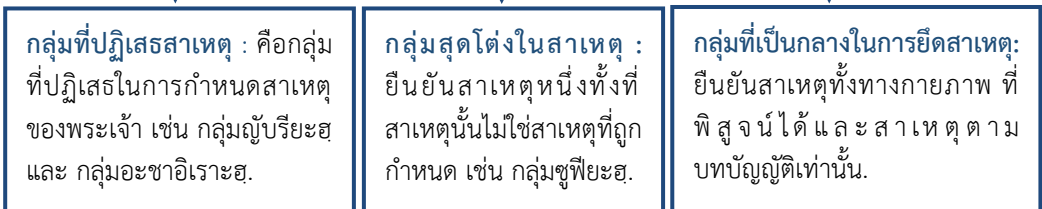
การสวมใส่ห่วงกำไลข้อมือหรือข้อเท้า หรือผูกเส้นด้าย และทั้งสองสิ่งนี้เป็นซิริกใหญ่หรือซิริกเล็ก ?



ประเภทของมนุษย์ในด้านการยึดมั่นเกี่ยวกับสาเหตุ มี ๓ ประเภท:



ประเภทของมนุษย์เกี่ยวกับการยึดสิ่งที่เป็นสาเหตุ แบ่งออกเป็น ๒ ฝั่งและกลุ่มที่อยู่ตรงกลาง :



สุกข์ของผู้แขวนเส้นด้ายและสิ่งทีคล้ายกัน มีหลายกรณีดังนี้ :

หากว่าเขาไม่รู้ถึงสุกข์ของมันในเรื่องดังกล่าว.	กรณีนี้ ให้สอน
เขาเชื่อว่ามันเป็นสาเหตุและอัลลอฮฺทรงกำหนดให้มันเป็นสาเหตุ.	กรณีนี้เป็นซิริกเล็ก
เขาเชื่อว่าสิ่งนั้นมีอิทธิพลในตัวของมันและมีอำนาจในการก่อให้เกิดประโยชน์และปกป้องสิ่งอันตราย.	กรณีนี้เป็นซิริกใหญ่
เขาไม่มีความเชื่อใด ๆ แต่สวมมันเพื่อประดับประดา เช่น คนหนุ่มสาวทั่วไป - ขออัลลอฮฺทรงชี้ทางนำเราและพวกเขาเถิด - ดังนั้นผู้ใดที่เห็นการแขวนเช่นนี้เขาอาจจะคิดว่าเป็นสิ่งที่อนุญาต แล้วมันจะทำให้เป็นการเปิดประตูสู่ความชั่วร้ายให้แก่มนุษย์ และเป็นการเล่นแบบบรรดาสตรีและบรรดาผู้ตั้งภาคีทั้งหลาย.	กรณีนี้ ถือเป็นบาปใหญ่หนึ่งจากบรรดาบาปใหญ่ทั้งหลาย.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

﴿ قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ ضُرِّيهِ ﴾

อัลลอฮฺตรัสว่า : “จงกล่าวเถิดมุฮัมหมัดพวกท่านไม่เห็นดอกหรือว่า สิ่งทีพวกท่านวิงวอนขอ อื่นจากอัลลอฮฺนั้น หากอัลลอฮฺทรงประสงค์จะให้มีความทุกข์ยากแก่ฉันแล้วพวกมันจะปลดเปลื้องความทุกข์ยากของพระองค์ได้ไหม ? ” อัซ-ซุมัร - ๓๓

☛ รูปปั้นเหล่านี้ไม่ให้ประโยชน์ใดๆต่อบรรดาเจ้าของของพวกมัน ทั้งการนำผลดีมาให้และปกป้องจากสิ่งที่เป็นภัยอันตราย สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สาเหตุโดยแท้ และสิ่งเหล่านี้ถูกนำมาเปรียบเทียบเป็นหลักเกณฑ์ว่า สิ่งใดที่ไม่ใช่สาเหตุทางบทบัญญัติหรือการกำหนดสถานะของพระองค์ ก็ถือว่าการยึดมั่นเป็นสาเหตุ เป็นการตั้งภาคีพร้อมกับอัลลอฮฺ.

☛ อัลลอฮฺตรัสว่า : ﴿ قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ ﴾ “จงกล่าวเถิด อัลลอฮฺทรงเพียงพอแก่ฉันแล้ว” : คำกล่าวนี้มีการแสดงถึงความพอเพียงในการพึ่งต่ออัลลอฮฺโดยไม่ยึดเอาสาเหตุที่ไม่ชัดเจน.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

มีรายงานจากท่านอิมรอน บิน ฮุศัยน رضي الله عنه ว่า : แท้จริงท่านรอซูล ﷺ ได้เห็นชายคนหนึ่งที่มีมือของเขาใส่กำไลที่ทำมาจากทองเหลือง ท่านจึงถามว่า นี่กำไลอะไร? เขาตอบว่า เพื่อป้องกันโรคปวดเมื่อย ท่านนบีจึงบอกว่า เอมันออกเดี๋ยวนี เพราะมันจะไม่เพิ่มสิ่งใดให้แก่เจ้านอกจากความปวดเมื่อยเท่านั้น และถ้าเจ้าตายไปขณะที่มันยังอยู่ที่เจ้าแล้ว เจ้าจะไม่วันประสบความสำเร็จเลย. บันทึกโดย อะหมัด.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

☼ กำไลที่ทำมาจากทองเหลือง : กำไลที่ทำมาจากทองเหลืองและสิ่งทีคล้ายกันแม้ว่าจะเป็นเหล็กหรือเซ็อกด้ายก็ตาม.

☼ นี่คือะไร : เพื่อยืนยันก่อนทีจะทำการตักเตือนห้ามปราม เพราะเขาอาจคิดว่สิ่งทีทำเป็นสิ่งที่ไมเป็นไร.

☼ ปวดเม็อย : โรคทีมีผลต่อกระดูกเช่นโรคไขข้อซึ่งหมายถึงการป้องกันโรคนี้อะและป้องกันไม่ให้เกิดโรคนี้อีก.

☼ มันจะไม่เพิ่มสิ่งใดให้แก่เจ้านอกจากความปวดเม็อยเท่านั้น: หมายถึง ความเหน็ดเหนื่อยเม็อยล้า ความอ่อนแอ ทั้งทางร่างกายและทางความยึดมั่นและการตอบแทนขึ้นอยู่กบัสิ่งที่ทำ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

รายงานจากท่าน อุกบะฮฺ บิน อามิร เป็นรายงานพาดพิงถึงท่านนบี : ผู้ใดแขวนเครื่องราง อัลลอฮ์ก็จะไม่ให้ความสำเร็จแก่เขา และผู้ใดแขวนวะตะอะฮ์ (เครื่องทีทำจากเปลือกหอย) อัลลอฮ์ก็จะไม่ให้ความสงบแก่เขา - รายงานโดยอะหมัด.

ในอีกสายรายงานหนึ่งได้กล่าวว่ : “ใครห้อยหรือสวมใส่เครื่องรางของขลังใดๆ แน่นอนเขาได้ทำชิริกแล้ว” (บันทึกโดยอะหมัดและฮาเก็ม).

☼ ผู้ใดแขวนเครื่องรางและยึดติด : แขวนเครื่องรางและหัวใจของเขาก็ติดอยู่กบัสิ่งนั้น และเหตุนี้ทีท่านนบีใช้คำพูดว่ : “ ทำการยึดติด ” โดยไม่ได้พูดว่ : เขาได้แขวน.

☼ อัลลอฮ์ก็จะไม่ให้ความสำเร็จแก่เขา : นี้อาจจะเป็นคำดูอาอุปสรรคเพื่อประสบบกัเขา หรืออาจเป็นการบอกถึงสิ่งทีจะประสบบกัเขา

☼ และผู้ใดแขวนวะตะอะฮ์ (เครื่องรางทีทำจากเปลือกหอย) : สิ่งทีนำมาจากทะเล เช่น เปลือกหอย.

☼ อัลลอฮ์ก็จะไม่ให้ความสงบแก่เขา : อัลลอฮ์ไม่ได้ให้เขาด้วยความตามทีเขาต้องการ คืความสงบ ดังนั้นเขาถูกทดแทนให้สิ่งตรงกันข้ามทีเขามุ่งหมาย.

☼ แน่นอนเขาได้ทำชิริกแล้ว : ชิริกใหญ่ หากเขาเชื่อมั่นว่มันส่งผลด้วยตัวของมันเองปราศจากการกำหนดของอัลลอฮ์ ถ้าเชื่ออื่นนอกจากนี้จะเป็นชิริกเล็ก.

ตัวบทหลักฐานที่ ๔

และท่าน อิบน์ อะบี ฮาติบ จากท่าน ฮุซัยฟะฮฺ แท้จริงเขาเห็นชายคนหนึ่งมีเช็อกด้ายเส้นหนึ่งผูกทีข้อมือของเขาเพื่อป้องกันโรคร้ายไข้เจ็บ เขา (ฮุซัยฟะฮฺ) ตัดมันทิ้งไป แล้วได้อ่านอายะฮ์ทีว่ :

﴿ وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَالْمُرْشِقُونَ ﴾

“และส่วนใหญ่ของพวกเขาก็จะไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ เว้นแต่พวกเขาเป็นผู้ตั้งภาคี” ยูสุฟ - ๑๐๖.

☼ จากการเจ็บไข้ : คืสาเหตุเนื่องจากอาการเจ็บไข้ เพื่อทีจะทำให้เขาเย็นลงทุเลาลง หรือ รักษาให้หายจากอาการนั้น.

☞ เขาได้ตัดมันทิ้งไป : เป็นการเปลี่ยนแปลงความชั่วด้วยมือและนี่คือแนวทางของชนในยุคก่อนในการเปลี่ยนแปลงความชั่ว.

☞ สุกข์ของการแขวน : การแขวนทุกชนิดเป็นสิ่งต้องห้าม เช่น สร้อยคอ ด้าย เปลือกหอย เครื่องราง ตะกรุด ดวงตาหมาป่า กีบเท้าสัตว์ รองเท้าเก่า ลูกปัดสีฟ้ารูปทรงฝ่ามือ หรือรูปดวงตา หัววัว รูปปั้น สิงโตหรือต้นไม้บางชนิดและผ้าชีวีวและอื่น ๆ.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. บาปที่ร้ายแรงในการสวมห่วงกำไลและเชือกและสิ่งทีคล้ายกัน.

๒. แท้จริงผู้ใดพาลสิ่งนั้นจนเสียชีวิตแล้วมันยังอยู่กับเขา (เครื่องราง) เขาจะไม่มีวันประสบความสำเร็จเลย คำพูดของศอฮาบะฮ์นี้เป็นหลักฐานว่าแท้จริงซิริกเล็กมันใหญ่กว่าบาปใหญ่ทั้งหลาย เพราะซิริกนั้นจะไม่ถูกอภัยโทษแม้ว่าจะจะเป็นซิริกเล็กก็ตาม ซึ่งต่างกับบาปใหญ่.

๓. ความไม่รู้มันไม่ได้รับการยกเว้น เขาไม่ได้รับการแก้ตัวหลังจากที่ท่านนบี ﷺ ได้อธิบายให้เขาแล้วและความไม่รู้มี ๒ ประเภทคือ : ☞ ความไม่รู้ที่ไม่ได้รับการยกเว้น ซึ่งเป็นผลมาจากความประมาทละเลยและความเพิกเฉย พร้อมกันนั้นมีความสามารถที่จะเรียนรู้ ดังนั้นเขาจึงไม่ได้รับการยกเว้นไม่ว่าเรื่องของการปฏิเสธ หรือในบรรดาบาปต่างๆ. ☞ การเพิกเฉยที่ได้รับการยกเว้น ซึ่งเป็นผลมาจากอย่างอื่นที่กล่าวมา คือเขาไม่ได้ละเลยและไม่ได้เพิกเฉยละเลยและพร้อมกันนั้นไม่มีความสามารถที่จะเรียนรู้ หากไม่ได้เกิดขึ้นกับสภาพของเขาว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งต้องห้าม ก็จะได้รับยกเว้น ถึงแม้เขาจะอ้างว่านับถือศาสนาอิสลามก็ตามไม่มีโทษใดต่อเขาและถ้าหากเขาอ้างตัวเองว่าเป็นผู้ทำการปฏิเสธศรัทธา ถือว่าเขาตกศาสนาในโลกนี้ แต่ในโลกหน้าเรื่องของเขจะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับอัลลอฮ์.

๔. สิ่งนั้นไม่ให้คุณประโยชน์ในโลกนี้ แต่เป็นโทษกับเขาเอง ดังคำกล่าวที่ว่า : “มันไม่เพิ่มอะไรแก่ท่านเว้นแต่ความป่วยเมื่อยลำเท่านั้น”.

๕. ต้องห้ามปรามอย่างเด็ดขาดต่อผู้ใดที่ทำเรื่องแบบนี้. ๖. มีหลักฐานชัดเจนสำหรับผู้ใดที่แขวนใดๆ เขาจะถูกมอบหมายไปยังสิ่งนั้น.

๗. มีหลักฐานชัดเจนสำหรับผู้ใดแขวนเครื่องรางตะกรุด ว่าแน่นอนเขาทำซิริกแล้ว. ๘. แท้จริงการผูกด้ายเนื่องจากสาเหตุการเจ็บป่วย เช่นนี้เป็นซิริก. ๙. การอ่านอายะฮ์ของท่านสุชัยฟะฮ์ถือเป็นหลักฐานได้ว่าบรรดาศอฮาบะฮ์ทั้งหลายยกหลักฐานด้วยอายะฮ์ต่างๆที่กล่าวถึงซิริกใหญ่มาเป็นหลักฐานในเรื่องซิริกเล็กด้วย ดังที่อบุนุอบบาสได้กล่าวไว้ในอายะฮ์ของซูเราะฮ์อัล-บะกะเราะฮ์ ที่เกี่ยวกับเรื่องความรัก.

๑๐. การแขวนเปลือกหอยป้องกันโรคอัลอัยน์ - ตาอิจฉา ถือเป็นส่วนหนึ่งจากบรรดาเครื่องรางที่เป็นซิริก. ๑๑. การสาปแช่งผู้ที่แขวนเครื่องรางว่า อัลลอฮ์จะไม่ทำให้เขาสำเร็จ และผู้ใดแขวนเครื่องที่ทำจากเปลือกหอย อัลลอฮ์ก็จะไม่ให้ความสงบแก่เขา นั่นคืออัลลอฮ์จะปล่อยทิ้งเขาอยู่กับสิ่งนั้น เราจะไม่ตอบโต้ต่อผู้ที่กระทำสิ่งนั้น (แขวนเครื่องราง) อย่างชัดเจน เช่นเรากล่าวกับผู้ที่เราเห็นเขามีเครื่องราง ว่า อัลลอฮ์จะไม่ทำให้ท่านสำเร็จ เพราะการกล่าวโต้ตอบผู้ที่กระทำสิ่งนั้น ด้วยคำพูดที่ชัดเจน เจาะจงเช่นนั้น อาจจะเป็นสาเหตุทำให้เขาตีตัวออกห่างไป แต่เราควรพูดว่า ท่านจงทิ้งเครื่องรางหรือเปลือกหอยนั้นเถอะหรือไม่เราก็อ่านหะดีษให้เขาฟัง

บทที่ ๘ : มีหลักฐานห้ามการเสกเป่าและการใช้เครื่องรางของขลัง

ทำไมจึงเรียกบทนี้ว่า บทที่ว่าด้วยเรื่อง โดยไม่เรียกว่า การปิดเป่านั้นเป็นการตั้งภาคี เหมือนบทก่อนๆ ?

๑. เพราะการรักษาด้วยการปิดเป่านั้นมีทั้งที่ต้องห้ามและที่อนุญาต.
๒. การสวมใส่เครื่องรางของขลังทั้งหมดนั้น เป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ และหากทำขึ้นมาจากคัมภีร์อัลกุรอานก็เป็นสิ่งต้องห้าม.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

มีรายงานงานอยู่ในหนังสือศอเฮียะห์จากอบี บะซียร์ อัลอันсорรีย์ ว่าเขาได้อยู่ร่วมกับท่านรอซูล ﷺ ในการเดินทางบางครั้ง โดยท่านนบีได้ส่งคนให้ออกไปประกาศว่า : อย่าให้มีเครื่องรางผูกอยู่ที่คอของอูฐทั้งหลาย ไม่ว่าจะทำมาจากเชือกสายธนูหรืออื่นๆก็จงตัดทิ้งให้หมด.

✿ ได้ส่งคน : เพื่อตรวจตราดูสภาพของผู้คนให้ตอบรับกับคำสั่งศาสนา.

✿ เชือกผูกคอ : คือเชือกที่ใช้ผูกคอของอูฐเพื่อป้องกันโรคดวงตาที่ริษยา นี่คือความเชื่อที่ผิด.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒ และ ๓

๒. รายงานจากท่านอับนุ มัสอูด رضي الله عنه กล่าวว่า : ฉันได้ยินท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า แท้จริงการรักษาด้วยการปิดเป่าที่ผิดหลัก การใส่เครื่องรางของขลัง การทำยาเสน่ห์ เป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ บันทีกโดย อะหมัดและอบูดาวูด.

๓. มีรายงานจาก อับดุลลอฮ์ บิน อุกัยม เป็นสะดิษมรฟูอ์ ว่า ผู้ใดยึดติดอยู่กับสิ่งใด เท่ากับเขามอบหมายต่อสิ่งนั้น บันทีกโดย อะหมัดและอัตติรมิซีย์.

✿ การปิดเป่า : การรักษาด้วยการปิดเป่าในสมัยนั้นเป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ด้วยการใช้สิ่งที่ไม่เป็นบทบัญญัติ. ✿ ผู้ใดยึดติดอยู่กับสิ่งใด เท่ากับเขามอบหมายต่อสิ่งนั้น : ไม่ได้หมายความว่าห้ามสวมใส่สิ่งนั้นเพียงอย่างเดียว แต่หมายถึงการสวมใส่ที่หัวใจยึดติดต่อสิ่งนั้น ผู้ใดมอบหมายต่ออัลลอฮ์ ก็เพียงพอแล้วสำหรับเขา และใครที่มอบหมายอื่นจากพระองค์ เขาก็ถูกปล่อยให้อยู่กับสิ่งนั้น.

✿ ไม่สมควรอย่างยิ่งที่มนุษย์จะนำสิ่งอื่นมายึดถือ นอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น เจ้าหน้าที่ที่ทำงานโดยหัวใจของเขาผูกติดกับคำตอบแทนของเขาเท่านั้น โดยไม่คิดว่าอัลลอฮ์เป็นผู้ให้ เท่ากับเขาคืออยู่ในชนิดหนึ่งของการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ หากเขาคิดว่าหน้าที่การงานเป็นสาเหตุให้เขา ส่วนผู้ให้คืออัลลอฮ์ นับว่าเขาได้มอบหมายอย่างถูกต้องแล้ว.

เงื่อนไขการรักษาด้วยการปิดเป่าที่ถูกต้อง

ต้องมาจากอัลกุรอานหรือสุนนะห์ หรือใช้พระนามของอัลลอฮ์และคุณลักษณะของพระองค์.	ใช้ภาษาที่เข้าใจ ได้ยินชัด และเป็นที่ยูจก ด้วยภาษาอาหรับ.	เชื่อว่านั้นเป็นวิธีการรักษาตามบัญญัติศาสนา ซึ่งมันจะไม่เกิดผลนอกจากอนูมัตของอัลลอฮ์.
--	---	---

หากเงื่อนไขข้อหนึ่งข้อใดบกพร่องไปหรือใช้ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาอาหรับก็ไม่เป็นที่อนุญาตตามบทบัญญัติ และไม่มีกรปิดเป่าที่อื่นจากภาษาอาหรับ นอกจากการขอคูอาอ์ทั่วไปที่อนุญาตให้ใช้ภาษาอื่นได้ โดยมีเงื่อนไขว่าพระนามของอัลลอฮ์อันสวยงามไม่สามารถเปลี่ยนเป็นภาษาอื่นได้ เพราะพระนามนั้นต้องมีหลักฐานมารับรับรอง (พระนามต่างๆของอัลลอฮ์นั้นให้ทับศัพท์ไปตามภาษาต่างๆ).

- ❖ เครื่องรางของขลัง : คือสิ่งทีนำมาสวมใส่ให้กับเด็กเพื่อป้องกันโรคที่เกิดจากการมองด้วยสายตาดิจจา (อัลอัยน) แต่หากว่าสิ่งนั้นเป็นอายะฮ์อัลกุรอานชาวสลัฟบางท่านอนุโลมให้ทำได้ แต่บางท่านก็ไม่อนุญาตและนับว่ามันเป็นสิ่งต้องห้าม เช่นท่านอิบนุมัสอู๊ด رضي الله عنه.
- ❖ การรักษา : บ้างก็เรียกว่าของไว้ป้องกัน อนุญาตให้ทำได้เฉพาะที่มีหลักฐานรับรองเท่านั้น ดังที่ท่านบ่อนุญาตในการรักษาโรคดวงตาแห่งความริษยา (อัลอัยน) และพิษสัตว์กัดต่อย.
- ❖ ยาเสน่ห์ : สิ่งทีมนุษย์ประดิษฐ์แล้วอ้างว่า เพื่อให้เกิดความรัก ความหลง ในระหว่างหญิงชาย สามี-ภรรยา.

ยาเสน่ห์ที่เป็นแหวนหมั้น

เป็นซิริกใหญ่ หากมีความเชื่อว่า สิ่งนั้น มีพลังอำนาจในตัวของมันเอง ในการให้คุณให้โทษ.	เป็นซิริกเล็ก หากมีความเชื่อว่าสิ่งนั้นคือสาเหตุที่ทำให้ชีวิตคู่อยู่ร่วมกันได้.	เป็นสิ่งต้องห้าม เพราะเป็นความเชื่อประเพณีของชาวคริสเตียน พวกเขามีความเชื่อในพระเจ้าสามองค์ และหากทำจากทองคำก็ไม่อนุญาตสำหรับผู้ชายอยู่แล้ว.
---	---	--

ตัวบทหลักฐานที่ ๔

รายงานจากอิหม่ามอะหมัด จากรูวัยเฬยะ กล่าวว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวแก่ฉันว่า : โอ้ รูวัยเฬยะ หวังว่าท่านจะมีอายุยืนยาว ท่านจงบอกผู้คนที่ทั้งหลายด้วยเถิดว่า การผูกเครา การผูกคอสัตว์เลี้ยง การชำระล้างด้วยมูลหรือกระดูกสัตว์ แท้จริงมุฮัมมัด ﷺ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้.

- ❖ การผูกเครา : เพื่อแสดงถึงความหยิ่งโส อวดใหญ่ หรือเพื่อป้องกันโรคดวงตาแห่งความริษยา.
- ❖ การผูกคอสัตว์เลี้ยง : ห่วงที่ทำมาจากเส้นเอ็นของแกะ สวมใส่เพื่อป้องกันโรคดวงตาแห่งความริษยา.
- ❖ การชำระล้างด้วยมูลสัตว์ : คือการชำระล้างปัสสาวะหรืออุจจาระด้วยมูลของสัตว์.
- ❖ หรือกระดูกสัตว์ : มันคืออาหารของอิน และมูลสัตว์เป็นอาหารของปศุสัตว์ของอิน.

ตัวบทหลักฐานที่ ๕ และ ๖

๕. จากท่านสะอีด บิน ยูเบรกล่าวว่า ใครที่ตัดเครื่องรางของขลังออกจากคนหนึ่งไป เขาจะได้ผลบุญเท่ากับปล่อยทาส ๑ คน.

๖. และจากท่านอิบรอฮีม ว่า พวกเขาเรียงเรียงเครื่องรางของขลังทั้งหมด ไม่ว่าจะป็นอัลกุรอานหรือสิ่งอื่นก็ตาม.

- ❖ ผลบุญเท่ากับปล่อยทาส ๑ คน : เพราะเขาได้ปลดปล่อยบ่าวคนหนึ่งออกจากการเป็นทาสของชัยฏอน ซึ่งมีความประเสริฐเหนือกว่าการปล่อยทาสทั่วไป แต่ต้องใช้วิธีการที่เหมาะสม.

ทำไมเราจึงตัดสินใจว่า การนำอัลกุรอานมาทำเป็นเครื่องรางของขลังนั้น เป็นสิ่งต้องห้าม

เป็นที่น่ารังเกียจในทัศนะของชาวสลัฟบางท่าน ซึ่ง ณ ชาวสลัฟนั้นมีความหมายว่าต้องห้าม.

เข้า ข่าย หะ ดิ ช ที่ ว่า แท้จริงการรักษาด้วยการปิดเป่าที่ผิดหลักการ ใส่เครื่องรางของขลัง การทำยาเสน่ห์นั้น เป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์.

จะเป็นการเปิดประตูความชั่ว เพราะอาจจะทำให้คนเข้าใจว่าเครื่องรางนั้นเป็นสิ่งอนุญาต ถึงจะไม่ได้มาจากอัลกุรอานก็ตาม.

เพราะการทำเช่นนั้นเป็นการไม่ให้เกียรติต่ออัลกุรอานเพราะบางครั้งอาจจะใส่เข้าห้องน้ำ หรือเปื้อนสิ่งสกปรก.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบาย การรักษาด้วยการปิดเป่าและเครื่องรางของขลัง.
๒. อธิบายเรื่องยาเสน่ห์.
๓. การรักษาด้วยการปิดเป่าและเครื่องรางของขลัง ยาเสน่ห์นั้นเป็นซิริก.
๔. การรักษาด้วยการปิดเป่าด้วยสิ่งที่มีหลักฐานนั้นอนุญาตให้ทำได้ เช่นการป้องกันโรคที่เกิดจากการมอง (อัลอัยน) และพิษสัตว์กัดต่อย และครอบคลุมถึงการรักษาไสยศาสตร์.
๕. กรณีเครื่องรางขลังหากเป็นอายุอะฮ์อัลกุรอาน นักวิชาการมีความเห็นต่างว่า อนุญาตหรือไม่ ในทัศนะของท่านอิบนุมัสอู๊ด رضي الله عنه ถือว่าปลอดภัยที่สุด เพราะสิ่งนี้ไม่มีบัญญัติสั่งใช้ในอิสลาม.
๖. การใส่ห่วงหรือเชือกเอ็น ให้แก่สัตว์เพื่อป้องกันโรคนั้น ถือเป็นการตั้งภาคีชนิดหนึ่ง.
๗. มีบทลงโทษอย่างรุนแรงสำหรับผู้ฝ่าฝืนในเรื่องนี้.
๘. ได้รับความประเสริฐและผลบุญสำหรับผู้ที่ตัดเครื่องรางของขลังออกจากคนๆหนึ่ง.
๙. คำพูดของท่านอิบรอฮีมไม่ได้ขัดแย้งกับเรื่องข้างต้นที่มีความเห็นต่าง เพราะท่านหมายถึงสหายของท่าน अबดุลลอฮ บิน มัสอู๊ดไม่ได้หมายถึงศอฮาบะฮ رضي الله عنهم ทั้งหมด และตาบิอินที่ติดตามหลังพวกเขาทั้งหลาย.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

บทที่ ๙ : ว่าด้วยเรื่อง ผู้ที่ขอความสิริมงคลจากต้นไม้หรือก้อนหินหรือสิ่งอื่นๆ

อิตตะบ์รูก คือ การขอความสิริมงคล มี
ประเภทดังนี้คือ

การขอความสิริมงคล(อิตตะบ์รูก) ที่ต้องห้าม : คือทุกๆสิ่งที่ไม่ปรากฏหลักฐานอนุญาตให้กระทำทั้งรูปธรรมและนามธรรม เช่นการลูบเซ็ดผาผนังบ้านท่านนบี ﷺ.

ตะบ์รูกที่ถูกต้องตามหลักการ

ด้วยสิ่งที่เป็นรูปธรรม: เช่น การศึกษาเล่าเรียนหนังสือของชาวสุนนะห์ เช่นหนังสือของชัยคุลอิสลาม.

ด้วยสิ่งที่เป็นรูปธรรมตามหลักการ : เช่น การละหมาดในมัสยิดหอม และ การอ่านอัลกุรอาน.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

๑. อัลลอฮฺ ตะอาลา กล่าวว่า : ﴿أَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَرْزُقُهُمْ عَلَيْهِمْ فَلَمْ يَقْنَعُوا﴾ แล้วพวกเจ้ามิได้เห็นอัลลาต และอัลอุซซา ﴿أَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَرْزُقُهُمْ عَلَيْهِمْ فَلَمْ يَقْنَعُوا﴾ และตัวอื่นคือตัวที่สาม, มะนาต ดอกหรือ ?

๒. รายงานจากอบี วากิด อัลลัยซี ว่า : พวกเราได้ออกไปพร้อมกับท่านนบี ที่ฮุนัยน ซึ่งเรายังเข้ารับอิสลามใหม่ และชาวมุซริกีนนั้นมีต้นพุทธาตันหนึ่งที่พวกเขาใช้รวมตัวกัน และถือเป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่ไว้แขวนอาวุธ และถูกเรียกว่า : ซาตุ อันวาติน และเมื่อพวกเราผ่านไปเจอตันพุทธาตันหนึ่ง เราจึงพูดกับท่านรอซูลว่า โอ้ท่านรอซูล ขอให้ท่านจัดหาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ให้เราสักต้นหนึ่ง เช่นต้นไม้ของพวกมุซริกีน ท่านรอซูล ﷺ ตอบว่า : อัลลอฮฺอักบร ที่พวกท่านพูดนั้นเป็นการเลียนแบบพวกเขา ฉนั้นขอสาบานต่อผู้ที่ชีวิตฉันอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ดังกล่าวนีมันเหมือนกับที่บনীอิสรออิลเคยพูดกับมูซาว่า : ท่านจงให้มีพระเจ้าสักองค์หนึ่งแก่เราเช่นเดียวกับพวกเขาที่มีพระเจ้าหลายองค์ มูซากล่าวว่าแท้จริงพวกท่านเป็นผู้โง่เขลา ” แท้จริงพวกท่านจะต้องเลียนแบบอย่างคนรุ่นก่อนหน้าท่านอย่างแน่นอน หะดีษศอเฮียะห์บันทึกโดยติรมิซีย.

﴿أَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَرْزُقُهُمْ عَلَيْهِمْ فَلَمْ يَقْنَعُوا﴾ : จงบอกมาซิ ถึงรูปปั้น รูปเจี๊วดเหล่านี้ บอกถึงสภาพของมัน บอกถึงความยิ่งใหญ่ที่พวกเขาได้ยึดถือมัน และคิดว่ามันสามารถให้คุณให้โทษได้ และพวกเขายังไปขอดูอาขอเชือดสัตว์ขอความใกล้ชิดยังรูปปั้นนั้น. ﴿أَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَرْزُقُهُمْ عَلَيْهِمْ فَلَمْ يَقْنَعُوا﴾ คำว่า ﴿أَلَمْ يَرَوْا﴾ : ๑. อ่าน ซัดตะฮฺ บนอักษรตา หมายถึงคนดีในสมัยก่อนที่นวดแป้งขนมปังให้แก่คนที่มาประกอบพิธีฮัจญ์.

๒. ﴿أَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَرْزُقُهُمْ عَلَيْهِمْ فَلَمْ يَقْنَعُوا﴾ อ่าน ตาเสียงหยุด หรือเสียงเบา เอามาจาก พระนามหนึ่งของอัลลอฮฺ ที่พวกเขานำมาทำเป็นชื่อเรียกรูปปั้น ว่า อัลลาต.

- ❖ ﴿وَالْعَلَىٰ﴾ อัลลอฮฺ : นั้นมาจากพระนามอัลลอฮฺ คือ อัลอะซีซ.
- ❖ ﴿وَمِنَآءِ﴾ อัลมะนาต : เป็นคำที่แตกมาจากพระนามของอัลลอฮฺ ๑. คือ อัลมันนาน ๒. หรือเป็นคำที่แตกมาจากคำว่า มินา หมายถึงสถานที่ที่ถูกเชือดพลีสัตว์ ด้วยเหตุนี้ถูกเรียกว่า มินา.
- ❖ ﴿بِحَدِّ﴾ หุดาสาอู : หมายถึง กลุ่มชนที่รับอิสลามใหม่ๆ พุดในทำนองเช่นนั้นก็เพื่อเป็นการอนุโลมให้ในเรื่องการขอและถามของพวกเขา.
- ❖ ﴿يُؤْتُونَ﴾ ยะนูตุนะ : การแขวนอาวุธของพวกเขาบนต้นไม้ขึ้นเพื่อขอความสิริมงคล.
- ❖ ﴿أَنْوَاطِ﴾ ษาด อันวาดิน : หมายถึงต้นไม้ที่พวกเขาใช้แขวนอาวุธเพื่อหวังความสิริมงคล.
- ❖ ขอให้ท่านจัดหาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ให้เราสักต้นหนึ่ง เช่นต้นไม้ของพวกเขามุชริกีน : พวกเขารู้ว่าเรื่องอิบาตะฮฺ นั้นต้องมาจากอัลลอฮฺ และจำเป็นต้องขออนุญาต ด้วยเหตุนี้พวกเขาก็ขออนุญาตจากท่านนบี ﷺ โดยที่พวกเขาไม่ทราบว่าเป็นการตั้งภาคี.
- ❖ ﴿بِحَدِّ﴾ พวกเขาจะเดินตามแนวทางนั้นอย่างแน่นอน : หมายถึงพวกเขาจะปฏิบัติตามพวกเขา ทั้งคำพูดและการกระทำ เป็นการบอกให้รู้และตักเตือนให้ระวัง.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายอายะฮ์ในซูเราะฮฺ อันนัจม ﴿وَالْعَلَىٰ وَاللَّاتِ وَاللَّيْلِ الْمَيِّتَةِ﴾ ﴿وَالْعَلَىٰ﴾.
๒. การรู้จักรูปแบบคำสั่งที่พวกเขาขอเป็นการเตือนพฤติกรรมพวกปฏิเสธว่าอย่าให้พวกเขาเคารพบูชามัน.
๓. พวกเขายังมีได้ลงมือทำ. ๔. พวกเขาตั้งใจที่จะสร้างความใกล้ชิดต่ออัลลอฮฺ โดยคิดเอาเองว่าอัลลอฮฺ ทรงชอบสิ่งนั้น.
๕. หากพวกเขายังไม่รู้ในเรื่องเหล่านี้ แล้วพวกอื่นๆที่ยังไม่เข้ารับอิสลามคงจะไม่รู้ยิ่งกว่า
๖. พวกเขา(ศอฮะบะฮ์)ยังมีความดี และถูกสัญญาว่าจะได้รับการอภัยโทษ ในสิ่งที่ไม่เหมือนใคร เพราะฉะนั้นอย่าพุดถึงพวกเขานอกจากสิ่งที่ดี และการด่าว่าพวกเขาเท่ากับเป็นการด่าว่าอัลลอฮฺ และศาสนาและด่าว่าท่านนบี ﷺ และตัวของพวกเขาก็ด้วย.
๗. ท่านนบี ﷺ ไม่ได้ยกเว้นให้แก่พวกเขา และได้ตอบกลับไปว่า : อัลลอฮ์อูอักบร มันเป็นแบบอย่างของชนรุ่นก่อน...! พวกเขาจะตามแบบอย่างของพวกเขากระนั้นหรือ ดังนั้นท่านนบีห้ามเรื่องนี้อย่างหนักถึง ๓ ครั้ง.
๘. ประเด็นสำคัญคือ การขอของพวกเขาขึ้นเหมือนกับขอของบนิอิสรออิล ครั้นเมื่อพวกเขาขอต่อท่านนบีมุซา ﴿جَاءَ لَيْلًا﴾ “จงให้มีพระเจ้าแก่เรา” ถือเป็นกำหนัดในการเลียนแบบพวกเขาในด้านคำพูดทำนองนี้.
๙. การปฏิเสธนี้ (ของท่านนบี) มาจากความหมายของ ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ พวกเขายังไม่เข้าใจลึกซึ้งว่าจะต้องไม่มีพระเจ้าอื่นใดมาคู่กับพระองค์ และความสิริมงคลจะไม่เกิดขึ้นโดยปราศจากอัลลอฮฺ.
๑๐. การที่ท่านนบีสาบานบนการตัดสินนี้ ท่านจะไม่สาบานเว้นแต่เป็นประโยชน์ หรือขจัดสิ่งที่สร้างความเสียหาย.

๑๑. การตั้งภาคี (ซีริก) นั้น มีทั้งชนิดเล็กและชนิดใหญ่ ซึ่งการกระทำของพวกเขาไม่ทำให้ตกศาสนา.
๑๒. คำพูดของพวกเขาที่ว่า : เราเพิ่งเข้ารับอิสลามใหม่ แสดงให้เห็นว่าผู้อื่นนอกจากพวกเขาไม่รู้สิ่งเหล่านั้นแล้ว ดังนั้นพวกเขาถูกยกเว้นอันเนื่องจากความไม่รู้ ด้วยสาเหตุที่เป็นมุสลิมใหม่.
๑๓. การกล่าวตักบิร อัลลอฮ์อักบร ขณะแปลกใจ เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้กระทำ ต่างจากบางทศนะที่บอกว่าน่ารังเกียจ .
๑๔. การปิดกั้นสื่อที่จะนำไปสู่ความชั่วนั้น คือสิ่งที่นำไปสู่อีกสิ่งหนึ่งมี ๒ ชนิด :
 ๑. สื่อที่จะนำไปสู่เรื่องที่ส่งเสริมให้กระทำ สื่อนี้ไม่ต้องปิดกั้น แต่ให้เปิดและเป็นสิ่งที่ส่งเสริม.
 ๒. สื่อที่จะนำไปสู่เรื่องที่น่าตำหนิ สื่อนี้ต้องปิดกั้น และมันเป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อถึง.
๑๕. ห้ามเลียนแบบชนยูคญาฮิลียะห์(โงเงลา) ไม่ได้เจาะจงว่าจะต้องเป็นชาวญาฮิลียะฮ์ก่อนการแต่งตั้งนบีเท่านั้น แต่หมายถึงผู้ที่ไม่รู้สัจธรรมและผู้ปฏิบัติตามการกระทำของบรรดาผู้โงเงลา เช่นนี้ถูกนับว่าเขาเป็นหนึ่งในบรรดาชนยูคญาฮิลียะห์(โงเงลา).
๑๖. การโกรธขณะสอน.
๑๗. กฎรวมก็คือ แท้จริงมันนั้นเป็นการเลียนแบบ และนี่คือคำเตือนให้ระวัง.
๑๘. เป็นเครื่องหมายหนึ่งที่บ่งบอกถึงการเป็นนบีของท่าน คือบอกสิ่งที่เคยเกิดขึ้นในยุคอดีต.
๑๙. ทุกอย่างที่อัลลอฮ์ได้ตำหนิขาวยิวและคริสเตียนในอัลกุรอ่านก็เพื่อเป็นคำเตือนแก่เราด้วย.
๒๐. พวกเขาเชื่ออย่างชัดเจนว่าการทำอิบาดะฮ์นั้นต้องมีคำสั่งเท่านั้น ก็กลายเป็นประเด็นในเรื่องคำถามในหลุมฝังศพ ว่า ใครคือพระเจ้าของท่าน ? สิ่งนี้ชัดเจนว่าอัลลอฮ์ ส่วนใครคือนบีของท่าน ? คำตอบคือ เป็นเรื่องเร้นลับ และอะไรคือศาสนาของท่าน ? จากคำพูดของพวกเขาคือ จงทำให้มีพระเจ้าอื่นแก่เรา...
๒๑. แท้จริงการกระทำของชาวคัมภีร์นั้นน่าตำหนิเหมือนกับแบบอย่างของพวกเขาปฏิเสธยุคก่อน.
๒๒. ผู้ที่เพ่งละเลิกจากสิ่งที่ผิดมานั้นในจิตใจของเขายังคงมีสิ่งที่ไม่ดีติดอยู่เป็นธรรมดา เช่นพวกเขาเพิ่งออกจากการปฏิเสธมาสู่อิสลาม นี่เป็นเหตุผลในการเนรเทศผู้ทำผิดประเวณีหลังจากที่ถูกโบยแล้ว ก็เพื่อไม่ให้กลับมาอยู่ในสังคมเดิมอีก จะต้องออกห่างจากเมืองที่มีการตั้งภาคี การฝ่าฝืน และแนวทางของชาวซุนนะห์ ก็คือให้ไปหาผู้รู้ศาสนาที่สามารถสอนเขาได้ จะทำให้เขาไม่กลับไปทำสิ่งที่หลงผิด จนกระทั่งผู้รู้ได้บรสั่งสอนจนทำให้เขามีหลักศรัทธาที่ถูกต้องไม่กลับไปทำความผิดอีกต่อไป.

บทที่ ๑๐ : ว่าด้วยเรื่องการเชือดเพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์

ทำไมจึงกล่าวว่า บทที่ว่าด้วยเรื่อง.. แต่ไม่กล่าวว่า การเชือดเพื่อสิ่งอื่นเป็นชริกใหญ่ ?

๑. ต้องการฝึกให้ผู้เรียนรู้เคยชินกับการยึดเอาหลักฐานมาตัดสิน และนี่เป็นวิธีการสอนเชิงปฏิบัติ.
๒. หรืออาจจะเป็นไปได้ว่าการเชือดเพื่อสิ่งอื่นนั้นมี ๒ ชนิด อนุญาต และ เป็นชริกใหญ่.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

๑. อัลลอฮ์ ตรัสว่า : “มุฮัมหมัดจงกล่าวเถิดว่า แท้จริงการละหมาดของฉัน และการทำอิบาดะฮ์ (การเชือดสัตว์) ของฉันและการมีชีวิตของฉัน และการตายของฉันนั้นเพื่ออัลลอฮ์ ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก ไม่มีภาคีใดๆ สำหรับพระองค์”.

๒. อัลลอฮ์ ตรัสว่า : “ดังนั้นเจ้าจงละหมาดเพื่อพระเจ้าของเจ้าและจงเชือดสัตว์พลี”.

- ✿ จงกล่าวเถิดมุฮัมหมัด : จงบอกแก่พวกมุชริกเหล่านั้น ให้รู้ถึงการดำรงอยู่ของท่านบนเตาฮีดอันบริสุทธิ์
- ✿ การละหมาดของฉัน : การปฏิบัติอิบาดะฮ์ทางร่างกาย ซึ่งการละหมาดถือว่าเป็นสิ่งประเสริฐที่สุดไม่ว่าจะหมาดฟิรดูหรือละหมาดสุนัต
- ✿ การทำอิบาดะฮ์ของฉัน : คือ การเชือดของฉัน เป็นการเสียสละทางทรัพย์สิน และถือว่าเป็นประเสริฐที่สุดคือการเชือดเพื่ออัลลอฮ์.
- ✿ การมีชีวิตของฉันและการตายของฉัน : การดำเนินชีวิตทั้งหมดของฉันก็การงานทั้งหมดทั้งขณะมีชีวิต และตายไปนั้นเพื่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว
- ✿ และฉันคือคนแรกในบรรดาผู้สามีภักดีทั้งหลาย : ๑. คนแรกในแง่การพาดพิง คือฉันเป็นผู้สามีภักดีคนแรก จากประชาชาตินี้ ๒. คนแรกในฐานะที่มีความสำคัญต่ออิสลาม มีความสมบูรณ์ในการเป็นผู้นำในเรื่องนี้แก่มนุษย์ทั้งหลาย ✿ และจงเชือดสัตว์พลี : จงทำการเชือดของท่านเพื่ออัลลอฮ์เหมือนกับการละหมาดของท่าน เพราะการเชือดก็เป็นอิบาดะฮ์.

ประเภทของการเชือด

๑. เชือดเพื่ออัลลอฮ์ : การเชือดสัตว์ช่วงการประกอบพิธีฮัจญ์ การเชือดกุรบ้าน การเชือดอากิเกาะห์ (เนื่องจากมีบุตร) สิ่งเหล่านี้หากเชือดเพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ ถือเป็นชริกใหญ่.

๒. การเชือดทั่วไปที่อนุญาต : เช่น เชือดเพื่อเลี้ยงแขก เชือดเพื่อการค้าขาย.

๓. การเชือดเพื่อถวายเป็นอื่นเนื่องจากความรักและให้ความยิ่งใหญ่ : เช่นการเชือดให้แก่ผู้ที่ตายไปแล้วในหลุมฝังศพ หรือเชือดถวายแก่ญิน ถือเป็นชริกใหญ่.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

รายงานจากท่านอาลี บิน อบีตอเล็บ رضي الله عنه ว่า : ท่านรอซูล ﷺ ได้พูดกับฉันด้วยกับ ๔ ประการด้วยกัน คือ : อัลลอฮฺสาปแช่งผู้ที่เชือดเพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ อัลลอฮฺสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งพ่อแม่ของเขา อัลลอฮฺสาปแช่งผู้ที่ให้การช่วยเหลือผู้อุตริกรรมในศาสนา และอัลลอฮฺสาปแช่งผู้ที่เคลื่อนย้ายเขตที่ดินบันทึกโดยมุสลิม.

✪ **عَنْ** ได้สาปแช่ง : การสาปแช่งจากอัลลอฮฺ หมายถึง การถูกขับไล่และออกห่างจากความเมตตาของพระองค์ ในหะดีษนี้ชี้ให้เห็นว่า อัลลลฮฺทรงสาปแช่งผู้ที่เชือดสัตว์เพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ หรือท่านบันทึกนั้นขอคุดออาว่า : โอ้อัลลอฮฺขอทรงสาปแช่งผู้ที่เชือดเพื่อสิ่งอื่นนอกจากพระองค์ด้วยเถิด.

ตัวบทหลักฐานที่ ๔

รายงานจากท่านฏอริก บิน ซิยาบ ว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “ชายคนหนึ่งได้เข้าสวรรค์ด้วยเรื่องแมลงวันตัวเดียว และชายอีกคนหนึ่งได้เข้านรกก็เพราะแมลงวันตัวเดียว พวกเขาบอกว่า : มันเป็นไปได้อย่างไรกัน โอ้อ่านรอซูลอัลลอฮฺ ? ท่านจึงตอบว่า : มีชายสองคนเดินผ่านคนกลุ่มหนึ่งที่พวกเขามีรูปปั้นอยู่ พวกเขาจะไม่ปล่อยให้ใครผ่านไป นอกจากจะต้องเซ่นไหว้ต่อรูปปั้นนั้นเสียก่อนด้วยกับของบางอย่าง ดังนั้นพวกเขาจึงบอกกับคนหนึ่งนั้นว่า : เจ้าจงเซ่นไหว้เสียก่อน เขาบอกว่า : ฉันไม่มีอะไรจะเซ่นไหว้ พวกเขาบอกว่า : จงเซ่นไหว้แม่เพียงแมลงวันสักตัวหนึ่งก็ตาม ดังนั้นเขาจึงทำการเซ่นไหว้ด้วยกับแมลงวันตัวหนึ่ง พวกเขาเหล่านั้นจึงปล่อยให้เขาผ่านไปแต่โดยดี ด้วยสาเหตุนี้ เขาจึงเข้านรก แล้วพวกเขานั้นก็หันมาบอกกับชายอีกคนหนึ่งว่า : เจ้าจงเซ่นไหว้ซิ ชายผู้นั้นตอบว่า : ฉันไม่เคยเซ่นไหว้สิ่งใดนอกจากอัลลอฮฺ พวกเขาเหล่านั้นจึงตัดคอเขา ชายผู้นี้จึงได้เข้าสวรรค์” บันทึกโดย ท่านอิมามอะหมัด.

✪ **ด้วยแมลงวัน** : หมายถึง ด้วยสาเหตุแค่แมลงวันหนึ่งตัว.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายอายะฮ์ที่อัลลอฮฺกล่าวว่า : “มุฮัมมัดจงกล่าวเถิดว่า แท้จริงการละหมาดของฉัน และการทำอิบาดะฮฺ (การเชือดสัตว์) ของฉัน”.
๒. อธิบายอายะฮ์ที่อัลลอฮฺกล่าวว่า : “ดังนั้นเจ้าจงละหมาดเพื่อพระเจ้าของเจ้าและจงเชือดสัตว์พลี”.
๓. ในหะดีษจะเห็นได้ว่าบุคคลที่ถูกสาปแช่งกลุ่มแรกคือผู้ที่เชือดเพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ เพราะสิ่งนี้เป็นกาตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ และเป็นสิทธิของอัลลอฮฺที่ยิ่งใหญ่ที่สุด.
๔. การสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งพ่อแม่ของเขา รวมถึงการที่ท่านได้สาปแช่งพ่อแม่ผู้อื่นด้วย จนทำให้ผู้อื่นสาปแช่งพ่อแม่ของท่าน เพราะการทำให้สาเหตุอยู่ในฐานะผู้ลงมือกระทำ หรือสาปแช่งพ่อแม่ตัวเองโดยตรง.
๕. อัลลอฮฺทรงสาปแช่งผู้ที่ให้การช่วยเหลือผู้ทำอุตริกรรมในศาสนา และเขาก็คือผู้ล่วงเกินในบทบัญญัติของอัลลอฮฺ แล้วผู้ที่ช่วยเหลือนั้นมีโทษร้ายแรงกว่าผู้ที่ปกป้อง.

สิ่งอุตริกรรมหรือความผิดนั้นแบ่งออกเป็น ๒ ชนิด :

๑. ในเรื่องศาสนา เช่น การทำสิ่งใหม่ขึ้นมา เช่นกลุ่มญะมียะฮฺ กลุ่มมุตะชีละฮฺ กลุ่มรอฟีฎะฮฺ และกลุ่มอื่นๆ.
 ๒. ในเรื่องทั่วไป เช่น การก่ออาชญากรรมการลักขโมย การปิดกั้นถนนหนทาง.
๖. อัลลอฮฺ สาบแช่งผู้ที่เคลื่อนย้ายหลักเขตที่ดิน หมายถึง พื้นที่ของเขาที่ติดกับที่ดินของผู้อื่นและเขาก็ได้ขยับขยายเขตออกไป.
๗. ความแตกต่างของการสาปแช่งโดยเจาะจงกับการสาปแช่งคนทำความผิดทั่วไป ชนิดแรกนั้นไม่เป็นที่อนุญาต และชนิดที่สองนั้นอนุญาต ดังนั้นผู้ถูกสาปแช่งอย่างเจาะจง ท่านไม่ควรไปสาปแช่งเขา เพราะหลักการเดิมที่ไม่อนุญาตให้มีการสาปแช่ง.
๘. เรื่องราวที่ยิ่งใหญ่นี้ คือเรื่องราวของแมลงวันตัวเดียว ในทัศนะที่เห็นว่าเป็นรายงานถูกต้อง.
๙. การที่ชายคนนั้นต้องตกนรกเพราะแมลงวันตัวเดียวซึ่งเขาทำไปโดยไม่ตั้งใจ ทำไปแค่เพียงเอาตัวรอดจากน้ำมือชั่วของพวกเขา เพราะกรณีการถูกบังคับยังไม่นับเป็นข้อยกเว้นในยุคประชาชาติก่อนๆ.
๑๐. รู้ได้ว่าในหัวใจของผู้ศรัทธาปราศจากการตั้งภาคี เพราะเขาอดทนต่อการถูกสังหาร และไม่ยอมทำตามคำสั่ง ทั้งๆที่คำสั่งนั้นเป็นการกระทำภายนอกเท่านั้น ? หากเขายอมทำตาม และไม่สามารถอดทนต่อสิ่งนั้นได้ โดยที่ผลร้ายกลับมาหาศาสนาอิสลาม ดังนั้นให้เขาอดทนไปเถิดและจำเป็นต้องอดทน.
๑๑. ผู้ที่เข้ารกนั้น เป็นมุสลิม เพราะหากเขาเป็นผู้ปฏิเสธ จะไม่พูดว่า : เขาได้เข้ารกเนื่องจากแมลงวันตัวเดียว ด้วยเหตุนี้การเซ่นไหว้ของเขาเป็นเหตุให้เขาตกนรก.
๑๒. หลักฐานนี้สอดคล้องกับหะดีษที่มีรายงานถูกต้องว่า : “สวรรค์และนรกนั้น อยู่ใกล้พวกเจ้ามากกว่ารองเท้าที่สวมใส่เสียอีก” และเป้าหมายของหลักฐานนี้เพื่อเป็นการส่งเสริมและขู่สาทั้บเท่านั้น.
๑๓. การงานของหัวใจนั้นยิ่งใหญ่มาก แม้กระทั่งอยู่ต่อหน้าบรรดาผู้กราบไหว้รูปปั้น ยารักษาโรคในหัวใจคือ อัลกุรอ่านและซุนนะห์ ดังนั้นท่านจงอย่าเอาหัวใจอยู่กับทางโลก.
- เราจะมีจุดยืนอย่างไรหากถูกบังคับให้ปฏิเสธศรัทธา จะยอมทำตามหรือยอมเสียชีวิต ?**
๑. การเห็นด้วย ไม่ว่าจะภายนอกหรือภายในก็ตามกรณีนี้ไม่อนุญาต ถือว่าสิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม.
 ๒. การยอมจำนนแค่ภายนอกเพื่อการอยู่รอดนั้น ถือเป็นการอนุญาตโดยภายในใจนั้นยังคงปฏิเสธ.
 ๓. หากไม่ยอมทำตามพร้อมปฏิเสธทั้งภายในและภายนอกและเขาถูกฆ่า ถือเป็นสิ่งอนุญาต นับเป็นความอดทน และหากยอมทำตามเพราะโดนบังคับก็นับว่าเป็นข้อผ่อนปรนตามหลักการศาสนาซึ่งเป็นการยอมภายนอกเท่านั้น ไม่ได้ยอมรับด้วยความเต็มใจ.

บทที่ ๑๑ : ว่าด้วยเรื่องการห้ามเชือดสัตว์เพื่ออัลลอฮ์ในสถานที่ที่มีการเชือดเพื่อสิ่งอื่น

เป็นการเรียบเรียงบทต่างๆในหนังสือที่เหมาะสมที่สุดของผู้แต่ง หลังจากเขียนเรื่องเชือดเพื่อสิ่งอื่น นอกจากอัลลอฮ์ ต่อมาได้ขยายขยายประเด็นในเรื่องการห้ามเชือดสัตว์เพื่ออัลลอฮ์ในสถานที่ที่ใช้เชือดเพื่อสิ่งอื่น เช่น ผู้ที่ต้องการเชือดสัตว์เพื่ออัลลอฮ์ในสถานที่บูชาแก่รูปปั้น มีเหตุผลอธิบายดังต่อไปนี้ :

๑. เป็นการเลียนแบบเหมือนกลุ่มที่ปฏิเสธศรัทธา.
๒. ทำให้ดูเหมือนว่าสิ่งนั้นเป็นที่ยอมรับ และการกระทำของผู้ปฏิเสธเป็นที่อนุญาต.
๓. ทำให้ผู้ปฏิเสธมีความมั่นใจในการกระทำของพวกเขา นี่คือนอันตรายที่จำเป็นต้องพูดถึง.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

และอัลลอฮ์ตรัสว่า : ﴿لَيْسَ فِيكُمْ مَرْبٍ﴾ ความว่า : “ท่านจงอย่าได้ยืนบนที่ตรงนั้นเป็นอันขาด”.

สาเหตุที่ผู้แต่งได้ยกเอาอายะฮ์นี้ขึ้นมา :

เมื่อมีสติถูรอรได้ปรากฏพวกปฏิเสธก็ได้ยึดเอาเป็นสถานที่สร้างความเสียหาย การฝ่าฝืน การปฏิเสธ การรวมตัวอย่างเปิดเผย และสร้างความแตกแยกระหว่างบรรดาผู้ศรัทธา อัลลอฮ์ก็ได้ทรงห้ามท่านบี ﷺ ในการละหมาดที่นั่น ทั้งๆที่การละหมาดนั้นเพื่ออัลลอฮ์ แสดงให้เห็นว่าไม่ว่าสถานที่ใดก็ตามที่มีการฝ่าฝืนอัลลอฮ์ก็ไม่อนุญาตให้มีการสักการะพระองค์ ณ ที่ตรงนั้นด้วยแม้ว่าอันตรายเหล่านั้นจะหมดไปก็ตาม การละหมาดก็เหมือนกับการเชือดสัตว์. และที่ใกล้เคียงกันก็คือ กรณีการละหมาดในช่วงเวลาอาทิตย์กำลังขึ้นและกำลังจะตกนั้นเป็นเวลาต้องห้ามเนื่องจากเป็นเวลาของกลุ่มชนหนึ่งได้บูชาดวงอาทิตย์ ดังกล่าวนี้นี้เป็นการพูดถึงช่วงและเวลา ส่วนเรื่องนี้พูดถึงในเรื่องของสถานที่.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

รายงานจาก ท่านซาบิต บิน เฎาะฮาก رضي الله عنه เล่าว่า : มี ชายคนหนึ่งบนบานว่าจะเชือดอูฐที่เขตปูวานะฮฺ (เมืองที่อยู่ติด กับมักกะฮฺ) ท่านนบี ﷺ จึงถามเขาว่า : “ที่นั่นมีรูปเคารพที่เคยใช้กราบไหว้ในสมัยญาฮิลียะห์หรือไม่ ?” บรรดาเศาะหาบะฮฺ ตอบว่า “ไม่มีครับ” ท่านนบี ﷺ จึงถามต่อว่า : “ตรงนั้นเคยเป็นที่จัดงานเฉลิมฉลองของพวกญาฮิลียะห์หรือไม่ ?” พวกเขาตอบว่า : “ไม่เคยครับ” ท่านนบี ﷺ จึงกล่าวแก่เขาว่า : “ถ้าเป็นเช่นนั้นก็จงทำตามที่ท่านบนบานเถิด ไม่มีการบนบานในสิ่งที่เป็นการฝ่าฝืนอัลลอฮ์ และไม่มีการบนบานในสิ่งที่มีมนุษย์ไม่ได้ครอบครอง” บันทึกโดยออบู ดาวูด และสายรายงานของท่านเป็นไปตามเงื่อนไขข้อห้ามทั้งสอง.

การบนบาน : ภาษา : สัญญาและบังคับตนเอง , ด้านหลักการ : บังคับตนเองในสิ่งที่ไม่เป็นวาฮิบ.

๑. บนบาน
เพื่ออัลลอฮ์ :

๒. บนบานอื่นนอกจากอัลลอฮ์ เป็นชริกใหญ่ : เช่นการบนบานด้วยสิ่งอื่น
นอกจากอัลลอฮ์โดยคำพูดเท่านั้น ชนิดนี้ไม่จำเป็นต้องรักษาสัญญา (ไม่ต้องทำ
ตามที่บนบานไว้) และไม่ต้องจ่ายค่าปรับใดๆ แต่ให้เตาบะฮ์กลับเนื้อกลับตัว
ต่ออัลลอฮ์.

การบนบานแบบเจาะจง : เช่นการ
บนบานว่าจะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดย
เจาะจง.

การบนบานแบบทั่วไป : กรณีนี้สำหรับมุสลิมทุกคน อัลลอฮ์
ทรงกล่าวว่า “พวกเขาปฏิบัติตามคำสั่งสาบาน” เพราะ
มุสลิมบนบานสิ่งที่เป็นคำสั่งใช้และออกห่างจากสิ่งต้องห้าม.

หลังจากพูดบนบานออกมาแล้ว :
ให้รักษาสัญญา หรือจ่ายค่าปรับ.

ก่อนพูดบนบานออกมา : ฮุก่มของมันคือ เป็นสิ่งต้องห้าม
กระทำ โดยยึดหลักฐานห้ามของท่านนบี ﷺ หากการบน
บานเป็นสิ่งที่ดี ท่านนบี ﷺ คงบนบานไปแล้ว.

เป็นการเชื่อฟังต่ออัลลอฮ์ : เช่นบนบานละหมาดซุนนะห์จำเป็นต้องปฏิบัติหากละเมิดให้จ่ายค่าปรับ

เป็นการฝ่าฝืน : การบนบานทำสิ่งต้องห้ามเช่น นินทา,ห้ามปฏิบัติ จำเป็นต้องละเมิดและจ่ายค่าปรับ.

เป็นสิ่งที่อนุญาต : เช่นสวมเสื้อชุดนี้ ให้เลือกปฏิบัติ ซึ่งปฏิบัติดีกว่า หรือจะละเมิดแล้วเสียค่าปรับ.

บนบานขณะโกรธ : เช่นจะออกนอกเมือง, ฮุก่มเหมือนกรณีที่ ๓ บนบานแบบนี้หมายถึงการสาบาน.

เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ : หันไปมาในละหมาด กรณีนี้ไม่สมควรปฏิบัติ ส่งเสริมให้ละเมิดและเสียค่าปรับ.

บนบานทั่วไป : เช่นพูดว่าฉันบนบานเพื่ออัลลอฮ์แล้วเจิบ ผู้บนบานไม่ได้ระบุสิ่งใด ให้เสียค่าปรับ.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

- ❖ หากการบนบานเป็นไปเพื่ออัลลอฮ์ การบนบานนั้นนับว่าเกิดขึ้นเป็นที่เรียบร้อย ดังนั้นผู้บนบานต้องรักษาปฏิบัติตามที่บนบานหรือละเมิดมันแล้วจำเป็นสำหรับเขาต้องจ่ายค่าปรับตามบทบัญญัติของศาสนา.
- ❖ บนบานเพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ การบนบานนั้นยังไม่เกิดขึ้นเป็นที่เรียบร้อย กรณีนี้ไม่จำเป็นต้องรักษา และไม่ต้องจ่ายค่าปรับใดๆ แต่ต้องสำนึกผิดและกลับตัวกลับใจต่ออัลลอฮ์ (กรณีนี้ถือเป็นการทำซิริกใหญ่)

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายอายะฮ์ที่อัลลอฮ์ได้กล่าวว่า : “ท่านจงอย่าได้ยืนบนที่ตรงนั้นเป็นอันขาด”.
 ๒. การฝ่าฝืนนั้นส่งผลต่อบนหน้าแผ่นดิน เช่นเดียวกับการซื้อฟังก หากแผ่นดินใดเป็นพื้นที่ใช้ในการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ก็เป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับมุสลิมทำสิ่งที่เป็นการเล่นแบบพวกมุชริกีน.
 ๓. ปฏิเสธเรื่องที่คุณไปซื้อสิ่งที่คุณต้องการ เพื่อขจัดปัญหา.
 ๔. ให้สอบถามรายละเอียดแก่ผู้ที่มีวันฉัยปัญหาศาสนาหากมีความต้องการ หรืออธิบายคำตอบให้ชัดเจน.
 ๕. การเจาะจงจุด หรือสถานที่ในการบนบานนั้นอนุญาตให้ทำได้ หากปราศจากสิ่งต้องห้ามตามหลักการ แต่เกรงว่าคนทั่วไปที่ไม่รู้จะคิดว่าสิ่งนั้นเป็นที่วิเศษ ถ้าเป็นเช่นนั้นเป็นสิ่งต้องห้าม.
 ๖. การเชือดสัตว์ในที่ที่มีรูปปั้นของชนยุคก่อนนั้น เป็นที่ต้องห้าม แม้รูปปั้นนั้นจะถูกขจัดไปแล้วก็ตาม.
 ๗. การห้ามในที่นี้ยังรวมถึงสถานที่ที่เคยจัดเป็นวันรื่นเริงของกลุ่มชนยุคก่อนด้วย แม้ในปัจจุบันจะหมดแล้วก็ตาม.
 ๘. การเชือดสัตว์เพื่ออัลลอฮ์ในที่ที่มีการเชือดเพื่อสิ่งอื่นนั้นไม่เป็นที่อนุญาตแม้จะบนบานไว้ก็ตาม เพราะเป็นการบนบานที่อยู่บนการฝ่าฝืนต่ออัลลอฮ์.
 ๙. เตือนให้ระวังการเล่นแบบพวกมุชริกีนในเรื่องวันรื่นเริงของพวกเรา แม้จะไม่ตั้งใจก็ตาม ท่านซัยคุลอิสลาม อิบน์ตุยมียะฮ์ ถือเป็นการเล่นแบบแม้จะไม่มีเจตนาก็ตาม แต่หากมีความตั้งใจด้วยก็ถือเป็นความผิดที่รุนแรงกว่า.
 ๑๐. ไม่มีการบนบานใดๆ ที่เป็นการฝ่าฝืนต่ออัลลอฮ์ หมายถึงการบนบานที่จะเกิดขึ้น แต่ไม่ให้ปฏิบัติตามที่บนบาน.
 ๑๑. ไม่มีการบนบานในสิ่งที่มนุษย์นั้นไม่ได้ครอบครอง แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท :
 ๑. ทางบทบัญญัติ เช่นการพูดว่า ฉันบนบานว่าจะปล่อยทาสคนหนึ่ง ในขณะที่ไม่มีทาสครอบครอง.
 ๒. ทางความสามารถ เช่น ฉันขอบบานต่ออัลลอฮ์ว่า ฉันจะบินด้วยมือของฉัน การพูดเช่นนี้ถือว่าไม่ถูกต้อง เพราะเขาไม่มีความสามารถ.
- การจ่ายค่าปรับของการบนบานเพื่ออัลลอฮ์เหมือนกับการเสียค่าปรับการสาบาน :
- ❖ เลือกระหว่างการปล่อยทาสมุสลิมหนึ่งคน หรือ เลี้ยงอาหารคนยากจน ๑๐ คน หรือให้เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มแก่เขา.
 - ❖ หรือหากไม่มีความสามารถทำสิ่งดังกล่าวได้ก็ให้ถือศีลอด ๓ วันติดต่อกัน.

บทที่ ๑๒ : ว่าด้วยเรื่องการบนบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺเป็นการตั้งภาคี (ชิริก)

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

๑. อัลลอฮฺ กล่าวว่า : ﴿يُؤْفُونَ بِالْمِثْقَالِ الذَّرَّةِ﴾ พวกเขาทั้งหลายปฏิบัติตามคำสัตย์สาบาน.
๒. อัลลอฮฺ กล่าวว่า : ﴿وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّنْ شَيْءٍ أَوْ نَزَرْتُمْ مِّنْ نَّذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ﴾ และสิ่งที่บริจาคใดก็ดี ที่พวกเจ้าบริจาคไป หรือสิ่งบนบานใดก็ดี ที่พวกเจ้าบนบานไว้ แท้จริงอัลลอฮฺ ทรงรู้มันดี.

ความเหมาะสมในการยกอายะฮ์อัลกุรอานทั้งสองมาในเรื่องนี้ก็เพราะการบนบานเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บรรดาคนดีได้ขึ้นสวรรค์ มันเป็นอิมบาตะฮ์อย่างหนึ่ง และการบนบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ นับว่าเป็นการตั้งภาคี และเป็นการมอบความรู้ทั้งหมดในเรื่องเหล่านี้ไปยังอัลลอฮฺ และผลตอบแทนก็มาจากพระองค์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

จากท่านหญิงอาอิชะฮ์ رضي الله عنها จากท่านนบี صلى الله عليه وسلم กล่าวว่า ความว่า : “ผู้ใดได้บนบานว่าจะรักดีต่ออัลลอฮฺ ดังนั้นเขาก็จงรักภักดีต่อพระองค์ ผู้ใดได้บนบานว่าจะฝ่าฝืนต่ออัลลอฮฺดังนั้นเขาอย่าได้ฝ่าฝืนต่อพระองค์”.

ความแตกต่างระหว่างการบนบานที่เป็นการเชื่อฟังต่ออัลลอฮฺ , ฝ่าฝืน และเป็นการตั้งภาคี

การบนบานที่เป็นการเชื่อฟังต่ออัลลอฮฺ : เช่นการสาบานต่ออัลลอฮฺ สิ่งนี้จำเป็นต้องรักษาและจำเป็นต้องจ่ายค่าทดแทนหากไม่รักษาการบนบาน.

การบนบานที่อยู่ในการฝ่าฝืนต่ออัลลอฮฺ : เช่นการสาบานต่ออัลลอฮฺ สิ่งนี้ห้ามปฏิบัติตามที่บนบาน และให้จ่ายค่าปรับ.

การบนบานที่เป็นการตั้งภาคี : คือการบนบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ ถือเป็นชิริกใหญ่ กรณีนี้ต้องเตาบะฮ์กลับเนื้อกลับตัว.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. จำเป็นต้องรักษาการบนบาน ที่เป็นการเชื่อฟังต่ออัลลอฮฺเท่านั้น.
๒. หากสิ่งนั้นแน่ชัดว่าเป็นอิมบาตะฮ์ที่ต้องทำเพื่ออัลลอฮฺ การนำไปมันไปเพื่อสิ่งอื่นนอกจากพระองค์ ถือเป็น การตั้งภาคี (ชิริก).
๓. การบนบานที่เป็นการฝ่าฝืน ไม่อนุญาตปฏิบัติตามที่บนบาน แต่ต้องจ่ายค่าปรับตามบทบัญญัติศาสนา.

ข้อสังเกต :

การบนบานกับการสาบานหลักการทั้งสองใกล้เคียงกัน และด้วยเหตุนี้บรรดานักวิชาการได้รวบรวมมันทั้งสองเข้าด้วยกันในบทว่าด้วยเรื่องการสาบานและการบนบาน.

บทที่ ๑๓ : ว่าด้วยเรื่องการขอความคุ้มครองต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์เป็นการตั้งภาคี
(ขอในสิ่งที่อัลลอฮ์เท่านั้นมีความสามารถ)

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

อัลลอฮ์ กล่าวว่า : ﴿كَانَ رَجُلٌ مِّنْ آلِ نِسْرِ يَعْزُبُ بِرَجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَرَادَاهُمْ رَهَقًا ۖ﴾ “และแท้จริงมนุษย์บางคนเคยขอความคุ้มครองจากญินบางคน ดังนั้นพวกเขา (มนุษย์) จึงทำให้พวกเขา (ญิน) เพิ่มการหยิ่งจองหองยิ่งขึ้น”.

- ☞ มนุษย์บางคนเคยขอความคุ้มครอง : พวกเขาขอพึ่ง คำว่า **رَهَقًا** หมายถึง ขอความคุ้มครองให้รอดพ้นจากสิ่งที่เขากลัว ส่วนคำว่า **بِرَجَالٍ** หมายถึง ขอให้ได้รับตามที่หวัง.
- ☞ จึงทำให้พวกเขา (ญิน) เพิ่มการหยิ่งจองหองยิ่งขึ้น : เพิ่มความกลัวในหัวใจของผู้ขอ ความอ่อนแอทางร่างกาย และขอความคุ้มครองจากสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์นั้นไม่มีประโยชน์อะไรแก่ผู้ขอ แต่กลับยังเพิ่มความหยิ่งยะโสให้แก่สิ่งที่ถูกพึ่งพา และถือเป็นชิริกใหญ่ ดังนั้นเขาถูกได้รับโทษตรงข้ามสิ่งที่เขาปรารถนา.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

รายงานจาก เคาละฮฺ บุตร ของหะกิม **رضي الله عنه** กล่าวว่า : ฉันได้ยืมท่านรอซูล **ﷺ** กล่าวว่า : “ผู้ใดลงพักที่หนึ่งทีใด และเขาได้กล่าวว่า : “ฉันขอความคุ้มครองด้วยพจนารถอันสมบูรณ์ของอัลลอฮ์ ให้พ้นจากความเลวร้ายของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ก็จะไม่สิ่งใดทำอันตรายเขาได้ จนกระทั่งเขาได้ออกจากที่พักนั้นไป” บันทึกโดยมุสลิม.

- ☞ คำว่าที่พัก : ครอบคลุมไปถึงบ้านที่อยู่อาศัยถาวร และที่พักชั่วคราวเช่น เรือเดินทะเล.
- ☞ ฉันขอความคุ้มครอง : ฉันขอที่พึ่งและขอหลบภัย ด้วยพจนารถของอัลลอฮ์ : หมายถึง พจนารถทั้งสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงสร้าง และบทบัญญัติ.
- ☞ ที่สมบูรณ์ : ๑. สัจจริงทั้งในด้านการบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ๒. ยุติธรรมในด้านหลักการศาสนา.
- ☞ ความชั่วร้ายที่ถูกสร้างขึ้น : ความเลวร้ายนั้นจะไม่ถูกพาดพิงไปยังพระองค์ เพราะพระองค์สร้างความชั่วร้ายล้วนแล้วมีเหตุผลทั้งสิ้น ประเภทต่างๆของสิ่งถูกสร้าง :
 ๑. สิ่งถูกสร้างที่มีแต่ความดี เช่น สวรรค์ บรรดารอซูล บรรดามะลาอิกะฮ์.
 ๒. สิ่งถูกสร้างที่มีแต่ความชั่ว เช่น นรก อิบลิส โดยพูดในแง่ตัวตนของสิ่งนั้น แต่หากมองถึงเหตุผลของการสร้างสิ่งนั้นทั้งสอง ถือเป็นความดี.
 ๓. มีทั้งดีและมีทั้งชั่ว เช่น มนุษย์ ญิน สัตว์.
- ☞ ไม่มีสิ่งใดทำอันตรายเขาได้ : สิ่งนี้จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนตามที่บอกไว้ เพราะคำพูดของท่านบี สัจจริงถูกให้พูดความจริง หรือหากไม่เป็นไปตามนั้น แสดงว่ามีสิ่งที่ทำให้เป็นที่ต้องห้ามจากตัวเอง ไม่ใช่มาจากความบกพร่องของสาเหตุหรือสิ่งที่ถูกบอก เช่น การอ่านซูเราะฮ์อัลฟาติหะฮ์เพื่อรักษาผู้ป่วย แต่บางคนอ่านก็ไม่หายจากอาการป่วย เป็นต้น.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายอายะฮ์ในซูเราะฮ์ฎิน อัลลอฮ์ กล่าวว่า : และแท้จริงมนุษย์บางคนเคยขอความคุ้มครอง จากญินบางคน ดังนั้นพวกเขา (มนุษย์) จึงทำให้พวกเขา (ญิน)เพิ่มการหยิ่งจองหองยิ่งขึ้น.
๒. นับเป็นการตั้งภาคีชนิดใหญ่ อันเนื่องมาจากไปขอความคุ้มครองต่อสิ่งอื่น ในสิ่งที่อัลลอฮ์เท่านั้นมีความสามารถ.
๓. จากหะดีษนี้เป็นหลักฐานยืนยันได้ว่า อัลกุรอ่านเป็นคำพูดของอัลลอฮ์ ไม่ใช่สิ่งถูกสร้าง เพราะขอความคุ้มครองต่อสิ่งถูกสร้างนั้นเป็นการตั้งภาคี และหากอัลกุรอ่านเป็นสิ่งถูกสร้างท่านนบี ﷺ ก็คงไม่แนะนำให้ขอความคุ้มครองต่ออัลกุรอ่านอย่างแน่นอน.
๔. ความประเสริฐของคูอาอ์ทั้งๆที่มันไม่ยาวมากนัก : ไม่มีสิ่งใดสามารถทำอันตรายท่านได้ トラบใดที่ท่านยังอยู่ในบ้านหลังนั้น.
๕. การกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ได้รับประโยชน์ทางโลก พ้นจากสิ่งอันตรายหรือได้มาซึ่งประโยชน์นั้น ไม่ได้บ่งบอกว่าสิ่งนั้นเป็นภาคี ดังนั้นไม่จำเป็นว่าได้รับประโยชน์แล้วจะไม่มีการตั้งภาคี.

ประโยชน์อื่นๆที่ได้รับ :

จากหะดีษนี้ชี้ให้เห็นว่าอิสลามมิได้มาขจัดสิ่งที่มีอยู่ในยุคญาฮิลียะฮ์ให้หมดไปโดยสิ้นเชิง แต่อิสลามก็นำสิ่งที่ดีกว่ามาแทนที่ ซึ่งยุคก่อนนั้นมนุษย์ขอความคุ้มครองจากญิน อิสลามได้มาเปลี่ยนเป็นการขอความคุ้มครองด้วยอัลกุรอ่านแทน.

นี่คือแนวทางที่ปลอดภัยที่นักเผยแผ่อิสลามควรนำมาปฏิบัติ เมื่อเราปิดหนทางไม่ให้มนุษย์ทำความชั่ว เราก็ต้องชี้ทางไปสู่ความดีให้แก่เขาด้วยเช่นกัน และเรื่องนี้มีตัวอย่างอันมากมายที่ปรากฏในอัลกุรอ่านและสุนนะห์.

บทที่ ๑๔ : เรื่องการขอคุ้มครองและขอวิงวอนจากสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮุนั้นเป็นการตั้งภาคี

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ ถึง ๕

๑. อัลลอฮฺกล่าวว่า : “และเจ้าอย่าวิงวอนสิ่งใดอื่นจากอัลลอฮฺที่ไม่อำนาจประโยชน์แก่เจ้า และไม่ไห้โทษแก่เจ้า หากเจ้ากระทำเช่นนั้น แท้จริงเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้อธรรม และหากอัลลอฮฺจะทรงให้ทุกขภัย ประสบแก่เจ้าแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดปลดเปลื้องมันได้ นอกจากพระองค์”.
๒. อัลลอฮฺกล่าวว่า : “จงปรารถนาปัจจัยยังชีพจากอัลลอฮฺ และเคารพภักดีต่อพระองค์”
๓. อัลลอฮฺกล่าวว่า : “และผู้ใดเล่าจะหลงผิดมากไปกว่าผู้ที่วิงวอนขอสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นไม่สามารถตอบรับคำขอใดๆได้เลยตราบจนถึงวันกิยามะฮฺ”.
๔. อัลลอฮฺกล่าวว่า : “และใครเล่าจะตอบรับการร้องขอ ของผู้ที่เดือดร้อนและขจัดความทุกข์ยากเหล่านั้น”.
๕. รายงานจาก ฎอบรอณีย์ ด้วยสายรายงานของเขาว่า ในสมัยของท่านรอซูล ﷺ นั้น พวกมุนาฟิกินได้ทำร้ายบรรดามุสลิม บางคนจึงกล่าวว่า เราไปขอความคุ้มครองจากท่านรอซูล ﷺ ให้พ้นจากมุชริกนี้เถิด ท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า : “พวกท่านอย่าได้ขอความคุ้มครองจากฉัน แต่จงขอความคุ้มครองจากอัลลอฮฺ

- ❖ **อย่าได้ขอวิงวอน :** การขอทั้งด้านการเคารพภักดีและขอในยามที่ต้องการ ในสิ่งต่างๆที่สิ่งอื่นไม่มีความสามารถนอกจากอัลลอฮฺเท่านั้น.
- ❖ **ณ ที่อัลลอฮฺ :** เป็นการใช้คำที่อยู่หลังมาไว้ข้างหน้าเพื่อเป็นการย่อ. หมายความว่าจงแสวงหาปัจจัยยังชีพต่ออัลลอฮฺองค์เดียว ในขณะที่พวกเขากราบไหว้รูปปั้นซึ่งไม่อำนาจปัจจัยยังชีพให้เลยแม้แต่น้อย
- ❖ **จงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ :** อัลลอฮฺนั้นเหมาะสมแก่การเคารพสักการะรวมทั้งการขอปัจจัยยังชีพ และสาเหตุการได้มาของสิ่งนั้น.
- ❖ **และท่านทั้งหลายจงขอบคุณต่อพระองค์ :** ความโปรดปรานนั้นเป็นบททดสอบให้เราสำนึกได้เพื่อให้เราขอบคุณต่ออัลลอฮฺ ทั้งด้านหัวใจ คำพูด และการกระทำ.
- ❖ **ตอบรับ :** อย่าได้วิงวอนขอต่อสิ่งอื่น ให้ขจัดสิ่งที่เป็นอันตรายในสิ่งที่สิ่งเหล่านั้นไม่มีความสามารถ.
- ❖ **มุนาฟิก :** ผู้ที่ภายนอกแสดงออกถึงการยอมรับอิสลามแต่ในใจนั้นปฏิเสธ และคิดร้ายต่ออิสลาม.

ประเภทของปัจจัยยังชีพ

๑. **ทั่วไป :** ประทานให้แก่ทุกสิ่งถูกสร้าง มีทั้งที่อนุมัติและสิ่งที่ไม่เป็นที่อนุมัติ.

เจาะจงเฉพาะบรรดาผู้ศรัทธา : ได้รับเฉพาะผู้ศรัทธา เช่น ความยำเกรง ความศรัทธา และการงานที่ดี.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. การขอคู่ออและต่อท้ายด้วยการขอความคุ้มครองนั้น เป็นการเชื่อมระหว่างสิ่งทั่วไปสู่สิ่งที่เจาะจง.
๒. อธิบายอายะฮ์ที่อัลลอฮ์กล่าวว่า : “และเจ้าอย่าวิงวอนสิ่งใดอื่นจากอัลลอฮ์ที่ไม่อำนวยประโยชน์แก่เจ้า และไม่ให้โทษแก่เจ้า”.
๓. สิ่งดังกล่าวข้างต้นเป็นการเป็นการตั้งภาคีใหญ่.
๔. คนที่ดีที่สุด หากเขาทำสิ่งนั้น เพื่อให้ได้รับความพอใจจากผู้อื่น จะกลายเป็นหนึ่งจากบรรดาผู้ธรรม การห้ามนี้ส่งไปถึงผู้ที่ เป็นไปไม่ได้ว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นจากตัวเขา โดยพิจารณาไปยังสภาพของเขา ดังนั้น สำหรับผู้ที่สิ่งนั้นเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นจากตัวเขา ก็เหมาะสมยิ่งกว่าที่จะถูกห้าม.
๕. อธิบายอายะฮ์ที่อัลลอฮ์กล่าวว่า : “และหากอัลลอฮ์จะทรงให้ทุกขภัย ประสบแก่เจ้าแล้ว ก็ไม่มีผู้ใด ปลดเปลื้องมันได้ นอกจากพระองค์” ในเมื่อไม่มีผู้ใดช่วยเหลือได้นอกจากอัลลอฮ์ เราก็ต้องเคารพสักการะ และขอความช่วยเหลือต่อพระองค์เท่านั้น.
๖. สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถอำนวยประโยชน์ได้ทั้งในดunya ขาดทุนทั้งดunyaและอาคิเราะห์.
๗. อธิบายอายะฮ์ที่สาม อัลลอฮ์กล่าวว่า : “จงปรารถนาปัจจัยยังชีพจากอัลลอฮ์และเคารพภักดีต่อ พระองค์”.
๘. การขอปัจจัยยังชีพนั้น ต้องขอจากอัลลอฮ์ เช่นเดียวกับการขอสวรรค์ก็ต้องขอจากพระองค์.
๙. อธิบายอายะฮ์ที่สี่ อัลลอฮ์กล่าวว่า : “และผู้ใดเล่าจะหลงผิดมากไปกว่าผู้ที่วิงวอนขอสิ่งอื่นนอกจาก อัลลอฮ์”.
๑๐. ไม่มีอีกแล้วคนที่หลงผิดไปมากกว่าคนที่ขอต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ สำนวนนี้เป็นคำถามที่บ่งบอกถึง การปฏิเสธสิ่งนั้น.
๑๑. สิ่งเหล่านั้นจะไม่สนใจใยดีต่อผู้ที่ขอ และไม่รับรู้ใดๆทั้งสิ้น.
๑๒. การขอวิงวอนนี้เป็นสาเหตุทำให้ผู้ถูกขอวิงวอนเกิดความเกลียดชังแก่ผู้ขอและยังเป็นศัตรูกันอีกด้วย.
๑๓. ถูกเรียกสิ่งนี้ว่า เป็นการเคารพอิบาดะฮ์ต่อผู้ถูกขอ.
๑๔. การกระทำอิบาดะฮ์ในลักษณะนี้ถือเป็นการปฏิเสธของผู้ถูกขอ ต้องชี้แจงตอบโต้ และปราบปรามสิ่ง นั้น.
๑๕. นี่คือนิสัยที่ทำให้มนุษย์หลงผิดที่สุด ๑. เพราะไปขอจากสิ่งอื่นที่ไม่ตอบสนองอื่นนอกจากอัลลอฮ์.
๒. สิ่งถูกขอทั้งหลายไม่รับรู้ใดๆทั้งสิ้นจากการวิงวอนของพวกเขา. ๓. ด้วยการเคารพภักดีของพวกเขา ถือเป็นการปฏิเสธศรัทธา.
๑๖. อธิบายอายะฮ์ที่ห้า อัลลอฮ์กล่าวว่า : “และใครเล่าจะตอบรับการร้องขอของผู้ที่เดือดร้อน”.
๑๗. เป็นเรื่องแปลก คือการยอมรับของบรรดาผู้สักการะรูปปั้น ว่าไม่มีผู้ใดตอบสนองการช่วยเหลือผู้ เดือดร้อนได้นอกจากอัลลอฮ์ เหตุนี้พวกเขาจึงวิงวอนขอต่อพระองค์ในยามคับขัน ด้วยความบริสุทธิ์ใจ.
๑๘. การปกป้องท่านรอซูลคือการปกป้องเตาฮีด และถือเป็นการรักษามารยาทที่ดีงามแก่อัลลอฮ์ (รอซูล คือผู้ส่งสอนประชาชาติ ให้มุ่งสู่อัลลอฮ์ เพียงผู้เดียวเท่านั้นในภาวะคับขัน และอย่าได้ขอความคุ้มครอง นอกจากจากพระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้น

แบบทดสอบส่วนที่ ๒ (จำนวน ๙ บท)

คำถามที่ ๑ จงบอกความแตกต่างระหว่างชนิดต่างๆของการขนานต่อไปนี้ :

การขนานที่เป็นการตั้งภาคี	การขนานที่เป็นการฝ่าฝืน	การขนานที่เป็นการเชื่อมฟัง
.....
.....
.....

คำถามที่ ๒ จงเลือกข้อชี้ขาดทางศาสนาของเรื่องต่างๆต่อไปนี้โดยใช้หมายเลขเติมหน้าช่องว่าง ดังนี้ :

๑. อนุญาต ๒. นำรังเกียจ ๓. บาปเล็ก ๔. บาปใหญ่ ๕. ซิริกเล็ก ๖. ซิริกใหญ่ ๗. มีรายละเอียด ๘. จำเป็น ๙. ส่งเสริมให้กระทำ.

.....	รักท่านนบี ﷺ	รักภรรยา
.....	สงสัยในการปฏิเสธของชาวคัมภีร์	รักเคียงคู่กับอัลลอฮ์
.....	การขอคู่ออให้แก่ผู้ที่สวมใส่เครื่องรางของขลัง	อัลกุรอานเพื่อรักษาโรคภัย
.....	การใส่แหวนหมั้น	สาปแช่งเจาะจงบุคคล
.....	การลอบไปที่ผนังห้องของท่านนบี	แขวนเครื่องรางของขลัง
.....	การเจาะจงเรื่องในการขนาน	ชำระล้างด้วยกระดูกสัตว์
.....	การไปร่วมงานรื่นเริงของชาวต่างศาสนา	ขอความสิริมงคลจากการอ่านอัลกุรอาน
.....	การกลัววินาศ	ขอความคุ้มครองจากสิ่งถูกสร้าง
.....	การนำอายะฮ์อัลกุรอานมาแขวน	การขนานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์
.....	เครื่องรางของขลังที่ทำจากอัลกุรอาน	สาบานในสิ่งที่ฝ่าฝืนอัลลอฮ์
.....	รักษาด้วยการปิดเป่าที่ไม่ใช่ภาษาอาหรับ	การสวมใส่เสื้อผ้าและรองเท้า
.....	การพูดด้วยพระนามของอัลลอฮ์ที่ไม่ใช่ภาษาอาหรับ	สวมใส่กำไลเพื่อความสวยงาม
.....	การดื่มน้ำซมซมเพื่อเป็นการรักษา	การลูบหินดำ
.....	รู้จักสถานที่ที่มีสติถูกรอด	การใช้จ่ายทรัพย์อย่างมากมายเพื่อผลประโยชน์
.....		คำพูดที่ว่า เราขอความคุ้มครองจากท่านรอซูล ﷺ

คำถามที่สาม : จงเติมเครื่องหมาย ในช่องสี่เหลี่ยมที่เหมาะสม หรือเติมประโยคให้สมบูรณ์

๑. อธิบายอัตเตาฮีด คือ : ส่วนที่สอง. บทที่หก. ถูกทุกข้อ.
๒. และได้อธิบายจากบทนี้ไปจนบทต่างๆจนถึง : บทสุดท้ายของเล่ม. สุดท้ายของส่วนนี้.
๓. ผู้แต่งหนังสืออธิบายอธิบายเตาฮีด : ด้วยกับสิ่งตรงกันข้าม. ด้วยเรื่องต่างๆที่ชัดเจน. ถูกทุกข้อ.
๔. ส่วนที่สองของหนังสือนั้นมี : ๕ บท. ๙ บท. ๗ บท.
๕. ﴿يُجِيبُهُمْ بِكَلِمَاتٍ لَّيْسَ لَهَا قُوَّةٌ﴾ หมายถึง.....
๖. ประเภทของความรัก : ๑..... สุกัม.....
๒..... สุกัม..... ๓..... สุกัม.....
๗. รักเพื่ออัลลอฮ์ คือ..... และ..... และ..... และ.....
๘. สาเหตุการห้ามใช้เครื่องรางของขลังจากอัลกุรอาน : ๑..... ๒.....
๓..... ๔.....
๙. เงื่อนไขการอนุญาตให้รักษาด้วยการปิดเป่า : ๑..... ๒.....
๓.....
๑๐. สาเหตุของอายะฮ์ : อย่าได้ไปยืน ณ ที่ตรงนั้นโดยเด็ดขาด ในเรื่อง ห้ามการเชือดสัตว์เพื่ออัลลอฮ์ในสถานที่ที่ใช้เชือดเพื่อสิ่งอื่นคือ
๑๑. สาเหตุที่ระบุในอายะฮ์ : พวกเจ้าท่านจงรักษาการบนบาน ไว้ในเรื่องการบนบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ เป็นชิริก คือ
๑๒. การบนบานตามบทบัญญัติคือ :.....
๑๓. การบนบานถูกทำขึ้น หมายถึง :.....
๑๔. ในสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถครอบครอง คือ :.....
๑๕. บுவานะฮ์ คือ :..... ไม่อนุญาต หมายถึง.....
๑๖. มัสยิดฎิรูด ถูกสร้างเพื่อการปฏิเสธ และ..... และ..... และ.....
๑๗. เพราะอะไรไม่อนุญาตให้เชือดสัตว์เพื่ออัลลอฮ์ในสถานที่ที่ถูกเชือดเพื่อสิ่งอื่น.....
๑๘. ทำไมท่านนบีกกล่าวว่า : อย่าขอความคุ้มครองจากฉัน ?
๑๙. ให้ที่פקฟิง คือ :..... ผู้ทำอุตริกรรม คือ :..... หรือ :.....
๒๐. สาปแช่งพ่อแม่ของเขา หมายถึง..... หรือ :.....
๒๑. และฉันเป็นคนแรกในบรรดาผู้สามีภักดิ์ หมายถึง..... หรือ :.....
๒๒. พวกเจ้าไม่เห็นหรือ หมายถึง..... อัลลาต หมายถึง.....
๒๓. อัลอุซซา หมายถึง..... มะนาต หมายถึง.....
๒๔. ฉันขอความคุ้มครอง หมายถึง ด้วยพจนารถของอัลลอฮ์ หมายถึง.....
๒๕. การขอความสิริมงคล แบ่งออกเป็น : ๑..... ๒.....
สามารถแยกแยะระหว่างทั้งสองด้วยกับ.....

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

๒๖. ประเภทของมนุษย์ที่เข้าข่ายได้รับข้อยกเว้นว่าไม่รู้คือ ๑.....
๒.....
๒๗. มีบุคคลที่ละหมาด จ่ายซะกาต และถือศีลอดและไปสูญุดต่อหลุมฝังศพ บุคคลเหล่านี้จะเป็น : กุฟร
ใหญ่. : กุฟรเล็ก. : บาบใหญ่. : มุนาฟิก.
๒๘. ซิริกใหญ่แบ่งออกเป็น : ๓ ประเภท. ๔ ประเภท. ๒ ประเภท.
๒๙. การเชือดสัตว์แบ่งออกเป็นกี่ชนิด : ๓ ชนิด. ๔ ชนิด.
๓๐. แท้จริงฉันนั้นบริสุทธิ์จากสิ่งที่พวกท่านเคาะพูซา นอกจากอัลลอฮ์เท่านั้นผู้ทรงสร้างฉันมา ...
หมายถึง : ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์. ผู้สร้างคือผู้ที่เหมาะสมแก่การเคาะพูซา. รูป
ปั้นนั้นไร้ความสามารถ. ถูกทุกข้อ.
๓๑. นักปราชญ์ของพวกเขา หมายถึง : ผู้รู้ของพวกเขา. นักพรตของพวกเขา.
๓๒. บาดหลวงของพวกเขาคือ : ผู้รู้ของพวกเขา. นักพรตของพวกเขา.
๓๓. ยึดเป็นพระเจ้า เป็นซิริกในด้าน : การให้ความรัก. การเชื่อฟังภักดี.
๓๔. มนุษย์ที่ยึดเอาสาเหตุแบ่งออกเป็น : สองฝั่งและตรงกลาง. ยึดได้ถูกต้องและซิริกใหญ่และซิริก
เล็ก
๓๕. การเชือดสัตว์พลี เป็นอบิดะฮ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดทางด้านร่างกาย : ถูก. ผิด.
๓๖. ไม่อนุญาตให้สาปแช่งผู้ที่ทำการฝ่าฝืนนอกจากให้พูดแบบรวมๆไม่เจาะจงบุคคล : ถูก. ผิด.
๓๗. จำเป็นแก่มุสลิมที่ต้องออกห่างจากการสาปแช่ง และจะไม่สาปแช่งผู้ใด นอกจากสิ่งที่มีตัวบทรบรอง
: ถูก. ผิด.
๓๘. ไม่อนุญาตให้ละหมาดในสถานที่ที่ใช้ในการต่อต้านอัลลอฮ์ นอกจากในมัสยิดเท่านั้น : ถูก.
ผิด.
๓๙. เมื่อสามารถที่จะย้ายสถานที่ในการประกอบอบิดะฮ์ ก็สามารถเปลี่ยนได้ : ถูก. ผิด.
๔๐. มีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะไปเยี่ยมเพื่อละหมาดที่มีสยิดกุบาอ์เป็นสิ่ง : ถูก. ผิด.
๔๑. การเดินทางไปยังสถานที่ที่เป็นการตั้งภาคี ใช้ได้หากเป็นไปเพื่อการรำลึกนึกถึง : ถูก. ผิด.
๔๒. เป็นการถูกต้องที่จะเดินทางไปถ้าหรือเพื่อรู้จักสถานที่ที่ท่านนบีเคยประกอบอบิดะฮ์ : ถูก.
ผิด.
๔๓. เมื่อยะรอก คือการเดินทางของท่านนบีจากมักกะฮ์ไปยังบัยตุลมักกะฮ์ : ถูก. ผิด.
๔๔. ผู้ที่เปลี่ยนผ่านป้ายบอกทาง : ถูกสาปแช่ง. เป็นบาป.
๔๕. การดูถูกและปฏิเสธความประเสริฐของบรรดาคานดีคือ : กลุ่มที่เลยเถิด. กลุ่มที่ย่อนยาน.
กลุ่มสายกลาง.

คำถาามที่ ๔ จงบอกหลักการของการบนบานอย่างละเอียด :

บนบานเพื่ออัลลอฮ์ :..... :.....	บนบานเพื่อสิ่งอื่น ซิริกใหญ่ :..... :.....
:..... :.....	:..... :.....
หลังจากพูดบนบานออกมาแล้ว : :..... :.....	ก่อนพูดบนบานออกมา : :..... :.....
→ เป็นการเชื่อฟังต่ออัลลอฮ์ :	
→ เป็นการฝ่าฝืนต่ออัลลอฮ์ :	
→ เป็นสิ่งที่อนุญาต :	
→ บนบานขณะโกรธ :	
→ เป็นสิ่งนารังเกียจ :	
→ บนบานทั่วไป :	

คำถามที่ ๕ จงวางอักษร (إ) ตามความเหมาะสมในช่อง : (ب)

ب	إ	ลำดับ
ถูกเรียกว่าอาศิมะฮ์ ใช้ในการรักษามีหลักฐานเฉพาะที่ปราศจากซิริก.	النَّذِر	๑
สิ่งที่ถูกทำขึ้นมาเพื่อให้สามี ภรรยาหลงรักกัน.	المُنَافِق	๒
สิ่งที่ถูกสวมใส่ให้แก่เด็กเพื่อป้องกันโรคภัย.	الرُّقَى	๓
การถูกขับไล่ให้พ้นจากความเมตตาของอัลลอฮ์.	التَّوَلَّى	๔
การที่คนๆหนึ่งบังคับตัวเองให้ทำสิ่งที่ไม่จำเป็น.	التَّمَايَم	๕
ศุภายนอกเป็นมุสลิมแต่ภายในนั้นปฏิเสธและหวังทำร้าย.	اللَّعْن	๖

ส่วนที่ ๓ : เรื่องการอับาดะฮ์ต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์เป็นโมฆะ (มี ๔ บท)

หลังจากผู้เขียนได้อธิบายความหมายของเตาฮีดก็ได้อ้างถึงหลักฐานที่ชี้ว่า การอับาดะฮ์ต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์นั้นถือเป็นโมฆะซึ่งมี ๔ บท :

- ❖ การอับาดะฮ์ต่อรูปเจว็ดและสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์และการอับาดะฮ์ต่อบปี ถือเป็นโมฆะ.
- ❖ การอับาดะฮ์ต่อบรรดามาลาอิกะฮ์ซึ่งพวกเขาคือผู้ใกล้ชิดอัลลอฮ์มากที่สุดหลังจากมนุษย์ผู้มีสถานะพิเศษถือเป็นโมฆะ.
- ❖ การช่วยความเหลือจาก (อัชชะฟาอะฮ์) ผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ถือเป็นโมฆะและการให้ความช่วยเหลือเป็นสิทธิของอัลลอฮ์เท่านั้น.
- ❖ การขึ้นทางด้วยการดลใจที่ไม่ได้มาจากอัลลอฮ์ถือเป็นโมฆะไม่มีผู้ใดถือครองการดลใจนอกอัลลอฮ์.

บทที่ ๑๕ คำตรัสของพระองค์ที่ว่า : “พวกเขาจะให้สิ่งที่บังเกิดอันใดมีหุ้นส่วน (กับพระองค์) ทั้ง ๆ ที่พวกมันถูกบังเกิดขึ้นกระนั้นหรือ ? และพวกมันไม่สามารถให้ความช่วยเหลือใด ๆ แก่พวกเขา”

❖ อัลลอฮ์ได้อธิบายถึงความรู้อำนาจของรูปเจว็ดต่างๆและพวกมันไม่สมควรที่จะได้รับการสักการะด้วย ๔ เหตุผลคือ :

๑. มันไม่ได้สร้างสิ่งใด ๆ ผู้ที่ไม่ได้สร้างก็ไม่สมควรที่จะถูกสักการะ.
๒. พวกมันทั้งหลายคือสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา พวกมันจึงต้องการพึ่งพาสิ่งอื่นตั้งแต่เริ่มต้นและตลอดไป.
๓. พวกมันไม่สามารถให้ความช่วยเหลือต่อผู้ที่ร้องขอจากมันได้.
๔. พวกมันไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

คำตรัสของพระองค์ที่ว่า : “และสิ่งที่พวกเจ้าวิงวอนอื่นจากพระองค์พวกมันไม่ได้ครอบครองสิ่งใดแม้แต่เยื่อบางหุ้มเมล็ดอินทผลัม”.

- ❖ กิฎมีร์ คือ เยื่อบางๆที่อยู่บนเมล็ดอินทผลัม.
- ❖ อัลลอฮ์ได้ทำให้การอับาดะฮ์ต่อสิ่งอื่นนอกจากพระองค์เป็นโมฆะด้วยสาเหตุต่างๆดังนี้ :

 ๑. พวกมันไม่มีอำนาจใดๆ. ๒. พวกมันไม่ได้ยิน.
 ๓. หากสมมุติว่าพวกมันได้ยินพวกมันก็ไม่สามารถจะตอบรับคำขอเนื่องจากพวกมันไม่มีความสามารถจะทำได้.
 ๔. ในวันกิยามะฮ์อัลลอฮ์จะนำสิ่งอื่นๆที่ถูกสักการะนอกเหนือจากพระองค์มา และสิ่งเหล่านั้นจะปฏิเสธการเป็นภาคีที่คนอื่นได้ยกมันเป็นภาคีต่ออัลลอฮ์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓ ถึง ๖

๓. คำดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า : “และสิ่งที่พวกเจ้าวิงวอนอื่นจากพระองค์พวกมันไม่ได้ครอบครองสิ่งใด แม้แต่เยื่อบางหุ้มเมล็ดอินทผาลัม”.

๔. หะดีษคอเ็ยะยะห์ รายงานจากท่านอนัส رضي الله عنه ได้กล่าวว่า : ท่านนบี صلى الله عليه وسلم หัวแตกและฟันกรามซี่ข้างในหัก ในวันสงครามอุหุด และท่านได้กล่าวว่ากลุ่มชนที่ทำให้ในปีหัวแตกจะประสบความสำเร็จได้อย่างไร แล้วอาเยฮ์อัลกุรอ่าน ก็ถูกประทานลงมาว่า : “ไม่มีสิ่งใดเป็นสิทธิ์ของเจ้า (มุฮัมมัด) จากกิจการเหล่านั้น”.

๕. มีรายงานจากท่านอิบนุอุมร์ رضي الله عنه ว่า : ท่านได้ยินท่านนบี صلى الله عليه وسلم กล่าวเมื่อเงยหน้าขึ้นจากรุกัวะ ในรอกาอ์สุดท้ายของละหมาดซุบฮี หลังจากท่านกล่าว : สะมีอัลลอฮฺมีนฮามีตะฮ์ ท่านกล่าวว่า : โอ้อัลลอฮฺ ขอพระองค์โปรดทรงสาปแช่งชายคนนั้นและชายคนนั้น แล้วอัลลอฮฺก็ประทานอาเยฮ์นี้ว่า : “ไม่มีสิ่งใดเป็นสิทธิ์ของเจ้าในกิจการเหล่านั้น”.

บางสายรายงานระบุว่าท่านขอตุอาร์สาปแช่ง ซอฟวาน บิน อุมัยยะฮฺ สุหัยล์ อิบน์ อัมร. และอาริส อิบน์ ฮิซาม แล้วอาเยฮ์นี้ก็ถูกประทานลงมา ไม่มีสิ่งใดเป็นสิทธิ์ของเจ้าในกิจการเหล่านั้น.

๖. รายงานจากท่านอบูฮุร็ัยเราะฮฺ رضي الله عنه กล่าวว่า : ท่านนบี صلى الله عليه وسلم ได้ยืนขึ้นหลังจากโองการนี้ถูกประทานลงมา : “จงตั้งเตือนวงญาติใกล้ชิดของเจ้า” แล้วท่านก็กล่าวว่า : โอ้ชาวกุโรซ จงไล่ตัวของพวกท่านเองฉันไม่สามารถช่วยเหลือทุกท่านจากอัลลอฮฺได้ โอ้อับบาส บิน अबดุลมุฏฏอลิบ ฉันไม่อาจช่วยเหลืออันใดแก่ท่าน โอ้อซอฟียะฮ์ ป้าของศาสดาของอัลลอฮฺ صلى الله عليه وسلم ฉันไม่อาจช่วยเหลืออันใดแก่ท่านจากอัลลอฮฺ โอ้ฟาตีมะฮฺบุตรสาวมุฮัมมัด จงขอทรัพย์สินของฉันตามที่เธอปรารถนาแต่ฉันไม่อาจช่วยเหลืออันใดแก่เธอจากอัลลอฮฺ.

❖ **حَجٌّ** คือ : แผลบนศีรษะหรือใบหน้าเป็นการเฉพาะ.

❖ **بَيْنِي وَبَيْنَکُمْ** คือ : ฟันหน้าตรงกลาง ๒ ซี่เรียกว่า สะนายา ซี่ถัดมาเรียกว่ารอบาอียะตัยน์.

❖ หลักฐานข้างต้นบ่งบอกว่าท่านนบี صلى الله عليه وسلم คือมนุษย์คนหนึ่งท่านก็ประสบกับสิ่งที่มนุษย์ทั่วไปประสบและบ่งบอกว่าการสักการะต่อท่านถือเป็นสิ่งที่ผิด.

❖ และในหลักฐานข้างต้นมีบทเรียนสำหรับผู้ใคร่ครวญเราจะไม่ขอจากอัลลอฮฺให้มนุษย์คนใดที่เป็นผู้ฝ่าฝืนพ้นห่างจากความเมตตาของพระองค์.

❖ ซอฟวาน บินอุมัยยะฮ์ สุหัยล์ อิบน์ อัมร และอาริส อิบน์ฮิซาม พวกเขาทั้งหมดรับอิสลามและยึดมั่นในอิสลามอย่างแนบแน่น จงพิจารณาเหตุเกิดจากความเป็นศัตรูเปลี่ยนเป็นมิตรภาพ.

❖ สิ่งต้องห้ามคือ :

๑. การสาปแช่งผู้ปฏิเสธเจาะจงบุคคลส่วนการสาปแช่งพวกเขาโดยรวมไม่ถือว่าเป็นสิ่งต้องห้ามเช่นกันการที่สาปแช่งคนต่างศาสนิกว่า : โอ้อัลลอฮฺ ! ขอให้พระองค์ทำให้บรรดามุสลิมพ้นจากน้ำมือที่มาจากพวกเขาด้วยเถิด.

๒. การขอให้บรรดาผู้ปฏิเสธทั่วไปประสบกับความหายนะ ท่านนบี صلى الله عليه وسلم ไม่ได้วิงวอนสาปแช่งพวกเขาอย่างนั้นและอัลลอฮฺก็ทรงกำหนดให้พวกเขามีชีวิตอยู่.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายสองอายะฮ์ : ในสองอายะฮ์นั้น กล่าวถึงการเคารพบูชาเจวิดและอื่นๆนอกเหนือจากอัลลอฮ์นั้น เป็นโมฆะ ๒. เรื่องราวสงครามฮุตุ : เรื่องราวนี้กล่าวถึงการเคารพบูชาท่านบิ ﷺ เป็นโมฆะและคนอื่นๆยอมไม่สมควรยิ่งกว่า.
๓. ดุอาอกุญุดของท่านรอซูล ﷺ และด้านหลังของท่านเต็มไปด้วยผู้ที่เป็นที่รักและใกล้ชิดคอยกล่าวอามีนในขณะที่ละหมาด : ไม่มีผู้ใดในประชาชาตินี้จะใกล้ชิดกับอัลลอฮ์ไปกว่าท่านรอซูล ﷺ และบรรดาสาวกของท่านในขณะที่เดียวกันพวกเขาเหล่านั้นได้ขอต่ออัลลอฮ์และผู้อื่นยอมต้องขอมากกว่าพวกเขา.
๔. การขอดุอาออสบแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา : ท่านรอซูล ﷺ ไม่มีสิทธิในกิจการเหล่านั้น.
๕. พวกเขาทำในสิ่งที่ผู้ปฏิเสธศรัทธาส่วนใหญ่ทำกัน, เช่นการทำร้ายนบีของพวกเขาและปรารถนาจะเอาชีวิตเขา และให้เป็นตัวแทนของความตาย ทั้งที่แท้จริงพวกเขาเป็นลูกหลานลุงของพวกเขา.
๖. อัลลอฮ์ได้ทรงประทานอายะฮ์เรื่องดังกล่าวแก่ท่านรอซูล ﷺ ﴿لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ﴾ : ไม่มีสิ่งใดเป็นสิทธิของเจ้า (มุฮัฒหมัด) จากกิจการเหล่านั้น (กิจการเหล่านั้นเป็นของอัลลอฮ์).
๗. อัลลอฮ์ตรัสว่า : ﴿أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبَهُمْ فَهُمْ لَكَ مُؤْتُونَ﴾ หรือไม่ว่าพระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา หรือลงโทษพวกเขาเพราะพวกเขาเป็นผู้อธรรม (พวกเขาก็ได้กลับเนื้อกลับตัวและได้ศรัทธาในที่สุด).
๘. การดุอาอกุญุดเมื่อยามมีวิฤกฤติ : ไม่ได้ถูกบัญญัติยกเว้นในเรื่องที่อัลลอฮ์ประทานมาเช่นการเกิดแผ่นดินไหว. ๙. การกล่าวชื่อผู้ถูกขอดุอาออสบแก่ในขณะละหมาด ทั้งชื่อของพวกเขาและชื่อบรรพบุรุษของพวกเขา : เป็นที่อนุญาต. ๑๐. การสบแก่แบบเจาะจงคนในดุอาอกุญุดยามวิฤกฤติ : เคยเกิดขึ้นต่อมาได้ถูกห้าม.
๑๑. เรื่องราวของท่านบิ ﷺ ครั้นเมื่ออายะฮ์ประทานมาว่า : ﴿وَأَنذَرْنَاكَ لِذَلِكَ نَارًا﴾ จงตั้งเตือนวงศาคณาญาติของเจ้าที่ใกล้ชิด : เป็นการปฏิบัติตามคำสั่งใช้ของอัลลอฮ์.
๑๒. ท่านรอซูล ﷺ ได้อุตสาหะในสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงสั่งใช้, โดยที่ท่านทำในสิ่งที่จะทำให้ท่านโดนกล่าวหาว่าเป็นคนบ้า, และเช่นเดียวกันหากมุสลิมคนหนึ่งได้ทำแบบนั้นในตอนนั้นก็จะถูกกล่าวหาแบบนั้นเช่นกัน : ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องอุตสาหะทุ่มเทในเรื่องการเผยแพร่แบบมีไหวพริบปฏิภาณ.
๑๓. คำพูดของท่านรอซูลกับญาติทั้งที่ใกล้ชิดและไม่ใกล้ชิด (ฉันไม่สามารถยังประโยชน์ต่อท่านได้ ณ ที่อัลลอฮ์) จนกระทั่งท่านกล่าวกับฟาฏิมะฮ์ว่า (โอ้ฟาฏิมะฮ์ลูกสาวมุฮัฒหมัดฉันไม่สามารถยังประโยชน์ต่อเธอได้ ณ ที่อัลลอฮ์) เมื่อมีความชัดเจนแล้วว่า-หัวหน้าบรรดารอซูลทั้งหลาย-เขาไม่สามารถช่วยเหลือและยังประโยชน์แก่หัวหน้าแห่งบรรดาศตริทั้งหลายได้ และผู้คนที่ศรัทธาว่าเขาจะไม่พูดสิ่งโดยกเว้นสักธรรมความจริงเท่านั้น, หลังจากนั้นก็ได้มองในสิ่งที่เกิดขึ้นในหัวใจของบรรดาบุคคลพิเศษในหมู่มนุษย์วันนี้ ทำให้ได้รู้เลยว่าเพราะการละทิ้งเตาฮีดและการแปลกหน้าในศาสนา : และสิ่งที่จะเกิดประโยชน์จากท่านรอซูล ﷺ คือ อิหม่ามต่อท่านและปฏิบัติตามแบบอย่างของท่าน, หลังจากนั้นหากผู้ศรัทธาคนใดที่อารมณ์ความรู้สึกของเขาเอนเอียงไปทางเดียวกับท่านรอซูล ﷺ ไม่ถือเป็นเรื่องน่ารังเกียจ แต่ทว่าผู้ศรัทธาไม่สมควรที่จะตัดสินอะไรด้วยอารมณ์ แต่จำเป็นจะต้องตามในสิ่งที่กูรอ่านและซุนนะห์บอกเอาไว้และสิ่งที่รองรับกับสติปัญญาที่ชัดเจนบริสุทธิ์จากสิ่งคลุมเครือและอารมณ์ใฝ่ต่ำต่างๆ.

บทที่ ๑๖ คำตรัสของพระองค์ที่ว่า :
 การชะพาอะฮ์ จะไม่เกิดประโยชน์อันใด ณ ที่พระองค์ นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงอนุญาตแก่เขา
 จนกระทั่งเมื่อความหวาดกลัวได้คลายจากจิตใจของพวกเขา พวกเขาบอกว่า : พระเจ้าของพวกเขา
 ท่านได้ตรัสอะไรนะ ? พวกเขาบอกว่า ลัทธิธรรม และพระองค์เป็นผู้ทรงสูงสุด ผู้ทรงยิ่งใหญ่.

☀ คำรัสของอัลลอฮ์ตะอาลา นี้ คือหนึ่งในหลักฐานที่ชี้ถึงว่า ไม่มีผู้ใดที่เหมาะสมที่จะนำมาเป็นภาคี
 ร่วมกับอัลลอฮ์ เพราะบรรดามลาอิกะห์พวกเขาเป็นผู้ใกล้ชิดกับอัลลอฮ์มากที่สุดจากสิ่งที่ถูกสร้าง
 ทั้งหลายนอกเหนือจากคนพิเศษของอัลลอฮ์จากลูกหลานอาดัม แต่กระนั้นพวกเขายังคงหวาดกลัว ขณะ
 ได้ยินพระบัญชาจากอัลลอฮ์ตะอาลา.

อะไรบ้างที่ประกอบอยู่ในการศรัทธาต่อบรรดามลาอิกะฮ์ ?

☀ ต้องมีความศรัทธาว่า บรรดามลาอิกะฮ์เป็นสิ่งที่พ้นญาณวิสัย อัลลอฮ์สร้างพวกเขาด้วยแสงรัศมี, พวก
 เขามีแต่เชื่อฟังคำสั่งอัลลอฮ์โดยไม่มีการฝ่าฝืน และพวกเขามีวิญญาณมีปัญญามีเรือนร่างและมีหัวใจ เรา
 ศรัทธาพวกเขาด้วยกับสิ่งที่อัลลอฮ์ได้บอกไว้ ไม่ว่าจะเรื่องหน้าที่การงาน ลักษณะ และชื่อของพวกเขา
 และจากรายงานที่ปรากฏอย่างถูกต้องถึงเรื่องราวของพวกเขา. ☀ ﴿قُرْآنٌ﴾ : ความหวาดกลัวได้หมดไป
 จากหัวใจอย่างฉับพลัน. ﴿وَهُوَ الْعَلِيُّ﴾ ผู้ทรงสูงส่ง : ตรงนี้อะลุลฮุซนนะหฺได้ยืนยันไว้ดังนี้ : ๑. สูงส่งด้าน
 ตัวตน. ๒. สูงส่งด้านคุณลักษณะ. ๓. สูงส่งด้านอำนาจที่เหนือกว่าสรรพสิ่งทั้งมวล.

ประโยชน์ที่ได้รับจากอายะฮ์

☀ แท้จริงบรรดามลาอิกะฮ์มีความกลัวต่ออัลลอฮ์ อัลลอฮ์ตะอาลาตรัสว่า : ﴿يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ﴾
 พวกเขาจะกลัวพระเจ้าของพวกเขา ผู้ทรงอำนาจเหนือพวกเขา.
 ☀ ยืนยันถึงการมีหัวใจของบรรดามลาอิกะฮ์อัลลอฮ์ตะอาลาตรัสว่า : ﴿حَتَّىٰ إِذَا فُزِعَ عَنْ قُلُوبِهِمْ﴾
 ☀ ยืนยันถึงการมีเรือนร่างของบรรดามลาอิกะฮ์มิใช่มีเพียงแค่วิญญาณที่ไร้เรือนร่าง อัลลอฮ์ตะอาลาตรัส
 ว่า : ﴿جَاعِلِ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا أُولَىٰ أَجْزِئَةٍ مِّنْ نَّبَاتٍ وَوُجُوهِ عَرَبٍ﴾ ผู้ทรงแต่งตั้งมลาอิกะฮ์ให้เป็นผู้นำข่าว ผู้มีปีก
 สอง สาม และสี่. ☀ บรรดามลาอิกะฮ์มีสติปัญญา ดังนั้นหัวใจเป็นที่เกิดของสติปัญญา. ☀ ยืนยันถึง
 คำรัสของอัลลอฮ์ตะอาลา และแท้จริงคำรัสของพระองค์เกี่ยวโยงกับพระประสงค์ของพระองค์ ☀ ยืนยัน
 ว่าคำรัสของพระองค์สัจจริงเสมอ ความสัจจริงในคำรัสของพระองค์คือ : ๑. เรื่องราวต่างๆเป็นความจริง
 ๒. บทบัญญัติมีความเหมาะสมและเที่ยงธรรม อัลลอฮ์ตะอาลาตรัสว่า : ﴿وَوَقَّعَتْ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِكَ صِدْقًا وَوَعْدًا﴾
 : และถ้อยคำแห่งพระเจ้าของเจ้านั้นครบถ้วนแล้ว ซึ่งความสัจจะและความยุติธรรม.



ตัวบทหลักฐานที่ ๒

ในหนังสือคอเฮียะห์จากอบี ฮุรัยเราะฮฺ رضي الله عنه จากท่านนบี صلى الله عليه وسلم กล่าวว่า : เมื่ออัลลอฮ์ดาร์สคำสั่งจาก ฟากฟ้าบรรดามะลาอิกะฮ์ที่กระพือปีกของพวกเขาด้วยความเกรงขามต่อคำสั่งของพระองค์เสมือนโซ่ลาก บนหินใหญ่เนื้อเกลี้ยง ส่งเสียงดังไปทั่วจนกระทั่งความกลัวได้คลายออกจากหัวใจของพวกเขา, พวกเขาจึง ได้ถามกันว่าพระเจ้าของท่านได้สั่งอะไร ? พวกเขาบอกว่า สัจธรรม และพระองค์เป็นผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรง ยิ่งใหญ่ ดังนั้นจึงมีผู้ที่คอยขโมยข่าวสารแอบฟังข้อมูล ผู้ที่ขโมยข่าวสารจะใช้วิธีที่หลังกันขึ้นไปแอบฟัง – ท่านซุฟยานได้ทำลักษณะด้วยมือของเขาและกางนิ้วออกจากกัน ดังนั้นเมื่อได้ฟังคำพูดก็เอาไปบอกผู้ที่อยู่ ใต้ลงไปต่อกันจนกระทั่งถึงหูของพวกเขาเล่นไสยศาสตร์และหมอดู บางครั้งก็โดนขว้างด้วยดาวตกก่อนจะ นำข่าวไปบอก บางครั้งก็บอกข่าวสำเร็จก่อนจะถูกขว้างด้วยดาวตก และมันก็ไปโกหกต่อเป็นร้อยคำโกหก ดังนั้นจึงถูกกล่าวว่า มิใช่เช่นนั้นหรือ ที่เคยกล่าวแก่เราเมื่อวันนั้น วันนี้ แบบนั้นแบบนี้ ? ดังนั้นจะถูกเชื่อ ด้วยคำนั้นซึ่งถูกได้ยินมาจากฟากฟ้า.

❖ **صفوان** : คือก้อนหินผิวเรียบมีความแข็งอย่างมาก และเมื่อมีการกระทบของโซ่กระทบกันระหว่างก้อน หินจึงทำให้เกิดเสียงดังกึกก้อง ตรงนี้เป็นการเปรียบเทียบ ขณะที่บรรดามะลาอิกะฮ์ได้รับฟังบัญชา จากอัลลอฮ์.

❖ **بنفذهم ذلك** : คือเสียงที่แล่นผ่านไปยังบรรดามะลาอิกะฮ์ในทุกๆที่ ที่พวกเขาอยู่.

ประโยชน์ที่ได้รับจากหะดีษ

❖ ยืนยันคำสั่งของอัลลอฮ์ตะอาลา, และยืนยันความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และจะไม่ออกมาจากอัลลอฮ์ โดยเด็ดขาด นอกจากสิ่งนั้นจะเป็นสัจธรรมความจริง.

❖ ยืนยันถึงการมีปีกและมีคำพูดและมีสติปัญญาของบรรดามะลาอิกะฮ์ พวกเขาเหล่านั้นมีความรู้ลึกซึ้งแล้ว และมีความสำราญต่ออัลลอฮ์.

❖ และแท้จริงอัลลอฮ์ได้ทำให้บรรดาญินมีความสามารถไปถึงยังฟากฟ้าเพื่อเป็นการทดสอบแก่ปวง มนุษย์.

❖ บรรดาญินนั้นมีมากมาย เรือนร่างของพวกมันนั้นถูกซ่อนเร้นและสามารถโฉบบินไปไหนต่อไหนได้.

❖ แท้จริงหมอดูโหราศาสตร์เป็นผู้ที่หลอกลวงที่สุด พวกเขาจะชี้เข้าไปในทางที่พวกเขาได้ยินคำโกหก อย่างมากมาย.

❖ แท้จริงนักเล่นกลไสยศาสตร์จะจำแลงภาพลวงตาให้กับคนดูในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง ดังนั้นจำเป็นที่เรา จะต้องเตือนและตำหนิสิ่งนั้น.

❖ ช่วงเวลาการขโมยข้อมูลของญินที่เคยเกิดขึ้น

๑. ก่อนท่านรอซูลถูกแต่งตั้งเป็นนบี ช่วงนี้มีการขโมยข้อมูลอย่างมากมาย.

๒. ขณะที่ท่านรอซูล صلى الله عليه وسلم ถูกแต่งตั้ง พวกญินก็ถูกห้ามไม่ให้รับฟังข้อมูล.

๓. และหลังจากการเสียชีวิตของท่านรอซูล صلى الله عليه وسلم พวกญินก็กลับมาขโมยข้อมูลอีกครั้งแต่ขโมยได้น้อยมาก.

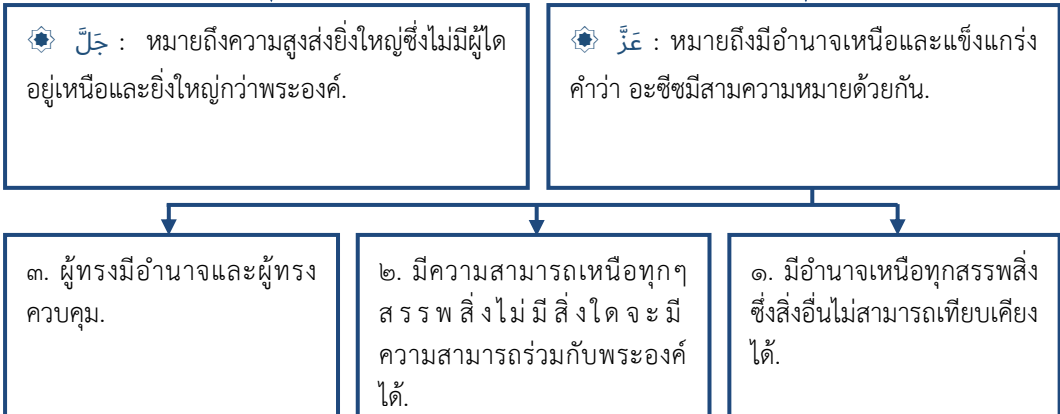
ตัวบทหลักฐานที่ ๓

และจากอันเนवास บินซัมอาน رضي الله عنه กล่าวว่า : ท่านรอซูล صلى الله عليه وسلم กล่าวว่า : เมื่ออัลลอฮฺตะอาลาามีความประสงค์ที่จะประทานคำสั่ง เมื่อเริ่มกล่าววะฮีย์ท้องฟ้าก็สั่นไหว หรือที่ได้กล่าวไว้ว่า : ฟาร้องอย่างรุนแรง กล่าวต่ออัลลอฮฺ ﷻ ดังนั้นเมื่อบรรดาชาวชั้นฟ้าที่ได้ยินก็เกิดรู้สึกตะลึงและน้อมรับด้วยการสujudต่ออัลลอฮฺ และคนแรกที่เยยศีรษะขึ้นมาจากสujudคือญิบรออิล อัลลอฮฺจึงบัญชาคำสั่งของพระองค์ตามที่พระองค์ประสงค์ หลังจากนั้นญิบรออิลก็ได้ผ่านไปยังบรรดามะลาอิกะฮฺ และทุกครั้งที่ผ่านมายังชั้นฟ้าบรรดามะลาอิกะฮฺ ต่างถามถึงคำสั่งของอัลลอฮฺว่า : อัลลอฮฺตรัสอะไรแก่พวกเราบ้าง โอ้ญิบรออิล ? ญิบรออิลตอบไปว่า สัจธรรม ,และพระองค์เป็นผู้ทรงสูงส่งผู้ทรงยิ่งใหญ่,และบรรดามะลาอิกะฮฺทั้งหลาย ก็กล่าวดังเช่น ญิบรออิลกล่าว และญิบรออิลก็นำคำสั่งไปส่งจนเสร็จตามที่อัลลอฮฺได้สั่งใช้.

สิ่งที่ได้รับจากหะดีษ

- ❖ ยืนยันถึงพระประสงค์ของอัลเลาะห์ตะอาลา มี ๒ ประเภทด้วยกัน :
 ๑. พระประสงค์ทางด้านบัพัญญูติ.
 ๒. พระประสงค์ทางการสร้างและการบริหารของพระองค์.
- ❖ แท้จริงสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหมดถึงจะเป็นแค่แร่ธาตุที่ไม่มีชีวิตก็รู้สึกได้ถึงความยิ่งใหญ่ของผู้สร้าง.
- ❖ ยืนยันถึงการมีระดับชั้นของฟากฟ้า และในทุกๆชั้นมีมะลาอิกะฮฺ เฝ้าอาศัยอยู่.
- ❖ ความประเสริฐของญิบรออิลซึ่งท่านเป็นที่รู้กันว่าเป็นผู้ที่ได้รับการไว้วางใจให้นำวะฮยู (วิวรณ์) มาให้แก่บี และท่านคือผู้ที่มีความซื่อสัตย์.
- ❖ ยืนยันในความยิ่งใหญ่และความสูงส่งของอัลลอฮฺ.

“ผู้ทรงอำนาจและยิ่งใหญ่ ﷻ” :



ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายอายะฮ์ : จนกระทั่งเมื่อความหวาดกลัวได้คลายจากจิตใจของพวกเขา พวกเขากล่าวว่า : “ พระเจ้าของพวกท่านได้ตรัสอะไรนะ ? พวกเขากล่าวว่า สัจธรรม”.
๒. สิ่งที่อยู่ในอายะฮ์เป็นหลักฐานถึงการทำให้ภาคีเป็นโมฆะ โดยเฉพาะในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับบรรดาคณตีย์ และอายะฮ์นี้ได้ถูกกล่าวไว้ว่าเป็นอายะฮ์ที่ตัดรากของต้นซิริกอออกจากหัวใจ.
๓. อธิบายอายะฮ์ ﴿لَوْلَا الْحَقُّ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ﴾ : พวกเขากล่าวว่าสัจธรรม และพระองค์เป็นผู้ทรงสูงสุด ผู้ทรงยิ่งใหญ่.
๔. สาเหตุที่บรรดามะลาอิกะฮฺ ไต่ถามถึงเรื่องดังกล่าว : เพราะด้วยกับความหวาดกลัวอย่างมาก.
๕. ญิบรีลได้ตอบพวกเขาหลังจากถูกถาม ด้วยถ้อยคำที่ว่า : พระองค์กล่าวอย่างนั้นอย่างนี้.
๖. กล่าวถึงมะลาอิกะฮฺท่านแรกที่เฝ้าศีรษะขึ้นมาคือญิบรีล : ซึ่งแสดงถึงความประเสริฐของท่านด้วย.
๗. ญิบรีลต้องคอยบอกผู้ที่อยู่บนฟากฟ้าทั้งหมด เพราะพวกเขาได้ไต่ถามท่านญิบรีล : เป็นหลักฐานบ่งบอกถึงความสำคัญของญิบรีลในระหว่างพวกเขาด้วยกัน.
๘. ความมีนงปกคลุมผู้อยู่บนชั้นฟ้าทั้งหมด.
๙. บรรดาชั้นฟ้าสั่นสะเทือนเนื่องด้วยคำรัสของอัลลอฮฺ : ให้ความยิ่งใหญ่แต่อัลลอฮฺ.
๑๐. ท่านญิบรีลคือผู้ที่นำสารไปให้จนเสร็จตามคำสั่งของอัลลอฮฺ : เพราะท่านคือผู้ที่ซื่อสัตย์.
๑๑. กล่าวถึงการขโมยสารของบรรดาไซกูนมารร้าย.
๑๒. ลักษณะการแอบฟังของพวกมันคือขึ้นบนตัวระหว่างพวกมัน.
๑๓. การขว้างดาวตก : ซึ่งมันจะเผาไหม้ผู้ที่ไปแอบฟัง.
๑๔. บางครั้งก็โดนขว้างด้วยดาวตกก่อนจะได้ยินสาร และบางครั้งก็ได้รับสารแล้วนำไปบอกกับมิตรของมันที่เป็นมนุษย์ก่อนจะโดนขว้าง.
๑๕. เรื่องของนักทำนายเชื่อได้ในบางครั้ง.
๑๖. เรื่องของนักทำนายมีการโกหกต่อเป็นร้อยคำโกหก : ตรงนี้ไม่ใช่จำนวนที่ชัดเจนแต่เป็นเพียงการกล่าวถึงส่วนใหญ่.
๑๗. คำทำนายเชื่อไม่ได้ตรงที่มีการโกหกนอกเสียจากเรื่องนั้นจะถูกได้ยินมาจากฟากฟ้าจริงๆ.
๑๘. จิตใจจะตอบรับเรื่องที่เป็นเท็จ, ได้อย่างไรจะยึดแค่เพียงเรื่องเดียวที่พูดจริงแต่ไม่พิจารณาอีกร้อยคำโกหกกระนั้นหรือ ?.
๑๙. เรื่องของการส่งต่อข้อมูลของพวกเขาและการเก็บรักษาข้อมูลและการขึ้นนำข้อมูล : เพราะข้อมูลนั้นมันเหมือนกับการส่งเสริมการขายสินค้า ถ้าหากสินค้าของพวกเขาทุกอย่างเป็นสิ่งหลอกลวง พวกเขาก็จะไม่เสนอมัน.
๒๐. การยืนยันคุณลักษณะของอัลลอฮฺซึ่งไม่เหมือนกับอะฮาอิเราะฮฺที่ปฏิเสธคุณลักษณะของพระองค์.
๒๑. เป็นที่ชัดเจนว่าแท้จริงการสั่นไหวและมีนงเพราะเกิดความกลัวต่ออัลลอฮฺ ﷻ.
๒๒. แท้จริงพวกเขาก็มลงสุญูดต่ออัลลอฮฺ : เพื่อแสดงความยิ่งใหญ่และความเกรงขามเมื่อพวกเขากลัวอัลลอฮฺ.

บทที่ ๑๗ : ว่าด้วยเรื่องอัชชะฟาอะฮ์ (การขอคนกลางให้ช่วยไกล่เกลี่ย)

ทำไมผู้ประพันธ์หนังสือเล่มนี้ต้องยกเรื่องนี้มา ?

☀ เพื่อจะบอกว่าการขอความช่วยเหลือจากเจ็ดเป็นโมฆะ, เพราะผู้ปฏิเสธศรัทธาพวกเขาไม่มีความเชื่อว่าเจ็ดนั้นสามารถร้องขอจากอัลลอฮ์ได้.

☀ เพราะแท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงสมบูรณ์ในความรู้ความสามารถและพลังอำนาจ, ไม่เหมือนกับบักษัตริย์ในโลกนี้พวกเขายังคงต้องการความช่วยเหลือจากผู้ช่วยเหลือ เนื่องด้วยการจำกัดทางความรู้และพลังอำนาจและบกพร่องในเรื่องความสามารถ , ดังนั้นผู้ช่วยเหลือจะช่วยเหลือพวกเขาในเรื่องดังกล่าว , ดังนั้นผู้ช่วยเหลือจะกล้ากว่าพวกเขา, ดังนั้นพวกเขาก็ช่วยเหลือโดยไม่ต้องได้รับการอนุมัติ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ ถึง ๕

๑. อัลลอฮ์ตรัสว่า : ﴿وَأَنذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَن يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُم مِّن دُونِهِ إِلَهٌ وَلَا شَفِيعٌ لَهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ﴾ : และเจ้าจงตักเตือนด้วย อัลกุรอานแก่บรรดาผู้ที่เกรงกลัวว่าพวกเขาจะถูกนำไปชุมนุมยังพระเจ้าของพวกเขา โดยที่อื่นจากพระองค์แล้วไม่มีผู้ช่วยเหลือคนใด และไม่มีผู้ทำการชะฟาอะฮ์ คนใด สำหรับพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะได้ยำเกรง. ๒. อัลลอฮ์ตรัสว่า : ﴿قُلْ لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا﴾ : จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด) ความช่วยเหลือนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์โดยสิ้นเชิง. ๓. อัลลอฮ์ตรัสว่า : ﴿مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ﴾ : ใครเล่าคือผู้ที่ขอความช่วยเหลือให้แก่ผู้อื่น ณ ที่พระองค์ได้ นอกจากด้วยอนุมัติของพระองค์เท่านั้น.

๔. อัลลอฮ์ตรัสว่า :

﴿وَكَم مِّن مَّلَكٍ فِي السَّمَاوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا مِن بَعْدِ أَن يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَن يَشَاءُ وَيُرْضَىٰ﴾
และมะลักก็มากน้อยในชั้นฟ้าทั้งหลายนั้น การชะฟาอะฮ์ของพวกเขาก็จะไม่อำนวยประโยชน์อันใด (แก่พวกเขา) เว้นแต่หลังจากอัลลอฮ์จะทรงอนุมัติแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และทรงพอพระทัย.

๕. อัลลอฮ์ตรัสว่า :

﴿قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهَا مِن شِرْكٍَ وَلَا لَهُ مِنْهُمْ مَّن ظَهِيرٍ﴾
“จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด พวกท่านจงวิงวอนต่อบรรดาที่พวกท่านจินตนาการ (ว่าเป็นพระเจ้า) อื่นจากอัลลอฮ์พวกมันมิได้ครอบครองแม้แต่น้ำหนักเพียงเท่าธุลีในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินและพวกมันมิได้มีส่วนในทั้งสองนั้น และสำหรับพระองค์นั้นมิได้มีผู้ช่วยเหลือมาจากพวกมัน”.

☀ ﴿وَأَنذِرْ بِهِ﴾ : การตักเตือนคือการประกาศพร้อมลำทับให้กลัว และหมายถึงคือเตือนด้วยอัลกุรอาน.

☀ ﴿وَكَم مِّن مَّلَكٍ﴾ : มีมะลาอิกะฮ์ จำนวนมากมายบนชั้นฟ้า พร้อมกันนั้นการช่วยเหลือของพวกเขาก็ไม่อำนวยประโยชน์อันใดนอกเสียจากจะเป็นการอนุมัติจากอัลลอฮ์ แก่ผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัยจากผู้ช่วยเหลือและขอความช่วยเหลือ.

﴿اَدْعَا﴾ : ความหมายเชิญชวนพวกเขาหรือการขอพรที่เป็นการขอให้ได้รับสิ่งต่างๆ.

﴿مِنْ شِرْكٍ﴾ : คือ พวกมันไม่ได้ครอบครองอะไรทั้งในดุนยาและอาคิเราะห์. ﴿مَنْ ظَهِيْرٌ﴾ : ปฏิเสธบรรดาเจวีตที่เป็นตัวช่วยเหลือ และคำว่า الظهیر คือผู้ช่วยเหลือ. ﴿ปฏิเสธบรรดาทุกๆเจวีตที่เกี่ยวข้องกับการเคารพสักการะ และพวกมันไม่ได้ครอบครองอะไรเลยทั้งตัวมันเองหรือหุ่นส่วนและไม่สามารถช่วยเหลือได้ เพราะว่าผู้ที่ช่วยเหลือท่าน ถึงแม้ว่าไม่มีหุ่นส่วนใดๆกับท่านก็ยังคงมีอำนาจเหนือท่าน ดังนั้นบางที่ต่างคนต่างก็ชอบในการให้ตามที่ต้องการ หากเมื่อถึงสามเรื่องนี้ออกไป จะไม่เหลืออะไรนอกจากการขอซาฟาอะห์ความช่วยเหลือ และแน่นอนอัลลอฮฺทรงทำให้สิ่งดังกล่าวมาเป็นโมฆะและไม่มีประโยชน์อันใดต่อการขอความช่วยเหลือจากพวกนั้น. ﴿และอายะฮ์นี้และอายะฮ์ถัดจากนั้น ท่านอิบนุลกัอ์ยิม รอฮิมะฮ์ลุลลอฮ์ พูดถึงว่า : มันคืออายะฮ์ที่ตัดท่อน้ำเลี้ยง ต้นตอของการตั้งภาคีออกไปจากหัวใจ.

ประเภทของซาฟาอะห์ (เป็นคณกลางให้ผู้อื่นรับประโยชน์หรือปิดเป้าภัยอันตราย)

ในสิ่งที่มนุษย์มีความสามารถ และ ผู้ที่เป็น คน กลาง ที่ช่วยเหลือนั้นต้องมีเงื่อนไขที่ถูกต้องดังนี้ :

๑. ยังมีชีวิต.
๒. มีความสามารถ.
๓. อยู่ต่อหน้า.
๔. มีสาเหตุ.

มันฟิยะห์ คือ สิ่งที่อัลกุรอ่านได้ปฏิเสธเอาไว้ และคือการขอจากสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺในสิ่งที่ไม่มีใครสามารถจะกระทำได้เว้นแต่พระองค์ และการขอในรูปแบบนี้ถือเป็นชิริกใหญ่.

มุขบะตะห์ คือ อัลลอฮฺยืนยันด้วยตัวพระองค์เองและการขอต้องประกอบด้วยเงื่อนไขดังนี้ : ๑.ได้รับอนุมัติจากพระองค์. ๒. พระองค์ทรงพอพระทัยในตัวคนกลางที่ช่วยเหลือ. ๓. และพอพระทัยในตัวผู้ที่ขอให้ช่วยเหลือ.

“และมะลักก็มากน้อยในชั้นฟ้าทั้งหลายนั้น การชะฟาอะฮ์ของพวกเขาจะไม่อำนวยประโยชน์อันใด...”

ซาฟาอะห์ที่จำกัดเฉพาะท่านนบี ﷺ ที่ไม่มีผู้ใดมีหุ่นส่วนกับท่านได้ :

- ﴿ซาฟาอะฮ์ตุลอุชมา (การชะฟาอะฮ์อันยิ่งใหญ่) คือ ตำแหน่งที่ถูกสรรเสริญซึ่งอัลลอฮฺได้ทรงสัญญาไว้ (ขอให้มีการสอบสวนเกิดขึ้น).
- ﴿การขอความช่วยเหลือของท่านนบี ﷺ ให้เบาโทษแก่ลุงของท่าน คือ อปีฏอฺลิบ.
- ﴿การขอความช่วยเหลือของท่านนบี ﷺ ในการเปิดประตูสวรรค์แต่ผู้ที่เป็นชาวสวรรค์.

การขอซาฟาอะห์ที่ได้สำหรับคนทั่วไปทั้งท่านนบี ﷺ และบรรดานบีและมะลาอิกะฮ์และผู้ที่ไม่ให้เอกภาพแต่อัลลอฮฺและกระทั่งเด็กเล็ก ๆ :

- ﴿การขอความช่วยเหลือให้ยกกระดบแต่บรรดาผู้ศรัทธา. ﴿การขอความช่วยเหลือแต่ผู้ที่ไม่สมควรต้องเข้านรกแต่เขาเป็นผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺไม่ต้องเข้านรก. ﴿การขอความช่วยเหลือแต่ผู้ที่ลงนรกแล้วแต่เขาเป็นผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺให้ออกมาจากนรก.

อบุลอับบาสกล่าวว่า : อัลลอฮ์ได้ปฏิเสธทุกๆสิ่งที่จะมาเทียบเคียงกับพระองค์และทุกๆสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพระองค์ของบรรดาผู้ตั้งภาคี และปฏิเสธการครอบครองอื่นจากการครอบครองของพระองค์ หรือส่วนต่างๆจากพระองค์ หรือเป็นการช่วยเหลือเพื่ออัลลอฮ์ และจะไม่เหลืออะไรเลย นอกจากการขอความช่วยเหลือ ดังนั้นเป็นการชัดเจนเลยว่าแท้จริงการขอความช่วยเหลือนั้นจะไม่มียังประโยชน์นอกจากผู้ที่ได้รับอนุมัติจากพระองค์เท่านั้น ดังเช่นคำรัสของพระองค์ที่ว่า : ﴿وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ارْتَضَى﴾ “และพวกเขาจะไม่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ใด นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย” ดังนั้นนี่คือการขอความช่วยเหลือที่บรรดามุซิกีนนึกคิดแต่มันไม่ส่งผลอันใดเลยในวันฟื้นคืนชีพ ดังเช่นอัลกุรอานได้ปฏิเสธเอาไว้ และการบอกเล่าของท่านนบี ﷺ ว่าแท้จริงท่านได้กัมกราบแก่พระเจ้าของท่านและให้การสรรเสริญไม่ได้ขอความช่วยเหลือเป็นอันดับแรก-หลังจากนั้นก็มีความเสี่ยงถูกกล่าวแก่ท่านว่า : จงเงยศีรษะของท่าน จงกล่าวและจะถูกรับฟัง จงขอและจะถูกมอบให้ จงขอความช่วยเหลือและจะถูกได้รับความช่วยเหลือ และอบูซุรัยเราะฮ์ได้ถามท่านว่า : ใครที่มีความสุขที่สุดจากการขอความช่วยเหลือของท่าน ? ท่านรอซูลกล่าวตอบว่า : ผู้ที่กล่าว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์ ดังนั้นการขอความช่วยเหลือสำหรับบรรดาผู้ที่มีความบริสุทธิ์ใจด้วยอนุมัติจากอัลลอฮ์ และจะไม่เกิดขึ้นกับผู้ที่มีภาคีร่วมกับพระองค์และความจริงนั้นก็คือ : แท้จริงอัลลอฮ์คือผู้ที่รักชอบต่อบรรดาผู้ที่มีความบริสุทธิ์ใจ และจะทรงอภัยโทษแก่พวกเขาด้วยสื่อกลางจากคำขอพรของผู้ที่พระองค์อนุมัติแก่เขาให้ขอความช่วยเหลือเพราะความมีเกียรติของเขา และได้รับตำแหน่งที่ได้รับการสรรเสริญ และการขอความช่วยเหลือที่อัลกุรอานได้ปฏิเสธเอาไว้คือการขอความช่วยเหลือที่มีภาคีร่วมกับพระองค์ และยังมีกรยืนยันถึงการขอความช่วยเหลือด้วยอนุมัติของพระองค์ไว้ในหลายๆที่ด้วยกัน และแน่นอนท่านนบี ﷺ ได้ยืนยันว่าการขอความช่วยเหลือจะไม่เกิดขึ้นนอกจากกับบรรดาผู้ที่ให้เอกภาพแต่อัลลอฮ์และบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์ สิ้นสุดคำพูดของท่าน.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

- อธิบายความหมายอายะฮ์ต่างๆ มีอยู่ห้าอายะฮ์.
- ลักษณะของการขอความช่วยเหลือที่ถูกปฏิเสธ คือมีการตั้งภาคีอยู่ด้วย.
- ลักษณะของการขอความช่วยเหลือที่ถูกยอมรับ คือการขอความช่วยเหลือของบรรดาผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์หลังจากที่พระองค์ทรงอนุมัติและทรงพอพระทัยจากคนกลางที่ช่วยเหลือและผู้ขอให้ช่วยเหลือ.
- กล่าวถึงการขอความช่วยเหลือครั้งใหญ่คือตำแหน่งที่ได้รับการสรรเสริญให้แก่บรรดาผู้ยื่นการสอบสวนให้ได้รับการสอบสวน.
- ลักษณะการกระทำของท่านนบี ﷺ ท่านนั้นจะไม่เริ่มด้วยการขอความช่วยเหลือเลย แต่ทว่าท่านจะกัมกราบก่อน และเมื่อได้รับการอนุมัติแก่ท่านท่านจึงขอ ตรงนี้ชี้ถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและมารยาทที่สมบูรณ์ของท่านนบี ﷺ.
- ใครคือผู้ที่ได้รับความสุขที่สุดจากการขอความช่วยเหลือ ? บรรดาผู้ที่ให้เอกภาพและบริสุทธิ์ใจเพื่ออัลลอฮ์.
- การขอความช่วยเหลือจะไม่เกิดขึ้นแก่บรรดาผู้ที่ตั้งภาคี.
- เป็นการอธิบายถึงชะฟาอะฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์คือผู้ที่โปรดปรานบรรดาผู้ที่มีความบริสุทธิ์ใจ และจะทรงอภัยโทษแก่พวกเขาด้วยสื่อกลางจากคำขอพรของผู้ที่พระองค์อนุมัติแก่เขาให้ขอความช่วยเหลือเพราะการมีเกียรติของเขาและได้รับตำแหน่งที่ได้รับการสรรเสริญ.

บทที่ ๑๘ คำดำรัสที่ว่า : “แท้จริงเจ้าไม่สามารถที่จะชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่เจ้ารักได้”

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

มีรายงานถึงสาเหตุการประทอนอายะฮ์นี้ในคอเฮียะห์อัลบุคอรียะห์และมุสลิม จากอิบนิมุซัยยับบจากบิดาของเขาได้กล่าวว่าความว่า : “ขณะที่สัญญาณแห่งความตายเข้าใกล้อะบูฏอลิบ ท่านนบีได้เข้ามาหาเขา ขณะนั้น อับดุลเลาะฮฺบุตรมุฮัมมัดและอะบูยาฮ์อัลร่วมอยู่ด้วย ดังนั้น นบีก็กล่าวแก่เขาว่า : โอ้ลุงของฉัน ท่านจงกล่าว “ลาอิลลาฮ่าอิลลัลลอฮ์” เป็นประโยคที่ฉันจะนำไปเป็นหลักฐานช่วยท่าน ณ ที่อัลลอฮ์ ทั้งสองคืออับดุลเลาะฮ์ ซึ่งขณะนั้นยังมิได้รับอิสลามและอะบูยาฮ์อัลได้กล่าวแก่อะบูฏอลิบว่า : ท่านจะทิ้งศาสนาของอับดุลมุฏอลิบกระนั้นหรือ ท่านนบีก็กล่าวประโยค (กะลีมะห์ชาฮาอะฮ์) สอนเขาอีก ทั้งสองคืออับดุลเลาะฮ์และอะบูยาฮ์อัลก็กล่าวดังเช่นเคย แต่ปรากฏท้ายสุดของประโยคที่อะบูฏอลิบ กล่าวคือ : เขาอยู่ในศาสนาของอับดุลมุฏอลิบ และไม่ยอมกล่าว “ลาอิลลาฮ่าอิลลัลลอฮ์” ท่านนบี ﷺ กล่าวต่อไปว่า : “แน่นอนฉันจะขอภัยโทษต่ออัลลอฮ์ให้แก่ท่านตราบใดที่ฉันไม่ถูกห้ามในการกระทำเช่นนั้น” แล้วอัลลอฮ์ก็ได้ประทอนอายะฮ์ ﴿لَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ﴾ : (ไม่บังควรแก่นบีและบรรดาผู้ศรัทธาที่จะขอภัยโทษให้แก่พวกตั้งภาคี) และอัลลอฮ์ก็ประทอนอายะฮ์ ในเรื่องของอับฏอลิบว่า : ﴿إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ﴾ : แท้จริงเจ้าไม่สามารถที่จะชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่เจ้ารักได้ แต่อัลลอฮ์ทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์.

ประเภทต่างๆของฮิยาเยฮ์ (ให้ทางนำ)

هُدًى تَوْفِيقٍ : ทางนำให้ประสบความสำเร็จ เป็นอภิสิทธิ์ของอัลลอฮ์องค์เดียว พระองค์ตรัสว่า : แท้จริงเจ้าไม่สามารถที่จะชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่เจ้ารักได้.

هُدًى رُشْدٍ : เป็นการชี้แนะทางนำ ท่านนบี ﷺ มีสิทธิ์ครอบครองได้ พระองค์ตรัสว่า : แท้จริงท่านจะเป็นผู้ชี้ทางสู่หนทางที่ถูกต้อง.

☞ ผู้เขียนได้นำบทนี้มาเพื่ออธิบายว่าแท้จริงไม่มีใครเลยสักคนเดียวที่สามารถชี้แนะผู้อื่นให้ประสบความสำเร็จได้ เพราะมันจะเกิดขึ้นได้ดั่งกับสิ่งที่พระองค์ทรงสั่งใช้เท่านั้น.

☞ ประเด็นปัญหาคือ : ท่านนบีมุฮัมมัดในขณะที่เขาเป็นผู้ปฏิเสธได้อย่างไร ? คำตอบ : ส่วนนี้ตีความหมายได้ว่า

๑. ท่านรอซูลรักที่จะให้มีการชี้ทางนำแก่เขาไม่ได้รักในตัวเขา ความหมายนี้แข็งแรงกว่าความหมายอื่น.

๒. เป็นความรักที่เป็นไปตามธรรมชาติ และมันก็เป็นที่อนุญาตด้วย ๓. ท่านรักเขาก่อนที่จะถูกห้ามรักผู้ปฏิเสธ.

☞ اللَّهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ : ตรงนี้ขอใบ้กระทำการเยี่ยมเยียนผู้ปฏิเสธหากมีความหวังอิสลามในตัวเขา.

❖ كَعْبُ : ท่านรอซูลใช้คำนี้ในการเรียก แสดงถึงความอ่อนโยน และนี่คือความสวยงามในการเรียกร้องเชิญชวน.

❖ เราจะประสานได้อย่างไร ระหว่างหะดีษบทนี้กับทัศนะของบรรดาผู้รู้ว่ามีขุนนะหีให้น่ากล่าวตลกเกินเฉพาะผู้ที่ใกล้เสียชีวิตเท่านั้น โดยไม่ได้ให้บอกว่า จงกล่าว ?

คำตอบคือ : อับดุลลิบนั้นเป็นผู้ปฏิเสธอยู่แล้ว เมื่อมีการกล่าวแก่เขาว่า จงกล่าวปฏิญาณตนและเขาก็ปฏิเสธ เขาก็ยังคงสภาพเป็นผู้ปฏิเสธ ถือว่าไม่มีปัญหาแต่อย่างไรด้วยคำปฏิญาณนั้น ซึ่งตรงข้ามกับคนมุสลิม เพราะคำปฏิญาณอาจจะส่งผลต่อเขา.

❖ حَضْرَتٌ : คือสัญญาของความตายเริ่มเผยออกมาแต่ยังไม่มาถึง ตรงนี้การกลับตัวของเขาจะถูกตอบรับหรือไม่ ?

๑. ทัศนะที่ต้องบอกว่าการกลับตัวไม่ถูกตอบรับ เพราะว่ามีอายะฮ์ที่บอกว่า : การสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว (ที่อัลลอฮฺทรงรับ) นั้นมิใช่สำหรับบรรดาผู้ที่กระทำความชั่วต่างๆ จนกระทั่งเมื่อความตายได้มายังคนหนึ่งคนใดในพวกเขา ซึ่งตรงกับหะดีษอย่างสมบูรณ์

๒. และท่านนบีไม่ได้มั่นใจว่าท่านจะให้ประโยชน์แก่ตัวเขา เพราะท่านนบีกล่าวว่า : เป็นประโยชน์ที่ฉันจะนำไปเป็นหลักฐานช่วยท่าน.

❖ นี่คือนิโอะฮ์ที่เฉพาะเจาะจงสำหรับท่านนบี ﷺ ที่สามารถขอความช่วยเหลือให้แก่ลุงของท่านในขณะที่เขาเป็นผู้ปฏิเสธ.

❖ อัลมุฮัยยับ ﷺ และอับดุลลอฮฺบุตรของอับดุลมุฮัยยับ ﷺ ทั้งสองได้เข้ารับอิสลาม ซึ่งต่างจากอับดุลลิบและอับดุลฮะซัน.

❖ คำว่า مَلَأَ عَلَيْهِ : ญกวางบนตำแหน่งของคำว่า (بِأَيِّ دِينٍ) ด้วยสรรพนามว่า (عَنْ) เขา) ตรงนี้เป็นการรักษาลิทธิของผู้รายงานเพื่อเป็นการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายอายะฮ์ที่ว่า : “แท้จริงเจ้าไม่สามารถที่จะชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่เจ้ารักได้ แต่อัลลอฮฺทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์”.

๒. อธิบายอายะฮ์ (ไม่บังคับแก่คนปี) อายะฮ์นี้ ห้ามไม่ให้เปิดเผยความเสียใจและทุกข์ระทมต่อการตายของพวกเขา. ๓. ประเด็นนี้สำคัญเป็นอย่างมาก คือการอธิบายคำกล่าวที่ว่า จงกล่าว : ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ์ ซึ่งต่างจากผู้ที่อ้างตัวว่ารู้ความหมาย ดังกล่าวนั้นเขาได้ปฏิเสธที่จะกล่าวมัน.

๔. แท้จริงอับดุลฮะซันและผู้ที่อยู่พร้อมกับเขารู้ดีในจุดประสงค์ของท่านนบี หากท่านนบีกล่าวกับใครว่าจงกล่าว : (عَنْ) (عَنْ) ดังนั้นขออัลลอฮฺทรงทำให้เป็นที่น่ารังเกียจ ผู้ซึ่งอับดุลฮะซันรู้ดีกว่าเขาถึงแก่นแท้ของอิสลาม.

๕. ความตั้งใจของท่านนบี ﷺ และความจริงจังของท่านต่อการเข้ารับอิสลามของลุง

๑. เนื่องจากความเป็นญาติใกล้ชิดกับท่านนบี.

๒. ลุงของท่านได้ทำคุณประโยชน์ต่อท่านรอซูล ﷺ และศาสนาอิสลาม จากความดีงามมากมายซึ่งสิ่งนี้เขาควรได้รับการขอบคุณ ถึงแม้เขาจะอยู่บนการปฏิเสธที่ถูกห้อมล้อมอยู่ก็ตาม.

๖. ตอบโต้ผู้ที่อ้างว่าอับดุลมุฏฏอลิบและบรรพบุรุษของเขาได้รับอิสลาม แนวทางของพวกเขาคือการปฏิเสธ.
๗. ท่านรอซูล ﷺ ได้ขอภัยโทษให้แก่เขา แต่ไม่ได้รับการอภัยโทษ อีกทั้งยังถูกห้ามจากเรื่องนี้อีกด้วย เรื่องนั้นอยู่ ณ พระหัตถ์ของอัลลอฮ์.
๘. ความอันตรายของบรรดาสายที่ชั่ว มีผลต่อผู้ที่คบเป็นมิตร.
๙. อันตรายของการเห็ดทุนต่อบรรดาบรรพบุรุษและผู้อาวุโส หากสิ่งนั้นเป็นเรื่องที่ผิด.
๑๐. การสร้างความคลุมเครือของผู้ทำลายต่อเรื่องดังกล่าว ด้วยการยกหลักฐานของบิฏนะฮ์ลในเรื่อนั้น.
๑๑. ตัวชี้วัดของการงานอยู่ที่ช่วงวาระสุดท้ายของชีวิต เพราะถ้าเขากล่าวว่าเขาจะได้รับประโยชน์จากมัน.
๑๒. การพิจารณาถึงความใหญ่หลวงของข้อคลุมเครือนี้ ในหัวใจของบรรดาผู้หลงผิด เพราะในเรื่องราวนี้ พวกเขามีได้โต้แย้งนอกจากด้วยข้อคลุมเครือนั้น ทั้งๆที่ท่านรอซูลพยายามอย่างจริงจังและกล่าวอ้างหลายๆ ครั้ง ดังนั้นด้วยความใหญ่หลวงและความชัดเจนของข้อคลุมเครือนี้ ณ พวกเขา พวกเขาจึงจำกัอยู่กับข้อคลุมเครือนี้เท่านั้น นั่นคือ ข้อความเครือว่าด้วยการเห็ดทุนบรรพบุรุษและเหล่าผู้อาวุโส.

แบบทดสอบส่วนที่ ๓ : (มี ๔ บท)

คำถามที่ ๑ : จงบอกเรื่องทั้งหมดในส่วนนี้และบอกสาเหตุที่ผู้ประพันธ์หนังสือกำหนดเรื่องเอาไว้

สาเหตุที่ผู้ประพันธ์นำเสนอบทนี้	หัวข้อบท	ลำดับ
.....	๑
.....	๒
.....	๓
.....	๔

คำถามที่ ๒ : จงบอก ข้อตัดสินการกระทำต่างๆต่อไปนี้

อนุญาต (๑) ไม่อนุญาต (๒) การตั้งภาคีใหญ่ (๓) ชอบให้กระทำ/ชุนนะห์ (๔)

..... การที่เอาเกียรติยศตำแหน่งบี ﷺ เป็น สื่อกลาง	การขอความช่วยเหลือจากผู้ตาย
..... การสอนให้ผู้ใกล้ชิดยกกล่าวชะฮาดัตตาม	การเยี่ยมผู้ป่วยที่ตั้งภาคี
..... การสาปแช่งผู้ปฏิเสธศรัทธาโดยเหมา รวม	การสาปแช่งโดยเจาะจงตัวบุคคล

คำถามที่สาม : จงเติมเครื่องหมาย ในช่องสี่เหลี่ยมที่เหมาะสม หรือเติมประโยคให้สมบูรณ์

๑. ส่วนที่ ๓ ในกิตาบูตเตฮาฮีดคือ : อธิบายอัตเตฮาฮีด. การเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮ์เป็นโมฆะ.
๒. ส่วนที่ ๓ ประกอบไปด้วยเรื่องรวมทั้งหมด : ๕ เรื่อง. ๔ เรื่อง. ๖ เรื่อง.
๓. คำถามในอายะฮ์ที่ว่า : ﴿لَا يُشْرِكُ﴾ เพื่อห้ามและเตือนสำหรับ : ถูก. ผิด.
๔. อัลลอฮ์ได้ชี้แจงถึงการไม่มีความสามารถและเป็นโมฆะของการสักการะเจวิดในอายะฮ์ที่ว่า : ﴿لَا يُشْرِكُ﴾ : ๔ รูปแบบ. ๓ รูปแบบ.
๕. อายะฮ์นี้ ﴿وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ﴾ เป็นประเภทของดูอาอะไร : การเคารพสักการะอิบาดะฮ์. การขอทั่วไป. รวมทั้งหมด.
๖. เราอย่าได้ขอให้ใครออกห่างจากความเมตตาของอัลลอฮ์ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นผู้ที่ฝ่าฝืนเว้นแต่บรรดาหัวใจที่ปฏิเสธ : ถูก. ผิด.
๗. คำกล่าวของผู้เขียนที่ว่า แท้จริงบรรดาผู้ที่ถูกขอดูอาให้ถูกสาปแช่งนั้นเป็นกาฟิร หมายถึงการบอกถึงการปฏิเสธของพวกเขา : ถูก. ผิด.
๘. คำกล่าวผู้เขียน سَيِّدُ الْمُرْسَلِينَ فَنُؤُفُ : หมายถึง : อนุญาตให้กุนุต. ไม่มีผู้ใดในประชาชาตินี้ที่จะใกล้ชิดกับอัลลอฮ์มากกว่าท่านรอซูลและบรรดาขออาบะฮ์ แต่ขณะเดียวกันพวกเขายังพึ่งพาอัลลอฮ์.
๙. เราจะขอดูอาให้ผู้ปฏิเสธศรัทธาอย่างไร.....?
๑๐. อายะฮ์นี้ ﴿عَزَّ﴾ หมายถึงจัดความกลัว : โดยทันที. อย่างต่อเนื่องจากหัวใจพวกเขา.
๑๑. هُوَ كَوْنُهُ بِكُلِّ مَاءٍ حَيٍّ เขาได้โกหกพร้อมกับมันถึง ๑๐๐ ครั้ง คำกล่าวนี้อยู่ในรูปแบบ : พูดในเชิงบ่งบอกถึงความมาก / เกินเลย. เป็นการกำหนดเจาะจงจำนวนจริง.
๑๒. ﴿وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَاوَاتِ﴾ อายะฮ์นี้ถูกรวมไว้ซึ่งเงื่อนไขการขอชะฟาอะฮ์ทั้งสาม : ถูก. ผิด.
๑๓. ทุกๆการขอชะฟาอะฮ์ที่มีการตั้งภาคีคือชะฟาอะฮ์ : ถูกห้าม. เป็นซิริก. ทั้งหมดที่กล่าวมา.
๑๔. อัจชะฟาอะฮ์ที่ไม่ประสงค์ขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ในสิ่งใดแล้ว จากสิ่งที่ถูกช่วยเหลือแล้ว สิ่งนั้นเป็นไปไม่ได้ : ถูก. ผิด. และมันยังหมายถึง : การให้เกียรติแก่ผู้ให้ความช่วยเหลือ. คนที่ถูกช่วยเหลือได้รับประโยชน์. ที่กล่าวมาทั้งหมด.
๑๕. อายะฮ์ที่ถูกกล่าวถึงว่า : เป็น การตัดท่อน้ำเลี้ยงของต้นตอแห่งซิริกออกจากหัวใจ.....
๑๖. อัลฮิidayะฮ์อัลมุขะบะตะห์คือ.....และมันฟิยะห์คือ.....
๑๗. ความหมายอายะฮ์ “แท้จริงเจ้าไม่สามารถที่จะชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่เจ้ารักได้” คือ : คนที่ท่านรัก : รักเนื่องจากอยากให้ได้รับทางนำ หรือเป็นความรักโดยธรรมชาติ. ก่อนจะถูกห้ามรักผู้ปฏิเสธศรัทธา. ทั้งหมดที่กล่าวมา.

๑๘. “ขณะที่สัญญาณแห่งความตายเข้าใกล้อะบูฏอลิบ” หมายถึง.....,หรือ
๑๙. ศาสนาของอับดุลมุฏอลิบคือ : ตั้งภาคีและสักการะเทวรูป. คริสเตียน. มะณูซีคือผู้บูชาไฟ.
๒๐. “ฉันจะนำไปเป็นหลักฐานช่วยท่าน” คือ : จะกล่าวเพื่อเป็นหลักฐานแก่ท่าน ณ ที่อัลลอฮฺ. จะเรียกร้องและตอบโต้ให้ท่าน ณ ที่อัลลอฮฺ.
๒๑. มีขุนนะหฺ ให้กล่าวนำผู้ใกล้ตายด้วยคำว่า **أَبَا بَرٍّ** ด้วยคำพูดของเราแก่ผู้ใกล้ตายว่า : **بَرٍّ** และหลักฐานเป็นการกระทำของท่านรอซูลต่อลุงของท่าน : ถูก. ผิด.,และเราจะสามารถรวมได้อย่างไรระหว่างสิ่งนั้นกับคำพูดของบรรดานักวิชาการ : มีขุนนะหฺให้กล่าวนำแก่คนใกล้ตายว่า **أَبَا بَرٍّ** โดยไม่ต้องพูดว่า : **بَرٍّ** .
๒๒. ทำไมผู้รายงานถึงกล่าวว่า : “เขาอยู่ในศาสนาของอับดุลมุฏอลิบ” แต่ไม่พูดว่าตัวฉันเพราะ.....?
๒๓. ความพยายามของท่านปี **ﷺ** ต่อการรับอิสลามของลุงของท่านคืออับฏอลิบเนื่องด้วยสาเหตุอะไร : เป็นเครือญาติใกล้ชิด. เพราะได้ทำประโยชน์ต่ออิสลามจากความดีมากมาย ทั้งหมดที่กล่าวมา.
๒๔. การยกย่องเทิดทูนบรรพบุรุษและบรรดาผู้อาวุโสถือเป็นสิ่งที่น่าตำหนิ : ในทุกๆกรณี. หากยกย่องในเรื่องที่ผิด.

ส่วนที่ ๔ : เรื่องสาเหตุการปฏิเสธศรัทธาของมนุษย์ (มี ๔ บท)

☛ นำเรื่องนี้มาเพื่อที่จะชี้แจงสาเหตุต่างๆของการปฏิเสธ เพื่อที่จะให้เราออกห่างจากมันและเป็นการตอบคำถามที่ว่า ทำไมการปฏิเสธจึงเกิดขึ้นบางประชาชาติ ? คำตอบจะอยู่ในสามบท และบทที่สี่จะมาในเรื่องของท่านรอซูล ﷺ ได้ปิดทุกๆประตูที่จะนำไปสู่การตั้งภาคี.

บทที่ ๑๙ : เรื่องสาเหตุการปฏิเสธศรัทธาของมนุษย์ และการละทิ้งศาสนาของพวกเขา คือการกระทำเลยเถิดในตัวของพวกเขา.

☛ และนี่คือสาเหตุใหญ่ที่สุดและอันตรายที่สุดและการตั้งภาคีที่เกิดขึ้น ก็เนื่องด้วยสาเหตุเกี่ยวกับความคลุมเครือที่เกิดขึ้นในการเลยเถิดในตัวของพวกเขา.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

๑. อัลลอฮ์ตรัสว่า : ﴿ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلِبُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ الْبَغْيَ ﴾ “โอ้ชาวคัมภีร์ทั้งหลาย จงอย่าปฏิบัติให้เกินขอบเขต ในศาสนาของพวกเขา และจงอย่ากล่าวเกี่ยวกับอัลลอฮ์ นอกจากสิ่งที่เป็นความจริงเท่านั้น”.

๒. ในหนังสือศอเอียะห์จากอิบนุอบบาส رضي الله عنه จากคำพูดของอัลลอฮ์ตะอาลา ที่ว่า : “และพวกเขาได้กล่าวว่า พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้งพระเจ้าทั้งหลายของพวกท่านเป็นอันขาด พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้งวัด และสุวาว และยะซุซ และยะฮู๊ก และนัซรุ เป็นอันขาด” กล่าวไว้ว่า : “นี่คือบรรดาชื่อของคนดีๆจากประชาชาติของนบีฮุส และเมื่อพวกเขาเสียชีวิต ชัยฎอนก็ได้ครอบงำกลุ่มชนของพวกเขา ให้สร้างขึ้นในวงสนทนาของพวกเขาซึ่งปรากฏว่า วงสนทนาของพวกเขาไม่มี สิ่งถูกสร้างอยู่ด้วย, และได้เรียกสิ่งที่ถูกสร้างนั้นด้วยชื่อของคนดีๆเหล่านั้น แต่ยังไม่ได้สักการะต่อมันจนกระทั่งผู้คนที่สร้างได้เสียชีวิตลง ความรู้ถูกลืมเลือน และมันก็ถูกสักการะในที่สุด” และอิบนุก็อยยิมได้กล่าวว่า : “คนหนึ่งจากชนรุ่นก่อนได้กล่าวว่า : เมื่อมีการเสียชีวิตเกิดขึ้น พวกเขาจะยึดเป็นสถานที่ทางศาสนาบนหลุมฝังศพของพวกเขา และหลังจากนั้นจะสร้างภาพและรูปปั้นขึ้นมา พอผ่านช่วงเวลาที่ยาวนานพวกเขาก็ทำการเคารพสักการะ”.

☛ ﴿ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ ﴾ : พวกเขาคือกลุ่มชนชาวยิวที่ได้รับคัมภีร์อัตเตารอต และคริสเตียนที่ได้รับคัมภีร์อินญีล.

☛ ﴿ لَا تَغْلِبُوا فِي دِينِكُمْ ﴾ : คืออย่าได้ทำเกินขอบเขตจะในเรื่องการยกย่องหรือตำหนิก็ตาม เช่นพวกคริสเตียนได้เลยเถิดตอนปีศาจ رضي الله عنه ในด้านการยกย่องเชิดชู โดยที่พวกเขาเรียกนปีศาจ رضي الله عنه ว่า : บุตรของอัลลอฮ์ และองค์ที่สามจากสามองค์ ส่วนชาวยิวจะเลยเถิดในเรื่องการตำหนิผู้อื่น.

☛ ﴿ لَا تَقُولُوا ﴾ : เสียชีวิต ตายจาก.

☛ ﴿ عَلَى اللَّهِ الْبَغْيَ ﴾ : ชัยฎอนกระชกกระชาบพวกเขา.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

● **أَنْ أَنْصُبُوا** : ทุกๆสิ่งที่ถูกสร้างมาจากไม้และหิน และดังกล่าวนั้นได้กล่าวกับพวกเขาว่า : เมื่อพวกท่านมองไปยังมันพวกท่านจะมีความกระตือรือร้นในการทำอิบาดะฮ์ แต่ว่ามันสวนทางกับบทบัญญัติ การตั้งเจตนาที่บริสุทธิ์เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ แต่จะต้องให้การปฏิบัติสอดคล้องกับบทบัญญัติด้วย ดังนั้นการตั้งใจถูกต้องแต่การกระทำนั้นผิด

● **حَتَّىٰ إِذَا هَلَكَ أَوْلَايَكَ** : ซึ่งพวกเขาเหล่านั้นได้นำรูปเจี๊วดทำเป็นแท่น และหล่อเป็นรูปปั้นต่างๆ.

● กลุ่มชนก่อนหน้าบิฮูฮฺ ได้กระทำ ๓ อย่างคือ :

๑. **صُورُوا** : การปั้นแต่งของพวกเขา ในเรื่องนี้ชี้ถึงความอันตรายของการวาดเขียนและปั้นแต่งรูป.

๒. **كَفَرُوا** : ทำสถานที่ทางศาสนาบงหลุมฝังศพ.

๓. **طَالَ عَلَيْهِمُ الْآمَدُ** : เมื่อห่างไกลจากสมัยของบรรดานบี ความรู้ก็ได้เลือนหาย การทำซิริกใหญ่จึงเริ่มขึ้นและได้ทำการสักการะสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ ดังนั้นพื้นฐานเดิมควรรักษาความรู้และการปฏิบัติเพื่อที่จะไม่ให้เกิดเรื่องเหล่านั้น.

ความเสียหายของการเลเย็ด

● เป็นการให้ตำแหน่งต่อผู้ที่ถูกยกย่องเกินสถานะของเขา หากเป็นการยกย่อง และจับจ้องให้ลดเกียรติหากเป็นการตำหนิ.

● เพราะมันจะนำไปสู่การสักการะต่อผู้ที่ถูกเลเย็ด.

● มันจะเป็นการกีดขวางการให้ความยิ่งใหญ่ต่ออัลลอฮฺ เพราะว่าจิตใจบางทีจะมัวยุ่งอยู่กับสิ่งที่เป็นเท็จหรือสิ่งที่เป็นสังฆธรรม.

● ผู้ที่ถูกเลเย็ดหากเขายังมีชีวิตอยู่ มันจะทำให้เขาหยิ่งผยองในตัวเอง และสิ่งนั้นจะสร้างความเสียหายแก่ผู้ที่ถูกเลเย็ดหากเป็นการยกย่องเียนยอ และจะนำมาซึ่งความเป็นศัตรูหากเป็นการตำหนิ.

ประเภทของมนุษย์ในจุดยืนของพวกเขาต่อบรรดาคนดีๆ

ประเภทของทางสายกลาง : คือไม่เลเย็ดและไม่หย่อนยาน พวกเขาคือ ชาวอะห์ลุสซุนนะห์.

ประเภทของการตำหนิ
อย่างเลเย็ด : เช่นชาวยิว
ตำหนิท่านนบีอิซา **ﷺ**.

ประเภทของการยกย่อง
เียนยออย่างเลเย็ด : เช่น
คริสเตียนที่มีต่อท่านนบีอิซา
ﷺ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓ ถึง ๕

๓. รายงานจากอุมัร رضي الله عنه แท้จริงท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า : “อย่าได้เลยเกิดต่อฉัน เหมือนที่นะศอรอเลยเกิดต่อบุตรของมรยัม (นบีอีซา عليه السلام) แท้จริงฉันก็คือบ่าวคนหนึ่ง พวกท่านจงกล่าวว่า : (มุฮัมหมัด) เป็นบ่าวของอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์” บันทึกโดยอัลบุคอรีย์และมุสลิม.
๔. จากอิบนุอับบาส رضي الله عنه กล่าวว่า : ท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า : “จงระวังการเลยเกิด เพราะกลุ่มชนก่อนหน้าพวกท่านได้หายนะเพราะการเลยเกิด”.
๕. จากท่านอิบนุหมักศูด رضي الله عنه แท้จริงท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า : “พวกที่คลั่งไคล้ได้พินาศแล้ว กล่าวแบบนี้สามครั้ง” รายงานโดยมุสลิม.

- ❖ **لَا تَنْظُرُونِي** : อัลอิฎรูดคือการเลยเกิดในการยกย่องเยินยอ เหมือนที่พวกคริสเตียนเลยเกิดและอื่นๆ จากนี้.
- ❖ **دُعَاؤُ اللَّهِ وَرَسُولِهِ** : ทั้งสองนี้คือคุณลักษณะที่สัจจริงและมีเกียรติยิ่งต่อท่านรอซูล ﷺ.
- ❖ **الْإِخْلَافُ** : คือ การทำเกินขอบเขตในการสรรเสริญ สักการะ และปฏิบัติ.
- ❖ ความเลยเกิดทำให้พวกเขาพินาศในเรื่องใด ? : ๑. ในเรื่องศาสนา. ๒. ในเรื่องของร่างกาย.
- ❖ การเลยเกิดมีหลายประเภทด้วยกัน : ทั้งการเลยเกิดในด้านหลักความเชื่อ ด้านการสักการะ ด้านสังคม ด้านธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ศาสนาของอัลลอฮ์จะอยู่สายกลางระหว่างผู้เลยเกิดกับผู้หย่อนยาน.
- ❖ **الْمُتَّبِعُونَ** : คือ ผู้ที่คลั่งไคล้และดำดิ่งและคล่องแคล่วในคำพูดและการกระทำที่ถือว่าตนเองมีความสามารถมาก และผู้ที่คลั่งไคล้ในเรื่องศาสนากลายกับการเลยเกิด และเป็นหนึ่งในสาเหตุที่จะทำให้เกิดความพินาศ.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. ใครที่เข้าใจบทนี้และอีกสองบทหลังจากนี้จะแจ่มแจ้งสำหรับเขาถึงความแปลกหน้าของอิสลาม และเห็นถึงความสามารถของอัลลอฮ์และการพลิกผันของหัวใจที่นำประหลาดใจ.
๒. รู้ถึงการตั้งภาคี (ชิริก) แรกที่เกิดขึ้นบนหน้าแผ่นดินซึ่งมันเกิดโดยการสร้างความคลุมเครือต่อบรรดาคคนตีๆ.
๓. รู้ถึงสิ่งแรกที่เข้ามาแปรเปลี่ยนศาสนาของบรรดานบี ก็คือการตั้งภาคี และสิ่งใดที่เป็นสาเหตุดังกล่าว ? คือการเลยเกิดต่อบรรดาคคนตีๆ พร้อมกันนั้นก็รู้ว่าอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้แต่งตั้งพวกเขา.
๔. การยอมรับในสิ่งที่เป็นอุตริกรรมทั้งที่ทบัญญัติและธรรมชาติอันบริสุทธิ์ของมนุษย์ได้ปฏิเสธมัน
๕. แท้จริงสาเหตุทั้งหมดดังกล่าวนี้คือ การนำความจริงมาพบกับความเท็จ ดังนั้นเริ่มแรกคือการรักต่อบรรดาคคนตีๆ และถัดมาคือการกระทำของคนที่เป็นผู้รู้และในเรื่องราวศาสนา ซึ่งมีความประสงค์จะให้เกิดสิ่งตีๆและแล้วครุ่นหลังพวกเขาก็คิดว่าพวกเขาต้องการแบบนี้เลยทำการเปลี่ยนมัน ใครก็ตามที่ประสงค์ต้องการทำให้ศาสนาแข็งแรงด้วยการอุตริกรรม แท้ที่จริงแล้วโทษของมันมากกว่าผลดีแน่นอน.

๖. อธิบายอายุอะไรที่อยู่ในซูเราะฮฺนูฮ พวกเขาส่งเสียกันในเรื่องที่เป็นเท็จ.
๗. ธรรมชาติของมนุษย์ในเรื่องสัญชาตญาณความจริงมันจะค่อยๆลดไปจากหัวใจของเขาและความเท็จจะเพิ่มขึ้น เว้นแต่ผู้ที่ได้รับความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ.
๘. จะเห็นได้ว่าด้วยการรายงานจากบรรดาชนรุ่นก่อนว่าอุตริกรรมในเรื่องศาสนาคือสาเหตุของการปฏิเสธศรัทธา แต่ก็ยังมีอีกหลายๆสาเหตุนอกจากนี้.
๙. ชัยฏอนรู้ว่าการทำสิ่งอุตริกรรมส่งผลเสียอย่างแน่นอน ถึงแม้ผู้กระทำจะมีความตั้งใจที่ดีก็ตาม.
๑๐. รู้ถึงกฎเกณฑ์โดยรวม คือการห้ามไม่ให้มีการเลยเถิดและรับรู้ถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้น.
๑๑. ความอันตรายของการชุมนุมรวมตัวบริเวณหลุมศพเพื่อที่จะปฏิบัติคุณงามความดี เพราะมันจะนำไปสู่การสักการะ.
๑๒. ได้รู้ถึงการห้ามการปั้นรูปปั้นและเหตุผลที่ต้องขจัดทำลายมันทิ้ง เพื่อป้องกันจากสิ่งที่มีมาก่อนที่มันจะเกิดขึ้น.
๑๓. เรื่องราวนี้มีความสำคัญมากและมีความจำเป็นอย่างยิ่งแต่พร้อมกันนั้นมันก็จะถูกละเลยเพิกเฉย.
๑๔. มันคือความประหลาดใจอย่างมากกับการอ่านของพวกเขาในหนังสือตีฟซีร์และหะดีษ และพวกเขาู้ถึงความหมายของประโยค แต่แล้วอัลลอฮฺทรงปิดกั้นระหว่างตัวกับหัวใจของพวกเขา จนกระทั่งพวกเขาเชื่อว่าการกระทำของกลุ่มชนนุฮ คือการอิบาดะฮ์ที่ประเสริฐที่สุด และเชื่อว่าสิ่งที่อัลลอฮฺและรอซูลห้ามจากมันคือการปฏิเสธที่อนุญาตให้ฆ่าและยึดทรัพย์สินได้.
๑๕. เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาไม่ได้ต้องการอะไรเลยนอกจากชะฟาอะฮ์ และพร้อมกันนั้นพวกเขาก็ได้ตั้งภาคีด้วย.
๑๖. พวกเขาคิดว่าบรรดาผู้รู้ที่พวกเขาปั้นรูปปั้นขึ้นมาต้องการแบบนั้น และรูปปั้นเหล่านั้นจะช่วยเหลือพวกเขาได้ มันคือความคิดความเข้าใจที่ผิด.
๑๗. เป็นการอธิบายที่สำคัญในคำกล่าวของท่านรอซูลที่ว่า : พวกท่านทั้งหลายอย่าได้ยกย่องฉันจนเกินขอบเขตดังเช่นพวกนะซอรอได้ยกย่องบุตรของมรยัม เป็นการแจ้งข่าวที่ชัดเจน ดังนั้นจึงห้ามไม่ให้เลยเถิดในการยกย่องชมเชย และแน่นอนมันจะเกิดขึ้นในบางประชาชาตินี้ และมันจะรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ.
๑๘. การตักเตือนของท่านนบีแก่เราคือ พวกที่คลั่งไคล้มันได้พินาศแล้ว เพื่อเป็นการเตือนจากการเลยเถิด.
๑๙. และเป็นที่ชัดเจนว่าแรกๆยังไม่มีใครสักการะ จนกระทั่งความรู้ความเข้าใจได้หมดไป และได้อธิบายให้รู้ถึงความสำคัญของความรู้และอันตรายของการหายไปของความรู้.
๒๐. แท้จริงการหายไปของความรู้คือการจากไปของบรรดาผู้รู้ และนี่คือสาเหตุหลัก และเช่นเดียวกับการ

บทที่ ๒๐ : เรื่องมีหลักฐานระบุโทษหนักสำหรับผู้ที่เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ บริเวณสุสานของคนดี แล้วหากเขาได้ไปทำการเคารพอิบาดะฮ์ต่อสุสานนั้น โทษจะเป็นอย่างไร ?

ผู้ประพันธ์ได้ยกเรื่องนี้ก็เพื่อชี้แจงถึงความแปลกหน้าของศาสนาและการละทิ้งของผู้คนในเรื่องของการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ และห้ามการเคารพอิบาดะฮ์บริเวณหลุมศพของคนดี เพื่อที่จะได้ไม่เป็นสื่อที่จะนำไปสู่การตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

ในข้อเฮียะหฺอัลบุดอริยฺ มีรายงานจากท่านอาอิชะฮฺว่า ﷺ : ท่านอุมมุซลามะฮฺ ได้เล่าให้ท่านรอซูล ﷺ ฟังว่า มีโบสถ์หลังหนึ่งที่ฉันเห็นมันในเมืองอะบะซะฮฺ (อะบิซิเนีย) และข้างในโบสถ์มีรูปปั้นมากมาย ท่านรอซูลจึงกล่าวว่า : “พวกเขาเหล่านั้นเมื่อมีคนดีเสียชีวิตในหมู่พวกเขา หรือทาสที่เป็นคนดีตายไป พวกเขาจะสร้างโบสถ์และปั้นรูปบนหลุมฝังศพของเขา พวกเขาเหล่านั้นถือเป็นคนที่ชั่วช้าที่สุด ณ ที่อัลลอฮฺ” ดังนั้นพวกเขาได้รวมไว้ซึ่งสองพิตนะฮ์ : คือพิตนะฮ์ในเรื่องของหลุมศพ และพิตนะฮ์ในเรื่องของการทำรูป

- ❁ พวกเขาได้รวมไว้ซึ่งสองพิตนะฮ์ : ตรงนี้เป็นคำพูดของ อิบุนุตัยมียะฮ์ และที่ถูกเรียกว่าพิตนะฮ์เพราะมันคือสาเหตุที่ขัดขวางมนุษย์จากศาสนาอันบริสุทธิ์.
- ❁ พื้นฐานเดิมของหลุมศพจะต้องอยู่ข้างนอกของอาคารสิ่งปลูกสร้างเพื่อที่จะไม่ให้เกิดแนวทางที่จะนำไปสู่การตั้งภาคี.
- ❁ หลุมศพจะเกิดพิตนะฮ์มากกว่าการปั้นรูปปั้นด้วยเหตุผลดังนี้ :
 ๑. เพราะหลุมศพมีทุก ๆ พื้นที่ไม่เหมือนรูปปั้นมีเฉพาะบางพื้นที่.
 ๒. ณ บริเวณหลุมศพจะมีสิ่งที่ไม่มีในบริเวณอื่น ๆ เช่น : ความวังเวงหวาดกลัว.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

บันทึกอยู่ในข้อเฮียะหฺอัลบุดอริยฺและมุสลิมรายงานจากท่านหญิงอาอิชะฮฺว่า : ขณะที่ความตายใกล้เข้ามายังท่านรอซูล ﷺ ท่านได้เอาเสื้อตัวหนึ่งของท่านปิดหน้า และเมื่อมีผู้มาเยี่ยมท่านก็ได้เปิดเสื้อนั้นออก และได้กล่าวในสภาพที่ท่านกำลังป่วยอยู่ว่า : “ขอให้อัลลอฮฺทรงสาปแช่งบรรดาพวกยิว (ญะฮูด) และพวกคริสต (นะซอรอ) ที่พวกเขาเอาหลุมศพของบรรดานบีเป็นมัสยิด” ท่านได้เตือนให้ระวังสิ่ง ที่พวกเขากระทำ ถ้าไม่เช่นนั้นหลุมศพของท่านเองก็ต้องถูกทำให้เด่นขึ้นอย่างแน่นอนเพราะท่านเกรงว่าต่อไปจะถูกยึดเอาหลุมศพของท่านเองเป็นมัสยิด. รายงานโดยอัลบุดอริยฺและมุสลิม.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

และมีรายงานของอิหม่ามมุสลิม จากท่านญุดบ บิน อับดิลลาฮฺ กล่าวว่า : ฉันได้ยืมท่านรอซูล ﷺ กล่าวก่อนท่านเสียชีวิตทำคินว่า : “ฉันขอแสดงความบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮฺ ในการที่จะมีผู้ใกล้ชิดที่สุดสัก คนหนึ่งคนใดสำหรับฉันอีกจากประชาชาติของฉัน ซึ่งแท้จริงแล้ว อัลลอฮฺได้ทรงถือว่าฉันเป็นผู้ใกล้ชิด ที่สุดคนหนึ่งของพระองค์ เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้เอาอิบรอฮีมเป็นผู้ที่ใกล้ชิด หากแม้ว่าฉันจะเอาใครสักคนหนึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดอีกจากประชาชาติของฉันแน่นอน ฉันจะเอาท่าน อูบัยกรฺ เป็นผู้ใกล้ชิดคนหนึ่ง ของฉัน จงทราบเถิดว่าผู้ที่มาก่อนหน้าพวกท่านนั้นเคยยึดเอาหลุมศพของบรรดานบีของพวกเขา และคน ดีของพวกเขาเป็นมัสยิด พวกท่านจงรู้ไว้ด้วยว่าอย่าได้ยึดเอาหลุมศพเป็นมัสยิด แท้จริงฉันขอห้ามพวก ท่านในเรื่องดังกล่าว”.

ดังนั้นท่านนบีได้ห้ามการทำอิบาดะฮฺตรงที่หลุมศพก่อนที่ท่านจะเสียชีวิตและได้สาปแช่งผู้ที่ทำเช่นนั้น หรือทำการละหมาดตรงหลุมศพก็ถือว่าเป็นการกระทำเช่นเดียวกันแม้ว่าจะไม่ได้สร้างอาคารมัสยิดไว้ก็ ตาม นั่นคือความหมายคำพูดของท่านหญิงอาอิชะฮฺที่ว่า : “ถูกเกรงว่าจะมีการยึดเป็นมัสยิดตรงนั้น” เพราะบรรดาสาวกมิได้ทำการปลูกสร้างมัสยิดบริเวณรอบๆหลุมศพของท่าน.

และทุกๆสถานที่ ที่มีการละหมาดแน่นอนจะถูกยึดเป็นมัสยิด,อีกทั้งทุก ๆ สถานที่ที่มีการละหมาดตรงนั้น จะเรียกว่ามัสยิดดังเช่นที่ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวไว้ว่า : “ผืนแผ่นดินนี้ถูกทำให้เป็นที่ละหมาดและมีความ สะอาดสำหรับฉัน”.

● **لَمَّا نَزَلَ بِرَسُولِ اللَّهِ** : ในขณะที่มะลิกุลเมาตจะมารับวิญญาณท่านรอซูล ﷺ. ● **خَمِيْصَةً** : เสื้อหรือ ผ้าที่มีลายทาง. ● **عَنْ اللَّهِ** : ขับออกไปให้ออกห่างไป คือคำบอกของอัลลอฮฺและถือได้ว่าท่านรอซูลได้ ขอให้อัลลอฮฺทำให้พวกเขาออกห่างจากความเมตตา.

● **وَأَخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ** : บางทีก็เป็นการก้มกราบหรือสร้างมัสยิดบนหลุมศพ.

● **لِزَيْنِ بْنِ قَبْرِ** : คือการเผยและเอาศพของเขาออกมาจากบ้านของท่านและไปฝังในสุสานบะเกียะฮ์เป็นต้น.

ทำไมท่านรอซูล ﷺ จึงถูกฝังในห้องของท่านและไม่มีใครได้เห็นห้องของท่านอีกทั้งดินหลุมฝังศพ ?

● จากคำกล่าวของท่านนบี ﷺ : “ไม่มีนบีท่านใดถูกเก็บชีวิต นอกเสียจากจะถูกฝังตรงที่ถูกรับ วิญญาณ”.

● **كَانَ حَشِيًّا** : เมื่อใส่สระพัตสะฮ์ ท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่าคุณูร์ของท่านจะถูกทำเป็นที่บูชา.

● **كَانَ حَشِيًّا** : เมื่อใส่สระดอมมะฮ์ บรรดาสาวกของท่านกล่าวว่าหลุมศพของท่านนบีจะถูกยึดเอาเป็นที่ บูชา ซึ่งเป็นความพยายามที่จะปกป้องความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ (เตาฮีด) .

เราจะชี้แจงผู้ที่กล่าวหาว่าคุณูร์ของท่านรอซูลอยู่ในมัสยิดว่าอย่างไร ?

๑. **ชี้แจงแบบบรรทัด** : นั่นคือการสร้างวาทกรรมที่สร้างความคลุมเครือ จำเป็นที่เราต้องยึดเอาข้อความ ชัดเจนจากกรอ่านและหะดีษ แต่ท่านก็คือหนึ่งในบรรดาผู้ที่ตามหลักฐานที่คลุมเครือและทิ้งหลักฐานที่ ชัดเจน ดังนั้นเราจะไม่รับฟังพวกท่านเป็นอันขาด.

๒. ขี้แฉงแบบละเอียด : ๒.๑ มัสยิดไม่ได้ถูกสร้างบนหลุมศพ แต่มัสยิดนั้นถูกสร้างตั้งแต่สมัยท่านรอซูล ﷺ. ๒.๒ ท่านนบี ﷺ ไม่ได้ถูกฝังในมัสยิดแต่ถูกฝังในบ้านของท่านและบ้านของท่านก็อยู่นอกมัสยิด. ๒.๓ การทำให้ห้องของท่านเข้าไปอยู่ในมัสยิดไม่ใช่เป็นการเห็นพ้องของสาวกท่านนบี ﷺ แต่เกิดขึ้นหลังจากการจากไปของพวกเขา ซึ่งบางคนที่เหลือได้ทำการคัดค้านแล้ว รวมทั้งท่านชะอิดบินมุฮัยยิบ ก็เคยคัดค้าน (ไม่ให้รวมห้องของท่านนบีเข้าไปอยู่ในมัสยิด). ๒.๔ หลุมศพไม่ได้อยู่ในมัสยิดแต่อยู่ในห้องที่แยกเป็นเอกเทศและมัสยิดไม่ได้ถูกสร้างอยู่บนหลุมศพ แต่หลุมศพถูกห้อมล้อมด้วยกำแพงสามด้าน และกำแพงด้านหนึ่งถูกทำให้อยู่ในมุมให้หันออกจากทางทิศกิบลัตเพื่อไม่ให้ผู้ละหมาดหันไปด้านที่มีหลุมศพ. ๒.๕ มัสยิดนบีนั้นมีความพิเศษในการละหมาดและมีการหลังไหลของผู้คนมาที่นั่นและอื่นๆอีกมากมาย.

ข้อควรระวัง : ความเป็นมิตรผู้ใกล้ชิดถือได้ว่าสูงส่งที่สุดในชนิดของความรัก และอัลลอฮ์ไม่ได้ทรงยืนยันผู้ใดเลยเท่าที่เราทราบนอกจากสองคนเท่านั้น นั่นคือนบีอิบรอฮีม عليه السلام และนบีมุฮัมหมัด ﷺ และเราจะได้ยินคนไม่รู้พูดกันว่า : แท้จริงอิบรอฮีม عليه السلام คือมิตรผู้ใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์และมุฮัมหมัด ﷺ คือที่รักของอัลลอฮ์ นั่นคือการลดสถานะของท่านนบีเพราะพวกเขาให้สถานะท่านนบีมุฮัมหมัด ﷺ ต่ำกว่าสถานะของนบีอิบรอฮีม عليه السلام โดยพวกเขาไม่ได้แยกแยะระหว่างสถานะของท่านนบีมุฮัมหมัด ﷺ กับสถานะของคนทั่วไปว่ามีความแตกต่างกัน เพราะบรรดาคนดี ๆ ก็เป็นที่รักของอัลลอฮ์เช่นเดียวกันดังนั้นใครก็ตามที่ให้สถานะท่านนบีมุฮัมหมัด ﷺ แค่นั้นที่รักถือว่าผิดพลาด.

ตัวบทหลักฐานที่ ๔

และมีบันทึกของอิหม่ามอะหมัด ด้วยสายรายงานที่ดี จากท่านอิบนิมัสอูด رضي الله عنه เป็นหะดีษมรฟะอระบว่า : “แท้จริงคนที่เลวที่สุดในหมู่มนุษย์นั้นคือ คนที่วันสิ้นโลกมาถึงขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ และบรรดาพวกที่ยึดเอาหลุมศพเป็นมัสยิด” บันทึกโดยออบูฮาดิม ในหนังสือศ่อเฮียะหของท่าน.

❖ **شَرَّ النَّاسِ :** ในหมู่มนุษย์จะมีความแตกต่างในเรื่องของความชั่ว เพราะบางคนจะมีความชั่วกว่าอีกบางคน.

บทสรุปในเรื่องนี้

จำเป็นจะต้องห่างไกลจากการตั้งภาคีและสิ่งที่จะนำไปสู่ภาคีทุกชนิด และมีโทษหนักสำหรับคนที่ไปเคารพบูชาที่หลุมศพของคนดีและรวมไปถึงผู้ที่ละหมาดและอื่นๆ ดังนั้นใครที่อ้างว่าการบริจาคนาน ณ หลุมศพแห่งนั้นดีกว่าที่อื่นนั้นก็คล้ายกับว่าเขาได้ยึดหลุมศพเป็นมัสยิด.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. สิ่งที่ท่านรอซูล ﷺ ได้บอกเอาไว้ว่าใครที่สร้างมัสยิดเพื่อสักการะอัลลอฮ์ ณ ที่หลุมศพคนดีๆถึงแม้คนทำจะมีเจตนาที่ดี แต่การกระทำไม่ได้ดูที่เจตนาอย่างเดียว แต่มันเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติด้วยเพราะมันจะไปคล้ายการปฏิบัติของบรรดาผู้ตั้งภาคี.
๒. ห้ามจากการปั้นรูปปั้นและถือว่าเป็นเรื่องที่มีโทษอย่างรุนแรง ไม่ว่าจะปั้นรูปบุคคลสำคัญทั่วไปเช่น รูปบรรดาหัวหน้าผู้ปกครองและรูปบรรพบุรุษ หรือทางด้านศาสนาเช่น รูปบรรดาอะลีและบรรดาคนดี.
๓. ข้อคิดที่ได้จากการเอาจริงของท่านรอซูล ﷺ ในเรื่องดังกล่าว อะไรคือสิ่งแรกที่ท่านอธิบายแก่พวกเขาหลังจากนั้นก่อนท่านเสียชีวิตห้าคืน ท่านก็ได้กล่าวในสิ่งที่ท่านอยากอธิบายหลังจากนั้น.
๔. ท่านรอซูล ﷺ ได้ห้ามการกระทำแบบนั้นบนหลุมศพของท่าน ก่อนที่จะมีหลุมศพเสียอีก.
๕. และการกระทำนั้นถือเป็นแนวทางของพวกยิวและคริสเตียนต่อหลุมศพของบรรดานบีของพวกเขา.
๖. การสาปแช่งของอัลลอฮ์ต่อพวกเขาในเรื่องดังกล่าว.
๗. จุดประสงค์ของท่านรอซูลที่ต้องการเตือนพวกเราให้ระวังการทำสิ่งดังกล่าวกับหลุมศพของท่าน.
๘. จุดประสงค์ของการห้ามทำให้หลุมศพเด่นชัด กล่าวจะมีการสักการะในปีทุกท่านจะถูกฝังในที่ที่เขาเสียชีวิต.
๙. ในความหมายที่ว่าการยึดเอาหลุมศพเป็นมัสยิด คือการสร้างสิ่งปลูกสร้างบนมัน และยึดเอาตรงนั้นเป็นที่ละหมาด.
๑๐. ท่านได้กล่าวถึงผู้ที่ยึดหลุมฝังศพเป็นมัสยิดและกล่าวถึงผู้ที่กียามะฮ์เกิดขึ้นแก่เขา เป็นการกล่าวถึงการป้องกันไม่ให้เกิดชิริกก่อนที่มันจะเกิดขึ้นในบั้นปลาย.
๑๑. ท่านรอซูลได้กล่าวในคุดบะฮ์ของท่านก่อนเสียชีวิตเพียงห้าคืนเพื่อตอบโต้สองกลุ่ม และทั้งสองถือได้ว่าเลวที่สุดจากบรรดาพวกอูตริกรรม ผู้รู้บางคนได้เอาพวกเขาออกจากกลุ่มเจ็ดสิบสองจำพวก นั่นคือรอฟีฎะฮ์และอะหฺมะฮ์ยะฮ์เพราะสาเหตุที่ว่ารอฟีฎะฮ์ได้ตั้งภาคีและสักการะหลุมศพ และพวกเขาเป็นกลุ่มแรกที่สร้างมัสยิดบนหลุมศพ.
๑๒. ท่านรอซูลได้รับความเจ็บปวดอย่างรุนแรง.
๑๓. การได้รับเกียรติให้เป็นมิตรผู้ใกล้ชิดของอัลลอฮ์.
๑๔. มีความชัดเจนว่า การเป็นมิตรผู้ใกล้ชิดถือเป็นลำดับที่สูงสุดของความรัก.
๑๕. และเป็นที่ชัดเจนว่าท่านอับูบักร์ถือเป็นสาวกที่ประเสริฐที่สุด ความประเสริฐในด้านการศรัทธาและการปฏิบัติสิ่งดีงามอยู่เหนือความประเสริฐทางด้านเชื้อสาย ด้วยเหตุนี้ท่านอับูบักร์ถูกยกความประเสริฐเหนือท่านอลี.
๑๖. และเป็นการบ่งบอกถึงตำแหน่งคอลีฟะฮ์ของท่านอับูบักร์.

บทที่ ๒๑ : เรื่องการเลยเถิดในเรื่องศาสนาต่อหลุมศพของบรรดาคนดีจะทำให้สุสานกลายเป็นที่บูชา และถูกสักการะนอกเหนือจากอัลลอฮ์

❖ นี่คือเหตุผลที่สามที่จะทำให้เกิดการตั้งภาคี ดังนั้นการเลยเถิดในเรื่องราวศาสนาจะนำไปสู่การสักการะหลุมศพ หรือผู้ตายที่อยู่ในหลุมศพ การเลยเถิดคือการทำเกินขอบเขตไม่ว่าจะเป็นการชมเชยหรือดำเนินก็ตาม.

❖ ชนิดต่าง ๆ ของมนุษย์ในเรื่องของหลุมศพแบ่งออกเป็นสองกลุ่มที่เลยเถิด และอีกหนึ่งกลุ่มที่มีความเป็นกลาง : กลุ่มแรกทำเกินขอบเขตคือ มีการสักการะและสร้างสิ่งปลูกสร้างบนกุบัวร์ กลุ่มที่สองละเลยต่อสิ่งที่จำเป็นต้องให้เกียรติต่อหลุมศพด้วยการนั่งบนมันและการขุดรื้อหลุมศพ และสัจธรรมนั้นต้องอยู่ตรงกลางมีความพอดีระหว่างทั้งสองกลุ่มคือให้เกียรติต่อหลุมศพและไม่เลยเถิดจนกระทั่งถึงขั้นสักการะอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ ถึง ๔

๑. อิหม่ามมาลิกได้รายงานไว้ในหนังสืออัลมุวัฏฏะฮ์ ว่าแท้จริงท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “โอ้อัลลอฮ์อย่าได้ทรงทำให้หลุมศพของฉันเป็นที่บูชาและถูกสักการะ อัลลอฮ์ทรงโกรธกริ้วอย่างรุนแรงสำหรับกลุ่มคนที่ยึดเอาสุสานของบรรดาคนปีของพวกเขามาเป็นมัสยิด”.

๒. และมีรายงานของอิบนุญะวีร์ ด้วยสายรายงานของเขาเองจากซุฟยาน จากมันศูร จากมูญาฮิด : “พวกท่านเห็นไหม ทั้งลาตทั้งอุซซา” เขาได้อธิบายว่า : “ลาตนั้นเป็นชื่อของคนหนึ่งที่เคยปรุงอาหารให้ผู้คนได้รับประทานกันได้เสียชีวิตลง ต่อมาผู้คนก็ได้ไปชุมนุมรวมตัวที่หลุมศพของเขา”.

๓. และท่านองเดียวกันอบูลญาฮาอ์ได้รายงานจากอิบนุอับบาสว่า : “เขาเคยปรุงอาหารเลี้ยงผู้มาประกอบพิธีฮัจญ์”.

๔. และมีรายงานจากอิบนุอับบาส ฎิกล่าวว่่า : “ท่านรอซูล ﷺ ได้สาปแช่งบรรดาหญิงที่ไปเยี่ยมหลุมศพเป็นประจำ และบรรดาผู้ที่ยึดเอาหลุมศพเป็นสถานสักการะและจุดโคมไฟเพื่อให้มีแสงสว่าง” รายงานโดยบรรดาเจ้าของหนังสืออัสสุนัน.

❖ **اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ** : เป็นคุณลักษณะจริงที่ได้รับยืนยันจากอัลลอฮ์และไม่มีเหมือนหรือมีส่วนคล้ายกับความโกรธของสรรพสิ่งที่ถูกสร้าง.

❖ **وَأَنْبِيَاءَهُمْ مَسَاجِدَ** : บางทีก็ทำการก้มกราบต่อหลุมศพ หรือบางทีก็สร้างสิ่งปลูกสร้างบนมัน.

❖ **ดูอา** ของท่านรอซูลที่เชื่อว่าอย่าได้ทำกุบัวร์ของท่านเป็นที่บูชาและสักการะถูกตอบรับหรือไม่ ? หรืออัลลอฮ์ต้องการให้มีเหตุผลอื่นนอกจากนี้ ? อิบนุ อลกีอัยยิมกล่าวว่า : แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงตอบรับดูอา ดังนั้นจึงไม่มีการระบุว่าหลุมศพของท่านถูกทำเป็นที่บูชา แต่ทว่ามันถูกห้อมล้อมด้วยกับผนังสามด้าน : ดังนั้นพระเจ้าได้ตอบรับดูอาของท่าน *** และถูกห้อมล้อมด้วยกับผนังสามด้าน ถูกต้องที่มีผู้คนทำเลยเถิดต่อหลุมศพของท่านนับแต่ทว่าไม่ถึงขั้นเลยเถิดไปสู่การถูกบูชา.

● **أَفْرَءُكُمْ** : สิ่งที่พาดพิงไปถึงรูปเจีรวัดพวกนั้นมีเครื่องหมายใหญ่ๆด้วยกันซึ่งท่านรอซูล ﷺ ได้เห็นในคำคืนอัลเมียะฮฺอรอจ.

● **السَّوِيق** : ข่าวবারเลาะห์ที่โดนนำมาเผาหรืออย่างแล้วก็นำไปไม่ผสมกับอินทผาลัมหลังจากนั้นก็แจกจ่ายให้กับบรรดาผู้ประกอบพิธีฮัจญ์.

● **السُّجُح** : เป็นพหูพจน์ของตะเกียงถูกจุดไฟขึ้นในยามค่ำคืนและตอนกลางวันต่อรูปปั้น เพื่อแสดงถึงความยิ่งใหญ่และเลเยเกิดขึ้นในตัวของมัน.

การเยี่ยมสุสานของบรรดาสตรีถือเป็นหนึ่งในบาปใหญ่ เช่นเดียวกับการยึดเอาสุสานเป็นมัสยิดและมีการจุดไฟบูชาและผู้ทีกระทำได้รับการสาปแช่ง

ชนิดต่าง ๆ ในการเยี่ยมสุสาน : ๑. เป็นบัญญัติทางศาสนา ไม่ต้องทอหอบสัมภาระหรือค้ำแรมที่สุสาน แต่ให้ไปเพื่อรำลึกถึงวันโลกหน้าและดูอาอ์ให้แก่ผู้ที่เสียชีวิตไปแล้ว. ๒. หากตั้งใจไปขอกับผู้ที่เสียชีวิตแบบนั้นถือเป็นการเยี่ยมที่เป็นชิริก . ๓. หากไปเพื่อขอต่ออัลลอฮ์ที่หลุมศพของคนตายแบบนี้เป็นการเยี่ยมที่อุตริกรรมในเรื่องศาสนา (บิตอะฮฺ) .

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายความของคำว่าอัลเอาซาน สิ่งที่ถูกเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮฺ ไม่ว่าจะเจีรวัดรูปปั้นหรือหลุมศพหรืออื่น ๆ.

๒. อธิบายคำว่าอัลอิบาดะฮ์ การนอบน้อมถ่อมตนแก่พระเจ้าด้วยความกลัว ความหวัง ความรักและการให้ความยิ่งใหญ่.

๓. แท้จริงท่านรอซูล ﷺ จะไม่ทรงขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮฺนอกจากเรื่องที่ท่านกลัวว่ามันจะเกิดขึ้นหลังจากนี้.

๔. ท่านรอซูลเลยบอกถึงเรื่องการยึดเอาหลุมศพของบรรดานบีของพวกเขาเป็นมัสยิด.

๕. บอกถึงความโกรธกริ้วอย่างรุนแรงของอัลลอฮฺ.

๖. และสิ่งสำคัญคือทำให้เรารู้ถึงลักษณะการอิบาดะฮฺต่อลาตซึ่งถือได้ว่าเป็นเจีรวัดที่มีความยิ่งใหญ่

๗. ได้รู้ว่าแท้จริงมันคือหลุมศพของคนดี.

๘. แท้จริงมันคือชื่อของผู้ที่อยู่ในหลุมศพและการรำลึกถึงนั้นความหมายของมันคือ การกล่าวชื่อคนที่ตายไปแล้ว.

๙. ท่านรอซูลได้สาปแช่งบรรดาสตรีที่ไปเยี่ยมหลุมศพ.

๑๐. ท่านรอซูลได้สาปแช่งผู้ที่จุดไฟที่หลุมฝังศพเพื่อบูชา.

● **ประเด็นสำคัญ** : ผู้ที่เลเยเกิดขึ้นต่อหลุมศพของบรรดาคนดีนานวันมันจะกลายเป็นที่บูชาเหมือนกับที่เกิดขึ้นกับหลุมศพของลาต. ● **อีกประเด็น** : สตรีหากจะเข้าไปที่เราเราะฮฺในมัสยิดนบีเพื่อที่จะทำการละหมาดแต่ว่าหลุมศพอยู่ใกล้ตรงนั้นดั่งนั้นนางจงยืนและให้สลาม ไม่เป็นที่ต้องห้ามแต่อย่างใด แต่ทางที่ดีพยายามอย่าไปตอนคนหนาแน่นและอย่าได้ปะปนกับผู้ชายเพื่อที่จะไม่ให้ผู้ที่เห็นมีการคิดว่าสตรีได้รับอนุญาต ให้ไปที่เราะฮฺเพื่อจุดประสงค์การเยี่ยมสุสาน.

บทที่ ๒๒ : เรื่องการปกป้องของท่านนบี อัลมุศฏอฟาในหลักเตาฮีด และปิดกั้นทุกช่องทางที่จะทำให้เกิดการตั้งภาคี

ผู้แต่งหนังสือได้นำเรื่องนี้มาเพื่อจะอธิบายว่าท่านนบี ﷺ ได้กำหนดข้อห้าม ที่จะป้องกันผู้ที่เข้าใกล้เรื่องอิตเตาฮีดเป็นการป้องกันอย่างจริงจัง และไม่ปล่อยให้มีความเสี่ยงสำหรับผู้ที่มีความประสงค์ แต่ทว่าท่านได้ปิดกั้นทุกช่องทางที่จะนำไปสู่การตั้งภาคี.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

๑. อัลลอฮฺตรัสว่า : ﴿لَقَدْ كُنَّا رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ﴾ “แท้จริงได้มีรอซูลคนหนึ่ง จากพวกท่านเองได้มาหาพวกท่าน แล้วเป็นที่ลำบากใจแก่เขา ในสิ่งที่พวกท่านได้รับความทุกข์ยาก”.
๒. รายงานจากท่านอบีฮุร็อยเราะฮฺ رضي الله عنه กล่าวว่า ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายอย่าได้ปล่อยให้บ้านของพวกท่านเป็นดังสุสาน และอย่าได้ยึดเอาหลุมศพของฉันเป็นสถานที่จัดงานเทศกาล พวกท่านจงส่อละวาตให้กับฉัน แท้จริงการส่อละวาตของพวกท่านนั้นถึงฉัน ไม่ว่าพวกท่านจะอยู่ที่ใดก็ตาม” รายงานโดยอบูดาวูด ด้วยสายรายงานที่ดี และบรรดาผู้รายงานมีความน่าเชื่อถือ.

- ❖ ﴿لَقَدْ كُنَّا﴾ : จากอายะฮ์นี้มีการเน้นย้ำอยู่เสมอที่ด้วยกัน คือ : การสาบานที่ถูกซ่อนอยู่ และอักษรลามที่บ่งชี้ถึงการยืนยัน และคำว่าก็อด ٱ .
- ❖ ﴿مِّنْ أَنفُسِكُمْ﴾ : คือเป็นปฤชนเหมือนกับพวกท่านแต่มีความแตกต่างแค่การรับวะฮีย์. ๒. และในบางการอ่าน อ่านด้วยฟิตซะห์บนตัวฟาอ จะให้ความหมายว่า ผู้ที่มีเกียรติที่สุดและมีความสำรวมตนมากที่สุด.
- ❖ ﴿عَزِيزٌ عَلَيْهِ﴾ : เป็นที่ลำบากใจแก่เขาในสิ่งที่พวกท่านเกิดความลำบาก และนี่คือการถูกแต่งตั้งด้วยความเห็นอกเห็นใจความอารี.
- ❖ ﴿حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ﴾ : ผู้ที่ใช้ความอุตสาหะอย่างมากมายเพื่อผลประโยชน์ของพวกท่าน.
- ❖ ﴿بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَّحِيمٌ﴾ : การที่นำคำที่สมควรกล่าวทีหลังมากล่าวก่อน ก็เพื่อเป็นการจำกัดความคือหากเป็นผู้อื่นจากผู้ศรัทธาก็จะใช้ความรุนแรง :
﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ﴾
- ❖ ﴿قَانَ تَوَلَّوْا﴾ : พวกเขาผินหน้าหนี ตรงนี้จะไม่พูดว่า : ดังนั้นหากพวกท่านได้ผินหน้าหนี. ๑. เพราะการผินหน้าหนีพร้อมกับการอธิบายชี้แจงเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ. ๒. เพื่อเป็นการย้ำเตือนผู้อ่านเลยเปลี่ยนสรรพนามเพื่อเป็นการย้ำเตือน.
- ❖ ﴿فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ﴾ : คือไม่ต้องสนใจข้อเสนอของพวกเขาก็จะจงกล่าวด้วยลิ้นและหัวใจของท่านว่า : อัลลอฮฺเพียงพอสำหรับฉันแล้ว.
- ❖ ﴿يُبَيِّنُكُمْ لِقَابِ رَبِّكُمْ﴾ : คือ ๑. พวกท่านอย่าได้ละทิ้งการละหมาดในบ้าน. ๒. อย่าได้ฝังหลุมศพไว้ในบ้าน.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

● **عِيَا** : อย่าได้ทำมันเป็นประจำเข้าไปซ้ำมาต่อหลุมศพของฉันจนกระทั่งกลายเป็นพิธีกรรม จะเป็นปีละครั้งหรือเดือนละครั้งหรือสัปดาห์ละครั้งก็ตาม แต่ต้องเข้าเยี่ยมด้วยสาเหตุเช่นผู้ที่เข้ามาเยี่ยมเพราะต้องการรำลึกถึงอาคิเราะห์.

● **وَصَلُّوا عَلَيَّ** : การส่อละวาดจากอัลลอฮ์คือการยกย่องต่อท่านบนชั้นฟ้าเบื้องสูง.

● **تَبَّغْنِي** : ท่านรอซูล **ﷺ** กล่าวว่า : “แท้จริงสำหรับอัลลอฮ์นั้นมีมะลาอิกะฮ์ที่ออกเดินทางบนหน้าแผ่นดินเพื่อที่จะนำสลามของประชาชาติของฉันมาสู่อันฉัน” ไม่จำเป็นต้องส่อละวาดตรงหน้าหลุมศพของท่าน **ﷺ** อย่างเดียว.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

และมีรายงานของอะลี บินอัลฮุเซนว่า : เขาได้เห็นชายคนหนึ่งมาที่ช่องซึ่งมีอยู่ตรงหลุมศพของท่านรอซูล **ﷺ** แล้วเขาได้เข้าไปตรงนั้น และทำการขอคุดาอาลิจึงได้ห้ามชายผู้นั้นและบอกกับเขาว่า : ฉันจะบอกท่านถึงหะดีษบทหนึ่งที่ได้ยินมาจากพ่อของฉัน โดยเอามาจากปู่ของฉันจากท่านรอซูล **ﷺ** กล่าวว่า : “พวกท่านอย่าได้ยึดเอาหลุมศพของฉัน เป็นสถานที่เทศกาลและอย่าได้ปล่อยให้บ้านเป็นดังหลุมศพ แท้จริงแล้วการกล่าวสลามของพวกท่านนั้นถึงฉันไม่ว่าจะอยู่ ณ ที่ใด” บันทึกในหนังสืออัลมุคดาเราะห์.

● **فَيَدْعُو** : ในความคิดของเขาตอนนั้นคือการวิงวอนตรงหลุมศพของชายคนนั้นมีความพิเศษ ซึ่งอาจจะเป็นการเปิดประตูและเป็นสื่อ นำไปสู่การตั้งภาคีก็เป็นได้.

● **يُنَادِي** : หมายถึง ให้กล่าวส่อละวาดต่อฉันในทุก ๆ ที่ ที่ท่านอยู่ ไม่จำเป็นต้องมายังหลุมศพของฉันแล้วกล่าวสลามและส่อละวาดฉันตรงหลุมศพ.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายอายะฮ์ ชูเราะฮ์ฮุรอเราะห์ : ﴿لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ﴾ .

๒. ให้ประชาชาติของท่านออกห่างจากข้อต้องห้ามนั้น โดยมีจุดประสงค์ให้ห่างไกล “พวกท่านอย่าได้ทำให้บ้านของท่านเป็นดังสุสาน...” .

๓. บอกถึงความเอาใจใส่ของท่านรอซูลต่อพวกเราและความเมตตาอารีของท่าน อายะฮ์ฮุรอเราะห์.

๔. ท่านได้ห้ามการเยี่ยมกุบรูร์ของท่านโดยมีรูปแบบที่จำเพาะเจาะจง ทั้งที่การเยี่ยมท่านนั้นถือเป็นการงานที่มีความประเสริฐ ดังนั้นการเยี่ยมท่านนั้นให้มีการกล่าวสลามต่อท่านเพราะท่านคู่ควรแก่การสลามเหนือสิ่งอื่นใด. ๕. ท่านได้ห้ามจากการเยี่ยมสุสานของท่านมากเกินไปจนความจำเป็น. ๖. ท่านรอซูลส่งเสริมให้มีการละหมาดซุนนะห์ในบ้าน. ๗. ท่านได้ตั้งกฎแก่พวกเขา ว่าอย่าได้ละหมาดตรงสุสาน.

๘. แจกแจงเรื่องดังกล่าวว่าแท้จริงการส่อละวาดและการกล่าวสลามของคนคนหนึ่ง ถึงท่านนบียังแน่นอนจนถึงแม้จะอยู่ไกลก็ตามและไม่มีความจำเป็นที่ต้องกังวลสำหรับผู้ที่ต้องการจะใกล้ชิด อะลีบินอัลฮุเซนกล่าวว่า ท่านอยู่ที่นั่นก็อยู่เมืองอัลตะลุส ก็ไม่ต่างกัน. ๙. แม้ว่าท่านนบียุ **ﷺ** อยู่ในหลุมศพของท่าน แต่การงานของประชาชาติของท่านจากการส่อละวาดและการสลามก็ยังถูกเสนอไปยังท่าน.

ส่วนที่ ๕ : ลบล้างหลักฐานของคนทีกล่าวว่า : แท้จริงการตั้งภาคีจะไม่เกิดขึ้นในประชาชาตินี้ หรือคาบสมุทรอาหรับ

บทที่ ๒๓ : เรื่องมีหลักฐานบอกว่าบางส่วนของประชาชาตินี้ ทำการสักการะสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์

เรื่องนี้มาเพื่อลบล้างหลักฐานของคนทีกล่าวว่า : แท้จริงการตั้งภาคีนั้นจะไม่เกิดขึ้นในประชาชาตินี้ เพราะประชาชาตินี้นั้นได้รับการปกป้องจากสิ่งนั้น ตามคำพูดของท่านนบี ﷺ ที่ว่า : “แท้จริงชัยฏอนนั้นท้อแท้สิ้นหวังในการที่จะให้บรรดาผู้ดำรงการละหมาดในคาบสมุทรอาหรับมาสักการะเขา”.

☛ สำหรับคำตอบ(โดยภาพรวม)ต่อข้อสงสัยแคลงใจของพวกเขาคือ และนี่คือส่วนหนึ่งของบรรดาผู้ตามหลักฐานที่มีความคลุมเครือหรือมีความหมายแฝง แล้วไปละทิ้งหลักฐานที่มีความหมายชัดเจนส่วนคำตอบแบบละเอียดคือ :

๑. การบอกข่าวถึงการสิ้นหวังของชัยฏอนนั้น ไม่ได้บ่งชี้ว่ามันจะไม่เกิดขึ้น.
๒. มันสิ้นหวังจากบรรดาผู้ดำรงการละหมาด แต่จะไม่สิ้นหวังจากคนทีไม่ละหมาด และผู้ละหมาดคือผู้ไทเอกภาพต่ออัลลอฮ์.
๓. ความเข้าใจนั้น คำนกับตัวบทหลักฐานจากอัลกุรอานและซุนนะฮ์เป็นอย่างมาก.
๔. บรรดาอะฮับะฮ์ ﷺ นั้นได้ทำสงครามกับบรรดาผู้ตักศาสนาในคาบสมุทรอาหรับอันเนื่องมาจากการตั้งภาคีของพวกเขา. ๕. สิ่งทีเกิดขึ้นจริงนั้น ได้เป็นพยานยืนยันถึงความขัดแย้งนี้ เช่น ท่านสามารถเห็นการเชือดพลีต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ เป็นต้น. ๖. แท้จริงแล้วนี่คือสิ่งทีได้เกิดขึ้นในหัวใจของชัยฏอน นั่นคือการทีมันจะไม่ละทิ้งงานทีเป็นการล่อลวงลูกหลานของนบีอาดัม. ๗. แท้จริงสิ่งนี้นั้นได้เกิดขึ้นตอนทีมีการพิชิตเปิดเมืองอย่างมากมาย และผู้คนต่างหลั่งไหลเข้าศาสนาอิสลามอย่างเป็นกลุ่มๆ. ๘. แท้จริงบรรดาผู้รู้นั้นได้บอกให้รู้ถึงสิ่งต่างๆทีมันทำให้นักตักศาสนา แม้นว่าเขาจะอยู่ในคาบสมุทรอาหรับก็ตาม.
- ☛ ผู้ใดทีอ้างว่ามุฮัมมัดเป็นนบีนั้น เท่ากับว่าเขาได้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว แล้วคำปฏิญาณของเขา(ตอนทีนบิถืออิสลาม)ไม่มีประโยชน์แก่เขาอีกต่อไป ดังนั้นนบิประสาอะไรกับผู้ที่ได้ยกอัญญียานี้และคนอื่นๆขึ้นสู่ระดับผู้ปกครองชั้นฟ้าทั้งหลาย มีใช่หรือว่าเขาได้ทำการปฏิเสธศรัทธาแล้ว ?! นี่คือนาทีสุดแห่งความแปลกประหลาดเรื่องหนึ่งเลยทีเดียว!!

อะไรคือเหตุผลทีผู้แต่งได้นำเสนออายะฮ์นี้ลงในบทนี้ ทั้งทีในอายะฮ์นี้ไม่ได้มีหลักฐานต่อสิ่งทีผู้เขียนต้องการจะสื่อ ?

☛ ไม่พบความเหมาะสมหรือใดๆนอกจากหะดีษของอบีฮุร็อยเราะฮ์ ดังนั้นอายะฮ์ต่างๆก็จะต้องคล้อยอย่างสมบูรณ์กับการตั้งชื่อเรื่อง.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

๑. อัลลอฮ์ตรัสว่า : ﴿لَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ آوَأُوا نَصِيْبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْحَيَاتِ وَالْمُتَّوَعَاتِ﴾ “เจ้ามิได้มองดูบรรดาผู้ทีได้รับส่วนหนึ่งจากคัมภีร์ดอกหรือ โดยทีพวกเขาศรัทธาต่ออัลญิบตี และอัญญูต”.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

๒. อัลลอฮ์ตรัสว่า :

﴿ قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ بِشَرِّ مِّنْ ذَلِكَ مُتَوَبِّعًا عِنْدَ اللَّهِ مِنْ لَعْنَةِ اللَّهِ وَغَضَبِ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمُ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ
الطَّاغُوتِ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ที่จะให้ฉันบอกแก่พวกท่านใหม่ ถึงการตอบแทนที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้น ณ ที่อัลลอฮ์ คือผู้ที่อัลลอฮ์ได้ทรงละอนันต์(สาปแช่ง)เขาและกริ้วโกรธเขา และให้ส่วนหนึ่งในหมู่พวกเขาเป็นลิง และเป็นสุกร และเป็นผู้สัการะชัยฏอน”.

- ❖ ﴿ قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ بِشَرِّ مِّنْ ذَلِكَ مُتَوَبِّعًا عِنْدَ اللَّهِ مِنْ لَعْنَةِ اللَّهِ وَغَضَبِ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمُ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتِ ﴾ คำถามเชิงบอกเล่ายืนยันและสร้างความประหลาดใจ สำหรับทุกคนที่มีจิตใจพร้อมรับสัจธรรม.
- ❖ ﴿ قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ بِشَرِّ مِّنْ ذَلِكَ مُتَوَبِّعًا عِنْدَ اللَّهِ مِنْ لَعْنَةِ اللَّهِ وَغَضَبِ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمُ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتِ ﴾ ถูกให้คัมภีร์ แต่ไม่ได้ถูกให้ทุกๆคัมภีร์ สาเหตุอันเนื่องมาจากการฝ่าฝืนของพวกเขา.
- ❖ ﴿ قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ بِشَرِّ مِّنْ ذَلِكَ مُتَوَبِّعًا عِنْدَ اللَّهِ مِنْ لَعْنَةِ اللَّهِ وَغَضَبِ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمُ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتِ ﴾ พวกเขาศรัทธาต่อทั้งสอง และพร้อมทั้งยอมรับและไม่ปฏิเสธต่อทั้งสอง.

ส่วนหนึ่งจากประโยชน์ต่างๆที่ได้รับจากอายะฮ์แรก :

๑. ช่างเป็นเรื่องน่าฉงนใจยิ่งนัก กับการที่มนุษย์ได้รับส่วนได้ส่วนหนึ่งจากคัมภีร์ แล้วหลังจากนั้นก็หันไปศรัทธาต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ เช่น เทวรูป หมอจตุ นักไสยศาสตร์ และชัยฏอนมารร้าย. ๒. แท้จริงความรู้ันั้นไม่ได้ปกป้องมนุษย์จากการฝ่าฝืน. ๓. ความจำเป็นในการปฏิเสธอัลญิบตและฎอซุต และรวมไปถึงไม่อนุญาตให้ยอมรับสิ่งดังกล่าวด้วย. ๔. บางส่วนจากประชาชาตินี้มีผู้ที่ศรัทธาต่ออัลญิบตและฎอซุต เสมือนที่ได้มีในกลุ่มชนวงศ์วานของบานีอิสรออีล.

❖ ﴿ قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ بِشَرِّ مِّنْ ذَلِكَ مُتَوَبِّعًا عِنْدَ اللَّهِ مِنْ لَعْنَةِ اللَّهِ وَغَضَبِ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمُ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتِ ﴾ การสนทนานี้สำหรับท่านนบีเพื่อเป็นการตอบโต้ต่อบรรดาชาวยิวที่นำเอาศาสนาอิสลามมาทำการเหยียดหยัน และทำการล้อเล่น และคำถามนั้นเป็นคำถามเชิงบอกกล่าวยืนยัน และทำให้นึกถึง.

ส่วนหนึ่งจากประโยชน์ต่างๆที่ได้รับจากอายะฮ์ที่สอง :

๑. เป็นการยืนยันการถกเถียงและยกหลักฐานหักล้างสิ่งนั้น ด้วยสิ่งที่เขาไม่สามารถที่จะห้ามปรามได้ เพราะว่าแท้จริงแล้วบรรดาชาวยิวนั้นรู้ดีอยู่แล้ว ว่ามีกลุ่มชนกลุ่มหนึ่งที่อัลลอฮ์ทรงโกรธ ทรงสาปแช่งพวกเขา และได้ทำให้บางส่วนจากพวกเขาเป็นลิงและเป็นหมูอยู่ในกลุ่มชนของพวกเขา ดังนั้นหากพวกเขายอมรับต่อเรื่องดังกล่าว แต่พวกเขายังหัวเราะเยาะเย้ยต่อชาวมุสลิมอีก เราก็จะกล่าวแก่พวกเขาว่า : ผู้ที่โดนอัลลอฮ์ลงโทษ คือผู้ที่สมควรต่อการถูกเยาะเย้ยมากกว่า. ๒. ตำแหน่งของมนุษย์ที่แตกต่างกัน ณ ที่อัลลอฮ์ ด้วยการเพิ่มและลดของอิห์มาน และผลที่จะตามมาของมัน. ๓. สภาพอันเลวร้ายของชาวยิว โดยที่การลงโทษแห่งการสาปแช่ง การเปลี่ยนรูปไปเป็นสัตว์ และการสัการะต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์.

๔. การยืนยันการกระทำต่างๆทางการเลือกกระทำของอัลลอฮ์จากการสาปแช่ง การโกรธ และความสามารถของพระองค์ และแท้จริงแล้วพระองค์นั้นทรงกระทำตามที่พระองค์ประสงค์. ๕. ท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า : แท้จริงทุกๆกลุ่มชนนั้นจะถูกทำให้มีการล่มสลายของเผ่าพันธุ์ กระทั่งไม่เหลือการดำรงเผ่าพันธุ์ ดังนั้น ลิงนั้นมีมาก่อนหน้านี้แล้ว. ๖. แท้จริงการลงโทษต่างๆนั้น ขึ้นอยู่กับชนิดของการงาน และชาวยิวนั้นได้กระทำการที่ภายนอกเหมือนว่ามันอนุญาต แต่ความจริงแล้วมันเป็นสิ่งต้องห้าม. ๗. แท้จริงบรรดาชาวยิวนั้นได้กลายเป็นผู้ที่สัการะต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ และไม่มีข้อสงสัยใดๆเลยว่ถึงตอนนี้พวกเขาก็ยังคงสัการะมันอยู่.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

๓. อัลลอฮฺตรัสว่า : ﴿ قَالَ الَّذِينَ عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَتَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا ۗ ﴾ “ฝ่ายบรรดาผู้มีเสียงข้างมากในเรื่องของพวกเขาแล้วว่า : แน่نونเราจะสร้างมัสยิดที่ปากถ้ำให้แก่พวกเขา”.

﴿ قَالَ الَّذِينَ عَلَىٰ أَمْرِهِمْ ﴾ ฝ่ายบรรดาผู้มีเสียงข้างมากกล่าวว่า : หมายถึง บรรดาผู้นำของพวกเขาได้กล่าวขึ้นในสภาพของผู้สับสน และยืนยันอย่างมั่นใจ.

๑. สิ่งที่อยู่ในเรื่องราวของอัศฮาบูลกะฮ์ฟ (ชาวถ้ำ) คือหนึ่งในสิ่งบ่งชี้ถึงความสมบูรณ์แบบของความสามารถของอัลลอฮฺ.

๒. หนึ่งในสาเหตุต่างๆของการสร้างมัสยิดบนสุสานคือ การเทีตพูนอย่างเลยเกิดในตัวเจ้าของสุสาน.

๓. การเทีตพูนอย่างเลยเกิดเพียงน้อยนิตในตัวเจ้าของสุสานนั้น อาจนำไปสู่เรื่องราวที่ใหญ่อิตตามมาได้.

ตัวบทหลักฐานที่ ๔

รายงานของอะบีสะอิต رضي الله عنه ว่าแท้จริงท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า : แน่نونพวกท่านยังทำตามแบบอย่างของชนก่อนพวกเจ้าทุกเส้นขน จนกระทั่งว่า ถ้าพวกเขาเข้าโพรงแย้ พวกท่านก็จะเข้าตามด้วย พวกเขาถามว่า โอ้อันร่อซูลล่อฮฺ พวกยิวและพวกคริสตไซ้หรือไม่ว่ ? ท่านตอบว่า : จะมีใครอีกเล่า ?! บันทีกโดยอัลบูกอเรียลและมุสลิม.

ตัวบทหลักฐานที่ ๕

และมีบันทีกของมุสลิม จากรายงานของ เขาบาน رضي الله عنه กล่าวว่า : แท้จริงรอซูลล่อฮฺกล่าวว่า ﷺ : “แท้จริงอัลล่อฮฺได้รวมย่อเอาแผ่นดินทั้งหมดมาตรงฉันแล้วฉันก็ได้มองเห็นตั้งแต่ทิศตะวันออกและทิศตะวันตกของแผ่นดินนั้น และแน่نونประชาชาติของฉันที่จะได้ครอบครองอำนาจของแผ่นดินที่ฉันได้เห็นอยู่นั้นทั้งหมด แล้วฉันจะได้ครองขุมทรัพย์ทั้งแดงและขาว แล้วฉันได้ขอต่อพระเจ้าของฉันให้แก่ประชาชาติของฉันว่า ขอพระองค์อย่าได้ทรงให้พวกเขาพินาศด้วยความแห้งแล้ง และอย่าได้ให้ศัตรูอื่นมายึดครองแล้วย้ายพวกเขา แม้ว่าพวกศัตรูจะรวมตัวกันอย่างมากมายทุกทิศก็ตาม จนกว่าเมื่อใดที่พวกเขาตัวเองจะบ่อนทำลายซึ่งกันและกันและยึดครองซึ่งกันและกัน”.

และมีรายงานของอัลบูกอนีย ในหนังสือศอเฮียะห์ของเขาเพิ่มไปอีกว่า : “และสิ่งที่ฉันกลัว ในหมู่ประชาชาติของฉันคือ บรรดาผู้นำที่นำผู้อื่นหลงทาง เมื่อเกิดการสู้รบกัน ก็ไม่ยอมเลิกรอกันจนกระทั่งวันกียามะฮฺ และวันกียามะฮฺนั้นจะยังไม่ถึง จนกว่าทั้งหมู่บ้านหนึ่งของประชาตินี้ จะต้องตามแบบพวกมุชริกีนถึงขั้นพวกหนึ่งของประชาชาติของฉันไปสักการะบูชาบรรดาพระเจ้าจอมปลอม และแท้จริงในหมู่ประชาชาติของฉันจะมีจอมโกหกสามสิบกว่าคน แต่ละคนก็ตั้งตัวเป็นนบี ทั้งๆที่ฉันคือนบีมุฮัมมัดท้าย ไม่นบีใดๆแล้วหลังจากฉัน และยังคงมีประชาชาติของฉันกลุ่มหนึ่งที่ดำรงอยู่บนสัจธรรม ผู้ที่ย่ำเหย้น หักหลัง หรือขัดแย้งพวกเขา จะไม่เป็นอุปสรรคต่อพวกเขาจนกระทั่งวันสิ้นโลกจะมาถึง”.

● سَنَّ : หากมีที่ตยะอยู่บนอักษร ซีน หมายถึง หนทาง หากมีที่อุมมะฮะฮะอยู่บนอักษรซีน หมายถึง วิธีการ.

● حَذُو الْقِدَّةِ بِالْقِدَّةِ : แปลว่าชนที่หางของธนู ในที่นี้คือการอุปมาถึงการตามอย่างที่สุด.

๑. แท้จริงแล้วบางส่วนของประชาชาตินี้นั้น จะทำการสักการะสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ โดยอ้างว่าแท้จริงมันคือแนวทางของคนก่อนหน้าพวกเรา และแท้จริงพวกเราจะตามพวกเขาเหล่านั้น.

๒. จำเป็นที่เราจะต้องรู้เรื่องราวของคนก่อนหน้าพวกเราในสิ่งที่จำเป็นต้องออกห่างเพื่อเราจะได้ไม่เข้าไปใกล้และส่วนมากนั้นมีอยู่ในอัลกุรอานและสุนนะฮ์ดังนั้นเราจะไม่ตามพวกเขาในการฝ่าฝืนอัลลอฮ์.

๓. บรรดาศอฮาบะฮ์ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ ในการที่เราไปเจริญรอยตามแบบอย่างของชนก่อนหน้าหลังจากที่ได้มีทางนำมายังเราแล้ว.

๔. ยิ่งระยะห่างของยุคสมัยระหว่างมนุษย์กับศาสนาของท่านศาสนทูตห่างไกลแค่ไหน สัจธรรมความจริงก็ยิ่งห่างไกลแค่นั้น.

● رَوَى : การรวม และการผนวก. الْأَخْمَرُ وَالْأَبْيَضُ : สีขาว และสีแดง หมายถึง ทองคำ และเงิน, ขุมทรัพย์ ๒ ขุมทรัพย์ หมายถึง ของกษัตริย์กิสรอ และกษัตริย์กัยซอร์.

● وَإِنِّي سَأَلْتُ رَبِّي لِمَ بَدَّلَ اللَّهُ بَنِي إِسْرَائِيلَ دِينَهُمْ : และแท้จริงแล้วฉันนั้นได้ขอพรต่อพระเจ้าของฉันให้กับประชาชาติของฉัน : ท่านนบี ﷺ นั้นได้วิงวอนขอ ๓ เรื่อง โดนตอบรับ ๒ เรื่องแรก และไม่โดนตอบรับเรื่องสุดท้าย :

๑. ขออย่าให้ประชาชาติของท่านได้รับความพิวาศด้วยความแค้นที่ทั้งความเสียหายไว้เป็นวงกว้าง หมายถึง อย่าให้ความเคียดแค้นแห่งแล้งทำลายประชาชาติของท่านทั้งหมด.

๒. อย่าให้บรรดาชนผู้ปฏิเสธศรัทธา สามารถพิชิตประชาชาติอิสลามได้ทั้งหมด และอย่างเบ็ดเสร็จ.

๓. อย่าให้ประชาชาติของท่านต้องทำการบราฆ่าฟันกัน และเรื่องสุดท้ายนี้เนื่องที่การวิงวอนของท่าน ﷺ ไม่ถูกตอบรับ.

● الْمُضِلِّينَ : บรรดาผู้นำที่พาคคนหลงทาง ความกลัวของท่านจำกัดอยู่เฉพาะผู้นำหรือบรรดาผู้รู้ที่พาให้หลงทางและการเป็นผู้นำในเรื่อง :

๑. ตี : อัลลอฮ์ตรัสว่า : “และเราได้จัดให้มีหัวหน้าจากพวกเขา เพื่อจะได้ชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องตามคำบัญชาของเรา ในเมื่อพวกเขามีความอดทนและพวกเขาเชื่อมั่นต่อโองการทั้งหลายของเรา”.

๒. ชั้ว : อัลลอฮ์ตรัสว่า : “และเราได้ทำให้พวกเขาเป็นหัวหน้า(ผู้นำ) เรียกร้องไปสู่รกฎะฮันนัม และในวันกิยามะฮ์ พวกเขาจะไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือ”.

● وَقَعَ عَلَيْهِمُ السَّيْفُ لَمْ يُرْفَعْ : และเมื่อเกิดความปั่นป่วนและฆ่าฟันกันเองในหมู่พวกเขา สิ่งนั้นจะไม่เลิกรา : และนี่คือสิ่งที่เกิดขึ้น เริ่มจากเหตุการณ์การสังหารท่านอุสมาน กระทั่งถึงทุกวันนี้.

● وَحَتَّى تَنْجِدَ قَوْمًا مِنْ أُمَّتِي الْأُولَى : และจนกระทั่งกลุ่มชนในหมู่บ้านจากประชาชาติของฉันจะสักการะสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ : จนกระทั่งกลุ่มต่างๆจากประชาชาติของฉัน จะสักการะสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์.

● وَكَذَلِكَ نُرَى الْكُفْرَانَ : พวกเขาทั้งหลายนั้นเป็นจอมโกหก ๓๐ คน : สื่อให้เห็นถึงความมากมาย (ในการโกหก) หรือ การจำกัดและเจาะจงจำนวน.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อรรถาธิบายอายะฮ์จากซูเราะฮ์อันนีซาอ : “พวกเขาศรัทธาต่ออัลญิบติ และอ็ฏ-ฏอซุต”.
๒. อรรถาธิบายอายะฮ์จากซูเราะฮ์อัลมาอิดะฮ์ : “และเขาได้สักการะต่ออ็ฏ-ฏอซุต”.
๓. อรรถาธิบายอายะฮ์จากซูเราะฮ์อัลกะฟ : “แน่นอนเราจะสร้างมัสยิดที่ปากถ้ำให้แก่พวกเขา” ดังนั้นเพราะหากประชาชาติก่อนๆ ได้ทำการสักการะบรรดารูปปั้น และสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์แล้ว ประชาชาตินี้ก็จะดำเนินตามแบบเดียวกัน.
๔. และมันคือสิ่งที่มีความสำคัญที่สุด นั่นก็คือ อะไรคือความหมายของการศรัทธาต่ออัลญิบติ และ ฏอซุต ? และในที่นี้มันคือการเชื่อมั่นด้วยหัวใจใช่หรือไม่ ? หรือเป็นการสวดคลั่งระหว่างพวกเขาด้วยตัวเองและทราบถึงสิ่งเหล่านั้นว่าเป็นสิ่งโมฆะ ? ๑. ถือเป็นการปฏิเสธศรัทธา หากมีความเห็นพ้องกับพวกเขาพร้อมคิดว่าสิ่งนั้นถูกต้อง. ๒. ยังไม่ปฏิเสธศรัทธา หากเห็นพ้องกับพวกเขา แต่ไม่ได้เชื่อมั่นว่าสิ่งนั้นถูกต้อง.
๕. คำพูดของพวกเขาที่บอกว่า แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่พวกเขารู้จักการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา นั้น อยู่ในแนวทางที่ถูกต่องว่าบรรดามูมินผู้ศรัทธา หมายถึง คำพูดนี้ทำให้กลายเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา และตกศาสนา อันเนื่องมาจากการที่เขาเอาการปฏิเสธศรัทธามาหน้าหน้าการศรัทธา.
๖. และนี่คือจุดมุ่งหมายของการตั้งชื่อเรื่อง แท้จริงสิ่งนี้จำเป็นที่จะต้องเกิดขึ้นในประชาชาตินี้ ดังเช่นที่มีการยืนยันในหะดีษของออบีสะอีด และนี่เป็นการเตือนให้ระวัง.
๗. การบอกอย่างชัดเจนในการเกิดขึ้นของมัน – หมายถึงการสักการะสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ - ในประชาชาตินี้ในการรวมหลักฐานจากหลายๆที่.
๘. เรื่องที่น่าแปลกใจมากที่สุดนั่นคือ การออกมาปรากฏตัวของผู้ที่อ้างตัวเป็นนบี เช่น อัลมุคตาร ที่มาพร้อมกับการที่เขาได้กล่าวหาฮาดัตยูน และการแสดงตัวชัดเจนว่ามาจากประชาชาตินี้ และกล่าวว่า ท่านรอซูลนั่นคือสังฆกรรม อัลกูรออันคือสังฆกรรม และยอมรับว่าแท้จริงแล้วท่านนบีมุฮัมหมัด เป็นนบีท่านสุดท้าย แต่ถึงแม้ว่าเขาจะยอมรับต่อเรื่องดังกล่าวทั้งหมดนี้ เขาก็ยังทำตัวตรงข้ามกับสิ่งที่เขาพูดและการยอมรับของเขาอย่างชัดเจน และอัลมุคตารเขาคือ อิบนู ออบูบัยด อัศซากอฟีญ์ นั้นได้ปรากฏตัวออกมาในยุคสุดท้ายของศอกฮาบะฮ์ ﷺ และได้มีผู้คนจำนวนมากหลงเชื่อและติดตามเขา.
๙. การแจ้งข่าวดีว่าแท้จริงสังฆกรรมนั้นจะไม่เลือนหายไปทั้งหมดเช่นเดียวกับที่เคยผ่านมา ทว่ายังคงมีกลุ่มชนอยู่กลุ่มชนหนึ่ง จากประชาชาตินี้ได้รับการช่วยเหลือให้ประสบกับชัยชนะกระทั่งวันสิ้นโลก.
๑๐. เป็นเครื่องหมายอันยิ่งใหญ่ว่าแท้จริงแล้วถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีจำนวนน้อย แต่ทว่าผู้หันหลังให้โดยไม่ให้การช่วยเหลือและผู้ขัดแย้งกับพวกเขานั้น ไม่สามารถทำลายพวกเขาได้.
๑๑. แท้จริงสิ่งดังกล่าวเป็นเงื่อนไขของการเข้าใกล้วันสิ้นโลก.
๑๒. สิ่งที่อยู่ในนั้นจากอายะฮ์ต่างๆอันยิ่งใหญ่ หนึ่งในนั้นคือ การแจ้งเรื่องราวของท่านถึงการที่อัลลอฮ์ได้รวมทิศตะวันออกและทิศตะวันตกมาอยู่ใกล้กัน และท่านได้บอกด้วยความหมายดังกล่าว และสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นจริงดังที่ท่านได้บอกกล่าวเอาไว้ ซึ่งต่างกับทิศเหนือและทิศใต้ และการแจ้งถึงท่านจะได้รับ ๒ ชุมทรัพย์ และการแจ้งข่าวถึงดุอาอ์ที่ท่านได้ขอให้ประชาชาติของท่านจะถูกตอบรับ ๒ เรื่อง และไม่ถูกตอบรับ ๑ เรื่อง และการแจ้งถึงเรื่องการบรรพชาฟั่นกัน และเมื่อมันเกิดขึ้นมาแล้วมันจะไม่หยุดลง และต่างก็โหมตีกันให้พินาศ การมีการจับตัวเชลยกัน และการกริ้วของท่านบนนั้นคือกลัวต่อบรรดาผู้นำที่พา

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

ประชาชนตี้นหลังทาง และการแจ้งข่าวถึงการปรากฏตัวของบรรดาผู้ที่อ้างตัวเป็นนบีในประชาชาตินี้ และการแจ้งข่าวถึงการคงอยู่ของกลุ่มที่ได้รับการช่วยเหลือให้รอดพ้น และทุกอย่างอย่างนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว เช่นที่ท่านได้บอกไว้ ทั้งๆที่มันเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นสติปัญญาจะเอื้อมถึง.

๑๓. การจำกัดความกลัวของท่าน ต่อประชาชาติของท่านในเรื่องของบรรดาผู้นำที่พาผู้ตามหลงทาง.

๑๔. การเตือนถึงความหมายของการสักการะต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ (มันไม่ได้เฉพาะเจาะจงแค่นั้นในเรื่องการรู้จักอะและชฎูดต่อสิ่งนั้นอย่างเดียวนะ แต่มันยังรวมถึงการตามบรรดาผู้นำที่พาผู้ตามหลงทางด้วย.

แบบทดสอบส่วนที่ ๔ และ ๕ (มี ๕ บท)

คำถามที่ ๑ : จงบอกชื่อบททั้งหมดที่อยู่ในสองส่วนนี้และความเหมาะสมของแต่ละบทในหนังสือ

สาเหตุที่ผู้ประพันธ์นำมาวางไว้ในบทนี้	หัวข้อบท	ลำดับ
.....	๑
.....	๒
.....	๓
.....	๔
.....	๕

คำถามที่สอง : จงเติมเครื่องหมาย ในช่องสี่เหลี่ยมที่เหมาะสม หรือเติมประโยคให้สมบูรณ์

๑. การกระทำเกินขอบเขตศาสนาที่กำหนดในตัวของบรรดาคนดี คือรากฐานของชิริกที่เกิดขึ้นทั้งในอดีตและปัจจุบัน (ยุคเก่าและยุคใหม่) : ถูก. ผิด.
๒. การกระทำเกินขอบเขตคือ.....และจากผลเสียต่างๆของมันคือ.....
๓. พิณนะฮ์ที่เกิดขึ้นที่กูบูรัน เหมือนกับพิณนะฮ์ที่เกิดขึ้นจากการสักการะรูปปั้น หากแต่ว่ามันรุนแรงกว่า : ถูก. ผิด.
๔. การตกแต่งประดับประดา การหล่อซีเมนต์ การเขียนสัญลักษณ์และตัวหนังสือลงไป การสร้างโดม การติดตั้งผ้ามา่าน การเป็นบริการคอยบริการผู้มาเยี่ยมเยียนหลุมฝังศพนั้น และการให้เงินแก่คนคอยบริการเรื่องเหล่านั้น : เป็นสิ่งจำเป็น. สิ่งต้องห้าม.
๕. ผู้แต่งกล่าวว่า : การเยี่ยมเยียนสุสานของท่านนบี ﷺ นั้นเป็นส่วนหนึ่งในการงานที่ประเสริฐที่สุด : ถูก. ผิด.
๖. การเฝ้าติดตามร่องรอยต่างๆของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ นั้นเป็น : สิ่งส่งเสริม. เรื่องนี้มีรายละเอียด. สิ่งต้องห้าม.
๗. ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้จำกัดสิ่งที่ท่านกลัวต่อประชาชาติของท่านไว้ใน.....

๘. อะไรคือความเหมาะสมของการยกหลักฐาน ๓ อายุษัของผู้แต่ง ภายใต้เรื่อง : “มีหลักฐานบอกว่าบางส่วนของประชาชาตินี้ จะทำการสักการะสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์” : ไม่มีความเหมาะสมใดๆ. จะไม่มีความกระจำงเว้นแต่ด้วยตัวบทหลักฐานจากหะดีษ. เกิดข้อผิดพลาดจากผู้ทำคัดลอกเนื้อหาหนังสือ.
๙. การปฏิบัติของมนุษย์ต่อบรรดาคนตึๆนั้น แบ่งออกเป็น : กลุ่มหลุดกรอบศาสนาที่อยู่สองฝั่งตรงกันข้ามและสายกลาง. กลุ่มเลยเถิด และหย่อนยานต่อหลักการศาสนา.
๑๐. ความรักต่อบรรดาคนตึๆนั้น จะเกิดขึ้นด้วยการขอคุดอให้อั้กับพวกเขา ปกป้องพวกเขา และศึกษาหาความรู้จากพวกเขา : ถูก. ผิด.
๑๑. การปฏิบัติอย่างเลยเถิดต่อบรรดาคนตึๆนั้น ไม่ใช่สาเหตุเดียวในการปฏิเสธศรัทธา ทว่ามันคือหนึ่งในสาเหตุที่มีความอันตรายที่สุด : ถูก. ผิด.
๑๒. การกระทำเกินเลยขอบเขตนั้น จะเข้าไปอยู่ในเรื่องการปฏิบัติศาสนกิจใช่หรือไม่ : ใช่. ไม่ใช่.
๑๓. เมื่อบาวนั้นไม่มีความคิดที่จะทำการสักการะต่ออัลลอฮ์วันแต่จะเห็นวิญญาณของบรรดาคนตึแล้วไซ้ร เช่นนั้นนี่คือการสักการะที่บกพร่องหรือไม่มีผล : ใช่. ไม่ใช่.
๑๔. (**أَلُوْرُوْا اِلٰهًا مُّخْتَلِفًا** เป็นบ่าวของอัลลอฮ์ และเป็นศาสนทูตของพระองค์) คือความสัจจริงและเป็นคุณลักษณะที่มีเกียรติที่สุดสำหรับท่านรอซูล **ﷺ** : ถูก. ผิด.
๑๕. อัลอิฎรออ์ คือ.....และยกตัวอย่างเช่น.....
๑๖. สูเจ้าทั้งหลายจงอย่างเลยเถิดในการสรรเสริญฉัน ครอบคลุมไปถึงสิ่งทีคล้ายคลึงกับการทำเกินเลยของชาวคริสต์และอื่นๆ : ถูก. ผิด.
๑๗. การกระทำเกินเลยขอบเขตนั้น จะเกิดขึ้นใน : การสรรเสริญ. การสักการะ. การงานต่างๆ. ทุกข้อที่กล่าวมา.
๑๘. ใครคือ บรรดาผู้กระทำเกินเลยขอบเขต.....
๑๙. คำกล่าวที่ว่า : ได้ทำให้ประสบกับความพินาศ จุดมุ่งหมายของความพินาศนั้น ในเรื่อง : ศาสนา. ร่างกาย. ทุกข้อที่กล่าวมา.
๒๐. ศาสนาของอัลลอฮ์นั้น อยู่ระหว่างความสุดโต่งและความหย่อนยาน : ถูก. ผิด.
๒๑. การกระทำเกินเลยขอบเขตนั้น จะเกิดขึ้นใน : คำพูด. คำกล่าวต่างๆ. ทุกข้อที่กล่าวมา.
๒๒. ประชาชาติลงความเห็นตรงกันว่าท่านหะซันนั้นมีศึระะเดียว แต่ในความเป็นจริงท่านมี ๕ ศึระะ : ถูก. ผิด.
๒๓. การตั้งภาคีแรกทีเกิดขึ้นบนหน้าแผ่นดินนั้น เกิดขึ้นในกลุ่มชน : นบิอาดัม. นบินูฮ์. นบิอิบรอฮีม.
๒๔. สิ่งแรกทีทำให้ศาสนาของบรรดานบิถูกเปลี่ยนแปลงคือการตั้งภาคี ส่วนสาเหตุของมันคือการกระทำเกินเลยขอบเขตต่อคนตึๆ : ถูก. ผิด.
๒๕. ใครทีต้องการทีจะทำให้ศาสนาของเขาแข็งแรงด้วยการทำบิตอะฮ์นั้น ผลร้ายจะมากกว่าผลดี : ถูก. ผิด.
๒๖. ในทุกๆโอกาส ทีถูกนำเอามาเป็นวันตรุษ และมีการจัดขึ้นทุกๆสัปดาห์หรือทุกๆปี โดยทีไม่มีบัญญัติศาสนา นั้น คือ : อุดริกรรม. สิ่งอนุญาต. แบบอย่างซุนนะห์นบิ.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

๒๗. บิดอะฮฺทั้งหลายนั้น เป็นสาเหตุของการปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ : ถูก. ผิด เพราะการปฏิเสธศรัทธา นั้นมีหลายสาเหตุ.
๒๘. สาเหตุของการขาดหายของความรู้ : การสิ้นชีวิตของบรรดาผู้รู้. การเปลอเรอ. การหันหลังให้ ไม่สนใจ. การสาละวนอยู่กับการงานทางโลก. ถูกทุกข้อ.
๒๙. การเยี่ยมเยียนสุสาน เป็น : ศาสนบัญญัติ. อุดริกรรม. การตั้งภาคี. ถูกทุกข้อ.
๓๐. การเยี่ยมที่มีจุดหมายเพื่อให้ประโยชน์แก่คนตาย และนี่ถือเป็น อุดริกรรมหนึ่ง : ถูก. ผิด และการ เยี่ยมที่มีจุดหมายเพื่อเอาประโยชน์จากคนตาย ถือเป็นบทบัญญัติอย่างหนึ่ง : ถูก. ผิด.
๓๑. ทุกๆสิ่งที่กีดกันมนุษย์จากศาสนาของพวกเขา เรียกว่า : บททดสอบพิศมัย. อุดริกรรม. ความ เชื่องมง่าย.
๓๒. คำว่า การสาปแช่งของอัลลอฮฺต่อชนชาวยิว หมายถึง : ดุอาอสาปแช่งต่อพวกเขา. การบอกกล่าวว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นได้สาปแช่งพวกเขา. ครอบคลุมทั้งหมด.
๓๓. การนำเอาสุสานมาเป็นมัสยิด หมายถึง : ด้วยการชุมนุมต่อหลุมศพ. สร้างมัสยิดบนหลุมศพ. ทุก ข้อ.
๓๔. สายรายงานคำที่ว่า حُسْبِي : ได้ถูกเกรงว่า เป็นการกลัวที่เกิดขึ้นแล้วจากผู้ใด : ท่านนบี ﷺ. สาวก ของท่านนบี.
๓๕. اَمْرٌ بِرِزْقٍ لَمْ : หลุมศพของเขาจะไม่ถูกเปิดเผยให้ดูเด่น เพื่อ : ถูกเกรงกลัว. เขาเกรงกลัว. ทุกคน ปีกัดฝัง ณ ที่ถูกเอาวิญญาณ. ถูกต้องทุกข้อ.
๓๖. การทำให้หลุมศพของเขาเด่นชัด หมายถึง.....
๓๗. ข้อตัดสินของการกล่าวว่า : แท้จริงท่านนบีอัมหมัด ﷺ นั้นเป็นที่รักของอัลลอฮฺ : อนุญาต. เป็น การริดรอนสิทธิ. สิ่งส่งเสริม.
๓๘. การกล่าวว่า ท่านนบีอับรอฮิมคือคนสนิทของอัลลอฮฺ และท่านนบีอัมหมัดเป็นที่รักของพระองค์ : อนุญาต. สิ่งส่งเสริม. ไม่อนุญาต.
๓๙. การเป็นคนสนิท(ของอัลลอฮฺ)ไม่เคยเกิดขึ้นแก่ผู้ใดเว้นแต่ : ท่านนบีอับรอฮิม. ท่านนบีอับรอฮิม และท่านนบีอัมหมัด ﷺ.
๔๐. ผู้ใดที่สร้างมัสยิดบนสุสาน หมายถึง : ขุดสุสานขึ้นมา. พังมัสยิด แล้วคงสุสานไว้.
๔๑. ไม่อนุญาตให้ละหมาด : ไปยังสุสาน. บนสุสาน. ในสุสาน. ทั้งหมดที่กล่าวมา.
๔๒. มนุษย์นั้นมีความเหลื่อมล้ำกันในเรื่อง : ความดี. ความชั่ว. ทั้งหมดที่กล่าวมา.
๔๓. มนุษย์ที่ชั่วที่สุด พวกเขาคือผู้ที่ : วันสิ้นโลกเกิดขึ้น ในขณะที่พวกเขามีชีวิตอยู่. นำเอาสุสานมาเป็น มัสยิด. ทั้งหมดที่กล่าวมา.
๔๔. บ่าวของอัลลอฮฺนั้น ต้องออกห่างจาก : ชิริก. สื่อที่จะนำพาไปสู่ชิริก. ทั้งหมดที่กล่าวมา.
๔๕. การบริจาต ณ ที่สุสานนั้นสามารถทำได้ เพราะสุสานนั้นถูกห้ามจากการละหมาดเท่านั้น : ถูก. ผิด.
๔๖. การเลียนแบบบรรดาผู้ตั้งภาคีนั้นเป็นบาปใหญ่ : เมื่อเจตนาเลียนแบบ. ถึงแม้ว่าจะเจตนาหรือไม่ก็ ตาม.

๔๗. ท่านนบีนันได้ห้ามการนำเอาสุสานมาเป็นมัสยิด : ในตอนที่ท่านยังมีชีวิต. ๕ ปี ก่อนที่ท่านจะเสียชีวิต. ในความหมาย(ถอดความหมายจากหะดีษของท่าน. ทั้งหมดที่กล่าวมา.
๔๘. ความประเสริฐของการศรัทธาและการทำงานที่ดีนั้นอยู่เหนือความประเสริฐของเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ : ถูก. ผิด.
๔๙. ท่านนบีกกล่าวว่า : อย่าทำให้สุสานของฉันเป็นสิ่งที่ถูกราบไหว้อื่นจากอัลลอฮ์ : เป็นคำกล่าวที่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ถูกตอบรับ. เป็นการกำหนดของอัลลอฮ์ที่เกิดขึ้นอื่นไปจากคำกล่าวนั้น.
๕๐. การที่ผู้หญิงไปเยี่ยมเยียนสุสานนั้นเป็นบาปใหญ่ : ถูก. ผิด.
๕๑. ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ : ปกป้องเตาฮีด. ยับยั้งขัดขวางทุกๆสิ่งที่นำไปสู่การตั้งภาคี. ทั้งหมดที่กล่าวมา.
๕๒. (อย่าทำให้)บ้านเรือนของพวกท่านเป็นสุสาน หมายถึง : อย่าผังศพในนั้น. อย่าละทิ้งการละหมาดในนั้น. ทั้งหมดที่กล่าวมา.
๕๓. ไม่อนุญาตให้มีการตั้งใจอย่างแน่วแน่ในการเยี่ยมเยียน หรือมีความถี่มากในการเยี่ยมเยียนสุสานของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ : ถูก. ผิด.
๕๔. การกล่าวขอลาวาดให้กับท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ นั้นจะเกิดขึ้นที่ : สุสานของท่าน เพราะฉะนั้นจึงมีการสั่งเสียให้ผู้เดินทางไปยังเมืองมาดีนะฮ์กระทำสิ่งดังกล่าว. จากทุกๆที่ (แม้ว่าจะอยู่ที่ประเทศใดก็ตาม).
๕๕. หลุมศพฉันเป็นที่รื่นเริง หมายถึง.....
๕๖. เป็นไปไม่ได้ที่การตั้งภาคีนั้นจะเกิดขึ้นในประชาชาตินี้ เพราะประชาชาตินี้ได้รับการปกป้องให้พ้นจากมัน : ถูก. ผิด.
๕๗. **أوتوا نصيبا من الكتاب** ไม่ได้รับการประทานให้ทุกๆคัมภีร์ อีกทั้งพวกเขายังถูกห้ามจากสิ่งดังกล่าว อันเนื่องมาจากการฝ่าฝืนของพวกเขา : ถูก. ผิด.
๕๘. ความรู้ นั้น จะไม่สามารถปกป้องเจ้าของมันจากการฝ่าฝืนได้ : ถูก. ผิด.
๖๐. การกระทำอย่างเกินเลยต่อสุสาน แม้ว่าจะน้อยนิดก็ตามนั้น จะนำไปสู่เรื่องราวที่ใหญ่โตได้ : ถูก. ผิด.
๖๑. แทบจะไม่พบการฝ่าฝืนของมนุษยชาติเลย เว้นเสียแต่ว่ามันจะมีรากฐานมาจากประชาชาติก่อนๆ : ถูก. ผิด.
๖๒. เมื่อใดที่ประชาชาติอิสลามแตกแยกเป็นกลุ่มๆ และได้มีการสู้รบระหว่างกันเกิดขึ้นแล้ว เมื่อนั้นอัลลอฮ์จะทำให้ศัตรูของอิสลามมายึดครอง และปกครองพวกเขา : ถูก. ผิด.
๖๓. ผู้นำนั้นจะเป็นผู้นำใน : เรื่องดีเท่านั้น. เรื่องดีและเรื่องไม่ดีไปพร้อมๆกัน.
๖๔. สิ่งใหญ่หลวงที่สุดที่ท่านนบีกกล่าวว่าเกิดขึ้นต่อประชาชาติของท่าน : บรรดาผู้นำไม่ดี ที่พาผู้อื่นหลงทาง. การตามแนวทางของชาวยิวและชาวคริสต์.
๖๕. ตูอาอของท่านนบีมุฮัมมัดตอบรับ ๒ เรื่องคือ ๑..... ๒..... และถูกห้ามคือ.....

ส่วนที่ ๖ : การงานต่างๆของชัยฏอนมารร้าย (มี ๗ บท)

บทที่ ๒๔ : เรื่องมีหลักฐานโทษของการทำไสยศาสตร์

☛ ไสยศาสตร์นั้น จะไม่มาด้วยหนทางอื่นนอกจากหนทางแห่งการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ เพราะบรรดาชัยฏอนจะไม่รับใช้มนุษย์นอกจากเรื่องผลประโยชน์ของพวกมัน นั่นคือการล่อลวงวงศวานท่านนปีอาดัม และนำพวกเขาเข้าไปสู่การตั้งภาคีและการฝ่าฝืน.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

๑. อัลลอฮ์ตรัสว่า : ﴿لَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ﴾ “และแท้จริงนั้นพวกเขาารู้แล้วว่าแน่นอนผู้ที่ซื้อมันไว้นั้น ในปรโลกก็ย่อมไม่มีส่วนได้ใด ๆ”.

๒ .และอัลลอฮ์ตรัสว่า : ﴿يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّغُوتِ﴾ “โดยที่พวกเขาศรัทธาต่ออัลญิบติ และอฏฏอฮุต ”, ท่านอุมร์บอกว่า : อัลญิบตินั้น คือไสยศาสตร์ และอฏฏอฮุต คือชัยฏอน.

ท่านญาบิรบอกว่า : เหล่าอฏฏอฮุตทั้งหลายนั้น คือกลุ่มพวกโหรหรือหมอไสยศาสตร์ จะมีชัยฏอนมาติดต่อกับพวกเขา ในแต่ละหมู่บ้านก็จะมีหมอไสยศาสตร์พวกนี้ ๑ คน.

☛ ﴿اشْتَرَاهُ﴾ หมายถึง เขาได้ศึกษามัน.

☛ อฏฏอฮุต คือชัยฏอน จากการอธิบายด้วยการยกตัวอย่าง เพราะอฏฏอฮุตนั้น ความหมาย กว้างกว่าชัยฏอน.

จะนับว่าเป็นการปฏิเสธส่วนได้ทั้งหมดหรือบางส่วน ?

ทรศนะที่สอง : ตัวบทของการสำคัญที่เขื่อนั้นจะถูกนำไปรวมเข้ากับตัวบทหลักฐานแห่งการสัญญาว่าจะได้รับสิ่งที่ดี และจะมีการปฏิเสธส่วนได้ตั้งรายละเอียดต่อไปนี้ :

ปฏิเสธทั้งหมด : หากทำไสยศาสตร์ด้วยการใช้ชัยฏอน.

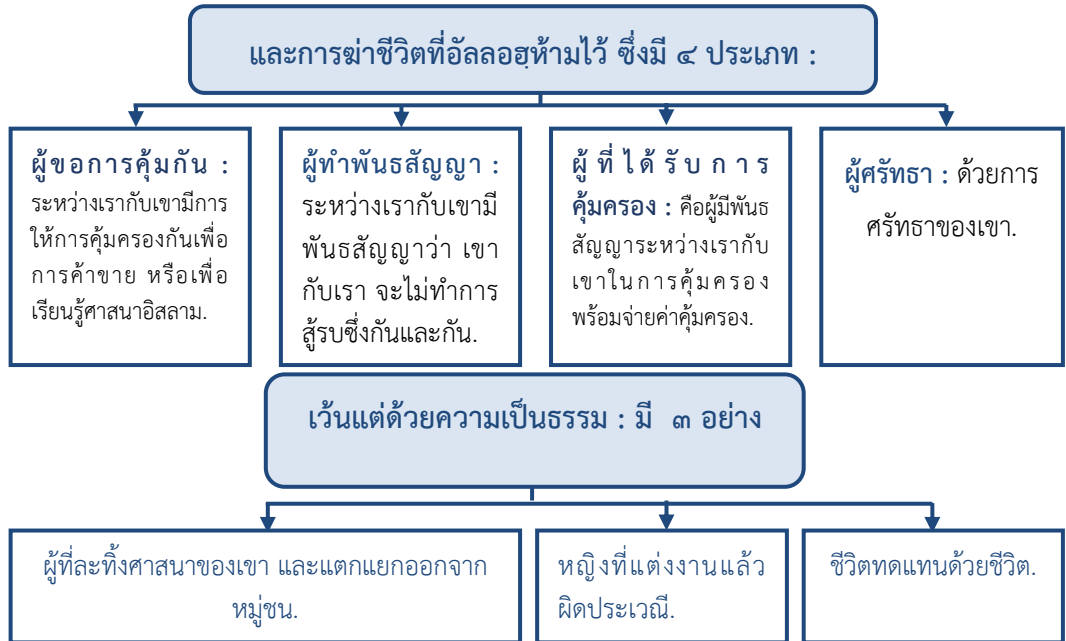
ปฏิเสธบางส่วน : หากว่าใช้ยารักษา.

ทรศนะที่หนึ่ง : หลักฐานต่างๆของการสำคัญที่เขื่อนั้นถึงโทษตามที่ปรากฏ และจะไม่ถูกพยายามในการรวมมันเข้ากับหลักฐานการสัญญาว่าจะตอบแทนในสิ่งที่ดีงาม ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะไม่ไปลดความสำคัญของมันดังอัลลอฮ์ตรัสว่า : “และเราได้ส่งสัญญาณต่างๆ เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเป็นการเตือนสำคัญเท่านั้น” เพราะอัลลอฮ์ทรงใช้จำนวนการสำคัญที่เขื่อนั้นจากการกระทำนี้.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

รายงานจากอบีสุรอยเราะฮ์ رضي الله عنه ว่า แท้จริงท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “พวกท่านจงออกให้พ้นจากความพินาศทั้งเจ็ดประการ” พวกเขาถามว่า : โอ้ท่านรอซูลลลอฮฺ มันคืออะไร ท่านตอบว่า : “การตั้งภาคีต่ออัลลลอฮฺ การทำไสยศาสตร์ การฆ่าชีวิตที่อัลลลอฮฺห้ามไว้ (เว้นแต่ด้วยความจำเป็นธรรม) การกินดอกเบี้ย การกินสมบัติของลูกกำพร้า การหนั้ทัพในวันประจัญบาน และการใส่ร้ายหญิงบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ผู้ซึ่งศรัทธาต่ออัลลลอฮฺ ว่านางผิดประเวณี”.

- ❖ ท่านทั้งหลายจงออกห่าง : ท่านทั้งหลายจงละทิ้ง พร้อมกับ การออกให้ห่าง ด้วยการไม่เข้าใกล้กัน.
- ❖ คำว่า เจ็ด ตรงนี้ไม่ได้หมายถึง : การจำกัดจำนวน เพราะมันยังมีอีกมาก ที่นำไปสู่ความพินาศ.
- ❖ และการกินดอกเบี้ย หมายถึง : การเอา ถึงแม้ว่าจะใช้มันไปในเรื่องอาหารการกิน เครื่องใช้ เฟอร์นิเจอร์หรืออื่นๆก็ตาม, และดอกเบี้ยคือ ความเกินเลยในสัญญาระหว่างสิ่งต่างๆที่จำเป็นที่จะต้องมีความเท่าเทียม รวมไปถึงการล่าช้าในสัญญาระหว่างสิ่งต่างๆที่มีความจำเป็นต้องครอบครอง และดอกเบี้ยนั้นแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท : ๑. ดอกเบี้ยฟัดลิล (เชิงปริมาณ). ๒. ดอกเบี้ยนาซีอะฮ์ (เชิงล่าช้า).
- ❖ และการกินทรัพย์สินของเด็กกำพร้า : เด็กกำพร้าคือ ใครก็ตามที่บิดาของเขาเสียชีวิตก่อนที่เขาจะบรรลุนิติภาวะ ไม่ว่าจะเป็นผู้ชาย หรือผู้หญิงก็ตาม.
- ❖ การหนั้ทัพในวันประจัญบาน : การหนั้หลังให้หรือหนั้ทัพ ในวันที่กองทัพมุสลิมกับกาเฟรประจัญหน้ากัน เพื่อทำสงคราม.
- ❖ และการใส่ร้ายหญิงบริสุทธิ์ไร้เดียงสาผู้ซึ่งศรัทธาต่ออัลลลอฮฺว่าผิดประเวณี : การกล่าวหาหญิงผู้ศรัทธาที่เป็นเสรีชนว่าผิดประเวณี.



การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

การหนีทัพในวันประจัญบาน อนุญาตใน ๓ กรณี

หากศัตรูมีจำนวนมากกว่า
มุสลิม ๒ เท่า : กรณีนี้
อนุญาตหนีทัพได้.

หนีเพื่อเติมกองกำลังมา
สมทบ : หนีเพื่อเติมกำลังมา
สมทบอีกกลุ่มหนึ่งในยามคับ
ขัน มีข้อแม้ว่า ไม่ให้กองกำลัง
ทหารของตนเป็นอันตราย.

หนีเพื่อเตรียมตัวต่อสู้กับศัตรู
: เช่น ปลีกตัวหนีเพื่อ
เตรียมพร้อมอาวุธ
ยุทธโศปกรณ์ หรือหนีไปตั้ง
หลักอีกด้านหนึ่ง.

ตัวบทหลักฐานที่ ๔ ถึง ๗

๔. และจากยุคนุบ เป็นหะดีษที่ถูกพาดพิงไปยังคำพูดของท่านนบี กล่าวว่า : “โทษทัณฑ์ของผู้ทำไสยศาสตร์คือ การประหารด้วยดาบ” รายงานโดยติรมีซี และกล่าวว่า ที่ถูกต้องคือ เป็นหะดีษเมากุฟ หมายถึง คำพูดของบรรดาศอฮาบะฮ์ رضي الله عنهم.

๕. และมีรายงานในศอเฮียะห์อัลบุคอรีห์ จากบะญาละฮฺ บุตร อะบาดะฮฺ กล่าวว่า : “ท่านอุมร์ได้เขียนสาส์นสั่งไว้ว่า : “พวกท่านทั้งหลายจงประหารนักทำไสยศาสตร์ทุกคนทั้งชายและหญิง” ท่านบะญาละฮฺ บอกว่า : “ดังนั้นเราจึงได้ประหารนักไสยศาสตร์ไป ๓ คน”.

๖. และมีรายงานที่ถูกต้องจากนางฮัฟซะฮฺ رضي الله عنها ว่า : “นางนั้นได้ออกคำสั่งให้ทำการประหารสาวใช้นางหนึ่งของนางที่หล่อนได้ทำไสยศาสตร์ใส่นาง แล้วสาวใช้ผู้นั้นก็โดนประหาร”.

๗. และเช่นเดียวกันที่มีรายงานถูกต้องของญุนดับ ความว่า ท่านอะหมัดกล่าวว่า : จากสามท่านของสาวกท่านรอซูล ﷺ ”.

อะไรคือข้อตัดสินชี้ขาดต่อผู้ทำไสยศาสตร์

ทรศนะที่สองของอิหม่ามชาฟีอี : และนี่คือทรศนะที่เซคอบนุอ์ฮัยมีน
ได้ให้น้ำหนัก ดังนี้

ไสยศาสตร์ที่พึงบรรดาชัยฏอน : ผู้กระทำ
ตกศาสนามีสิทธิเตาบะฮ์ หากเขากลับตัว
เราก็จะประหารเขาเนื่องจากโทษทัณฑ์
เพราะเขายังเป็นมุสลิม แต่หากเขาไม่กลับ
ตัว เราก็จะประหารเขาเนื่องจากเป็นผู้
ปฏิเสธศรัทธา ตกศาสนา.

ไสยศาสตร์ ที่ไชยาในการ
รักษา : ข้อตัดสินของเขา
คือข้อตัดสินของผู้ทำร้าย
ละเมิดผู้อื่น และจะถูก
ประหารด้วยการสังหาร
แบบมุสลิม.

ทรศนะแรกของมุฮัม
มัดบุตร อับดุลวะ
ฮาบ : ไสยศาสตร์
ทั้งหมด เป็นการปฏิเสธ
ศรัทธา และผู้ทำไสย
ศาสตร์นั้นจะต้องถูก
ประหารในทุกกรณี
ส่วนการกลับตัวของ
เขานั้น ณ ที่อัลลอฮ์.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. การอรรถาธิบายอายะฮ์ในซูเราะฮ์อัลบาคอเราะฮ์ “และแท้จริงนั้น พวกเขารู้แล้วว่า แน่นนอนผู้ที่ซื่อมันไว้นั้น”.
๒. การอรรถาธิบายอายะฮ์ในซูเราะฮ์อันนีซาอ “โดยที่พวกเขาศรัทธาต่ออัลญิบติ และอัลญูฮูต”.
๓. การบอกรายละเอียดของอัลญิบติและอัลญูฮูต และความแตกต่างของทั้งสอง อัลญิบติ คือ ทุกๆ อย่างที่ไม่มีสิ่งดีในนั้น เช่น ไสยศาสตร์และอื่นๆ ส่วนอัลญูฮูตคือ ทุกสิ่งที่ป่าวกระทำอย่างเกินเลยขอบเขต จากการถูกสักการะบูชา การปฏิบัติตาม การเชื่อฟัง.
๔. แท้จริงอัลญูฮูตนั้น อาจมาจากญิน หรืออาจมาจากมนุษย์ อัลญูฮูตนั้น เมื่อมันถูกกล่าวโดยไม่มีการเจาะจง จะหมายถึงชัยฏอนที่มาจากญิน ส่วนหมอดูคือชัยฏอนที่มาจากมนุษย์.
๕. รู้จัก ๕ อย่างที่จำเป็นต้องได้รับการลงโทษ ที่ถูกเจาะจงในการห้าม.
๖. แท้จริงหมอไสยศาสตร์นั้น คือผู้ปฏิเสธศรัทธา.
๗. นักไสยศาสตร์นั้น ต้องถูกประหารโดยไม่ต้องรอการเตาบะฮ์ หลักมีอยู่ว่า หากเรื่องไปถึงผู้ปกครองแล้วนั้น ไม่ต้องรอการเตาบะฮ์จากเขาผู้นั้น และจำต้องโดนประหารในทุกกรณี ส่วนกรณีของผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น ต้องให้โอกาสในการเตาบะฮ์เสียก่อน.
๘. เรื่องราวเหล่านั้น ได้เคยเกิดขึ้นกับขามุสลิมในยุคของท่านอุมร์มาแล้ว นับประสาอะไรกับยุคหลังจากนั้น ?!

คำกล่าวเรื่องการประหารนักไสยศาสตร์ที่ขอความช่วยเหลือจากชัยฏอนนั้น สอดคล้องกับหลักศาสนบัญญัติ เพราะพวกเขาเหล่านั้นแสวงหาและสร้างความเสื่อมเสียบนหน้าแผ่นดิน และเป็นหนึ่งในความเสียหายที่ใหญ่หลวงที่สุด ดังนั้นการประหารพวกเขาเหล่านั้นถือเป็นสิ่งจำเป็นต่อผู้ปกครอง และไม่อนุญาตให้ผ่อนปรนบดทอนโทษพวกเขา เพราะหากปล่อยพวกเขาเหล่านั้นไป ความเสียหายที่พวกเขากระทำก็จะเต็มหน้าแผ่นดิน แต่หากพวกเขาถูกประหาร ผู้คนก็จะปลอดภัยจากความชั่วของพวกเขา และจะเป็นการหักห้ามผู้คนจากการไปยุ่งเกี่ยวกับไสยศาสตร์.

บทที่ ๒๕ : เรื่องสิ่งใดบ้างที่นับว่าเป็นชนิดของการทำไสยศาสตร์

หลังจากได้มีการกล่าวถึงการทำไสยศาสตร์ ผู้แต่งได้อธิบายให้ท่านทราบสิ่งหนึ่งที่มาจากชนิดต่างๆของมัน เพื่อให้ท่านรู้ว่ามันมีหลายชนิดและเพื่อจะได้ออกห่างสิ่งเหล่านั้น.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ ถึง ๕

๑ .ความว่า อิหม่ามอะหมัดกล่าวว่า : มุฮัมมัดบิน ญะฟิร ได้สนทนากับเราว่า เอาฟุ ได้สนทนากับเรา จากฮัยยาน บิน อัลอะลาอ ได้สนทนากับเราว่า ก่อฏอน บิน กอบีเซาะฮฺ ได้สนทนากับเราต่อจากบิดาของเขาว่า เขาได้ยินท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “แท้จริง อัลอียาฟะฮฺ อัลญุอรอกฮฺ และอัลญุริยาเราะฮฺนั้น เป็นส่วนหนึ่งของอัลญิบติ” ท่านเอาฟุบอกว่า : “อัลอียาฟะฮฺ คือการไล่หรือปล่อยนกให้บิน และอัลญุอรอกฮฺ คือการขีดเขียนบนพื้น” และอัลญิบติ ท่านอะซัน บอกว่า : “เป็นเสียงของชัยฏอน” สายรายงานหะดีษอยู่ในระดับดี และออบูดาวูด กับอัลนะซาอีย์ และอิบนุอับบานได้บันทึกไว้ในหนังสือคอเอียะฮ์ของเขาซึ่งมีสายสืบของเขาเอง. ๒ .และมีรายงานจากอิบนุอับบาส ؓ ว่า : ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “ผู้ใดที่เรียนรู้แขนงหนึ่งของเรื่องดวงดาว แน่แน่นอนเขาได้เรียนรู้แล้วซึ่งแขนงหนึ่งของเรื่องไสยศาสตร์ บาปจะเพิ่มตามจำนวนที่เขาได้เรียนรู้มัน.”

๓ .และมีรายงานของอันนะซาอีย์ จากหะดีษที่อบูฮุรัยเราะฮฺ ؓ ได้รายงานไว้ว่า : “ผู้ใดได้ผูกปมเชือกปมหนึ่งปมใดแล้วได้เสกเป่าลงในปมนั้น แน่แน่นอนเขาได้ทำไสยศาสตร์แล้ว และใครที่ทำไสยศาสตร์ แน่แน่นอนเขาได้ตั้งภาคีแล้ว และใครที่ห้อยแขวนสิ่งใด (เป็นเครื่องราง) เขาจะโดนปล่อยทิ้งให้อยู่กับของสิ่งนั้น”.

๔ .และมีรายงานจากอิบนุมัศอูด แท้จริงท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “พึงทราบเถิด ฉันจะบอกพวกท่านเอาใหม่ว่าจะอะไรคือ อัลอัจญ์ العضة ? มันคือการขูดเพื่อสร้างความแตกแยกในหมู่ชน”.

๕ .และมีรายงานของอัลบุคอรีและมุสลิม จากอิบนุอุมร์ ؓ ว่า : แท้จริงท่านรอซูลได้กล่าวว่า : “แท้จริงจากส่วนหนึ่งของการใช้ถ้อยคำสละสลวยถือเป็นเสน่ห์.

- ❖ อัลอียาฟะฮฺ คือการไล่หรือตะเพิดนกให้บิน แล้วคุณนั้นก็บินไปทางใดเป็นการเสียงดวงตามนก เป็นการถือโชคกลางในด้านการปฏิบัติ.
- ❖ อัลญุอรอกฮฺ คือการขีดเขียนบนพื้นเพื่อทำนายดวงชะตา.
- ❖ อัลญุริยาเราะฮ์ คือการถือกลางร้ายผ่านการสัมผัสรับรู้ด้วยการมองหรือการฟัง ในเวลาหรือสถานที่ใดๆก็ตาม.
- ❖ เสียงของชัยฏอน หมายถึง เสียงกระซิบกระซาบของชัยฏอน คือการกระซิบกระซาบและการดลใจจากมัน. ❖ อัลอัจญ์ คือ การตัดหรือการทำให้แตกแยกกัน ส่วนจุดประสงค์ที่นำมากล่าวในเรื่องไสยศาสตร์นี้คือ เพื่อเป็นการอธิบายถึงว่า แท้จริงแล้วการทำให้แยกจากกันนั้น คือเป้าหมายของผู้ที่ขูดขอยให้ผู้คนทะเลาะกัน และนักไสยศาสตร์ทุกคน และผู้ที่ขูดขอยให้ผู้คนทะเลาะกันนั้น ส่งผลเสียหายมากกว่าผู้ทำไสยศาสตร์.

ความรู้เรื่องดวงดาวมี ๒ ประเภท :

ความรู้เพื่อความสะดวกง่ายดาย : คือการใช้ความรู้นั้นในการหาทิศ เวลาต่างๆ และทิศกิบละฮ์.

ความรู้ที่ส่งผล : คือการยกหลักฐานด้วยสภาพต่างๆของจักราศีเพื่อทำนายต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นบนโลก.

จำเป็น : สิ่งใดที่ หากปราศจากสิ่งนั้น เป็นผลทำให้สิ่งที่เป็นวายิบไม่สมบูรณ์ เช่นนั้น สิ่งนั้นก็ถือเป็นวายิบเช่นเดียวกัน เช่น คนที่เดินทางในทะเลทราย หรือพื้นที่ห่างไกล แล้วต้องการทราบทิศกิบละฮ์.

อนุญาต : การใช้ความรู้ในการทราบเวลา และสถานที่ต่างๆ อัลลอฮฺตรัสว่า : (และเครื่องหมายต่างๆ และด้วยดวงดาว พวกเขาใช้แนวทาง).

ซิริกใหญ่ : หากเชื่อว่าดวงดาวนั้นส่งผลด้วยตัวของมันเอง และมีอำนาจทั้งให้คุณประโยชน์และปกป้องภัยอันตรายได้.

ซิริกเล็ก : หากเชื่อว่าแท้จริงแล้วดวงดาวนั้นเป็นสาเหตุ, ซึ่งความจริงนั้นอัลลอฮฺไม่ได้ทำให้มันเป็นสาเหตุในการล่วงรู้เรื่องเร้นลับ(ซึ่งเป็นความรู้ที่อัลลอฮฺสงวนไว้เฉพาะพระองค์เท่านั้น).

● อัลบายาน คือ คำพูดที่ชัดเจน ลึกซึ้ง ที่สามารถรอบงำสติปัญญาและเปลี่ยนแปลงความคิด. แบ่งเป็น ๒ ประเภท :

๑. สิ่งที่น่าชื่นชม : เป้าหมายเพื่อการยืนยันัจธรรม และหักล้างความเท็จ.
๒. สิ่งที่น่าตำหนิ : เป้าหมายเพื่อการตอบโต้ัจธรรม และยืนยันความเท็จ.

● อะไรคือความสัมพันธ์กันระหว่างการใช้เสน่ห์ของถ้อยคำกับไสยศาสตร์ ? ก็เพราะการใช้ถ้อยคำสละสลวยในทางที่ผิดและไสยศาสตร์นั้นมีจุดเหมือนในส่วนลึกของความจริงที่ปรากฏ.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. แท้จริง อัลอียาพะฮฺ อัจญ์อรุคฺ และอัจญ์ญาเราะฮฺนั้น เป็นส่วนหนึ่งของคำว่าอัลญิบติ.
๒. การอรรถาธิบายคำว่า อัลอียาพะฮฺ อัจญ์อรุคฺ.
๓. แท้จริงศาสตร์เรื่องดวงดาวนั้น คือส่วนหนึ่งจากไสยศาสตร์ ศาสตร์แห่งการส่งผลสัมฤทธิ์.
๔. การผูกเงื่อนพร้อมกับการเป่าลมไป คือหนึ่งจากทำไสยศาสตร์.
๕. แท้จริงการยุแหย่ให้ผู้คนทะเลาะเบาะแว้งกันนั้น ถือเป็นหนึ่งในเรื่องไสยศาสตร์ เพราะเป็นการทำให้แยกจากกัน เช่นเดียวกับการทำไสยศาสตร์.
๖. แท้จริงบางคำพูดที่สละสลวยถือเป็นหนึ่งในเรื่องไสยศาสตร์ เพราะเป็นการปลุกความตั้งใจให้ลูกซอนหรือดัมมัน.

บทที่ ๒๖ : เรื่องมีหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องหมอดูและอื่นๆ

นี่คือหนึ่งในสิ่งที่มีความสวยงามที่สุดในเรื่องของการเรียบเรียงเรื่องราว เพราะหลังจากที่ผู้แต่งได้อธิบายชี้แจงให้ท่านได้ทราบถึงเรื่องของไสยศาสตร์ และสิ่งต่างๆ จากชนิดของมัน ตรงนี้ ท่านผู้แต่งกำลังจะอธิบายให้ท่านได้ทราบว่าใครคือหมอดู นักทำนาย (โดยเขียนรูปและเส้นลงบนผืนทราย) นักทำนาย (โดยอาศัยตำแหน่งของดวงดาว) และข้อตัดสินของการไปหาพวกเขา.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ ถึง ๔

๑. ท่านมุสลิมได้รายงานไว้ในหนังสือศอเฮียะห์ของเขา จากภรรยาบางคนของท่านรอซูล ﷺ ว่า : “ผู้ใดที่ไปหาหมอดูแล้วถามเขาถึงเรื่องใดแล้วเชื่อเขา การทำละหมาดของเขาจะไม่ถูกรับ ๔๐ วัน”.
๒. และมีรายงานจากท่านอบูฮุรَيْرَةَ จากท่านรอซูล ﷺ ว่า : “ผู้ใดที่ไปหาหมอดูแล้วเชื่อตามที่เขابอกแน่นอนผู้นั้นได้ปฏิเสธต่อสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่มุฮัมมัด ﷺ แล้ว” รายงานโดย : อาบูดาอูด.
๓. และมีรายงานของผู้รายงานทั้งสี่ร่วมกับอัลฮากิม แล้วฮากิมก็บอกว่า ถูกต้องตามเงื่อนไขของอัลบูกอเรียและมุสลิมด้วย จากท่านบี ﷺ ว่า : “ผู้ใดไปหาหมอดูหรือหมอไสยศาสตร์แล้วเชื่อตามที่เขابอกแน่นอนเขาได้ปฏิเสธต่อสิ่งที่ถูกประทานแก่ท่านบีมุฮัมมัด ﷺ แล้ว”.
๔. และหะดีษนี้ของบุยะอลา ได้รายงานด้วยสายรายงานที่ดีจากอิบนุญัสสูดเช่นเดียวกันเป็นหะดีษเมากูฟ.

- ☀️ ผู้ใดไปหา : การไปหาจะเกิดขึ้นด้วยการนั่งร่วมวงกับเขา (นักไสยศาสตร์) หรือติดต่อสื่อสาร หรือส่งคนไปหา หรือส่งสารไปหา หรือติดตามคูช่องของพวกเขา หรือเข้าเว็บไซต์ของพวกเขา หรือซื้อวารสารของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่มีจักราศี หรือฟังในสิ่งที่พวกเขาพูด และนี่คือสิ่งที่มีโทษอย่างใหญ่หลวง.
- ☀️ การละหมาดของเขาจะไม่ถูกรับ : ผลตอบแทนนั้นได้รับแต่ถูกลบด้วยความชั่วจนหมดสิ้น กรณีไปหาโดยไม่เชื่อ.
- ☀️ ดังนั้นแน่นอนเขาได้ปฏิเสธต่อสิ่งที่ถูกประทานแก่ท่านบีมุฮัมมัด ﷺ แล้ว : หมายถึง ในอัลกุรอานที่พระองค์ตรัสว่า : “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ไม่มีผู้ใดในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินจะรู้ในสิ่งพ้นญาณวิสัยนอกจากอัลลอฮ์” ดังนั้นผู้ใดที่เชื่อหมอดูในเรื่องความรู้เร้นลับ ทั้งที่เขาเองทราบเป็นอย่างดีว่าเขาผู้นั้นไม่รู้สิ่งเร้นลับนอกจากอัลลอฮ์ เช่นนั้นแล้วเขาคือผู้ปฏิเสธศรัทธา ด้วยการปฏิเสธที่ใหญ่หลวง แต่หากเขาเป็นผู้โง่เขลาไม่มีความรู้ในเรื่องนี้ (ว่าไม่มีผู้ใดรู้เรื่องเร้นลับนอกจากอัลลอฮ์) และไม่ได้เชื่อว่าเป็นอัลกุรอานนั้นมีเรื่องโกหก เช่นนั้นเขาได้ปฏิเสธด้วยการปฏิเสธเล็ก (ไม่ถึงขั้นตักศาสนา) และบางทีเขาอาจจะไม่เชื่อหมอดูในตอนนั้น แต่อาจจะเชื่อเมื่อมีอะไรเกิดขึ้นกับเขา.
- ☀️ อรรอฟ : คือชื่อทั่วไปที่ใช้เรียกหมอดู โหร นักทำนายและอื่นๆ จากผู้ที่เสาะแสวงหาความรู้เร้นลับด้วยวิธีการต่างๆ ที่เขาตั้งนำมาใช้ ดังนั้นรวมถึงผู้ที่ถ่ายทอดและอ้างตนในเรื่องดังกล่าวนี้ด้วย.

ตัวบทหลักฐานที่ ๕

มีรายงานจากอิหมรอน บุตร ฮุซัยน์ رضي الله عنه เป็นหะดีษมัรฟูอ ว่า : “ไม่ใช่พวกเรา ใครที่ทำการเสียดวงเอง หรือให้ผู้อื่นทำให้ หรือทำการเป็นหมอดูเอง หรือให้ผู้อื่นทำการดูให้ หรือทำไสยศาสตร์ หรือให้ผู้อื่นทำให้ และใครที่ไปหาหมอดูหมอไสยศาสตร์ แล้วเชื่อตามที่เขบอก แน่อนเขาได้ปฏิเสธต่อสิ่งที่ถูกประทาน มายังท่านนบีมุฮัหมัด ﷺ แล้ว” รายงานโดย อัลบัซซาร ด้วยสายรายงานที่อยู่ในระดับ : ดี.

ตัวบทหลักฐานที่ ๖

และอัญญ์อบรอนี้ได้รายงานด้วยสายรายงานที่สายงาม จากหะดีษของอิบนีอับباس ไม่มีช่วงที่บอกว่า :
من ไปจนจบหะดีษ อัลบะฆอวีได้บอกว่า أرسل : อัลอรรอฟ นั้นคือ ผู้ที่อ้างว่าเขารู้เรื่องราวต่างๆ โดยอาศัยข้อบ่งชี้บางอย่างมาอ้างเป็นหลักฐาน แล้วสามารถบอกของที่โดนขโมยไป หรือสามารถจะบอกที่อยู่ของสิ่งที่หายไปได้ หรืออื่นๆ และมีบางรายงานบอกว่า เป็นหมอดู (الكل) หมอดู อัลกาฮินนั้นคือ ผู้ที่ทำนายเรื่องลับที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มีบางรายงานบอกว่า คือผู้ที่บอกเรื่องราวภายในใจได้.
 และท่านอบุลอับباس อิบนุตัยมียะฮ์ ได้บอกว่า : อัลอรรอฟนั้น เป็นชื่อหนึ่งที่ใช้เรียกหมอดู หมอไสยศาสตร์ หรืออื่นๆ ในหมู่ผู้ที่พูดเรื่องต่างๆ โดยวิธีการมากมาย.

- ❖ ใครที่ทำการเสียดวง : ครอบคลุมถึงการทำการเสียดวงให้กับตัวเอง หรือให้กับผู้อื่น.
- ❖ หรือให้ผู้อื่นทำให้ : ขอให้ผู้อื่นดูดวงให้ หรือพอใจที่มีคนมาดูดวงเขา.
- ❖ ให้ผู้อื่นทำไสยศาสตร์ให้ : เพราะหมอไสยศาสตร์บางคนกล่าวแก่ผู้ที่มาฟ้องร้องภรรยาของเขาว่า : ฉันจะทำไสยศาสตร์ให้กับท่าน และท่านนั้นไม่ต้องทำอะไรเลย จึงทำให้ผู้นั้นคิดว่าเขาไม่มีความผิด.

ตัวบทหลักฐานที่ ๗

และอิบนุอับباس - ได้พูดไว้เกี่ยวกับเรื่องของคนที่กระทำการเขียนอักษรย่อ อะบาญาต แล้วเชื่อมโยงเข้ากับการดูดวงดาวเพื่อเอามาทำนายนั้น : ข้าพเจ้าไม่คิดว่าคนที่ทำเช่นนั้นจะมีส่วนได้ ณ ที่อัลลอฮ์แม้แต่นิดเดียว.

- การเรียนอักษรย่อ อะบาญาต นั้นแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท :
๑. เป็นที่อนุญาต : หากเราเรียนเพื่อคิดคำนวณประโยคต่างๆ หรืออื่นๆที่คล้ายกัน และบรรดานักวิชาการยังคงเชื่อมั่นในการบันทึกประวัติศาสตร์.
 ๒. เป็นที่ต้องห้าม : หากเอามันมาเชื่อมโยงเข้ากับการเส้นทางโคจร การเคลื่อนไหว การขึ้น และการตกของดวงดาว.

ข้อตัดสินของการถามหมอดู หรืออื่นๆ

การถามเพื่อตีแผ่การโกหก และ ไร้ซึ่งความสามารถของเขา : ถือ เป็น สิ่ง ที่ ถูก เรียกร้อง หรือมีความจำเป็น โดยมีเงื่อนไขว่า จะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้รู้ในด้านนั้น.

การถามเพื่อทดสอบ : เป็นที่อนุญาต, เพื่อจะทราบว่าเขาพูดจริงหรือโกหก ไม่ใช่ผู้ที่ให้นำเอาคำพูดของเขามาปฏิบัติ แล้วกลายเป็นผู้ที่ศรัทธาในตัวเขา.

ถามพร้อมกับเชื่อในสิ่งที่เขาบอก : เป็นการปฏิเสธศรัทธาที่ใหญ่หลวง เพราะมันเป็นการปฏิเสธอัลกุรอาน.

การถามอย่างเดียว : เป็นบาปใหญ่ ดังเช่นคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ที่ว่า : “การละหมาดของเขาจะไม่ถูกตอบรับ ๔๐ วัน”.

ส่วนหนึ่งจากสัญญาณต่างๆของผู้ทำไสยศาสตร์

๑. ค้านกับเงื่อนไขต่างๆที่อนุญาตในการทำการปิดเป่าตามหลักศาสนบัญญัติ. ๒. การผูกเงื่อนพร้อมกับเป่าลงบนนั้น. ๓. การเขียนอักษรย่อ หรือคำพูดที่ไม่มีความหมาย. ๔. การทำให้เลิกรา หรือการทำให้รักกัน. ๕. การพิจารณาสภาพต่างๆของจักราศีเพื่อทำนายต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นบนโลก.
๖. การอ่านฝ่ามือ และแก้วเล็ก. ๗. การถามถึงชื่อของมารดา เป็นต้น. ๘. การอ้างว่ารู้สิ่งเร้นลับ. ๙. การสั่งให้ผู้ป่วยปฏิบัติค้านกับหลักการศาสนา เช่น ทิ้งละหมาด หรือละทิ้งการกล่าวบิสมิ้ลละฮฺขณะเชือดสัตว์. ๑๐. สั่งให้ผู้ป่วยหันมาพึ่งพาเขาแทนอัลลอฮฺ ๑๑. แท้จริงแล้วเขาเป็นหนึ่งในสมุนของชัยฏอน.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. แท้จริงแล้วจะไม่มีกรรมร่วมกันระหว่างการเชื่อหมอดูกับการศรัทธาต่ออัลกุรอาน และนี่คือหนึ่งในการปฏิเสธที่ใหญ่หลวงที่สุด.
๒. การบอกกล่าวอย่างชัดเจนว่า ไสยศาสตร์ คือการปฏิเสธศรัทธา.
๓. ให้ผู้อื่นทำการดูดวงให้ : หมายถึง เขาก็เหมือนกับหมอดู อันเนื่องจากการประกาศความไม่เกี่ยวข้องของท่านนบี ﷺ ต่อคนประเภทนี้.
๔. การบอกถึงการขอให้ผู้อื่นเสี่ยงดวงให้.
๕. การบอกถึงการขอให้ผู้อื่นทำไสยศาสตร์ให้ แท้จริงใครที่ขอให้ผู้อื่นกระทำการดังกล่าวให้ เขาจะได้รับการลงโทษเช่นเดียวกับผู้นั้น.
๖. การกล่าวถึงผู้ที่ศึกษาเรื่องอักษรย่อ มีรายละเอียด.
๗. การกล่าวถึงความแตกต่างระหว่างอัลกาฮิน และอัลอรรอฟ.

บทที่ ๒๗ : เรื่องการรักษาปัดเป่าผู้ป่วยที่ถูกคาถาเวทมนตร์

นี่คือหนึ่งจากความงดงามในการเรียบเรียงเรื่องราว เพราะหลังจากที่ได้มีการกล่าวถึงเรื่องไสยศาสตร์แล้ว ผู้แต่งต้องการที่จะกล่าวถึงวิธีการเยียวยารักษา มัน และไม่มีข้อสงสัยใดๆเลยว่าการแก้เวทมนตร์ให้หมดไป จากผู้ที่ถูกเวทมนตร์นั้นมีความประเสริฐที่ยิ่งใหญ่ หากเขาทำมันไปเพื่ออัลลอฮ์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

มีรายงานจากญาบิรว่า ท่านนบี ﷺ ถูกถามถึงเรื่องการรักษาปัดเป่าผู้ป่วยด้วยเวทมนตร์คาถา(โดยใช้ไสยศาสตร์ในการรักษา) ท่านตอบว่า : “ มันคือการกระทำของชัยฏอน ” บันทึกโดยอิมามอะหมัดและอาบู ดาวูด ด้วยสายรายงานที่ดี.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

และท่านอาบูดาวูดได้กล่าวว่า : เมื่ออิมามอะหมัดได้ถูกถามถึงเรื่อง การรักษาปัดเป่าผู้ป่วยที่โดนอาคม หรือต้องมนต์ (โดยใช้ไสยศาสตร์ในการรักษา) ท่านตอบว่า : “ท่านอิบนุ มัสอูดสั่งห้ามการกระทำทุกอย่างในเรื่องนี้”.

- ❖ **อันนุซเราะฮ์ :** หมายถึง มันเป็นสิ่งที่รู้จักกันในยุคญาฮิลียะห์และมันคือสิ่งที่พวกเขาได้กระทำกันในยุคนั้น.
- ❖ **มันคือการกระทำของชัยฏอน :** การที่มันถูกพาดพิงไปยังชัยฏอนนั้นคือที่สุดของความน่ารังเกียจ และต้องออกห่างอย่างถึงที่สุด.
- ❖ **น่ารังเกียจที่จะกระทำนี้ :** คำว่าน่ารังเกียจในทรรศนะของผู้รู้ยุคก่อนหมายถึง การห้าม.
- ❖ **น่ารังเกียจที่จะกระทำทุกอย่างในเรื่องเช่นนี้ :** จุดประสงค์ในที่นี้คืออันนุซเราะฮ์ที่เป็นหนึ่งในการงานของชัยฏอน ซึ่งมันคือการรักษาผู้ที่ถูกเวทมนต์ด้วยไสยศาสตร์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

และมีบันทึกอยู่ในศอเฮียะห์อัลบุคอรี๊ จากเกาะตาตะฮว่า ฉันได้พูดกับอิบนุ มัสอูดว่า : มีคนหนึ่งถูกทำเสน่ห์ (มนตร์รัก) หรือมนตร์ซัง จนไม่สามารถอยู่ร่วมกับภรรยาได้นั้น จะทำการแก้หรือรักษาเขาด้วยมนตร์ได้ไหม ? เขาตอบว่าไม่เป็นไร เพราะพวกเขาต้องการทำเพื่อบำบัดและแก้ไข เพราะแท้จริงสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ผู้คนนั้น ไม่ถือเป็นสิ่งที่ต้องห้าม.

- ❖ **การแพทย์ :** หมายถึง ไสยศาสตร์ ซึ่งเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าการแพทย์คือการรักษาผู้ป่วย ทว่าการเรียกไสยศาสตร์ว่าการแพทย์นั้น ก็เพื่อเป็นกลางดี ดังเช่นการเรียกการที่แมลงสัตว์กัดต่อยว่าเป็นสิ่งปลอดภัย การเรียกของที่แตกต่างการตกแต่ง หรือศิลปะ.
- ❖ **ไม่สามารถอยู่ร่วมกับภรรยาได้ :** หมายถึง ต้องมนตรา จนไม่สามารถที่จะร่วมหลับนอนกับภรรยาได้ ทั้งที่เขาไม่ได้เจ็บป่วยหรือเป็นโรค ซึ่งมันคือไสยศาสตร์ชนิดหนึ่ง.

ตัวบทหลักฐานที่ ๔

และได้มีรายงานอ้างว่าท่านอัลฮาชันกล่าวว่า : เวทมนต์จะไม่มีทางถูกแก้ได้ นอกจากด้วยฝีมือของนักไสยศาสตร์เท่านั้น.

อิบนุก็อยยิม บอกว่า : อันนูชเราะฮฺ คือ การแก้เวทมนตร์ให้หมดไปจากผู้ถูกเวทมนตร์ ซึ่งมีอยู่ ๒ วิธี :

๑. แก้โดยใช้เวทมนตร์หรือไสยศาสตร์เช่นเดียวกับที่ถูกทำ ซึ่งเป็นการกระทำของพวกเขาช่วยภวน และวิธีนี้เข้าข่ายกับการกระทำที่ท่านอัลฮาชันบอก โดยที่ผู้รักษาและคนที่ถูกรักษาต้องเช่นไหว้ช่วยภวนตามสิ่งที่มันชอบ แล้วมันจึงจะคลายไสยศาสตร์เวทมนตร์ออกให้ ทำให้ผู้ป่วยหายเป็นปกติ (ซึ่งศาสนาไม่อนุญาตให้กระทำด้วยวิธีนี้).

๒. การทำนูชเราะฮฺรักษา โดยการใช้อาบน้ำขอความคุ้มครองร่วมกับการใช้ยาต่างๆในการรักษา พร้อมการอ่านดุอาอ์ที่ถูกต้องตามหลักศาสนา (ซึ่งการรักษาด้วยวิธีนี้ เป็นที่อนุญาตให้กระทำ).

เราจะตอบโต้ผู้ที่กล่าวว่า ไสยศาสตร์ต้องแก้ด้วยไสยศาสตร์อย่างไร ?

๑. ด้วยการบอกว่าแท้จริงมันเป็นสิ่งที่ค้านกับอัลกุรอาน และสุนนะ และแนวทางที่บรรดาอะฮฺลุลบัยตฺ รวมถึงบรรดาชาวสลัฟได้ดำรงปฏิบัติอยู่.
๒. เป็นการไม่ให้คุณค่าต่อการรักษาด้วยอัลกุรอาน และดุอาอ์ที่มีร่องรอยในสุนนะฮฺของท่านนบี
๓. เพิ่มอิทธิฤทธิ์ให้ไสยศาสตร์และนักไสยศาสตร์ รวมทั้งเป็นการทำให้พวกเขามีอิทธิพลต่อคนทั่วไป.
๔. เป็นการหันเหออกจากความมั่นใจ(คือการรักษาด้วยอัลกุรอานและดุอาอ์ตามหลักศาสนา)ไปสู่การคาดคะเนสงสัย นั่นคือการรักษาด้วยไสยศาสตร์.
๕. ในการแก้เวทมนตร์ให้หมดไปจากผู้ถูกเวทมนตร์นั้น ผู้รักษาและคนที่ถูกรักษาต้องเช่นไหว้ช่วยภวนตามสิ่งที่มันชอบ แล้วมันจึงจะคลายไสยศาสตร์เวทมนตร์ออกให้.
๖. หากผู้ที่ถูกไสยศาสตร์รอดทน เขาจะได้รับสวนสวรรค์เป็นการตอบแทน ดังเช่นที่มีหลักฐานจากท่านนบี ﷺ.
๗. การแก้ไสยศาสตร์ด้วยไสยศาสตร์นั้น จะเป็นการเพิ่มอิทธิฤทธิ์ในตัวไสยศาสตร์
๘. ท่านนบี ﷺ ได้เคยโดนทำไสยศาสตร์ แต่ท่านไม่เคยรักษาด้วยไสยศาสตร์ ทว่าท่านรักษาด้วยวิธีการตามหลักศาสนาบัญญัติ.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. การห้ามการรักษาผู้ป่วยที่โดนไสยศาสตร์แก้ด้วยไสยศาสตร์.
 ๒. การแยกแยะระหว่างสิ่งที่ถูกห้ามและสิ่งที่ได้รับการอนุญาต ซึ่งเป็นสิ่งที่จะทำให้ตัดปัญหาได้.
- (ครอบคลุมไปถึงทุกๆคนที่กล่าวว่า การอ่านอัลกุรอานเป่าใส่ผู้ป่วย การขอดุอาอ์ และการอ่านขอความคุ้มครองร่วมกับการใช้ยาต่างๆในการรักษา พร้อมการอ่านดุอาอ์ที่ถูกต้องตามหลักศาสนานั้นเป็นที่อนุญาต และคำพูดของทุกๆคนที่ห้ามการแก้ไสยศาสตร์ ด้วยไสยศาสตร์ วัลลอฮูอะลัม).

บทที่ ๒๘ : ว่าด้วยเรื่องการถือโชกลาง

☀ การถือโชกลางนั้น เป็นการปฏิเสธการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ :

๑. เพราะการถือโชกลาง นั้นเป็นการตัดขาดการมอบหมายต่ออัลลอฮ์ และหันไปยึดถือต่อสิ่งอื่น.
๒. เพราะมันเป็นการมอบหมายต่อสิ่งที่ไม่ใช่ข้อเท็จจริง ทว่ามันคือความคิด และการมโนภาพขึ้นมาเอง ส่วนการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์นั้น คือการสักการะ และการขอความช่วยเหลือ(จากอัลลอฮ์).

☀ การถือโชกลาง ในความหมายทางด้านหลักวิชาการคือ : การถือกลางร้ายในสิ่งที่ได้พบเห็นหรือได้ยิน ในช่วงเวลาหรือสถานที่ต่างๆ ดังนี้ :

๑. **ด้วยสิ่งที่ได้พบเห็น** เช่น หากเห็นนกตัวหนึ่งตัวใดที่ ป่าเถื่อนดูร้าย หรือมีสีดำ เขาก็จะถือว่ามันเป็นกลางร้าย. ๒. **ด้วยสิ่งที่ได้ยิน** ใครที่โศกเศร้าในเรื่องหนึ่งเรื่องใดอยู่ แล้วได้ยินคนใดคนหนึ่งกล่าวแก่อีกคนว่า โอ้จอมขาดทุน เขาก็จะถือเป็นกลางร้าย. ๓. **ด้วยสิ่งที่ได้รับรู้** เช่น ใครที่ถือเอาวันบางวัน เดือนบางเดือน ปีบางปี หรือ สถานที่บางสถานที่เป็นกลางร้าย.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

๑. อัลลอฮ์ตรัสว่า : “ ฟังรู้เถิดว่าที่จริงกลางร้ายของพวกเขานั้นอยู่ที่อัลลอฮ์ต่างหาก แต่ทว่าส่วนมากของพวกเขาไม่รู้ ”

๒. อัลลอฮ์ตรัสว่า : พวกเขา (บรรดาทูต) กล่าวว่า “ ลางร้ายของพวกท่านเพราะพวกท่านเอง ”

☀ ลางร้ายของพวกเขานั้นอยู่ที่อัลลอฮ์ต่างหาก : หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นแก่พวกเขาจากความแค้นแค้น และความลำเค็ญนั้นมาจากอัลลอฮ์ พระองค์ คือผู้ทรงกำหนดสถานะการทุกอย่าง สำหรับท่านนบีมูซา عليه السلام และกลุ่มชนของเขานั้นไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆทั้งสิ้น ทว่าพวกเขานั้นเป็นสาเหตุแห่งความสิริมงคล และความดีต่างหาก. ☀ ลางร้ายของพวกท่านเพราะพวกท่านเอง : หมายถึง มันติดตามมาจากพวกท่าน ดังนั้นสิ่งใดที่มาประสบกับพวกท่าน ดังนั้นสิ่งนั้นมาจากพวกท่านและจากการทำงานของพวกท่านเอง ฉะนั้นพวกท่านจึงเป็นสาเหตุในเรื่องดังกล่าว. ☀ **ไม่มีสิ่งใดขัดกันระหว่าง ๒ อายะฮ์นี้** : โดยอายะฮ์แรกบ่งชี้ว่า แท้จริงผู้ทรงกำหนดต่อสิ่งนี้คืออัลลอฮ์ ส่วนอายะฮ์ที่สอง เป็นการชี้แจงสาเหตุของมัน ว่าสาเหตุ (ภัยพิบัติ) นั้นมาจากพวกเขา ดังนั้นข้อเท็จจริงในเรื่องนี้คือ ลางร้ายนั้นอยู่กับพวกเขา อันหมายถึง ตัดสอยห้อยตามพวกเขา.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓ และ ๔

๓. มีรายงานจากท่านอบีฮุรَيْرَةَ ระบุว่า แท้จริงท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : ไม่มีโรคระบาด ไม่มีลางร้าย ไม่มีนกเค้าแมว และไม่มีเดือนซอฟัร.

บันทึกโดยอัลบุคอรีย์และมุสลิม ท่านมุสลิมได้รายงานเพิ่มอีกว่า : ไม่มีจักรราศี และไม่มีปีศาจ.

๔. และมีรายงานจากอนัษว่า ท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า : ไม่มีโรคระบาด ไม่มีความเชื่อเรื่องลางร้าย แต่ฉันชอบลางดี พวกเขาถามว่า : แล้วลางดีนั้นคืออะไร ? ท่านตอบว่า : คำพูดที่ดีๆ.

- ☀️ **ไม่มีการแพร่ระบาดของโรคใด** : เป้าหมายเพื่อต้องการที่จะทำลายหลักความเชื่อของพวกญาฮิลียะห์ที่อ้างว่า โรคระบาดนั้นส่งผลด้วยตัวของมันเอง หรือมีความหมายว่า : ไม่มีการแพร่ระบาดของโรค ใดที่จะส่งผลด้วยตัวของมันเอง ทว่ามันเป็นเพียงแค่สาเหตุในการแพร่กระจายของโรค ด้วยการอนุมัติจากอัลลอฮ์.
- ☀️ **ไม่มีนกเค้าแมวตัวใด** : หรือนกที่มีลักษณะคล้ายนกฮูก ซึ่งพวกเขาเชื่อลางร้ายที่มาจากนกดังกล่าว.
- ☀️ **และไม่มีซอฟต์แวร์** ความหมายคือ : ๑. เดือนซอฟต์แวร์ บรรดาชาวอาหรับมองว่ามันเป็นลางร้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแต่งงานในเดือนนี้. ๒. หรือโรคชนิดหนึ่งที่อยู่ในกระเพาะทำอันตรายต่ออูฐ และจะแพร่จากอูฐตัวหนึ่งไปยังตัวอื่น. ๓. หรือการเลื่อนเดือนที่ต้องห้ามให้ล่าช้าออกไป โดยการเลื่อนไปเป็นเดือนซอฟต์แวร์ เพื่อที่พวกเขาจะได้ทำสงครามในเดือนมุฮัรรัม.
- ☀️ **ไม่มีจักรราศีดวงใด** : หมายถึงตำแหน่งต่างๆของดวงจันทร์ ทุกตำแหน่งของมันจะมีราศี และอดีตบรรดาชาวอาหรับจะถือโชคกลางด้วยกับสิ่งนี้ พวกเขาบอกว่า : นี่คือ ราศี อาเพศ เป็นลางไม่ดี บ้างก็เชื่อกลับกัน พวกเขาบอกว่า : นี่คือ ราศีสุกและลางดี.
- ☀️ **ไม่มีปีศาจ ญิน หรือชัยฏอนชนิดใด** : หมายถึง เมื่อในอดีตบรรดาชาวอาหรับเวลาออกเดินทาง พวกชัยฏอนจะแปลงกายหลากสีแล้วทำให้พวกเขาเกิดความหวาดกลัวในหัวใจ บ้างก็ให้พวกเขาเกิดรู้สึกขวัญเสีย จนเลี้ยวไปเส้นทางอื่น.
- ☀️ **ซึ่งท่านนบี ﷺ ปฏิเสธไม่ให้เชื่อว่ามันส่งผลด้วยตัวของมันเอง และคำว่าปฏิเสธในที่นี้ไม่ใช่หมายถึงการปฏิเสธว่าสิ่งนั้นไม่มี** ดังนั้นบ่าวต้องมีท่าทีรู้สึกสบาย โลงในหัวอกและทำตัวเรียบง่ายโดยมอบหมายต่ออัลลอฮ์ และอย่ามองในแง่ไม่ดีต่อพระองค์.
- ☀️ **หลักฐานที่ปรากฏนั้นไม่ขัดแย้งกันแต่อย่างใด ระหว่างคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ที่ว่า : หากลางร้ายนั้นประสบกับสิ่งใด..... เพราะแท้จริงมันคือ :**
๑. หะดีษนี้เป็นหลักฐานที่ต้องอาศัยตัวบทอื่นมาอธิบายเพิ่ม และหลักฐานมากมายบ่งบอกถึงการดำหนิการถือโชคกลาง และมันเป็นการตั้งภาคีอย่างหนึ่ง ที่อาศัยหลักฐานชัดเจนมาตัดสิน.
 ๒. การถือโชคกลางทุกรูปแบบ ถูกดำหนิ เพราะผู้มีอำนาจในการให้คุณ ปลดทุกขภัย คืออัลลอฮ์เท่านั้น.
 ๓. มีบทบัญญัติให้บ่าวนั้นออกห่างจากการกำหนดของอัลลอฮ์ ไปสู่การกำหนดของอัลลอฮ์โดยยึดสาเหตุการป้องกันต่างๆ ไม่ต้องถือโชคกลางใดๆ.
 ๔. คำว่า ถือโชคกลางที่ปรากฏในหลักฐาน เกี่ยวข้อง ผู้ที่ยึดถือโชคกลางด้วยกับมัน ไม่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มอบหมายต่ออัลลอฮ์ โดยที่เขาไม่ยุ่งเกี่ยวโชคกลางใดๆ.
 ๕. ทุกคนที่เกลงกลัวอื่นจากอัลลอฮ์ เขาจะถูกให้สิ่งนั้นครอบงำและเช่นเดียวกันผู้ใดรักสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ เขาจะถูกให้ทุกขทรมาณกับสิ่งนั้น และผู้ใดหวังอื่นจากอัลลอฮ์ เขาจะถูกปล่อยให้อยู่กับสิ่งนั้น (ท่านอิบนุก็อยอิมรอนฮิมะฮ์ฮุสลุสได้กล่าวไว้).

ตัวบทหลักฐานที่ ๕

บันทึกโดยอบีดาวูด ด้วยสายรายงานที่ศอเฮียะห์ จากท่านอุบะฮ์ บิน อามิร กล่าวว่า : มีการกล่าวลางร้ายต่อหน้าท่านรอซูล ﷺ ท่านนบีจึงกล่าวว่า : ความเชื่อเรื่องลางที่ดีก็คือ อัลพะอูล์ และซึ่ง อัลพะอูล์นั้น ไม่ทำให้มุสลิมคนหนึ่งคนใดล้มเลิกเจตนารมณ์ ดังนั้นเมื่อคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านเห็นสิ่งที่เขารังเกียจ จงกล่าวว่า โอ้อัลลอฮ์แท้จริงไม่มีผู้ใดให้ความดีต่างๆได้นอกจากพระองค์ และไม่มีผู้ใดปกป้องให้รอดพ้นจากความชั่วได้นอกจากพระองค์ ไม่มีพลังหรืออำนาจใดๆ นอกจากพลังอำนาจของพระองค์.

ความแตกต่างระหว่าง การมองในแง่ดี	และการถือโชคกลาง
ทุกๆสิ่งที่กระตุ้นให้มนุษย์มีความกระปรี้กระเปร่าในสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นสิ่งที่น่าสรรเสริญ ไม่ว่าจะจากคำพูด การกระทำ สิ่งที่มีมองเห็น และได้ยิน.	การคิดว่ามีกลางร้าย ด้วยสิ่งที่ได้เห็น ได้ยิน ได้รับรู้ ทั้งในเรื่องเวลา หรือสถานที่
จะเป็นการเพิ่มการมอบหมายต่ออัลลอฮ.	ทำให้การมอบหมายต่ออัลลอฮอ่อนแอลง
ข้อตัดสินใจของมันเป็นคือ สิ่งที่ดีส่งเสริม.	๑. เป็นซิริกลึก หากเชื่อว่ามันคือสาเหตุ. ๒. เป็นซิริกใหญ่ หากเชื่อว่ามันส่งผลด้วยตัวของมันเอง.
ในการนี้เป็นการมองต่อการกำหนดของอัลลอฮในแง่ดี.	ในการนี้เป็นการมองต่อการกำหนดของอัลลอฮในแง่ร้าย.
นี่คือสภาพของผู้ให้เอกภาพ และยืนยัน ในเรื่องการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ.	นี่คือสภาพของผู้กลับกลอกและและคนกาเฟร.
เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ และไม่เป็นความยากลำบาก.	มาด้วยการจงใจ เช่น ถือโชคกลาง.
คือสิ่งที่ทำให้ท่านทำในสิ่งที่ตั้งใจต่อไป ไม่ใช่ชั่วเขวหรือล้มเลิกจากสิ่งที่ได้ยิน ได้พบเห็น แต่ทว่าทำให้มีความสุข และกระปรี้กระเปร่าในการทำธุระนั้นต่อไป.	คือสิ่งที่เป็นตัวชี้วัดว่าท่านควรทำต่อไป หรือควรล้มเลิกนั้น ด้วยการยึดต่อสิ่งที่ได้เห็น ได้ยิน.
ทำให้เกิดการยึดติดกับอัลลอฮมากขึ้น.	ทำให้เกิดการยึดติดกับสิ่งที่ถือโชคกลาง.

❖ **ตัวอย่างที่ ๑ :** ชายคนหนึ่ง ต้องการที่จะแต่งงาน เมื่อเขาถามถึงชื่อของเจ้าสาว แล้วเมื่อได้คำตอบว่า " ฮานาอ " เมื่อนั้นเขาก็ทำการแต่งงาน, และชายอีกคน ถามถึงชื่อของเจ้าสาว เมื่อได้ยินคำตอบว่า "ซ็อคเราะฮ" เมื่อนั้นเขาก็ล้มเลิกการแต่งงานทันที, ดังนั้นทั้งสองตัวอย่างที่กล่าวมานั้นอยู่ในเรื่องของการถือโชคกลาง เพราะการถือโชคกลางคือ สิ่งที่ทำให้ท่านไปต่อหรือล้มเลิก ในงานหนึ่งงานใด.

❖ **ตัวอย่างที่ ๒ :** บางคนจะถามเจ้าบ่าวถึงชื่อของเจ้าสาวเมื่อเวลาผ่านไปในการแต่งงาน แล้วจะคอยสังเกตอาการของเจ้าบ่าว หากเจ้าบ่าวมีความสุข ผู้คนต่างพากันแสดงความยินดีต่อเจ้าบ่าว และจะถือว่ามันเป็นลางดี เพราะการถามนั้นไม่ได้เป็นสาเหตุให้เจ้าบ่าวอวมทุกข์ และจมปลักอยู่กับอดีต พวกเขาจะแสดงความยินดีเมื่อเรื่องราวผ่านไปแล้ว (เพื่อสังเกตอาการ).

❖ มนุษย์บางคน ใช้การเปิดอัลกุรอานเป็นการพิจารณากลางดีลางร้าย ดังนั้นเมื่อเขาเปิดไปเจอหน้าที่มีการกล่าวถึงนรก จะถือว่ามันเป็นลางร้าย แต่หากเปิดไปเจอหน้าที่มีการกล่าวถึงสวรรค์ ก็เชื่อว่ามันเป็นลางดี ฉะนั้นดังกล่าวเหมือนกับงานของคณูญญาฮิลียะห์ที่พวกเขาเหล่านั้นเสี่ยงทายด้วยไม้ตี.

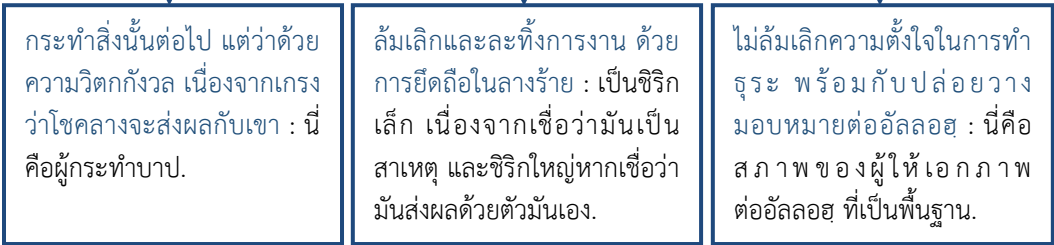
❖ **ผู้รายงาน** **عَمْرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ** : ที่ถูกต้อง คือ **عَمْرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ** .

❖ **คำว่า** **لَا رُبَّ مُسْلِمٍ إِلَّا هُوَ** หมายถึง : แท้จริงใครที่ทำให้ความเชื่อเรื่องโชคกลางมีผลให้เขาหยุดชะงัก ลังเลหรือเลิกล้มความตั้งใจในการทำธุระของเขา ดังนั้น ไม่ถือว่าเขาคือมุสลิม.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

☀ คำว่า **كَلِمَةٌ** **وَأَمْرٌ** และไม่กำลังใดๆ เว้นแต่ด้วยพระองค์ อักษร **ك** ในที่นี้ หมายถึง : ๑. ใน ๒. หรือใช้สำหรับการขอความช่วยเหลือ ๓. หรือเป็นสาเหตุ.

ประเภทต่างๆของมนุษย์ในเรื่องการถือโซคกลาง



ตัวบทหลักฐานที่ ๖ ถึง ๘

๖. และมีรายงานของท่านอิบน์มัสอูดเป็นหะดีษมีรฟุอว่า : เรื่องกลางร้ายนั้นเป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ เรื่องกลางร้ายนั้นเป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ และไม่มีใครในหมู่พวกเราที่ไม่เชื่อเรื่องกลางร้าย ซึ่งผุดขึ้นมาในจิตใจ แต่อัลลอฮ์จะทำให้มันหมดไปด้วยการมอบหมายต่อพระองค์ รายงานโดยอุมูดาวูดและดิรมิซีย์พร้อมตัดสินว่ามันเป็นหะดีษที่คอเฮียะห์ และได้บอกว่าย่ของรายงานเป็นคำพูดของอิบน์มัสอูดเอง.

๗. และมีรายงานของอิหม่ามอะหมัด จากท่านหะดีษของอิบน์อิหม่ามว่า : ผู้ใดที่กลางร้ายได้ทำให้เขาต้องล้มเลิก ไม่ทำฐานะของเขาให้เสร็จก็เท่ากับว่าเขาได้ตั้งภาคี บรรดาคอฮาบะฮ์ได้กล่าวว่า ท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์ครับ มีวิธีไหนบ้างที่จะขจัดเรื่องดังกล่าวนี้ได้ ท่านตอบว่า :การกล่าวดูอาว่า โอ้อัลลอฮ์ ไม่มีความดีใดๆ นอกจากความดีของพระองค์ ไม่มีกลางร้ายใดๆ นอกจากกลางร้ายที่พระองค์ทรงกำหนดและไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์. ๘. และมีรายงานของอิหม่ามอะหมัด จากหะดีษของอัลฟิฏลุบุตรของอับบาสว่า แท้จริงกลางร้ายนั้นคือสิ่งที่ทำให้ท่านทำ (ภารกิจใดภารกิจหนึ่ง) ต่อไปหรือยับยั้งท่านให้เลิกทำ.

☀ คำว่า **كَلِمَةٌ** **وَأَمْرٌ** หมายถึง : เราทุกคนไม่มีใครรอดพ้นจากความเชื่อเรื่องกลางร้ายที่อาจจะผุดขึ้นมาในใจได้ ดังนั้นผู้ที่ไม่หันไปใส่ใจในกลางร้ายที่ได้ผุดขึ้นมาในใจและออกห่างจากคำพูดต่างๆที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ พร้อมกับยืนยันมั่นคงในการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ ดังนั้นเขาไม่ใช่ผู้ปฏิเสธศรัทธา. ☀ การมอบหมาย คือความสัจจริงในการยึดถือต่ออัลลอฮ์ ในการแสวงหาประโยชน์ และปกป้องสิ่งชั่วร้าย พร้อมมีความมั่นใจต่อพระองค์ และทำสาเหตุต่างๆที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ ตามที่อัลลอฮ์กำหนด.

อะไรคือการรักษาการถือกลางร้าย ๑. ด้วยการยืนยันการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ เพราะการเชื่อในกลางร้ายนั้น อัลลอฮ์จะขับมันออกไปด้วยการมอบหมายต่อพระองค์ และจะทำให้สบายอกสบายใจ. ๒. อ่านบทดูอาที่มีที่มาจากท่านนบี ﷺ ที่ว่า โอ้อัลลอฮ์ ไม่มีความดีใดๆ... ๓. มองต่อการกำหนดของอัลลอฮ์ในแง่ดี และอย่ามองเป็นกลางร้าย และอย่าให้กลางร้ายผุดขึ้นมาในใจ. ๔. จงอย่าย่อท้อ จงพยายามทำต่อไป จนกระทั่งอัลลอฮ์จะเปิดประตูแห่งความสำเร็จ.

ความแตกต่างระหว่างการจับฉลาก	กับการเสี่ยงทายด้วยไม้ตีว
เป็นสิ่งที่อนุญาต.	เป็นบาปใหญ่ เพราะถือเป็นการพนัน.
ได้รับให้เป็นจุดมุ่งหมายทางศาสนา.	ไม่ได้รับให้เป็นจุดมุ่งหมายทางศาสนา.
ใช้มันเพื่อกำหนดสิทธิระหว่างผู้ที่มีความขัดแย้งกัน โดยที่พวกเขาสิทธิเหมือนกันหากไม่มีการกำหนดเกิดขึ้น.	ใช้มันเพื่อกำหนดความดีความชั่ว และถูกทำให้คล้ายคลึงการอ้างเรื่องเร้นลับ (ฮัยบ์) ด้วยกับการเชื่อมต่อเรื่องของโชค.
เป็นการงานของผู้ที่มีเตาฮีด.	เป็นการงานของผู้ที่ตั้งภาคี.
การจับฉลากเพื่อให้ได้อยู่ในแถวแรกของการละหมาดและให้การอะซาน.	การทำการคัดเลือกด้วยการโยนเหรียญและการนับ.
มันจะแยกออกให้แก่เจ้าของสิทธิและไม่สามารถที่จะแบ่งส่วนได้อีก.	มันจะแยกออกให้แก่ผู้ที่ไม่มีสิทธิที่จะได้รับ และก็สามารถที่จะแบ่งส่วนได้อีก.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

- การเตือนสำหรับในคำดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า : “ ฟังรู้เถิดว่าแท้จริงกลางร้ายของพวกเขานั้นอยู่ที่อัลลอฮ์ต่างหาก ” พร้อมกับที่พระองค์ตรัสว่า : “ ลางร้ายของพวกท่านเพราะพวกท่านนั้นแหละ ” . (ซึ่งทั้งสองอายะฮ์นี้จะไม่ขัดกัน) ๒. การปฏิเสธโรคระบาด (คือโรคระบาดนั้นแพร่ด้วยกับตัวของมันเอง ซึ่งไม่ได้หมายถึงว่าโรคระบาดนั้นเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการแพร่ระบาด). ๓. การปฏิเสธลางร้าย (คือการปฏิเสธต่ออิทธิพลของมันที่จะส่งผลร้ายด้วยตัวของมันเอง ซึ่งไม่ได้ปฏิเสธการมีอยู่ของมัน (การบินของนก). ๔. การปฏิเสธนกเค้าแมว (คือนกฮูก หรือจำพวกนกที่คล้ายคลึงกับมัน). ๕. การปฏิเสธเดือนศอฟีร์ (คือช่วงวันเวลามันไม่ได้เข้าอยู่ในการที่จะส่งผลในการเกิดสิ่งใด หรือเกิด การกำหนดการของอัลลอฮ์ ซึ่งเดือนศอฟีร์ก็เหมือนกันเดือนอื่นๆ ที่จะถูกกำหนดให้มีความดีและความชั่วเกิดขึ้น และบางคนเมื่อได้ทำสิ่งใดเสร็จสิ้นในเดือนศอฟีร์เขาก็จะบันทึกเหตุการณ์นี้เอาไว้ และกล่าวว่า : ได้ทำเสร็จสิ้นไปแล้วในเดือนศอฟีร์ที่มีความดีเดือนนี้ และนี่คือส่วนหนึ่งจากการเยียวยารักษาอุตริกรรมด้วยกับอุตริกรรม และความโง่เขลาด้วยความโง่เขลา ดังนั้น แล้วเดือนศอฟีร์มันไม่ใช่เดือนที่มีความดีและมันก็ไม่ใช่เดือนที่มีความชั่วร้ายใดๆ. ๖. แท้จริง ฎ็อ์บ “ เรื่องที่ดี ” มันไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งจากการเชื่อในลางร้าย ทว่ามันคือสิ่งที่ส่งเสริมให้กระทำต่างหาก. ๗. อธิบายความหมายของคำว่า ฎ็อ์บ (คือทุก ๆ สิ่งที่ทำให้มนุษย์นั้นอยู่บนสิ่งที่ถูกสรรเสริญ). ๘. แท้จริงสิ่งที่เกิดขึ้นในหัวใจจากเรื่องดังกล่าวนี้ (การเชื่อในลางร้าย) พร้อมกับการรังเกียจของเขา ซึ่งมันจะไม่ทำอันตรายอะไรต่อเขาได้ ทว่าอัลลอฮ์จะทรงทำให้มันหายไปด้วยการมอบหมายต่อพระองค์. ๙. ระบุสิ่งที่จะต้องกล่าวสำหรับผู้ที่ประสบกับเหตุการณ์แบบนี้ “ โอ้อัลลอฮ์ไม่มีความดีใดๆ นอกจากความของพระองค์ ” ๑๐. การทำให้ความชัดเจนด้วยการเชื่อในลางร้ายนั้นมันเป็นการตั้งภาคี (โดยมีรายละเอียด คือ : เมื่อเชื่อว่ามัน(การบินของนก) จะทำให้เกิดลางร้ายได้ ซึ่งการเชื่อแบบนี้มัน คือซิริกใหญ่ และเมื่อเชื่อว่ามันเป็นสาเหตุทำให้เกิดลางร้าย ซึ่งการเชื่อแบบนี้มันคือซิริกเล็ก). ๑๑. อธิบายความหมายของลางร้ายที่ถูกตำหนิ (คือสิ่งที่ทำให้ท่านทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อไปหรือมันมายับยั้งท่านให้เลิกทำสิ่งนั้น).

บทที่ ๒๙ : ว่าด้วยเรื่องโหราศาสตร์

โดยไม่ได้อีกแล้วว่า (เรื่องโหราศาสตร์เป็นส่วนหนึ่งของการตั้งภาคี) เพราะในเรื่องดังกล่าวนี้ มันมีรายละเอียด คือ : วิชาว่าด้วยเรื่องโหราศาสตร์ **مِلَّةُ طَلَبِ** และวิชาที่ว่าด้วยเรื่องดาราศาสตร์ **مِلَّةُ تَنْبِيْهِ** และแน่นอนเรื่องนี้ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้แล้ว.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ ถึง ๓

๑. ท่านอิมามอัลบุคอรียกกล่าวไว้ในหนังสือ “ศอเฮียะห์อัลบุคอรี ” ว่า : ท่านกอตาดะฮ์ ได้กล่าวว่า : “ อัลลอฮ์ได้ทรงสร้างดวงดาวทั้งหลายขึ้นมาเพื่อจุดประสงค์สามประการ คือ เพื่อประดับท้องฟ้า ให้สวยงาม เพื่อเป็นอาวุธไว้ขับไล่บรรดาชัยฏอน เพื่อเป็นเครื่องหมายบอกทิศทาง ดังนั้น ผู้ใดที่นำเรื่องดวงดาวไปใช้ในทางอื่นนอกเหนือจากเรื่องดังกล่าวนี้ แน่แน่นอนว่าเขาได้ทำผิดและได้ทำให้ประโยชน์ที่เขาจะได้รับนั้นหายไป และพยายามเข้าไปยุ่งในเรื่องที่เขาไม่มีความรู้ ”. ๒. และท่านกอตาดะฮ์เห็นว่าการเรียนรู้ในเรื่องของการโคจรของดวงจันทร์ **مَجْرَى الْقَمَرِ** นั้น เป็นเรื่องที่ควรหลีกเลี่ยง และท่านอิบนุ อุยัยนะฮ์ ไม่อนุญาตให้เรียนรู้ในเรื่องนี้เลย โดยที่ท่านฮัรบ ได้รายงานทัศนะทั้งสองท่านเอาไว้. ๓. ส่วนท่านอิหม่ามอะหมัด และท่านอิสฮาก อนุญาตให้เรียนรู้เรื่องการโคจรของดวงจันทร์ได้.

- ✪ ชาวสลัฟทุกท่านที่ห้ามเรียนรู้เรื่องการโคจรของบรรดาดวงดาว จะถือว่าคำพูดของเขาหมายถึง วิชาว่าด้วยเรื่องโหราศาสตร์.
- ✪ และชาวสลัฟทุกท่านที่อนุญาตให้เรียนรู้เรื่องการโคจรของบรรดาดวงดาวได้ จะถือว่าคำพูดของเขาหมายถึง วิชาที่ว่าด้วยเรื่องดาราศาสตร์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๔

รายงานจากอับู มูซา กล่าวว่า : ท่านรอซูล **ﷺ** กล่าวว่า : “ บุคคล ๓ จำพวกที่จะไม่ได้เข้าสวรรค์ คือ : ๑. คนที่ติดสุราเรื้อรัง ๒. คนที่ติดสัมพันธ์ทางเครือญาติ ๓. และคนที่เชื่อถือในเรื่องไสยศาสตร์ ”. (บันทึกโดยอะหมัด และอิบนุ หิบบาน ในหนังสือศอเฮียะห์ของเขา).

- ✪ จะไม่ได้เข้าสวรรค์ : นี่เป็นส่วนหนึ่งจากบรรดาหะดีษที่มีการกล่าวคาถาโทษเอาไว้ ซึ่งจะปล่อยให้ผ่านไปตามที่มันได้มีมา และจะไม่ถูกคัดค้านจากบรรดาตัวบทอื่นๆ และนี่คือการห้ามปรามที่สวยงามที่สุด.
- ✪ คนที่ติดสุราเรื้อรัง : คือผู้ซึ่งดื่มสุราเป็นประจำอย่างมากมาย และสุราคือ ทุกๆ สิ่งที่จะมาปกปิดสติปัญญาให้หลงอยู่บนความบันเทิงเรีงรมณ์ และทำให้ขาดสติที่จะยับยั้งชั่งใจ. ✪ คนที่ติดสัมพันธ์ทางเครือญาติ : “ **الْحَمَمِ** ” คือความเป็นญาติใกล้ชิด และการเชื่อมสัมพันธ์ทางเครือญาติซึ่งจะไม่ถูกกำหนดเอาไว้ในบทบัญญัติทางศาสนา ซึ่งที่กลับของมันคือ จาริตประเพณี ทั้งนี้จะต้องไม่ขัดกับบทบัญญัติทางศาสนา. ✪ คนที่เชื่อในเรื่องไสยศาสตร์ : นี่คือหลักฐานยืนยัน และบ่งชี้ว่า แท้จริงวิชา โหราศาสตร์ คือ ประเภทหนึ่งจากไสยศาสตร์.

บทว่าด้วยเรื่องของบาปใหญ่ ❁ **นิยามของบาปใหญ่** : ซัยคุลอิสลาม รอฮิมะฮฺลุลลอฮ์ ได้ให้นิยามของบาปใหญ่ว่า : (คือทุกๆ บาปที่ได้ถูกวางบทลงโทษเอาไว้เป็นการเฉพาะ) เช่น การสาปแช่ง การโกรธ การขับไล่ การบริสุทธิ จากผู้ที่กระทำมัน หรือแท้จริงผู้ที่ทำมันคือหนึ่งจากบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา หรือจากบรรดาผู้ตั้งภาคี หรือเขาไม่ใช่ส่วนหนึ่งจากบรรดาผู้ศรัทธา หรือถูกนำไปเปรียบด้วยกับความน่าเกลียดของ บรรดาสัตว์ต่างๆ... ❁ **ข้อตัดสินต่อผู้ที่กระทำบาปใหญ่** : การเป็นผู้ศรัทธาก็ดีกับการศรัทธาของเขา การเป็นคนชั่วก็ด้วยการบาปใหญ่ของเขา คืออยู่ภายใต้พระประสงค์ของอัลลอฮฺ หากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะลงโทษเขา และหากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะอภัยให้แก่เขา. ❁ **บาปใหญ่มีจำนวนมากหรือมีจำนวนที่ถูกจำกัดเอาไว้ ?** : มันถูกจำกัดด้วยกับคำนิยามที่กล่าวไปข้างต้น ซึ่งไม่ได้ถูกจำกัดด้วยกับจำนวนของมัน. ❁ **บาปใหญ่เป็นสิ่งที่มีความผิดใหญ่กว่า หรือการตั้งภาคีเล็กมีความผิดใหญ่กว่าบาปใหญ่ ?** : ความผิดบาปต่างๆ มันจะเริ่มด้วยกับบาปเล็กๆ หลังจากนั้นก็จะกลายเป็นบาปใหญ่ๆ หลังจากนั้นก็จะเป็นการตั้งภาคีเล็กๆ หลังจากนั้นก็จะเป็นการภาคีใหญ่ๆ อัลลอฮฺตะอาลา ตรัสว่า : “ แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงอภัยโทษกับการตั้งภาคีต่อพระองค์ แต่พระองค์จะทรงอภัยโทษสิ่งอื่นที่นอกเหนือจากการตั้งภาคีสำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ” และท่านอับนุ มัสอูด (รอกฎียัลลอฮฺอูนฺฮ) กล่าวว่า : (แน่นอนว่าการที่ฉันจะสาบานต่ออัลลอฮฺด้วยกับความเท็จ มันย่อมดีกว่าการที่ฉันจะสาบานต่อสิ่งอื่นจากพระองค์ด้วยความจริงเสียอีก) และการสาบานต่ออัลลอฮฺด้วยความเท็จมันเป็นบาปใหญ่ และการสาบานต่อสิ่งอื่นจากพระองค์แม้ว่าจะจะเป็นความจริงก็ตาม มันก็คือการตั้งภาคีเล็ก. ❁ **บาปใหญ่จะถูกปลงล้างด้วยการงานที่ดี หรือจำเป็นต้องทำการสำนึกผิดกลับตัว(เตาบะฮ์) ?** : จำเป็นสำหรับบาปใหญ่ที่จะต้องทำการสำนึกผิดกลับตัว ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า : (สตรีที่ร้องให้พุ่มพวยแก่คนตายฉันนางไม่สำนึกผิดก่อนตาย) และ (หากเขาไม่ได้ทำบาปใหญ่..). ❁ **การสำนึกผิดกลับตัว(เตาบะฮ์) จากบาปใหญ่แค่บางส่วนถือว่าใช้ได้หรือไม่ ?** : การสำนึกผิดกลับตัวจากบาปใหญ่แค่บางส่วนนั้นถือว่าใช้ได้ พร้อมกับต้องถอนตัวจากทุกๆ ความผิดบาปนั้นด้วย. ❁ **ผู้กระทำบาปใหญ่จะถูกรักหรือรังเกียจ ?** : เขาจะถูกรักด้วยกับขนาดความศรัทธาของเขา และเขาจะถูกเกลียดก็ด้วยกับขนาดจากการกระทำความผิดบาปของเขา และอย่านิ่งร่วมในสภาพที่เขากระทำ บาปใหญ่. ❁ **บาปใหญ่ต่างๆมีความเหลื่อมล้ำกัน ?** : ใช่ ทุกๆ บาปใหญ่จะมีความเหลื่อมล้ำกัน ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า : “ พวกท่านต้องการไหม ? ฉันจะชี้แนะพวกท่านถึงบาปที่มันใหญ่กว่าบาปใหญ่ทั้งหลาย ! ” ❁ **เราจะเรียกผู้กระทำบาปใหญ่ว่าอย่างไร ?** : เขาคือผู้ศรัทธาด้วยการศรัทธาของเขา เขาคือผู้กระทำความชั่วด้วยการทำบาปใหญ่ของเขา และเขาคือผู้ศรัทธาที่มีอหฺมานบกพร่อง และเราจะไม่กล่าว เช่นพวกมูรฎูฮะห์ที่กล่าวว่า : เขาเป็นผู้ศรัทธาที่มีหลักศรัทธาสมบูรณ์ และเราก็จะไม่กล่าวเช่นเดียวกับ พวกคอวาริจญ์ที่กล่าวว่า : ผู้ทำบาปใหญ่คือ ผู้ปฏิเสธศรัทธา.

ประเด็นต่างๆในบทนี้ ๑. วิทญปัญญาในการสร้างดวงดาวต่างๆคือ) (เพื่อประดับท้องฟ้า/เป็นอาวุธขับไล่บรรดาชัยฏอน/เป็นเครื่องหมายบอกทิศทาง). ๒. การตอบโต้ต่อผู้ที่อ้างอื่นไปจากสิ่งดังกล่าวนี้ (เป็นวิชาโหราศาสตร์) . ๓. กล่าวถึงความเห็นที่ไม่ตรงกันของชาวสลัฟในวิชาว่าด้วยการโคจรของดวงจันทร์. ๔. การคาดโทษต่อผู้ที่เชื่อถือด้วยกับสิ่งหนึ่งจากไสยศาสตร์ และแม้ว่าเราจรรู้แล้วว่ามันคือสิ่งที่เป็นการเท็จก็ตาม.

บทที่ ๓๐ : ว่าด้วยเรื่องการขอฝนจากดวงดาว

๑. การตั้งภาคีใหญ่ : คือ การขอฝนจากดวงดาว หรือเชื่อว่าแท้จริงดวงดาวนั้นมันสามารถตอบสนองความต้องการต่างๆ ได้.
๒. การตั้งภาคีเล็ก : คือ การเชื่อว่าแท้จริงดวงดาวคือสาเหตุ และอัลลอฮ์คือผู้ที่สร้างและผู้ที่ทำให้ฝนเกิดขึ้นมา.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

๑. อัลลอฮ์ ตะอาลา กล่าวว่า : “ และทุกๆที่พระองค์ทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า พวกเจ้าก็ยังคงปฏิเสธต่ออัลลอฮ์กระนั้นหรือ ” ๒. มีรายงานจากท่านอุมมาลิก อัลอัซอะรียี رضي الله عنه ว่า “ แท้จริงท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้กล่าวว่า : “ เรื่องสี่อย่างที่เป็นเรื่องในยุคของพวกญาฮิลียะห์ ซึ่งยังคงมีอยู่ในประชาชาติของฉันโดยที่พวกเขายังไม่ทิ้งมันไป คือ : ๑. การเชิดชูวงศ์ตระกูล ๒. การเหยียดหยามในเรื่องเชื้อสาย ๓. การขอฝนจากหมู่ดาว ๔. การร้องให้พุ่มพ่ายให้แก่คนตาย ” และท่านกล่าวอีกว่า : “ สตรีที่ร้องพุ่มพ่ายถ้าไม่สำนึกผิดก่อนที่นางจะตายในวันกิยามะฮ์ร่างของนางจะทำให้นางฟื้นคืนชีพในสภาพที่สวมเสื้อผ้าที่ทำมาจากทองแดงที่หลอมละลาย และเสื้อเกราะที่ทำมาจากโรคผิวหนัง ” บันทึกโดยมุสลิม.

❖ **وتجعلون** : พวกเจ้าปฏิเสธว่า แท้จริงปัจจัยยังชีพนั้นมาจากอัลลอฮ์โดยที่พวกเจ้านำเอาสิ่งที่ได้รับจากพระเจ้าไปรวมกับสิ่งอื่นจากพระองค์.

❖ **أربع** : สี่เรื่องนี้ไม่ใช่เพื่อเป็นการจำกัดจำนวน เพราะว่ามีหลายสิ่งที่รวมเข้ากับมัน และแท้จริงท่านนบีคือลัลลอฮูอะลัยฮิวะซัลลัม กล่าวว่าเรื่องดังกล่าวนี้เป็นส่วนหนึ่งจากการจำกัดความรู้ต่าง ๆ และรวมมันไว้ด้วยการจำแนกประเภทและจำนวน เพราะมันจะนำมาซึ่งความเข้าใจ และยืนยันด้วยกับความจำ.

❖ **الجاهلية**: คือยุคก่อนที่ท่านนบี คือลัลลอฮูอะลัยฮิวะซัลลัม จะได้รับการแต่งตั้ง และเป้าหมายเพื่อชี้ถึงการกระทำที่น่ารังเกียจ และเพื่อให้ห่างจากมัน และทุกๆ สิ่งในยุคนั้น คือความโง่เขลาและความน่าเกลียด.

❖ **لا يتركونهن** “พวกเขายังไม่เลิกรา” : มีการบอกให้ทราบและการแจ้งเตือนให้ระวัง และไม่ใช่ว่าเป็นการยอมรับ.

❖ **الفخر بالأحساب** : “การเชิดชูวงศ์ตระกูล” : คือการอวดในความสูงส่ง ในความยิ่งใหญ่ด้วยกับสิ่งที่เขามีไม่ว่าจะเป็นเกียรติยศและตำแหน่งหน้าที่ และการเชิดชูภูมิไฉมันจะต้องเกิดขึ้นด้วยการยำเกรงต่ออัลลอฮ์ ซึ่งจะถูกห้ามจากการอวดใหญ่อวดโต และทุกๆ สิ่งเมื่อความโปรดปรานของอัลลอฮ์เพิ่มขึ้นแก่เขา ความถ่อมตนต่อสัจธรรมรวมถึงมารยาทก็จะเพิ่มขึ้นไปด้วย.

❖ **والطعن في الأنساب** : “การเหยียดหยามในเรื่องเชื้อสาย : คือ การตำหนิถึงที่มาเชื้อสายของมนุษย์ เช่นการพูดว่า : “คุณมันลูกของคนฟอกหนัง”.

❁ **والاستسقاء بالجوم** : “การของฝนจากหมู่ดาว” : คือหลักฐานยืนยัน และความหมายของมันคือการ พาดพิงฝนไปยังหมู่ดาวทั้งหลาย.

❁ **والنحاية**: คือการยกเสียงสูงร้องไห้แก่คนตายเจตนาเพื่อร้องไห้คร่ำครวญ.

❁ **تلقا** : ถูกทำให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาจากหลุมศพของนาง **سربال**: เสื่อยาว **قطران** : น้ำมันดิบ ทองแดงการหลอมละลาย.

❁ **جرب** : คือโรคที่เกิดขึ้นบนผิวหนัง มันจะทำการติดต่อทุกสิ่งไปสัมผัสมัน และความหมายนี้คือ ทุกๆ ส่วนบนผิวหนังของนางจะเป็นโรคผิวดังชนิดนี้ด้วยกับตำแหน่งของเสื่อเกราะที่ทำมาจากโรค ผิวดัง, เมื่อทองแดงที่หลอมละลาย และโรคผิวหนังได้เข้ามารวมเข้าด้วยกันมันก็จะยิ่งเพิ่มบททดสอบขึ้นไปอีก และวิหยาปัญหาในเรื่องนี้ คือ เมื่อนางไม่ปกปิดภัยพิบัตินี้ (การมีคนตายจากไป) ผลตอบแทนนางก็จะถูก ปกปิดให้ด้วยกับสิ่งนี้ ซึ่งผลย่อมเป็นชนิดเดียวกับพฤติกรรม.

เหตุผลที่ตั้งชื่อว่า “ วันกียามะฮฺ ” เพื่อให้ :

มวลมนุษย์ยืนขึ้น : “ วันที่มนุษย์จะยืนต่อหน้าพระเจ้า แห่งสากลโลก ”

สักขียานยืนขึ้น : “ และวันที่ซึ่งปวงพยานจะยืนขึ้นเป็นพยาน ”

เพื่อคิดบัญชีด้วยตราชั่ง : “ และเราตั้งตราชั่งที่เที่ยงธรรมสำหรับวันกียามะฮฺ ”

ตัวบทหลักฐานที่ ๓ และ ๔

๓. มีรายงานโดยอิมามอัลบุคอรีและมุสลิม จากท่านซัยด์บินคอลิด **رضي الله عنه** ว่า : ท่านนบี **ﷺ** ได้เป็นอิมาม นำพวกเราละหมาดซุบฮิที่อัลฮุฎัยบียะห์โดยที่แห่งนั้นยังมีร่องรอยของน้ำฝนที่ได้ตกลงมาในตอนกลางคืนที่ผ่านมา เมื่อเสร็จจากการละหมาดท่านนบีหันหน้ามาที่ผู้คนแล้วพูดขึ้นว่า : “พวกท่านรู้หรือไม่ว่าพระเจ้าของพวกท่านตรัสว่าอย่างไร ? พวกเขาตอบว่า : “อัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์เท่านั้นที่รู้ ท่านนบีกล่าวว่า : “พระเจ้าตรัสว่า “รุ่งเช้าวันนี้บรรดาปวงบ่าวของฉันมีทั้งผู้ที่ศรัทธาและไม่ศรัทธาต่อฉัน โดยผู้ที่พูดว่าเราได้รับน้ำฝนด้วยพระเมตตาและกรุณาของอัลลอฮฺ เขาคือผู้ศรัทธาต่อฉันและปฏิเสธศรัทธาต่อดวงดาว ส่วนคนที่บอกเราได้รับน้ำฝนเนื่องจากดาวดวงนั้นดวงนี้ เขาคือผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อฉันแต่ศรัทธาต่อดวงดาวต่างๆเหล่านั้น” .

๔. และมีอะฮ์ดีษอีกบทที่รายงานโดยอิมามอัลบุคอรีและมุสลิม จากอะฮ์ดีษของท่านอิบนีอับบาสในความหมายเดียวกันโดยมีข้อความเพิ่มเติมว่า : บางคนในหมู่พวกเขาพูดว่า “เป็นเพราะดวงดาวดวงนั้นจริงๆ (ที่ทำให้ฝนตก) ดังนั้น อัลลอฮฺจึงได้ประทานอายะฮ์นี้ลงมา : “ข้า (อัลลอฮฺ) ได้สาบานด้วยตำแหน่งต่างๆของดวงดาว” จนถึงอายะฮ์ที่ว่า : “พวกเจ้าก็ยังมีปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺกระนั้นหรือ” .

﴿٤٧﴾ ความหมายคือ : จงระวังเถิด ข้า(อัลลอฮฺ) ได้สาบานด้วยตำแหน่งต่างๆ ของดวงดาว.

﴿٤٨﴾ บทเรียนจากการสาบานของอัลลอฮฺ ตะอาลา ทั้งๆ ที่พระองค์คือผู้สัจจริง ไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องสาบาน :

๑. มันคือสำนวนของคนอาหรับ, เพื่อเป็นการเน้นย้ำสิ่งต่างๆ ด้วยการสาบาน.
๒. แท้จริงผู้ศรัทธาจะเพิ่มความมั่นใจขึ้น และไม่ห้ามจากการเพิ่มการยืนยันต่างๆ ที่จะทำให้ป่าวของอัลลอฮฺมีความมั่นใจเพิ่มขึ้น.
๓. แท้จริงอัลลอฮฺจะสาบานด้วยกับสิ่งต่างๆ ที่มีความยิ่งใหญ่ที่บ่งชี้ถึงความสมบูรณ์ ความสามารถ และความยิ่งใหญ่ และความรู้ของพระองค์.
๔. เป็นการแจ้งให้ทราบถึงสภาพของสิ่งที่อัลลอฮฺได้สาบานด้วย เพราะว่าพระองค์จะไม่สาบานยกเว้นว่าสิ่งนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ.
๕. เป็นการให้ความสำคัญต่อสิ่งที่อัลลอฮฺได้สาบานด้วย เพราะแท้จริงพระองค์ คือผู้คุ้มครองแก่การคุ้มครองและการรับรอง.

﴿٤٩﴾ คำว่า ﴿كَيْمٍ﴾ หมายถึง :

๑. ความสง่า ความสวยงามซึ่งไม่มีสิ่งใดที่จะสวยงามไปกว่าอัลกุรอานอีกแล้ว.
๒. การให้ที่มากมาย ชาวอัลกุรอาน ความดีที่มากมายได้ถูกประทานให้แก่พวกเขา ไม่ว่าจะเป็ความดีในเรื่องศาสนา เรื่องทางโลก เรื่องเกี่ยวกับสุขภาพร่างกาย และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหัวใจ.

﴿٥٠﴾ ﴿فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ﴾ “ซึ่งอยู่ในบันทึกที่ถูกพิทักษ์รักษาไว้” : แผ่นบันทึกที่ถูกรักษาไว้ หรือสมุดบันทึกที่อยู่ในมือของมะลาอิกะฮ์

﴿٥١﴾ ﴿لَا يَمْسُهُ إِلَّا الْمَطْهُرُونَ﴾ “ไม่มีผู้ใดจะแตะต้องอัลกุรอานนอกจากบรรดาผู้บริสุทธิ์เท่านั้น” หมายถึง : บรรดามะลาอิกะฮ์, และมันยังชี้ไปถึงผู้ที่ได้ทำหัวใจของเขาให้สะอาดจากบรรดาบาปต่างๆ เพื่อให้เขาเข้าใจอัลกุรอาน.

﴿٥٢﴾ ﴿تَنْزِيلٍ﴾ ถูกประทานลงมา :

๑. แท้จริงอัลกุรอานลงมาเพื่อสิ่งถูกสร้างทั้งหมด และเป็นศาสน์ที่ครอบคลุม.
๒. แท้จริงอัลกุรอานลงมาจากพระผู้อภิบาลของพวกเขา และเมื่อเป็นเช่นนั้น ดังนั้น อัลกุรอานก็คือข้อตัดสินระหว่างพวกเขา และเป็นผู้ที่ตัดสิน.
๓. แท้จริงการลงมาของอัลกุรอานเป็นส่วนหนึ่งจากความสมบูรณ์ของความเป็นพระเจ้าของอัลลอฮฺ ซึ่งพระองค์ทราบว่แท้จริงอัลกุรอานนั้น เป็นความเมตตาสำหรับปวงบ่าว.
๔. แท้จริงอัลกุรอาน คือพระดำรัสของอัลลอฮฺซึ่งถูกประทานลงมา ไม่ใช่สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาใหม่.

﴿٥٣﴾ ﴿مُذْهَبُونَ﴾ “พวกเจ้าปฏิเสธเหยียดหยัน” : พวกเจ้านั้นกลัว สิ่งดังกล่าวนั้นไม่สมควรสำหรับพวกท่านสมควรสำหรับผู้ที่อยู่กับเขาและยอมรับความจริงด้วยกับอัลกุรอานนั้น.

﴿٥٤﴾ ﴿وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنَّكُمْ تُكَذِّبُونَ﴾ “และทั้งๆ ที่พระองค์ทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า พวกเจ้าก็ยังคงปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺกระนั้นหรือ” : พวกท่านทำให้การขอบคุณของพวกท่านเป็นการปฏิเสธ และนี่คือส่วนหนึ่งจากความโง่เขลาเบาปัญญา.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายอายะฮ์ ﴿وَتَوَلَّوْا رُؤُوسَكُمْ لِلدِّينِ﴾.
๒. กล่าวถึง ๔ เรื่องที่เป็นเรื่องในยุคนุญาอิลียะห์คือ : ๑. การเชิดชวงศ์ตระกูล ๒. การเหยียดหยามในเรื่องเชื้อสาย ๓. การขอฝนจากหมู่ดาว ๔. การร้องให้พุ่มพวยให้แก่คนตาย.
๓. กล่าวถึงสิ่งที่เป็นการศึกษาในบางส่วนของมัน การขอฝนจากหมู่ดาว,การเหยียดหยามในเรื่องเชื้อสายการร้องให้พุ่มพวยให้แก่คนตาย.
๔. แท้จริงส่วนหนึ่งจากการปฏิเสธศรัทธา มีสิ่งที่ไม่ทำให้ออกจากศาสนาอิสลาม คือการขอฝนจากหมู่ดาว บางส่วนของมันเป็นการปฏิเสธศรัทธาที่ทำให้ออกจากศาสนาอิสลาม และบางส่วนของมันเป็นการปฏิเสธศรัทธาแต่ไม่ทำให้ออกจากศาสนา.
๕. คำกล่าวของท่านบี “รุ่งเช้าวันนี้บรรดาปวงบ่าวของฉันมีทั้งผู้ที่ศรัทธาและไม่ศรัทธาต่อฉัน” ด้วยกับสาเหตุการลงมาของความโปรดปรานนี้ จำเป็นต่อมนุษย์เมื่อมีความโปรดปรานหนึ่งมาซึ่งเขาการที่เขาจะต้องพาดพิงความโปรดปรานนั้นไปยังสาเหตุต่างๆที่มาจากอัลลอฮ์.
๖. ทำความกระจ่างให้สำหรับการศรัทธาที่ถูกต้องในเรื่องนี้ เนื่องโดยการพาดพิงมันไปยังความโปรดปรานและความเมตตาของอัลลอฮ์.
๗. ทำความกระจ่างให้สำหรับการเป็นการปฏิเสธศรัทธาในเรื่องนี้ เนื่องโดยการพาดพิงมันไปยังดวงดาวจักรราศี.
๘. ทำความกระจ่างต่อคำกล่าวของท่านบี “เป็นเพราะดวงดาวดวงนั้น ดวงนี้จริงๆ” ที่ทำให้ฝนตก คือด้วยการจัดการ และการสัญญาของมัน.
๙. การนำเสนอประเด็นปัญหาของผู้รู้ต่อผู้เรียน ด้วยวิธีการตั้งคำถาม จากคำกล่าวของท่านบี “พวกท่านรู้หรือไม่ว่าพระเจ้าของพวกท่านตรัสว่าอย่างไร ? ” และนี่คือการทำให้พวกเขามีความสนใจ และนี่คือหนึ่งจากสิ่งที่ดีของการสอนของท่านบี ﷺ.
๑๐. การคาดโทษของการร้องให้พุ่มพวยให้แก่คนตาย “สวมเสื้อผ้าที่ทำมาจากทองแดงที่หลอมละลาย และเสื้อเกราะที่ทำมาจากโรคผิวหนัง”.

แบบทดสอบส่วนที่ ๖ : (มี ๗ บท)

คำถามที่ ๑ : อะไรคือความต่างระหว่างสิ่งต่อไปนี้ ?		
ถือโซคกลาง	การพูดในแง่ดี	ลำดับ
.....	๑
.....	๒
.....	๓
การเสียหายด้วยไม้ตี	การจับฉลาก	
.....	๑
.....	๒
.....	๓

คำถามที่สอง : จงเติมเครื่องหมาย ในช่องสี่เหลี่ยมที่เหมาะสม หรือเติมประโยคให้สมบูรณ์

- ส่วนหนึ่งจากเครื่องหมายของผู้ที่ทำไสยศาสตร์ : ๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....
- การอธิบายอัญมณีของท่านอุมร์ด้วยกับชัยฏอน คือการอธิบายด้วยกับตัวอย่าง : ถูก. ผิด.
- ﴿ أَشْتَرَى ﴾ คือ : ﴿ مِنْ خَلْقِي ﴾ คือ :
- ﴿ اجْتَنِبُوا ﴾ มีความหมายลึกซึ้งกว่า لَوْزْنَا เพราะ ว่า بُنِيَّةٌ ความหมายของมันคือ การละทิ้งและการออกห่าง : ถูก. ผิด.
- “เจ็ดประการที่ทำให้พิณาศ” จำนวนตรงนี้ให้ความหมาย : จำกัด. ไม่จำกัด.
- จำนวนนี้ที่อยู่ในตัวบทต่างๆ มีความหมายที่ถูกเข้าใจหรือไม่ ? :
- เพราะอะไรที่มันถูกระบุถึงเป็นจำนวน โดยที่ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ถูกเข้าใจ ? :
- ชีวิตที่ห้ามฆ่ามีอยู่ : ๓. ๔. , สิ่งที่เป็นที่ต้องห้ามคือ การกินดอกเบ็ญ. ไม่ใช่จำกัดเฉพาะแค่การกิน.
- เด็กกำพร้า คือผู้ที่ใครได้ตายจากเขา : พ่อเขา. แม่เขา. ไม่ว่าเด็กกำพร้า นั้นจะเป็นชายหรือหญิง ก่อน. ก่อน/หลัง) บรรลุศาสนภาวะ.
- ﴿ اَبْرَأْتِ ﴾ คือ : บรรดาผู้หญิงที่เป็นเสรีชน. ผู้หญิงที่บริสุทธิ์จากการทำชินา.
- จำเป็นที่ผู้ปกครองผู้มีอำนาจจะต้องทำการประหารผู้ทำไสยศาสตร์ : โดยไม่ต้องให้ทำการเตาบะฮ์ หลังจากมีการเตาบะฮ์แล้ว.
- ﴿ اَلْحَبِيءِ ﴾ คืออะไร : ไสยศาสตร์. ทุกสิ่งที่ไม่ใช่ความดีไม่ว่าจะเป็นไสยศาสตร์หรือไม่ก็ตาม.
- ﴿ اَلْمَاعُوْتِ ﴾ คือ : ชัยฏอน. สิ่งที่น่าเวลายืดจากการถูกราบไหว้หรือการตามหรือการเชื่อฟัง.
- ﴿ اَلْعَلْفَةِ ﴾ เป็นส่วนหนึ่งจากประเภทของการถือโซคกลาง : ถูก. ผิด.

๑๕. ผู้ที่เรียนรู้สิ่งหนึ่งจากโหราศาสตร์แน่นอนว่าเขาได้เรียนรู้สิ่งหนึ่งจากไสยศาสตร์แล้ว : ถูก. ผิด.
๑๖. สภาพการคำนวณทางดาราศาสตร์ : ไม่ใช่. ใช่. มีความสัมพันธ์กับเหตุการณ์ต่างๆของโลก.
๑๗. ประเภทของการเรียนรู้เรื่องดาวดาว : ๑ :..... และข้อตัดสินของมัน.....
๒ :..... ข้อตัดสินของมัน :
๑๘. การนำเอา **مَيْمَنِي** มาอยู่ในเรื่องไสยศาสตร์ : เป็นความผิดพลาดของผู้คัดลอก. เพื่อเป็นการรวมกันระหว่างมันทั้งสองในการแยกจากกัน.
๑๙. “แท้จริงการพูดจาที่ชัดเจนลึกซึ้งนั้นเป็นมนต์ขลัง” : เป็นการสรรเสริญ. เป็นการตำหนิ. เพื่ออธิบายสิ่งที่เกิดขึ้น หลังจากนั้นก็พิจารณาดูที่ผลของมัน .
๒๐. **أَرْغِفًا** คือ : หมอดู. เป็นชื่อเรียกทั่วไป.
๒๑. หลักฐานว่าด้วยเรื่องหมอดูเพื่อเป็นการอธิบายว่า : เขาคือใคร. วิธีของมัน. ข้อตัดสินของมัน. ถูกทุกข้อ.
๒๒. การเรียนรู้ **عِلْمُ** แบ่งเป็น : ๒ ประเภท. ๑ ประเภท. คือคำพูดของ อิบน์ อับบาส.
๒๓. ผู้ใดเชื่อหมอดูและเชื่อว่าแท้จริงหมอดูนั้นไม่ได้รู้สิ่งเร้นลับใดนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น เขาเป็นกาเฟร โดยที่จะตกเป็นการปฏิเสธ : ใหญ่. เล็ก.
๒๔. ผู้หญิงคนหนึ่งได้กล่าวแก่อีกคนว่า : ฉันจะทำไสยศาสตร์ใส่สามีเธอ และสำหรับเธอแล้วจะไม่ได้รับผลใดๆ ด้วย : ทั้งสองมีส่วนร่วมในการทำไสยศาสตร์. ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้หญิงคนทั้งสอง.
๒๕. ชายคนหนึ่งได้รับการถูก **بَط** คือ : ไสยศาสตร์ในแง่ดี. การรักษาโรค.
๒๖. ตัวบทต่างๆและคำกล่าวชาวสลัฟที่บ่งชี้ว่า : ไม่ถูกแก้. จะถูกแก้ ไสยศาสตร์ด้วยกับไสยศาสตร์.
๒๗. ไสยศาสตร์จะถูกแก้ด้วยกับ : การกรอกเลือด. การอ่านอายะฮ์อัลกุรซีย์.
 การดูอาอ เช่นกล่าวว่ : **رَبِّ الْمَالِيسِ ذَهَبِ الْمَيْسِ** ถูกทุกข้อ.
๒๘. การปิดเป่าแก้ไสยศาสตร์แบ่งเป็น : ๑ :..... ๒ :.....
๒๙. ทำลายการถือโชคลงของกลุ่มชนฟิรอน ด้วยพระดำรัสของอัลลอฮ์ : ﴿تَمَا طَارُوا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ﴾. ﴿مَنْعَمَ طَارُوا﴾.
๓๐. การถือโชคกลางมันจะปฏิเสธการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ เพราะว่าผู้ที่ถือโชคกลางนั้น : เป็นการตัดขาดการมอบหมายของเขาต่ออัลลอฮ์และได้มอบหมายต่อสิ่งอื่นแทน. ได้แขวนเรื่องหนึ่งโดยที่มันไม่มีข้อเท็จจริงแต่อย่างใด. ถูกทุกข้อ.
๓๑. “ลางร้ายของพวกท่านเพราะพวกท่านเอง” นี้คือสิ่งที่ผู้กล่าวคือกล่าว : ชาวบ้าน. บรรดาศาสนทูต.
๓๒. “ลางร้ายของพวกเขานั้นอยู่ที่อัลลอฮ์ต่างหาก” คือ
“ลางร้ายของพวกท่านเพราะพวกท่านเอง” คือ.....
๓๓. การแพร่ระบาดของโรคด้วยกับพระอนุมัติของอัลลอฮ์ : โรคต่างๆที่เกิดจากการสัมผัส. โรคทางนามธรรม. ถูกทุกข้อ.

๓๔. “ไม่มีโรคระบาด ไม่มีกลางร้าย ไม่มีนกเค้าแมว และไม่มีเดือนศอฬร” เป็นการปฏิเสธ : การมีอยู่ของมัน
 อิทธิพลของมัน.
๓๕. “ไม่มีโรคระบาด” คือ :..... มันค้านกันหรือไม่กับ “ท่านจงหนีจากคนที่เป็นโรคเรื้อน” ? :.....
๓๖. ท่านจะรวมกันอย่างไรระหว่าง “ไม่มีกลางร้าย” กับ “ไม่มีกลางร้ายเว้นแต่ใน๓สิ่ง” ?
 :.....
๓๗. “ไม่มีนกเค้าแมว” คือ :..... “ไม่มีเดือนศอฬร” คือ :.....
๓๘. ความหมาย “ไม่มีใครในหมู่พวกเราที่ไม่เชื่อเรื่องกลางร้ายที่ผุดขึ้นมาในจิตใจ” คือ :.....
 และสิ่งนี้มี :.....
๓๙. “ไม่มีจักรราศี” คือ :..... “ไม่มีปีศาจ” คือ :.....
๔๐. คำกล่าวที่ว่า “เดือนศอฬรเป็นเดือนที่ดี” : อนุญาต. เป็นคำพูดในแง่ดี. เป็นเรื่องของการแก้
 บิดอะฮ์หนึ่งด้วยกับอีกบิดอะฮ์หนึ่ง.
๔๑. เป้าหมายจากการไล่คนให้บินไปเนื่องจากอันตรายของมัน : ถูก. ผิด.
๔๒. ชาวอาหรับเขาได้เตรียมตัวพวกเขาต่อความรู้ต่างๆ เช่นการถือกลางร้าย การเชื่อโชคลางที่เกี่ยวกับนก เสี่ยง
 ดวงตามการบินของนก การปิดเป่า และพวกเขาได้ปฏิเสธเรื่องไร้สาระ แล้วพวกเขาก็ได้กระจายสิ่งนี้ไปในกลุ่ม
 คน จากข้ออ้างว่ามันจะมันจะทำให้ผีปีศาจนั้นประสบกับพวกเขาในการเดินทางของพวกเขา และการออกไป
 ของนกจากเลือดที่ถูกฆ่า ที่ชื่อว่า นกเค้าแมว และการพูดคุยของพวกเขาเกี่ยวกับภูิน และสิ่งอื่นๆ : อนุญาต.
 ไม่อนุญาต.
๔๓. คำกล่าวที่ว่า “มีความดี อินชาอัลลอฮ์” ขณะที่ได้ยินเสียงของหมาหรือลา : อนุญาต. ไม่อนุญาต.
๔๔. คำกล่าวที่ว่า “นี่คือดวงดาวแห่งโชคลาง” : อนุญาต. ไม่อนุญาต.
๔๕. ญัมเฎ คือ : คำพูดที่ดีเท่านั้นตามที่มิในหะดีษ. ทุกสิ่งที่กระตุ้นให้มนุษย์ทำสิ่งที่ถูกยกย่อง ไม่ว่าจะ
 เป็นคำพูด การกระทำภายนอก หรือสิ่งที่ได้ยิน.
๔๖. เมื่อเขาได้ถือโชคลางโดยที่ผ่านไปเขาอยู่ในความกังวลและความทุกข์ ซึ่งเขากลัวจากผลของผู้ที่ถูกถือโชคล
 าง : อนุญาต. เป็นซิริกล็ก. เป็นผู้ทำบาป. และเมื่อเขาได้ถือโชคลาง และเขาได้ยุติและละทิ้งการ
 งานนั้นไป : เป็นซิริกล็ก. เป็นบาปใหญ่.
๔๗. “กลางร้ายที่ถูกตำหนิ” เป็นการชี้ว่ามีเรื่องกลางร้ายเป็นที่ถูกสรรเสริญอยู่ด้วย : ถูก. ผิด.
๔๘. การรังเกียจตัวเลขบางตัวหรือบางสถานที่หรือถนนบางสาย : อนุญาต. เป็นการถือโชคลาง.
๔๙. คนหนึ่งต้องการแต่งงาน ดังนั้นเขาจึงได้เอาดอกกุหลาบดอกหนึ่งมา แล้วเขาก็เด็ดกลีบดอกออกคือ
 หมายถึงว่าฉันจะแต่งงาน และก็ได้เด็ดอีกกลีบหนึ่งหมายถึงฉันจะไม่แต่งงาน และทำมันเรื่อยเช่นนี้ ดังนั้น การ
 กระทำนี้อยู่ในเรื่องใด : การคิดในแง่ดี. การถือโชคลาง.
๕๐. ผู้ที่มีความลังเลในการเดินทาง ดังนั้นเขาได้เปิดอัลกรุอ่านและได้เห็นอายะฮ์หนึ่งที่ว่าด้วยความเมตตา
 ของอัลลอฮ์ แล้วเขาก็ไปต่อ : การคิดในแง่ดี. การถือโชคลาง.

๕๑. คนหนึ่งตั้งใจจะเดินทางและในระหว่างทางเขาได้เพิ่มความกระปรี้กระเปร่าเมื่อเขาได้ยินคนหนึ่งกล่าวแก่
อีกคนหนึ่งว่า : เขาเป็นผู้ที่หยุดยืนพักอยู่แล้ว : การคิดในแง่ดี. การถือโชคกลาง.
๕๒. เมื่อการถือโชคกลางได้เกิดขึ้นในหัวใจของเขาและการถือโชคกลางนั้นมันก็ไม่ได้ทำให้เขาเลิกล้มความตั้งใจ
ไม่ได้ทำให้เขาเป็นกังวลแต่อย่างใด : เขาเป็นผู้ทำบาป. ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับเขาเลย.
๕๓. เขาได้พบกับสิ่งที่ถือว่าเป็นลางร้ายสิ่งหนึ่งในตัวของเขาแต่เขาคำนึงงานนั้นของเขาต่อไปโดยที่ไม่ได้
เหลียวไปมองมันแต่อย่างใด : เขาได้ทำซิริกแล้ว. เขาไม่ได้ทำซิริก.
๕๔. อัลลอฮฺทรงทำให้บางโรคเป็นสาเหตุหนึ่งสำหรับการเกิดโรคระบาดและทำให้มันแพร่ระบาดไป : ถูก.
 ผิด.
๕๕. ทุกคนที่ได้กล่าวสิ่งหนึ่งสิ่งใดอื่นจากอัลลอฮฺ สิ่งนั้นได้ครอบงำเขาแล้ว นี่คือบทลงโทษของผู้ที่ถือเรื่องโชค
กลาง : ถูก. ผิด.
๕๖. คำกล่าวที่ว่า ”อัลลอฮฺทรงทำให้เราเพียงพอแล้วสำหรับความชั่วร้ายของการหัวเราะ” หลังจากที่มีกร
หัวเราะอย่างมากมาย : อนุญาต. ไม่อนุญาต.
๕๗. คนหนึ่งได้ขอสิ่งดีๆ ให้เกิดแก่เขาและเขาก็ได้หลับไป แล้วเขาก็ได้ฝันเห็นสิ่งที่ทำให้เขาตื่นตกใจกลัว ดังนั้น
เขาก็ได้ละทิ้งสิ่งดีๆ ที่เขาได้ขอให้ประสบแก่เขาไป : เป็นการถือโชคกลาง. เป็นผลลัพธ์ของการขอให้เกิด
สิ่งดีๆ แก่เขา.
๕๘. ผู้ที่มีความลังเลระหว่างสองเรื่อง : ขอคูอาอ. ขอคำชี้แนะ. ขอให้ได้รับสิ่งที่ดีงาม. จับฉลาก
เลือก. ข้อ ๑ และ ๒ ซึ่งเมื่อเขากังวลใจจากหนึ่งในสองสิ่งนั้นเขาก็ละหมาดขอให้อัลลอฮฺเลือกสิ่งที่ดีให้แก่
เขา. ถูกทุกข้อ.
๕๙. เขาขอให้ได้รับสิ่งที่ดีงามและเขาก็เดินทาง หลังจากนั้นเสื้อของเขาถูกตัดในระหว่างทางเขาจึงเดินทางกลับ
: เป็นการถือโชคกลาง. เป็นผลลัพธ์ของการขอให้เกิดสิ่งดีๆ แก่เขา.
๖๐. การขอให้ได้รับสิ่งที่ดีงามมันจะเกิดขึ้นหลังจากความกังวลใจอันเนื่องด้วยเรื่องหนึ่งเรื่องใด ดังที่มีคำกล่าว
จากท่านนบี ”ในเรื่องนี้” : ถูกต้อง. ผิด.
๖๑. มันจะกลับไปในเรื่องที่เขาได้ขอให้ได้รับสิ่งที่ดีงามให้เกิดขึ้นกับการกระทำของเขาด้วยสาเหตุหนึ่งทาง
ความรู้สึกรหรือทางบทยุติเท่านั้น : ถูกต้อง. ผิด.
๖๒. คนหนึ่งเชื่อว่าดวงดาวเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ฝนตกและอัลลอฮฺคือผู้ที่ทำให้มันตก : ถูกต้อง. ซิริก
เล็ก.
๖๓. เมื่อหมู่ดาวของญูฮิยะหฺได้จากไป และความกดอากาศต่ำก็จะมา : ถูกต้อง. ผิด.
๖๔. จะกล่าวแก่ดวงอาทิตย์ว่า ”เจ้าจงเอาอายุของฉันไปและจงให้แก่ฉันซึ่งอายุขัยของภรรยา ”
: อนุญาต. ซิริก.
๖๕. สามารถในการจะรวมกันระหว่างการเห็นต่างของปวงปราชญ์ในเรื่องของการเรียนรู้การโคจรของดวง
จันทร์ดังเช่นที่เราได้รวมมันในเรื่องของการปิดป่าแก่ไสยศาสตร์ : ถูกต้อง. ผิด.
๖๖. เครื่องหมายต่างๆ ที่จะบอกทิศทางด้วยกับมัน : พื้นดิน. ขอบฟ้า. ถูกทุกข้อ.
๖๗. **الحج** คือ : ญาติใกล้ชิด. ญาติใกล้ชิดของสามีภรรยา.
๖๘. ไสยศาสตร์มันจะส่งผลในการหลอกสายตาโดยที่มันจะทำให้ไม้กลายเป็นทอง : ถูกต้อง. ผิด.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

๖๙. บรรดาหะดีษที่คาดโทษจะถูกปล่อยผ่านไปเสมือนที่มันได้มีมา ซึ่งจะไม่เข้าไปทำให้เกิดความขัดแย้งกันสำหรับตัวบทอื่นๆ(หะดีษที่สัญญาด้วยรางวัล) และนี่คือความลึกซึ้งในการห้ามปราม : ถูกต้อง. ผิด.
๗๐. บางครั้งจะถูกระบุจำนวนไว้ในตัวบทต่างๆซึ่งมันเป็นหนึ่งจากเรื่องของการจำกัดความรู้ และรวมมันไว้ด้วยกับการจำแนกประเภทและจำนวน เพราะมันจะนำมาซึ่งความเข้าใจ และความจำที่แม่นยำ : ถูกต้อง. ผิด.
๗๑. เป้าหมายจากการพาดพิงไปยังยูคญาอิลียะห์ : เพื่อเป็นการออกห่าง. เพราะยุคนั้นเป็นยุคที่โง่เขลาเบาปัญญา. ถูกทุกข้อ.
๗๒. ท่านนบีบอกสิ่งหนึ่งที่มันเกิดขึ้นให้ได้รับทราบ เป้าหมายของมันไม่ใช่เพื่อเป็นการให้ยึดถือมัน เช่นที่ท่านนบี กล่าวว่า : “เรื่องในยูคญาอิลียะห์ที่พวกเขา (คนในประชาชาตินบี)ยังไม่เล็กรากมัน” : ถูกต้อง. ผิด.
๗๓. บาบใหญ่คือبابที่ไม่สามารถลบล้างได้ด้วยการทำการงานที่ดี ซึ่งจำเป็นที่จะต้องทำการเตาบะฮ์ : ถูกต้อง. ผิด.
๗๔. อัลกุรอ่าน นั้น กระหิม (คือ ผู้มีเกียรติ ผู้ใจบุญ) มีความหมาย : การให้ที่มากมาย. ความสง่างามความดี. ถูกทุกข้อ.
๗๕. المظهرون บรรดาผู้บริสุทธิ์ ความหมายของมัน : บรรดามะลาอิกะฮ์. ไม่มีผู้ใดที่จะจะต้องอัลกุรอ่านได้ยกเว้นผู้ที่มีความสะอาดเท่านั้น.

คำถามที่ ๓ : จงวางอักษร (أ) ตามความเหมาะสมในช่อง (ب)

ب	أ	ลำดับ
ระหว่างเราและเขาคือความปลอดภัยเพื่อการค้าขายหรือเพื่อการทำความเข้าใจต่ออิสลาม.	المُعَاهَد	๑
พวกเขาตบลงบนพื้นทรายเป็นวิธีหนึ่งของไสยศาสตร์และหมอดู.	الذَّمِي	๒
ระหว่างเราและเขาคือการสัญญาว่าเขาจะไม่ทำสงครามกับเราและเราก็จะไม่ทำสงครามกับเขา.	الجَبْت	๓
ผู้ซึ่งระหว่างเราและเขามีความปลอดภัยพร้อมกับการจ่ายภาษี.	المسْتَأْمِن	๔
การตัดและทำให้แยกจากกัน.	الطَّيْرَة	๕
ความฉะฉานที่สมบูรณ์แบบซึ่งมันจะควบคุมสติไว้และทำการเปลี่ยนแปลงความคิด.	الْعَضَة	๖
คือชื่อทั่วไปของหมอดู ผู้ทำนายจากดวงดาว และผู้ที่ทำนายด้วยกับทราย และอื่นๆ.	الكَبِيرَة	๗
ทุกๆبابที่ได้ถูกวางบทลงโทษเอาไว้เป็นการเฉพาะ.	الْبَيَان	๘
การไล่นกให้บินเพื่อการถือกลางร้ายหรือกลางดี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง	الطَّرْق	๙

จากการถือโศกลางด้วยกับการกระทำ.

✿ การถือกลางร้ายด้วยกับสิ่งที่ทราบที่พบเห็นกัน หรือที่ได้ยิน
ในช่วงเวลาหรือสถานที่หนึ่ง.

العَرَّافُ

๑๐

✿ ทุกสิ่งที่ไม่ดีที่เกิดจากไสยศาสตร์หรืออื่นจากมัน.

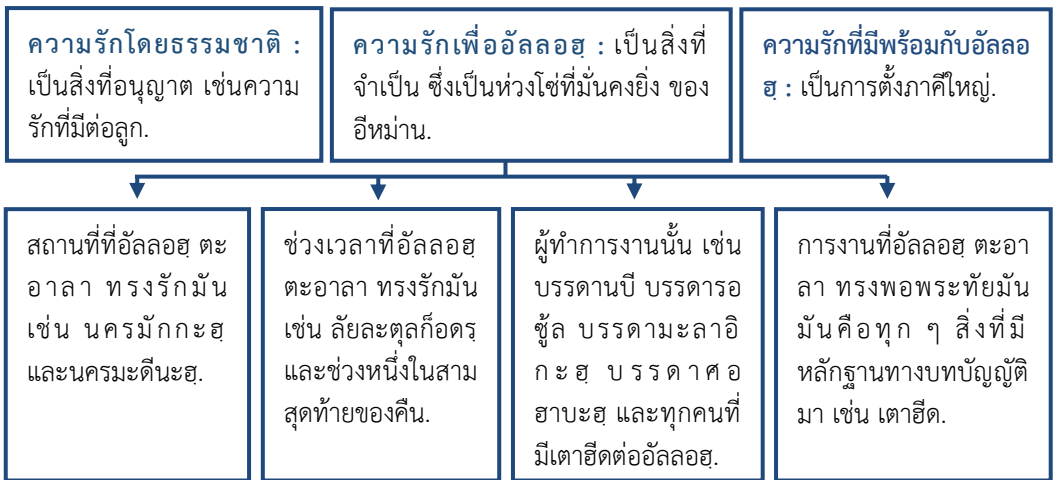
العِيَاقَةُ

๑๑

ส่วนที่ ๗ : การงานของหัวใจ (มี ๙ บท)

บทที่ ๓๑ คำรัสของพระองค์ที่ว่า :
“และในหมู่มนุษย์นั้น มีผู้ที่ยึดถือบรรดาคัมภีร์อื่นจากอัลลอฮฺ ซึ่งพวกเขารักภาคีเหล่านั้น
เช่นเดียวกับรักอัลลอฮฺ” ซูเราะฮฺอัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮ์ ๑๖๕.

ประเภทของความรัก



ตัวบทหลักฐานที่ ๒ และ ๓

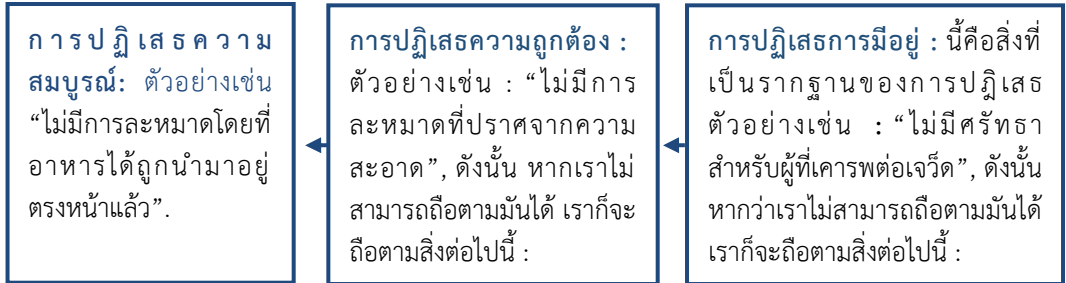
๒. อัลลอฮฺตรัสว่า : “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากบรรดาบิดาพวกเจ้า และบรรดาลูก ๆ ของพวกเจ้า” จนถึง “เป็นที่รักใคร่แก่พวกเจ้ายิ่งกว่าอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์”.

๓. มีรายงานจากท่านอนัสว่า : แท้จริงท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “คนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านนั้นจะยังไม่ศรัทธา (อย่างสมบูรณ์) จนกว่าฉันจะเป็นที่รักสำหรับเขามากกว่าลูกและบิดาของเขาและมนุษย์ทั้งหมด” บันทึกโดยอัลบุคอรีฮ์และมุสลิม.

❖ ﴿...كُرِّمُوا وَكُرِّمُوا﴾ “บรรดาบิดาของพวกเจ้า และบรรดาลูก ๆ ของพวกเจ้า...” : ความรักต่อพวกเขาเหล่านี้ไม่ใช่เป็นความรักที่เป็นอิวาตะฮฺ แต่ทว่า เมื่อได้ถูกทำให้มันประเสริฐมากกว่าความรักต่ออัลลอฮฺ มันก็จะกลายเป็นสาเหตุของการถูกลงโทษ.

❖ ﴿كُرِّمُوا أَحَدًا﴾ “คนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านนั้นจะยังไม่ศรัทธา (อย่างสมบูรณ์)” : คือการปฏิเสธความสมบูรณ์ของศรัทธาที่เป็นสิ่งที่จำเป็น ยกเว้นว่าเมื่อเขานั้นไร้ซึ่งความรัก.

กรณีต่าง ๆ ของการปฏิเสธบางสิ่งบางอย่าง :



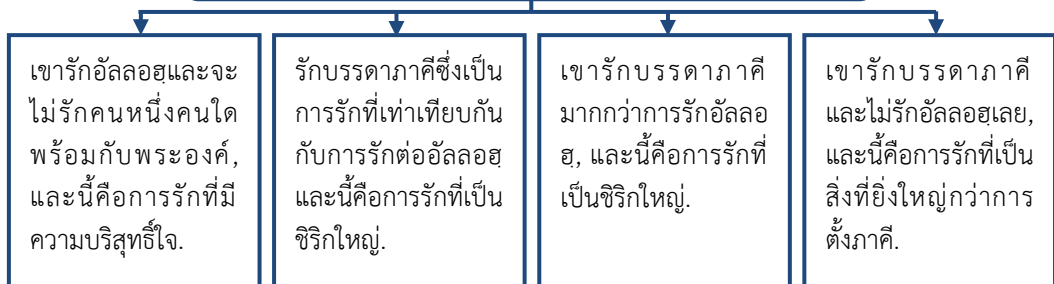
❖ ความเกี่ยวเนื่องของหะดีษชัดเจนตามที่ปรากฏ คือความรักต่อรอซูล ﷺ เป็นส่วนหนึ่งจากความรักที่มีต่ออัลลอฮ์ และความรักต่อรอซูล ﷺ มันจะปรากฏเนื่องจากหลาย ๆ สาเหตุ :

๑. เพราะที่ท่านคือศาสนทูตของอัลลอฮ์ ﷻ , และเมื่อปรากฏว่าอัลลอฮ์เป็นที่รักยิ่ง ณ ที่ท่านมากกว่าทุกสิ่ง, ดังนั้น ศาสนทูตของพระองค์ก็จะเป็นที่รักยิ่ง ณ ที่ท่าน มากกว่าทุก ๆ สิ่งที่ถูกสร้างมาทั้งหมด.
๒. เพราะสิ่งที่ท่านได้ดำรงอยู่ด้วยกับมันจากการอิมานต่ออัลลอฮ์ ﷻ และทำการเผยแพร่ศาสนของพระองค์.
๓. เพราะสิ่งที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงประทานให้แก่ท่าน จากมารยาทที่มีเกียรติและการงานที่ดี.
๔. เพราะที่ท่านรอซูลคือสาเหตุของการได้รับทางนำของท่าน การได้รับการศึกษาของท่าน และการได้รับข้อชี้แนะของท่าน. ๕. เพราะการอดทนของท่านต่อภัยอันตรายในการเผยแพร่ศาสนา.
๖. เพราะการทุ่มเทของท่าน ความพยายามของท่าน ด้วยกับทรัพย์สิน และชีวิต เพื่อเชิดชูพระดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ให้สูงส่ง.

คุณจะแสดงความรักต่อท่านรอซูล ﷺ อย่างไรหลังจากที่ท่านได้เสียชีวิตไปแล้ว ?

ด้วยกับการศึกษาเรียนรู้คุณนุสษะของท่าน ปฏิบัติมัน เผยแผ่มัน ปกป้องมัน ยึดเอาคำกล่าวของท่านก่อนคำกล่าวของมนุษย์ทุกคน และด้วยกับการยึดถือแนวทางของท่าน ﷺ.

มนุษย์ถูกแบ่งในเรื่องการรักที่มีพร้อมทั้งอัลลอฮ์ ๔ ประเภท :



ตัวบทหลักฐานที่ ๔ ถึง ๖

๔. มีหะดีษบทหนึ่งที่บันทึกโดยอัลบุคอรีและมุสลิมจากท่านอนัสว่า : ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “คุณลักษณะสามประการหากผู้ใดมีคุณลักษณะเช่นนั้นบนตัวของเขา เขาจะได้พบกับความหอมหวานของการศรัทธา คือ : ๑. การที่เขารักอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์มากกว่าสิ่งอื่นใด ๒. การที่เขารักใคร่สักคนเพื่ออัลลอฮ์ ๓. การที่เขารังเกียจที่จะกลับไปปฏิบัติศรัทธาหลังจากที่อัลลอฮ์ทรงชี้แนะเขาให้รอดพ้นจากมันแล้ว เสมือนกับที่เขารังเกียจที่จะถูกโยนลงไปในไฟนรก ”.

และในอีกสายรายงานหนึ่ง ว่า : “คนหนึ่งคนใดจะยังไม่พบกับความหอมหวานของการศรัทธาจนกว่า...” ไปจนจบหะดีษ.

๕. มีรายงานจากท่านอับนุอับบาส رضي الله عنه ว่า : “ใครที่รักเพื่ออัลลอฮ์ โกรธเพื่ออัลลอฮ์ช่วยเหลือเพื่ออัลลอฮ์ เป็นศัตรูเพื่ออัลลอฮ์ ความช่วยเหลือของอัลลอฮ์ก็จะเกิดขึ้นเนื่องจากคุณลักษณะดังกล่าวนี้ และบ่าวคนหนึ่งจะยังมีได้ลิ้มรสชาติของการศรัทธา แม้ว่าเขาจะเคยทำละหมาดและถือศีลอดมากมายเพียงใดก็ตาม จนกว่าเขาจะมีคุณลักษณะดังที่กล่าวมาแล้ว และแน่นอนว่าคนทั่วไปนั้นมักจะนับเป็นพี่น้องกันอันเนื่องมาจากผลประโยชน์ทางโลกนี้ และดังกล่าวนั้นมันจะไม่ก่อประโยชน์อันใดแก่เขาเลย” บันทึกโดยอิบนุญะรียร์.

๖. ท่านอิบนุอับบาสได้กล่าวอธิบายในพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า : “และสัมพันธ์ภาพต่าง ๆ มันก็ได้ขาดสะบั้นลง” ท่านกล่าวว่า คือ ความรัก.

การรักที่นับว่าเป็นอิบาดะฮ์

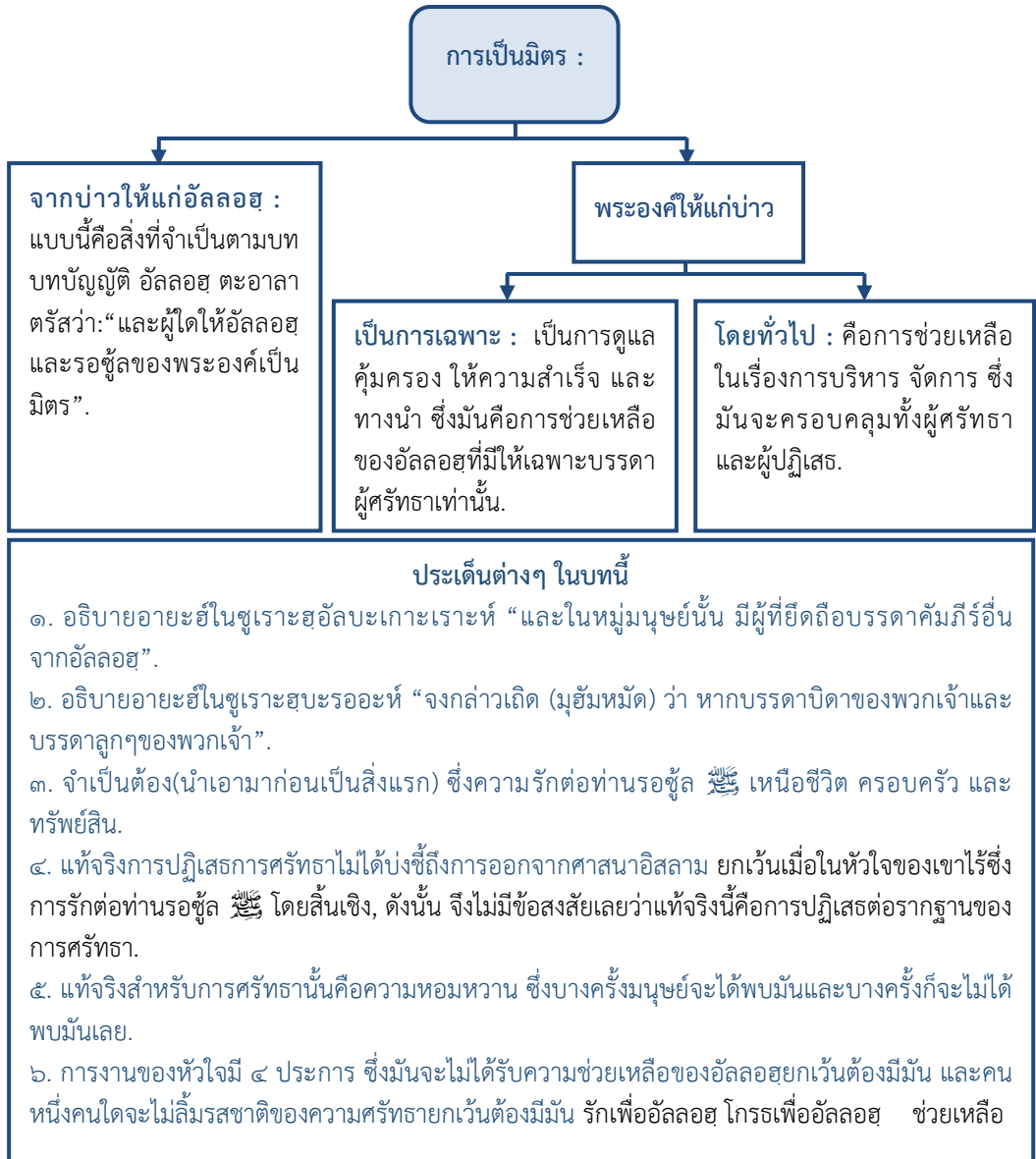
ไม่ใช่เป็นอิบาดะฮ์โดยตัวของมันเอง :

- ❖ ความรักในอัลลอฮ์และเพื่อพระองค์ : เช่นความรักต่อบรรดารอซูลและบรรดานบี ﷺ .
- ❖ ความรักที่เป็นความสงสารและเมตตา : เช่นความรักต่อลูกและเด็ก ๆ.
- ❖ ความรักที่เป็นการให้เกียรติและให้การยกย่อง : เช่น ความรักต่อพ่อแม่และครูบาอาจารย์.
- ❖ ความรักที่เป็นโดยธรรมชาติ : เช่น ความรักต่ออาหารและเครื่องดื่ม.

เป็นอิบาดะฮ์โดยตัวของมันเอง : ความรักที่เป็นอิบาดะฮ์ในตัวของมันเองนั้นมันจะต้องมีให้แก่อัลลอฮ์ เท่านั้น และมันคือการรักที่จำเป็นจะต้องมีความอบอุ่นและยกย่องให้เกียรติ ซึ่งมันจำเป็นจะต้องปฏิบัติในสิ่งที่พระองค์สั่งใช้และออกห่างจากสิ่งที่พระองค์สั่งห้าม.

❖ ประเภทของความรักที่มีเกียรติที่สุดคือประเภทแรก สำหรับประเภทที่เหลือนั้นเป็นส่วนหนึ่งจากสิ่งที่อนุญาต ยกเว้นเมื่อได้นำมันไปคู่กับสิ่งที่จำเป็นต้องการอิบาดะฮ์ ดังนั้น มันจะกลายเป็นการอิบาดะฮ์.

- ❖ **حَلَاوَةُ الْإِيْمَانِ** “ความหอมหวานของการศรัทธา” : สิ่งที่เขาจะพบมันในตัวของเขา และในหัวใจของเขา จากความสงบ ความสบาย และความสุข.
- ❖ **مَنْ أَحَبَّ فِي اللَّهِ** “ผู้ที่รักเพื่ออัลลอฮ์” : ซึ่งเขาจะโกรธผู้ที่ทำให้เขาโกรธอัลลอฮ์ และจะรักผู้ที่ทำให้เขารักพระองค์.
- ❖ **﴿وَتَقَطَّعَتْ﴾** “มันก็ได้ขาดสะบั้นลง” : ทุกๆสัมพันธ์ภาพที่มันผูกอยู่กับบรรดาผู้ตั้งภาคี มันก็ได้ขาดสะบั้นลง และความรักของพวกเขา ก็ขาดลงเช่นกัน.



การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

เพื่ออัลลอฮ์ และเป็นศัตรูเพื่ออัลลอฮ์.

๗. ความเข้าใจของศอฮาบะฮ์สำหรับสิ่งที่เกิดขึ้น คือแท้จริงแล้วการเป็นพี่น้องกันโดยทั่วไปนั้น เนื่องมาจากผลประโยชน์ทางศุนยา นี้คือในยุคสมัยของเขา แล้วในยุคสมัยของเราละเป็นอย่างไร ?

๘. อธิบายอายะฮ์ “และสัมพันธ์ภาพต่าง ๆ มันก็ได้ขาดสะบั้นลง” ตัวอย่างเช่น : ความรักและสิ่งอื่นจาก มันเป็นหนึ่งในสัมพันธ์ภาพต่างๆนี้.

๙. แท้จริงจากบรรดาผู้ที่ตั้งภาคีนั้น คือผู้ที่รักอัลลอฮ์ซึ่งเป็นการรักอย่างมากมาย และบรรดาผู้ศรัทธานั้น พวกเขามีความรักต่ออัลลอฮ์มากกว่าที่บรรดาผู้ตั้งภาคีมีความรักต่อบรรดาเจรีดของพวกเขา.

๑๐. การคาดโทษที่มีต่อผู้ที่ทั้ง ๘ สิ่งนั้นเป็นที่รักยิ่ง ณ ที่เขา มากกว่าศาสนาของเขา.

๑๑. แท้จริงผู้ที่ยึดถือภาคีใดภาคีหนึ่ง ซึ่งความรักของเขามันทำให้เท่าเทียมกันกับการรักต่ออัลลอฮ์ดังนั้น มันคือชิริกใหญ่.

บทที่ ๓๒ คำรัสของพระองค์ที่ว่า :

“แท้จริงชัยฏอนนั้นมันข่มขู่ได้เฉพาะบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามมันเท่านั้น ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่าได้กลัวพวกมัน และจงกลัวข้าเถิดหากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา”

ชัยค์มุฮัมมัด บิน อับดุลวาฮาบ ได้นำบทที่ว่าด้วยความกลัวมาหลังจากบทที่ว่าด้วยความรัก ก็เพราะว่าการอิวาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์นั้นมันจะอยู่บน ๒ เรื่อง ความรัก : และด้วยกับมันนั้นคือจะปฏิบัติในสิ่งที่อัลลอฮ์สั่งใช้ ความกลัว : และด้วยกับมันนั้น คือจะออกห่างจากสิ่งที่พระองค์ห้าม.

ประเภทของความกลัว

ความกลัว (ที่อยู่ภายใน) ที่เป็นอิวาดะฮ์ ที่เป็นการนอบน้อม ที่เป็นการยกย่อง และที่เป็นการยอมจำนน : หากเปลี่ยนการกลัวนี้ไปยังสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์ มันก็คือการตั้งภาคีใหญ่, และมนุษย์ในเรื่องการกลัวนั้น มีเป็นสองฝ่ายและมีที่อยู่ตรงกลางระหว่างสองฝ่ายนั้น.

ความกลัวโดยธรรมชาติ (เป็นสิ่งที่อนุญาต) : อัลลอฮ์ตรัสว่า “ดังนั้น เขาจึงออกจากเมื่อนั้นในสภาพที่หวาดกลัวว่าจะเกิดภัย”, ดังนั้นหากนำไปสู่การละทิ้งสิ่งที่จำเป็น หรือการทำสิ่งที่ต้องห้าม มันก็เป็นสิ่งที่ต้องห้าม.

﴿يُخْفَىٰ﴾ มันข่มขู่ได้เฉพาะผู้ที่ปฏิบัติตามมันเท่านั้น” : ชัยฏอนมันจะข่มขู่ทุก ๆ คนที่ต้องการที่จะดำรงอยู่ด้วยกับสิ่งที่จำเป็น.

﴿فَلَا تُخَافُكُمْ﴾ “ดังนั้น พวกเจ้าอย่าได้กลัวพวกมัน” : ทว่าพวกเจ้าจงทำในสิ่งที่พวกเจ้าได้ถูกสั่งใช้ด้วยกับมัน และในสิ่งที่ถูกทำให้เป็นสิ่งที่จำเป็นแก่พวกเจ้าเพราะมันคือส่วนหนึ่งจากการต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์, และพวกเจ้าจงอย่าได้กลัวพวกมัน และเมื่ออัลลอฮ์ทรงอยู่กับมนุษย์ ดังนั้น ก็จะไม่มีการเอาชนะเขาได้.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

และอัลลอฮฺตรัสว่า :

﴿إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسْجِدَ اللَّهِ مَن ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَءَاتَى الزَّكَاةَ وَلَمْ يَخْشَ إِلَّا اللَّهَ فَعَسَىٰ أُولَٰئِكَ أَن يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ﴾

“แท้จริงผู้ที่จะบูรณะบรรตตามัสยิดของอัลลอฮฺนั้น คือผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลก และดำรงไว้ซึ่งการละหมาด จ่ายซะกาต และเขามีได้กลัวผู้ใดนอกจากอัลลอฮฺเท่านั้น ดังนั้นจึงหวังได้ว่าชนเหล่านี้แหละจะเป็นผู้อยู่ในหมู่นำทาง”.

﴿ مَن ءَامَنَ بِاللَّهِ ﴾ “ผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ” : คือการศรัทธาต่ออัลลอฮฺมักนำไปผูกติดกับการศรัทธาด้วยการศรัทธาต่อวันปรโลก, เพราะว่าการศรัทธาต่ออัลลอฮฺนั้นมันอยู่บนความหวัง, และการศรัทธาต่อวันปรโลกมันอยู่บนความกลัว.

﴿ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ ﴾ “และดำรงไว้ซึ่งการละหมาด” : คือ เขาทำมันบนความเข้มแข็งซึ่งไม่มีความบกพร่องในเขาเลย, และการดำรงไว้ซึ่งการละหมาดนั้นมี ๒ ประเภท :

๑. การดำรงการละหมาดที่เป็นภาคบังคับ : จะจำกัดมันไว้อยู่บนการละหมาดที่เป็นวาญิบ จากเงื่อนไขต่างๆ และจากหลักสำคัญต่างๆ และจากสิ่งที่เป็นข้อบังคับต่างๆ.
๒. การดำรงการละหมาดที่เป็นภาคส่งเสริม : เขาจะเพิ่มมันขึ้นบนสิ่งที่เป็นข้อบังคับ ซึ่งเขาจะทำทั้งสิ่งที่เป็นข้อบังคับ และส่งเสริม.

﴿ وَلَمْ يَخْشَ ﴾ “และเขามีได้กลัวผู้ใด” : ความหวาดกลัวที่ถูกสร้างขึ้นบนความรู้ เนื่องด้วยความยิ่งใหญ่ของผู้ที่เขากลัวต่อมัน และความสมบูรณ์ในอำนาจของมัน และความแตกต่างกันระหว่าง **خَشِيَ** และ **خُوفٌ** คือ :

๑. **خَشِيَ** มันจะเกิดขึ้นพร้อมกับความรู้ต่อสิ่งที่ถูกกลัวและสภาพของมัน ในขณะที่ **خُوفٌ** บางครั้งมันเกิดขึ้นจากผู้ที่ไม่มีความรู้.
๒. **خَشِيَ** มันจะเกิดขึ้นพร้อมกับสาเหตุของความยิ่งใหญ่ในสิ่งที่ถูกกลัว ในขณะที่ **خُوفٌ** มันจะเกิดขึ้นกับความอ่อนแอของผู้ที่หวาดกลัว.

﴿ فَعَسَىٰ ﴾ “ดังนั้นจึงหวังว่า” : ท่านอิบนุอับบาส กล่าวว่า : หวังจากอัลลอฮฺเป็นสิ่งที่จำเป็น และมันมาด้วยกับสำนวนความหวังที่เป็นไปได้ เพื่อว่ามนุษย์จะไม่นำเอาสิ่งหลอกลงนั้นอันเนื่องเพราะเขาได้รับในลักษณะนี้.

ประเภทต่าง ๆ ของการบูรณะบรรดามัสญิดและการทำลายมัน

“และใครเล่าจะเป็นผู้ธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่ห้ามบรรดามัสญิดของอัลลอฮ์ในการที่พระนามของพระองค์จะถูกกล่าวในมัสยิดเหล่านั้น และพยายามในการทำลายมัสยิดเหล่านั้นด้วย”

การบูรณะทางวัตถุ : คือ ด้วยการปลูกสร้างอาคาร การบูรณะ การทำความสะอาด การซ่อมแซมมัน, และการทำลายมัสญิดทางวัตถุ คือ ด้วยการรื้อถอน พังสิ่งก่อสร้างอาคาร และการทำลาย.

การบูรณะทางนามธรรม : คือ ด้วยการละหมาด การรำลึกถึงอัลลอฮ์ และการอ่านอัลกุรอาน, และการทำลายมัสญิดทางนามธรรม เช่น การทำบรรดามัสญิดให้เป็นสถานที่สำหรับการทำซิริกและบิดอะฮ์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า : ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا بَلَىٰ سَاءَ الَّذِي يَسْمَعُ الْوَعْدَ مِنَ اللَّهِ وَإِنَّهُ لَشَدِيدٌ عَلِيمٌ﴾
“และในหมู่มนุษย์นั้นมีผู้กล่าวว่าเราศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ครั้นเมื่อเขาถูกทำร้ายในทางของอัลลอฮ์ เขาก็ถือเอาการทดสอบของมนุษย์เป็นประหนึ่งการลงโทษของอัลลอฮ์” ซูเราะฮ์อันกาบุด ๑๐.

❖ เป็นที่รู้กันว่ามนุษย์นั้นจะหนีจากการลงโทษของอัลลอฮ์ ซึ่งมันจะสอดคล้องกับคำสั่งใช้ของเขาดังนี้ นี่คือการถือเอาบททดสอบของมนุษย์เป็นเช่นการลงโทษของอัลลอฮ์ ซึ่งมนุษย์จะหนีจากการทำร้ายของพวกเขาด้วยกับสิ่งที่มันสอดคล้องกันกับอารมณ์ของพวกเขาถือเอาบททดสอบนี้เป็นเช่นการลงโทษของอัลลอฮ์ ดังนั้น จะปรากฏว่าแน่นอนมนุษย์นั้นกลัวต่อพวกเขา เช่นการกลัวของเขาต่ออัลลอฮ์ เพราะว่ามันกลัวถือเอาการทำร้ายของพวกเขาเป็นเช่นการลงโทษของอัลลอฮ์ ซึ่งเขาได้หนีจากมันด้วยกับสิ่งที่มันสอดคล้องกับพวกเขาเอง.

❖ และในอายะฮ์นี้ได้เตือนจากการกล่าวของมนุษย์ที่ขัดแย้งกับสิ่งที่อยู่ภายในหัวใจของเขา.

ตัวบทหลักฐานที่ ๔

มีรายงานจากท่านอับดุลอะซีซ รัฎฏอ เป็นหะดีษมารฟู้อ ว่า : “แท้จริงส่วนหนึ่งจากการมีอิหฺมานที่อ่อนแอ นั้นคือการทำให้มนุษย์พึงพอใจด้วยเรื่องที่ทำให้อัลลอฮ์ทรงโกรธกริ้ว และการที่ท่านสรรเสริญพวกเขาในปัจจุบันซึ่งพามาจากอัลลอฮ์ และการที่ท่านตำหนิพวกเขาในสิ่งที่อัลลอฮ์มิได้ประทานมันให้แก่ท่าน เพราะแท้จริงริสกีของอัลลอฮ์นั้น ความพยายามของใครก็ไม่สามารถนำมาให้ได้ และความไม่พอใจของใครก็ไม่สามารถหักห้ามมันได้”

❁ **أَنْ تُرَضِيَ النَّاسَ** “ การทำให้มนุษย์พึงพอใจ ” : ด้วยกับความกลัวต่อพวกเขามากกว่าความกลัวต่ออัลลอฮ์และไม่มีการตักเตือนกัน.

❁ **وَأَنْ تَحْمَدَهُمْ** “ และการที่ท่านสรรเสริญพวกเขา ” : ท่านจะทำการสรรเสริญทุกส่วนของมันให้เป็นของพวกเขาโดยหลงลืมผู้ที่เป็นสาเหตุที่แท้จริง ซึ่งนั่นคือ อัลลอฮ์.

❁ **وَأَنْ تَذُمَّهُمْ** “ และการที่ท่านตำหนิพวกเขา ” : เพราะหากว่าอัลลอฮ์ทรงกำหนดสิ่งนั้นมา ท่านก็จะพบถึงสาเหตุต่าง ๆ และเป็นสิ่งจำเป็นต้องพึงพอใจ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๕

มีรายงานจากท่านหญิงอาอิชะฮ์ رضي الله عنها ว่า : แท้จริงท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า : “ผู้ใดที่แสวงหาความพึงพอใจของอัลลอฮ์ด้วยกับเรื่องที่ทำให้มนุษย์โกรธเคือง อัลลอฮ์ได้ทรงพอพระทัยเขาแล้ว และทรงทำให้มนุษย์พึงพอใจเขาด้วย และผู้ใดที่แสวงหาความพึงพอใจของมนุษย์ด้วยเรื่องที่ทำให้อัลลอฮ์ทรงโกรธกริ้วนั้น อัลลอฮ์ได้ทรงโกรธกริ้วเขาแล้ว และทรงทำให้มนุษย์ทั้งหลายโกรธเคืองเขาด้วย” บันทึกโดยอิบนุหิบบาน ในหนังสือศอเฮียะห์ของท่าน.

❁ **مَنْ التَّمَسَّ** “ ผู้ใดที่แสวงหา ” : คือกลัวต่อพวกเขาจนกระทั่งว่าพวกเขาได้พึงพอใจต่อเขา ดังนั้นเขาได้เอาความกลัวของพวกเขามานำหน้าความกลัวของอัลลอฮ์.

บทเรียนที่ได้รับจากหะดีษ :

๑. จำเป็นต้องแสวงหาสิ่งที่ทำให้อัลลอฮ์ พึงพอใจ แม้มันทำให้มนุษย์โกรธเคืองก็ตาม เพราะแท้จริงอัลลอฮ์ คือ ผู้ที่ให้คุณและให้โทษ.
๒. ไม่นอญูดที่จะแสวงหาสิ่งอัลลอฮ์จะทรงโกรธกริ้วเพื่อทำให้มนุษย์พึงพอใจไม่ว่าใครก็ตาม.
๓. ยืนยันต่อความพอพระทัยและความโกรธกริ้วว่าเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ตามความหมายจริง แต่ทว่ามันไม่มีความเหมือนกับบรรดาสิ่งถูกสร้างทั้งหลาย.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายอายะฮ์ในซูเราะฮ์ฮุญฟะฮ์ “ แท้จริงชัยฏอนนั้นมันขมขู่ได้เฉพาะผู้ที่ปฏิบัติตามมันเท่านั้น ”.
๒. อธิบายอายะฮ์ในซูเราะฮ์ฮุญฟะฮ์ “ แท้จริงผู้ที่จะบูรณะบรรดามัสญิดของอัลลอฮ์ ”.
๓. อธิบายอายะฮ์ในซูเราะฮ์อัลอันกะบูต “ และในหมู่มนุษย์นั้น มีผู้กล่าวว่าเราศรัทธาต่ออัลลอฮ์แล้ว ”.
๔. แท้จริงอิหม่านมันจะมีความอ่อนแอและจะมีความแข็งแรง. ๕. เครื่องหมายความอ่อนแอของอิหม่าน และส่วนหนึ่งจากสิ่งดังกล่าวนี้คือ ๓ สิ่งนี้ “ การที่ท่านทำให้มนุษย์พึงพอใจด้วยเรื่องที่ทำให้อัลลอฮ์ทรงโกรธกริ้ว และการที่ท่านสรรเสริญพวกเขาในปัจจุบันซึ่งพิงพิงมาจากอัลลอฮ์ และการที่ท่านตำหนิพวกเขาในสิ่งที่อัลลอฮ์มิได้ประทานมันให้แก่ท่าน ”. ๖. แท้จริงการบริสุทธิ์ใจของการกลัวต่ออัลลอฮ์เป็นส่วนหนึ่งจากบรรดาสิ่งที่เป็นสิ่งจำเป็น. ๗. ระบุถึงผลบุญของผู้ที่ได้กระทำมัน “ ซึ่งอัลลอฮ์ทรงพอพระทัยเขาแล้ว และพระองค์ก็ทรงทำให้มนุษย์พึงพอใจเขาด้วย ”. ๘. ระบุถึงการลงโทษของผู้ที่กระทำมัน “ ซึ่งอัลลอฮ์ทรงโกรธกริ้วเขาแล้ว และพระองค์ก็ทรงทำให้มนุษย์โกรธเคืองเขาด้วย ”.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

บทที่ ๓๓ คำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า : “และพวกท่านจงมอบหมายต่ออัลลอฮ์เถิดหากพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา” ซูเราะฮ์อัลมาอิดะฮ์ อายะฮ์ ๒๓

- ☀ หลังจากการรักและการกลัวต่ออัลลอฮ์ ท่านซัยค์ก็ได้ชี้แจงว่าแท้จริงการได้รับสิ่งที่ต้องการและการหายไปของสิ่งที่ไม่ต้องการนั้นมันจะมีไม่ได้เลยเว้นแต่ด้วยการมอบหมายต่ออัลลอฮ์เท่านั้น และมันจะเป็นไปไม่ได้การที่จะรับรองอิบาดะฮ์ให้ถูกต้องได้เว้นแต่ต้องด้วยการมอบหมายต่ออัลลอฮ์เท่านั้น ซึ่งการมอบหมายนั้นคือตำแหน่งที่สูงที่สุด และจำเป็นสำหรับมนุษย์ที่จะต้องมียืนอยู่ในทุกกิจการงานของเขา.
- ☀ ﴿ وَعَلَى اللَّهِ فِتْوَىٰ لَوْ ﴾ “และพวกท่านจงมอบหมายต่ออัลลอฮ์” : การนำเสนอสิ่งที่ถูกปฏิบัติไปมันบ่งชี้ถึงการจำกัด และปฏิเสธความสมบูรณ์ของอีหม่านเนื่องจากความบกพร่องของการมอบหมายต่ออัลลอฮ์ ยกเว้นหากว่าการพึ่งพาสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์อย่างสมบูรณ์ มันจะกลายเป็นชิริกใหญ่.

قِيَّوِي (การมอบหมายต่ออัลลอฮ์) : คือ ความบริสุทธิ์ใจของการพึ่งพาต่ออัลลอฮ์พร้อมกับการมีความมั่นใจต่อพระองค์ และยึดเอาสาเหตุต่าง ๆ ตามบทบัญญัติ ดังนั้น จำเป็นต้องมีการพึ่งพาอย่างจริงจังอย่างแท้จริง และการกระทำสาเหตุต่าง ๆ ที่เป็นท่อนุญาต ซึ่งประเภทของมัน คือ :

การมอบหมายกิจการงานทั้งหมดไปยังอัลลอฮ์ : และเชื่อว่าแท้จริงแล้วด้วยกับอำนาจของพระองค์ ที่จะทำให้เกิดประโยชน์และขจัดภัยไปได้ ซึ่งการนำสิ่งนี้ไปให้สิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ มันเป็นชิริกใหญ่.

การพึ่งพาต่อสิ่งมีชีวิตหนึ่งโดยมีลักษณะความต้องการพึ่งพิงสิ่งนั้น : ซึ่งสิ่งนี้เป็นการชิริกเล็ก เช่น ผู้หนึ่งพึ่งพาในริสกีของเขาค่อย ๆ หนึ่งพร้อมกับที่เขาผู้นั้นก็ยังขาด ยังมีความต้องการมันอยู่เช่นกัน .

أِيْر (การมอบหมาย) : ไม่ถูกต้องที่จะกล่าวว่า : ฉันมอบหมายต่อบุคคลคนนั้น หรือกล่าวว่า : ฉันมอบหมายต่ออัลลอฮ์แล้วก็บุคคลผู้นั้น แต่จะต้องกล่าวว่า : ฉันได้มอบหมายเรื่องนั้นให้แก่บุคคลนั้นจัดการ หรือฉันกำชับสิ่งนี้ให้เขาดูแล และแน่นอนท่านนบี ﷺ ก็เคยมอบหมายกิจการงานของท่าน (แก่บรรดาศอฮาบะฮ์) ไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัวหรือเรื่องส่วนรวมก็ตาม.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒ และ ๓

๒. คำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า : “แท้จริงบรรดาผู้ที่ศรัทธานั้น คือผู้ที่เมื่อพระนามของอัลลอฮ์ถูกกล่าวขึ้นแล้วหัวใจของพวกเขาก็หวั่นเกรง และเมื่อบรรดาอายะฮ์ของพระองค์ถูกอ่านแก่พวกเขา อายะฮ์เหล่านั้นก็เพิ่มพูนความศรัทธาแก่พวกเขา และพวกเขาก็มอบหมายต่อพระผู้อภิบาลของเขา” “คือบรรดาผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งการละหมาดและส่วนหนึ่งจากสิ่งที่เราได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา พวกเขาก็บริจาค”.
๓. และคำรัสของพระองค์ที่ว่า : “โอ้นบีเอ๋ย อัลลอฮ์นั้นทรงเป็นที่เพียงพอแล้วแก่เจ้าและบรรดาผู้ที่ศรัทธาตามเจ้า จากบรรดาผู้ศรัทธา”.

☀️ มนุษย์จะเป็นผู้ศรัทธาและหากว่าเขาไม่มีคุณลักษณะด้วยกับบรรดาคุณลักษณะเหล่านี้ แต่ทว่าเขามีรากฐานของอิหม่านอยู่.

☀️ พระองค์ตรัสว่า “โอ้นบีเอ๋ย อัลลอฮ์นั้นทรงเป็นที่เพียงพอแล้วแก่เจ้าและบรรดาผู้ที่ศรัทธาตามเจ้า” : ไม่มีสิ่งใดจะเป็นที่เพียงพอแก่เจ้ายกเว้นอัลลอฮ์เท่านั้น และเพียงพอสำหรับบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ที่ดำเนินตามเจ้า ดังนั้น พวกเจ้าจึงมอบหมายต่อพระองค์ทั้งหมดเถิด ไม่ว่าเจ้าและผู้ที่ดีำเนินตามเจ้า.

๕ คุณลักษณะที่อัลลอฮ์กล่าวระบุในอายะฮ์นี้และอายะฮ์ถัดไปเพื่อการมีศรัทธาที่สมบูรณ์

คือ : หัวใจของพวกเขาได้เกรงกลัว ก็เพราะมันมาจากการให้ความมิ่งใหญ่ต่ออัลลอฮ์ ดังนั้น สัญลักษณ์ของการศรัทธานั้น คือ เมื่อพระนามของอัลลอฮ์ถูกกล่าวขึ้น เขาก็เกรงกลัว.

“เมื่อพระนามของอัลลอฮ์ถูกกล่าวขึ้นแล้วหัวใจของพวกเขาก็หวั่นเกรง”

คือ : เพื่อเป็นการยืนยันและปฏิบัติตาม และในอายะฮ์นี้ แท้จริงมนุษย์นั้นบางครั้งเขาอาจจะได้รับประโยชน์ด้วยการอ่านของคนอื่นมากกว่าสิ่งที่เขาจะได้รับประโยชน์จากการอ่านด้วยตัวเขาเอง.

“และเมื่อบรรดาอายะฮ์ของพระองค์ถูกอ่านแก่พวกเขา มันก็เพิ่มพูนความศรัทธาแก่พวกเขา”

คือ : พวกเขาจะพึงพาต่ออัลลอฮ์ซึ่งจะไม่พึงพาต่อสิ่งอื่นไปจากพระองค์ และพร้อมกันนั้นพวกเขาจะปฏิบัติสาเหตุต่าง ๆ และสิ่งนี้คือหลักฐาน.

“และพวกเขาก็มอบหมายต่อพระผู้อภิบาลของเขา”

คือ : เขาจะนำเอาการละหมาดมาเป็นแนวทางที่เที่ยงตรงที่สมบูรณ์ และการละหมาด คือคำนามที่บอกถึงประเภท มันจะครอบคลุมทุกการงานไม่ว่าจะเป็นภาคบังคับ และภาคส่งเสริม.

“บรรดาผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งการละหมาด”

การสรรเสริญต่ออัลลอฮ์มันรวมถึงผู้ที่ได้สละปัจจัยยังชีพบางส่วนและผู้ที่ได้สละมันทั้งหมดออกไป และผู้ที่ได้สละมันทั้งหมดออกไปซึ่งเขาจะอยู่ในการสรรเสริญ ก็ต่อเมื่อเขาได้มอบหมายต่ออัลลอฮ์.

“และส่วนหนึ่งจากสิ่งที่เราได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา พวกเขาภิริจาค”

ตัวบทหลักฐานที่ ๔

คำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า : “และผู้ใดที่มอบหมายต่ออัลลอฮ์แล้ว พระองค์ก็เป็นเพียงพอแล้วสำหรับเขา”

☀️ คือ อัลลอฮ์เพียงพอแล้วแก่เขาสำหรับการทำงานต่าง ๆ ของเขา และพระองค์จะให้ความมิ่งม้ายตายแก่เรื่องราวของเขา และหากว่าความเจ็บปวดเล็ก ๆ น้อย ๆ บางอย่างได้เกิดขึ้นกับเขา ซึ่งอัลลอฮ์ก็จะเพียง

แล้วสำหรับเขา และท่านรอซูล ﷺ คือ นายของบรรดาผู้ที่มอบหมายต่ออัลลอฮ์ และถึงแม้ว่าความเจ็บปวดจะประสบแก่เขาแต่จะไม่เกิดสิ่งอันตรายใด ๆ แก่เขา.

🌟 และอายะฮ์นี้ให้ความหมายด้วยความเข้าใจว่า แท้จริงผู้ที่มอบหมายต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ เขาถูกทอดทิ้งแล้ว และอัลลอฮ์ก็ได้ละทิ้งเขาแล้ว.

ตัวบทหลักฐานที่ ๕

มีรายงานจากอับนุอับบาส رضي الله عنه ว่า : “อัลลอฮ์เป็นที่เพียงพอแล้วสำหรับเรา และพระองค์ทรงเป็นผู้ได้รับมอบหมายที่ดีที่สุด” ซึ่งท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้กล่าวประโยคนี้ขณะที่ท่านกำลังถูกโยนเข้าไปในกองไฟ และท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้กล่าวประโยคนี้ขณะที่พวกนั้นได้มาบอกแก่ท่านว่า : “แท้จริงบรรดาผู้คนที่ทั้งหลายได้รวมตัวกันเพื่อกำจัดพวกท่าน ฉะนั้น พวกท่านจงกลัวพวกเขาเถิด แต่ (คำพูดนี้) กลับยิ่งเพิ่มความศรัทธามั่นให้พวกเขา (ท่านนบีและบรรดาคอฮาบะฮ์) และพวกเขาได้กล่าวว่าอัลลอฮ์ทรงเป็นผู้ที่พอเพียงแก่เราแล้ว และพระองค์ทรงเป็นผู้ได้รับมอบหมายที่ดีที่สุด”. บันทึกโดยอัลบุคอรี.

นี่คือเรื่องเล่าในตัวบทของอัลกุรอาน เมื่อตอนที่อูซุฟยานเสร็จสิ้นจากสงครามอุซูดซึ่งเขาต้องการที่จะกลับไปหาท่านนบี และบรรดาคอฮาบะฮ์ของท่าน เพื่อที่จะกำจัดพวกเขาโดยเป็นข้ออ้างของเขา แล้วเขาได้พบกับกองขบวนหนึ่ง ดังนั้น เขาจึงถามพวกเขาว่า : พวกท่านจะไปไหนกันหรือ ? พวกเขาตอบว่า : เรา กำลังจะไปเมืองมะดีนะฮ์ อูซุฟยานจึงกล่าวว่า : พวกท่านจะไปแจ้งแก่มุฮัมมัดและคอฮาบะฮ์ของเขาให้เรา รู้ว่า แท้จริงเรานั้นจะกลับไปหาพวกเขา แล้วจะจัดการกับพวกเขา แล้วกองขบวนนั้นก็ได้มาถึงเมืองมะดีนะฮ์ แล้วพวกเขาก็ได้แจ้งให้แก่ท่านนบีและคอฮาบะฮ์ได้ทราบ ดังนั้น ท่านนบีและผู้ที่อยู่พร้อมกับท่าน ได้กล่าวว่า : “อัลลอฮ์เป็นที่เพียงพอแล้วสำหรับเรา” และพวกเขาได้ออกไปด้วยกับทหารม้าประมาณ ๗๐ นายด้วยกัน จนกระทั่งถึง หัมรออละฮ์ซัด (ชื่อสถานที่แห่งหนึ่ง) จากนั้นอูซุฟยานก็ได้เปลี่ยนความคิดของเขาและกลับไปยังเมืองมักกะฮ์, และนี่คือส่วนหนึ่งจากความเพียงพอต่ออัลลอฮ์สำหรับรอซูลของพระองค์ ﷺ และบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย โดยที่พวกเขาเหล่านั้นได้พึ่งพาต่ออัลลอฮ์.

ข้อควรตระหนัก : ท่านอับนุอับบาส رضي الله عنه เป็นผู้ที่ยืนยันรายงานหะดีษมาจากวงศ์วานของอิสรออีล (ยิว) คือ ทักษะที่เลื่องลือของบรรดานักวิชาการมุสลิมอละฮ์ แต่ในเรื่องนี้มีข้อที่ต้องพิจารณา เพราะแท้จริงท่านอับนุอับบาส رضي الله عنه เป็นผู้ที่ปฏิเสธการรับสายรายงานจากวงศ์วานของอิสรออีล.

หะดีษที่รายงานมาจากวงศ์วานของอิสรออีล เราจะเชื่อถือมันได้หรือไม่ ?

๑. เราจะเชื่อถือมันเมื่อได้มีรายงานมาในบทบัญญัติของเราว่าแท้จริงมันเป็นเรื่องจริง.
๒. เราจะปฏิเสธมันเมื่อได้มีรายงานมาในบทบัญญัติของเราว่าแท้จริงมันเป็นเรื่องโกหก.
๓. เราจะหยุดนิ่งเมื่อไม่ได้มีมาในบทบัญญัติของเราว่าให้เชื่อถือมันและไม่ให้ปฏิเสธมัน.

ประเด็นต่าง ๆ : ในบทนี้

๑. แท้จริงการมอบหมายต่ออัลลอฮ์เป็นส่วนหนึ่งจากสิ่งที่เป็นภาคบังคับ เพราะว่าอัลลอฮ์ได้ผูกความศรัทธาเอาไว้กับมัน.

๒. แท้จริงมันเป็นส่วนหนึ่งจากเงื่อนไขของการศรัทธา.

๓. อธิบายอายะฮ์ในซูเราะฮ์อัลอันฟาล แท้จริงบรรดาผู้ที่ศรัทธานั้น คือผู้ที่เมื่อพระนามของอัลลอฮ์ถูกกล่าวขึ้นแล้วหัวใจของพวกเขาก็หวั่นเกรง.

๔. อธิบายอายะฮ์ที่อยู่ในช่วงท้ายของซูเราะฮ์นี้ โอินบีเอัย อัลลอฮ์นั้นทรงเป็นที่เพียงพอแล้วแก่เจ้า.

๕. อธิบายอายะฮ์ในซูเราะฮ์อฏฏอလာก และผู้ใดที่มอบหมายต่ออัลลอฮ์แล้ว พระองค์ก็เป็นที่เพียงพอแล้วสำหรับเขา.

๖. เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่มากสำหรับคำกล่าวคำนี้ เพราะมันเป็นคำกล่าวของท่านนบีอิบรอฮีม عليه السلام และนบีมุฮัมหมัด ﷺ ตอนที่อยู่ในภาวะทุกข์ยากลำบาก.

ในบทนี้เป็นการเพิ่มพูนความศรัทธาให้เพิ่มขึ้นและเมื่อเขาอยู่ในภาวะที่ยากลำบากสมควรที่มนุษย์จะต้องพึ่งพาต่ออัลลอฮ์ พร้อมกับกระทำสาเหตุต่าง ๆ ไปด้วย และแท้จริงการดำเนินตามท่านนบี ﷺ พร้อมกับการมีศรัทธา คือสาเหตุหนึ่งของการเพียงพอต่ออัลลอฮ์ สำหรับบ่าว.

บทที่ ๓๔ คำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า : “แล้วพวกเขาปลอดภัยจากอุบายของอัลลอฮ์กระนั้นหรือ ไม่มีผู้ใดมั่นใจว่าจะรอดพ้นจากอุบายของอัลลอฮ์นอกจากกลุ่มชนที่ขาดทุนเท่านั้น” ซูเราะฮ์อัลอะรอฟ อายะฮ์ ๙๙

☀️ บทนี้ได้ครอบคลุมถึง : การปลอดภัยจากอุบายของอัลลอฮ์ และการการสิ้นหวังจากความเมตตาของอัลลอฮ์ ซึ่งทั้งสองสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกัน เมื่อต้องการที่จะรวบรวมผู้ที่มุ่งไปยังอัลลอฮ์ระหว่างการกลัวและการหวัง และสิ่งที่จะได้รับจากอายะฮ์นี้ คือ :

๑. การระวังจากความโปรดปรานต่าง ๆ ที่อัลลอฮ์จะทรงให้มันแก่บ่าวคนหนึ่งเพราะเกรงว่ามันจะเป็นเพียงการประวิงเวลาให้เกิดความชะล่าใจ.
๒. ห้ามต่อการคิดว่าตนจะปลอดภัยจากอุบายของอัลลอฮ์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

คำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า : “และไม่มีผู้ใดสิ้นหวังในพระเมตตาของพระเจ้าของเขา นอกจากบรรดาผู้หลงผิด”

☀️ ความหมายคือ ไม่มีผู้ใดสิ้นหวังในพระเมตตาของอัลลอฮ์นอกจากผู้ที่สูญเสียทางนำ ผู้หลงทางซึ่งเขาจะไม่รู้สิ่งทีจำเป็นสำหรับอัลลอฮ์ ทั้ง ๆ ที่พระองค์ มหาบริสุทธิ์แต่พระองค์ เป็นผู้ที่ใกล้ชิดของผู้อื่น และการสิ้นหวังไม่เป็นที่อนุญาต เพราะมันคือการคิดในแง่ร้ายต่ออัลลอฮ์ เพราะว่า :

๑. เป็นการจับจ้วงความสามารถของพระองค์ เพราะผู้ที่รู้ว่าแท้จริงอัลลอฮ์มีความสามารถเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง เขาจะไม่ปฏิเสธสิ่งใดที่ประสบต่อเขาเลย.
๒. เป็นการจับจ้วงความเมตตาของพระองค์ เพราะผู้ที่รู้ว่าแท้จริงอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงเมตตา เขาจะไม่ปฏิเสธความเมตตาของอัลลอฮ์ที่ทรงมีต่อเขา.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓ และ ๔

๓. มีรายงานจากท่านอิบนุอัब्บาส رضي الله عنه ว่า แท้จริงท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้ถูกถามถึงเรื่องบาปใหญ่ต่าง ๆ ท่านจึงกล่าวว่า : “การตั้งภาคีต่ออัลลลอฮ์ การสิ้นหวังในความโปรดปรานของอัลลลอฮ์ และการคิดว่าจะปลอดภัยจากอุบายของอัลลลอฮ์.

๔. มีรายงานจากอิบนุ มัสอู๊ด رضي الله عنه ว่า : “สิ่งที่เป็นบาปใหญ่ที่สุด คือการตั้งภาคีต่ออัลลลอฮ์ การคิดว่าจะปลอดภัยจากอุบายของอัลลลอฮ์, การสิ้นหวังในความเมตตาของอัลลลอฮ์ และการสิ้นหวังในความโปรดปรานของอัลลลอฮ์” บันทึกโดยอับดุลรรอซซึก.

☛ การตั้งภาคีต่ออัลลลอฮ์ : เป้าหมายของมันรวมถึงการตั้งภาคีใหญ่และเล็ก ซึ่งการตั้งภาคีเล็กนั้นใหญ่กว่าบรรดาบาปใหญ่ทั้งหลาย.

☛ การคิดว่าจะปลอดภัยจากอุบายของอัลลลอฮ์ : ด้วยการที่เขาทำการฝ่าฝืนต่ออัลลลอฮ์ พร้อมกับการประวิงเวลาให้เกิดความชะล่าใจของพระองค์ด้วยกับความโปรดปรานต่าง ๆ.

☛ การสิ้นหวังในความเมตตาของอัลลลอฮ์ : การที่เขาปฏิเสธความเมตตาของอัลลลอฮ์ และเขาปฏิเสธการได้มาของสิ่งที่เขาต้องการ.

☛ การสิ้นหวังในความโปรดปรานของอัลลลอฮ์ : การคิดว่าการหายไปของสิ่งที่น่ารังเกียจนั้นเป็นไปไม่ได้.

บทสรุป :

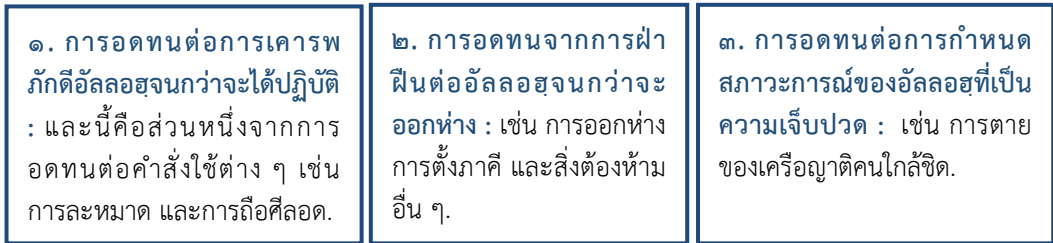
แท้จริงผู้ที่มุ่งไปยังอัลลลอฮ์มีสองสิ่งจะประสบกับเขา ซึ่งมันจะคอยขัดขวางเขาให้ออกจากพระเจ้าของเขา และสองสิ่งนั้นคือ การคิดว่าจะปลอดภัยจากอุบายของอัลลลอฮ์ และการสิ้นหวังในความเมตตาของอัลลลอฮ์ ดังนั้น เมื่อได้ประสบกับความทุกข์ หรือเขาได้พลาดในสิ่งที่เขารักไป ท่านจะพบเขา เพราะหากพระเจ้าของเขาไม่ช่วยเขาแน่นอนว่าความสิ้นหวังก็จะเข้าครอบงำเขา เขาจะปฏิเสธต่อทางออก และจะไม่แสวงหาถึงสาเหตุต่าง ๆ ของมัน และสำหรับการคิดว่าจะปลอดภัยจากอุบายของอัลลลอฮ์ ดังนั้นเราจะพบมนุษย์ที่ดำรงอยู่บนการฝ่าฝืนพร้อมกับเขาได้รับความโปรดปรานต่าง ๆ ที่มากขึ้น ๆ และเขาจะเห็นว่าแท้จริงเขานั่นอยู่บนสังขาร ซึ่งเขาก็จะยังคงยืนหยัดอยู่ในความความเท็จต่อไป ดังนั้น ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าแท้จริงนี่คือการประวิงเวลาให้เกิดความชะล่าใจ.

ประเด็นต่าง ๆ ในบทนี้ :

๑. อธิบายอายะฮ์ในซูเราะฮ์อัลอะรอฟ “แล้วพวกเขาปลอดภัยจากอุบายของอัลลลอฮ์กระนั้นหรือ”.
๒. อธิบายอายะฮ์ในซูเราะฮ์อัลหิจร์ “และไม่มีผู้ใดสิ้นหวังในพระเมตตาของพระเจ้าของเขา นอกจากบรรดาผู้หลงผิด”.
๓. การคาดโทษที่รุนแรงที่มีต่อผู้ที่คิดว่าเขาปลอดภัยจากอุบายของอัลลลอฮ์ มันเป็นหนึ่งในจากบาปใหญ่.
๔. การคาดโทษที่รุนแรงในการสิ้นหวังจากความเมตตาของอัลลลอฮ์.

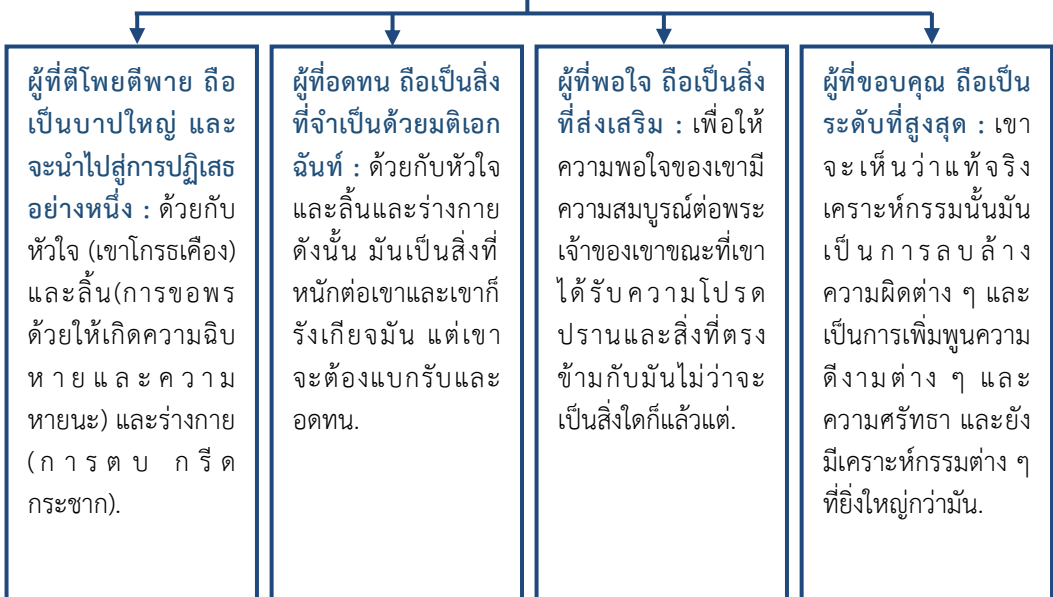
บทที่ ๓๕ : เรื่องส่วนหนึ่งของการศรัทธาคือการอดทนต่อกำหนดสภาวะการณ์ต่าง ๆ ของอัลลอฮ์

การอดทนแบ่งออกเป็น ๓ ประเภท



การอดทนได้ถูกนำเสนอต่อการเคารพภักดีเป็นสิ่งแรกก็เพราะว่ามันจะรวมความจำเป็นและการกระทำเอาไว้ หลังจากนั้นเป็นการอดทนจากการฝ่าฝืนเพราะในมันนั้นมีการห้ามปรามอยู่ ส่วนการอดทนต่อการกำหนดสภาวะการณ์ซึ่งแท้จริงแล้วสาเหตุของมันไม่ใช่มาจากการเลือกของบ่าวเอง ส่วนกับการพิจารณาว่าผู้ที่จะเกี่ยวข้องกับมันนั้นเพราะบางครั้งการอดทนจากการฝ่าฝืนก็ยากกับมนุษย์กว่าการอดทนต่อการเคารพภักดี.

มนุษย์ขณะประสบภัยแบ่งเป็น ๔ ประเภท :



ตัวบทหลักฐานที่ ๑

คำรัสของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่ว่า : “และผู้ใดศรัทธาต่ออัลลอฮฺ พระองค์จะทรงชี้นำหัวใจของเขา”, และท่านอัลกอมะฮฺ กล่าวว่า : “คือ คนที่ประสบเคราะห์กรรมแล้วเขาทราบว่ามีมาจากอัลลอฮฺ ดังนั้น เขาก็พอใจและยอมจำนน”.

❁ ﴿قُلُوبِهِمْ﴾ “พระองค์จะทรงชี้นำหัวใจของเขา” : พระองค์จะทรงประทานความสงบนิ่งให้แก่เขา ดังนั้น เมื่อหัวใจได้รับการชี้นำ ร่างกายก็ได้รับการชี้นำ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

และในหนังสือคอเฮียะห์มุสลิม มีรายงานจากอบูซุรอยเราะฮฺ رضي الله عنه ว่า แท้จริงท่านรอซูลุลลอฮฺ ﷺ กล่าวว่า : “สองประการที่อยู่ในหมู่มุขย์ ซึ่งมันเป็นการกระทำของพวกปฏิเสธศรัทธา คือ การจาบจ้วงวงศ์ตระกูล และการร้องตีโพงตีพายต่อคนตาย”.

❁ “การจาบจ้วงวงศ์ตระกูล” : คือ การตำหนิหรือปฏิเสธมัน ดังนั้น นี่คือการงานหนึ่งจากบรรดาการงานของการปฏิเสธศรัทธา.

❁ “การร้องตีโพงตีพายต่อคนตาย” : ตรงนี้คือจุดที่ใช้เป็นหลักฐาน ซึ่งการร้องตีโพงตีพายต่อคนตายนั้นเป็นส่วนหนึ่งจากการไม่พอใจต่อการกำหนดสภาวะการณ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓ และ ๔

๓. มีหะดีษบันทึกโดยอัลบะคอรีฮฺและมุสลิมที่รายงานจากอิบน์มุสอูด رضي الله عنه ซึ่งเป็นหะดีษมารฟูฮฺ ว่า : “ไม่ใช่พวกเรา ผู้ที่ตบตีใบหน้า ฉีกเสื้อผ้าและเรียกร้องด้วยการเรียกร้องของชนในยุคนญาฮิลียะห์”.

๔. และมีรายงานท่านอนัส رضي الله عنه ว่า แท้จริงท่านรอซูลุลลอฮฺ ﷺ กล่าวว่า : “เมื่ออัลลอฮฺทรงประสงค์ให้ความดีแก่บ่าวคนหนึ่งของพระองค์ พระองค์จะทรงรีบให้เขาได้รับการลงโทษในโลกดุนยานี้ และเมื่อพระองค์ทรงประสงค์ให้ความชั่วแก่บ่าวคนหนึ่งของพระองค์ พระองค์จะทรงยับยั้งบาปของเขาเอาไว้จนกระทั่งวันกิยามะฮฺเขาจะได้รับการลงโทษอย่างครบถ้วน”.

❁ “ด้วยการเรียกร้องของชนในยุคนญาฮิลียะห์” : ทุกการเรียกร้องที่มาจากยุคนญาฮิลียะห์ และสิ่งๆที่เหมือนกับมัน คือการพังบ้านเรือน ทำภาชนะให้แตกหัก ทำลายอาหาร และสิ่งอื่นๆ ที่คล้ายกัน ที่มนุษย์บางคนจะกระทำมันขณะที่ประสบภัย.

❁ “เมื่ออัลลอฮฺทรงประสงค์แก่บ่าวคนหนึ่งของพระองค์” : ความชั่วไม่ใช่เป็นประสงค์ของอัลลอฮฺเอง เพราะมีหะดีษของท่านนบี ﷺ ว่า : “และความชั่วจะไม่ถูกพาดพิงไปยังพระองค์” ดังนั้น พระองค์จะทรงประสงค์ให้มันเกิดขึ้นด้วยวิฤตปัญหา และเมื่อนั้นก็ถือว่าเป็นความดี ในแง่ที่ว่ามิวิฤตปัญหาซ่อนอยู่.

❁ และเป้าหมายจากหะดีษนี้ คือการปลอบประโลมแก่ผู้ที่ประสบเคราะห์กรรมเพราะเกรงว่าเขาจะถอด

ใจไปเสียก่อน ซึ่งแท้จริงบางครั้งมันก็เป็นความดี และการลงโทษของโลกคุณยານี้มันเบาว่าการลงโทษของโลกหน้า ดังนั้น เขาจึงสรรเสริญต่ออัลลอฮ์เถิด เพราะแท้จริงพระองค์ไม่ได้ทรงประวิงการลงโทษเขาไปยังโลกหน้า.

ตัวบทหลักฐานที่ ๕

และท่านนบี ﷺ กล่าวว่า : “แท้จริงผลตอบแทนที่ยิ่งใหญ่จะมาพร้อมกับการทดสอบที่ใหญ่ยิ่ง และแท้จริงอัลลอฮ์นั้น เมื่อพระองค์ทรงรักกลุ่มชนใดพระองค์ก็จะทรงทดสอบพวกเขา ดังนั้น ผู้ใดพึงพอใจเขาก็จะได้รับความพอพระทัย และผู้ใดโกรธเขาก็จะได้รับความโกรธกริ้ว”. อดตริมีซีเยบอกว่าเป็นหะดีษหะซัน.

🌟 ประโยชน์ที่ได้รับจากบทนี้ :

๑. ทุกครั้งที่บททดสอบทวีเพิ่มขึ้น ผลบุญการตอบแทนก็ทวีเพิ่มขึ้นเช่นกัน หากผู้ที่ได้รับบททดสอบอดทน.
๒. เมื่ออัลลอฮ์ทรงรักกลุ่มชนใด พระองค์ก็จะทรงทดสอบพวกเขา ด้วยการกำหนดของพระองค์ในสภาวะการณ์ต่างๆ.
๓. ยืนยันความรัก ความโกรธ และความพอใจ (ซึ่งเป็นคุณลักษณะ) ให้แก่อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮูวะตะอาลา พร้อมทั้งพึงระวังจากการนำ (คุณลักษณะดังกล่าว) ไปเปรียบเทียบ หรืออธิบายเพิ่มเติม.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายความหมายของอายะฮ์จากซูเราะฮ์อัต-ตะฆอบูน “ และผู้ใดศรัทธาต่ออัลลอฮ์ พระองค์จะทรงเปิดหัวใจของเขา สู่วางทางที่ถูกต้อง ”.
๒. การอดทนต่อการกำหนดต่างๆ ของอัลลอฮ์ นับเป็นส่วนหนึ่งจากการศรัทธาต่อพระองค์.
๓. การดำเนินชีวิตที่ซื่อสัตย์ หรือการปฏิเสธชีวิตที่ซื่อสัตย์ นับว่าเป็นการกุศลเล็กๆ.
๔. การขู่สาทักอย่างรุนแรงแก่ผู้ทำร้ายตัวเอง โดยการตบแก้ม ฉีกคอเสื้อ การร้องไห้ครวญครางเยี่ยงพวกญอฮิยะฮ์ เพราะท่านนบีนบิรสุทธีจากการกระทำดังกล่าว ห้ามการกระทำสิ่งดังกล่าว.
๕. เครื่องหมายที่บ่งชี้ว่าอัลลอฮ์ทรงประสงค์ให้ความดีงามเกิดขึ้นแก่บ่าวของพระองค์ คือ พระองค์จะทรงรีบเร่งการลงโทษแก่เขาในโลกนี้.
๖. เครื่องหมายที่บ่งชี้ว่าอัลลอฮ์ทรงประสงค์ให้ความเลวร้ายเกิดขึ้นแก่บ่าวของพระองค์ คือ พระองค์จะทรงประวิงการลงโทษแก่เขาไปไว้ในโลกหน้า
๗. เครื่องหมายที่บ่งชี้ถึงความรักของพระองค์ต่อบ่าว คือ การที่พระองค์ทรงทดสอบเขา
๘. การตีโพยตีพายต่อบททดสอบ ถือเป็นสิ่งต้องห้าม
๙. การพอใจต่อบททดสอบจะได้รับผลบุญตอบแทน เพราะอัลลอฮ์ทรงพอพระทัยต่อเขา.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ ถึง ๓

๑. อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา ตรัสว่า “ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัดว่า) ฉันทันเป็นเพียงสามัญชนคนหนึ่ง เยี่ยงพวกท่าน ที่มีวะฮีย์ (ประทานลงมา) แก่ฉันว่า แท้จริงพระเจ้าของพวกท่านนั้นคือ พระเจ้าองค์เดียว ”.
๒. รายงานจากท่านอับดูฮฺรีเราะฮฺ (พาดพิงไปยังท่านนบี) อัลลอฮฺ ทรงกล่าวว่า “ ข้าไม่ต้องการหุนส่วนใดๆ มาเป็นภาคีต่อข้า ผู้ใดปฏิบัติกรงานหนึ่ง โดยให้สิ่งอื่นมีหุนส่วนร่วมกับข้าในกรงานนั้น ข้าจะละทิ้งเขา และหุนส่วนของเขา (ไม่ตอบรับกรงานนั้น) ”.
๓. รายงานจากท่านอับดูสะอีด (อะดีษมร์ฟะฮฺ) ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า “ เอาไหม ฉันทจะบอกพวกท่านถึงเรื่องที่ผมันเป็นห่วงพวกท่านมากกว่าเรื่องของดัจญาลจอมโกหก บรรดาศอฮาบะฮฺกล่าวว่า เอาสิครับ โอ้อูซูลของอัลลอฮฺ ท่านนบีจึงกล่าวว่า (เรื่องที่ผมันเป็นห่วงพวกท่านมากกว่าเรื่องของดัจญาลคือ) การตั้งภาคีที่ซ่อนเร้น (มองไม่เห็น) เช่น ชายคนหนึ่งยื่นขึ้นละหมาด แล้วเขาก็ทำมันอย่างสวยงามเพื่อให้สายตาของอีกคนหนึ่งเห็น ” บันทึกโดยอะหมัด.

❁ “ قُلْ إِنَّمَا آتَىٰ بِنَبِيِّكُمْ فَلَا يُبَدِّلُهَا قَوْلًا ” ท่านนบี ﷺ ได้รับบัญชาให้บอกกล่าวแก่ผู้คนทั้งหลายว่า แท้จริงแล้วท่านเป็นเพียงแค่มนุษย์สามัญชนคนหนึ่ง และในตัวบทได้เน้นย้ำถึงการเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงของท่านนบีด้วยการใช้คำว่า “ مِثْلَكُمْ ” เว้นแต่ท่านได้รับประทานวะฮีย์ลงมาเท่านั้น เราจึงจำเป็นต้องเชื่อฟัง (ต่ออะหฺ) ต่อท่าน แต่ทว่าการไปอืบาตะฮฺต่อท่านนั้นเป็นสิ่งที่หฺรอม.

❁ “ قُلْ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ بِأَمْرِ رَبِّي فَأَتَّبِعُهُ لِيَتَّعِبَنِي ” หวังจะได้พบกับความพอพระทัย และความโปรดปรานจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเขา (ซึ่งในวันนั้นสิทธิดังกล่าว) เฉพาะผู้ศรัทธาเท่านั้นที่จะได้รับ ทั้งนี้รวมถึงการได้เห็นพระองค์ในโลกอาคิเราะฮฺด้วย.

❁ “ عَمَّا صَلَّيْنَا ” การงานที่ปฏิบัติด้วยความบริสุทธิ์ใจ และตรงตามซุนนะฮฺของท่านนบี ﷺ.

❁ “ إِنَّمَا آتَىٰ ” มีนัยยะอยู่ ๒ ความหมาย ปฏิเสธกรงานของผู้ที่โอ้อวด และหักห้ามการโอ้อวด อธิบายถึงความร่ำรวยของอัลลอฮฺ (ไม่ต้องการภาคีร่วมกับพระองค์) แจกแจงถึงความยิ่งใหญ่ในสิทธิของพระองค์ และไม่อนุญาตให้ผู้ใดตั้งภาคีขึ้นร่วมกับพระองค์.

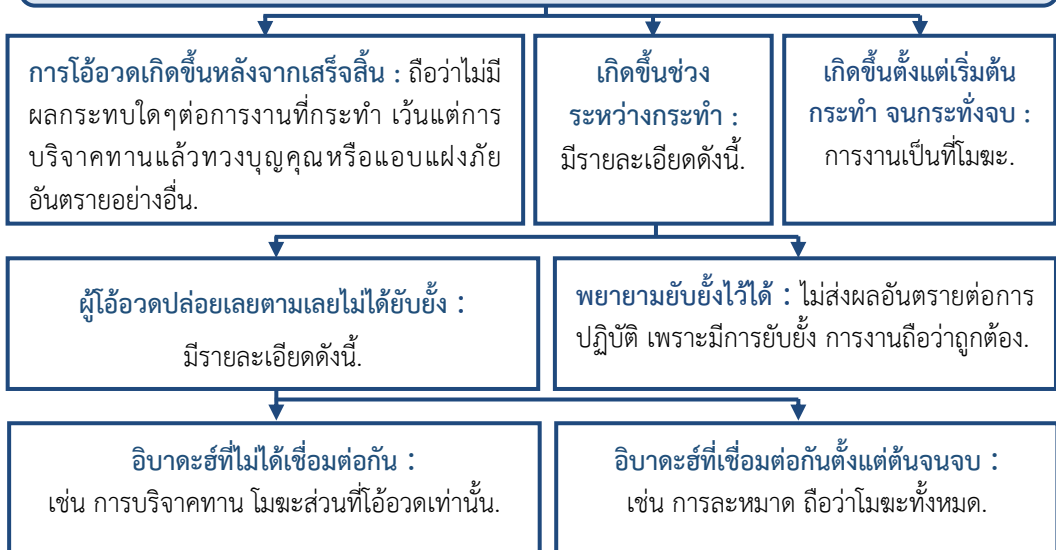
❁ “ الْمَسِينَةُ الذَّلَالُ ” (สัญลักษณ์ของมนคือ) ดวงตาข้างขวาจะโดนลบออก (ไม่มีดวงตาข้างขวา) เป็นมนุษย์คนหนึ่งที่ชอบมุสาอย่างยิ่ง สาเหตุใดที่ทำให้ท่านนบี ﷺ เป็นห่วงประชาชาติของท่านในเรื่องการโอ้อวด มากกว่าเรื่องของดัจญาล ?

๑. เนื่องจากความเลวร้ายของดัจญาลจะเป็นสิ่งที่ปรากฏชัดเจน ส่วนการโอ้อวดคือสิ่งที่ซ่อนเร้น และการที่จะหลุดพ้นจากการโอ้อวดนับว่าเป็นสิ่งที่ยาก.
๒. เนื่องจากความเลวร้ายของดัจญาลจะเกิดขึ้นในช่วงสุดท้าย(ก่อนวันสิ้นโลก) แต่ความเลวร้ายของการโอ้อวดสามารถเกิดขึ้นได้ทุกช่วงเวลา.

การตั้งภาคี (ซิริก) มีสองชนิด :

๑. ซิริกแบบซ่อนเร้น คือ ซิริกที่เกาะติดอยู่ในหัวใจ เช่นการโอ้อวดประเภทนี้เรียกว่า “ ซิริกที่ซ่อนเร้น ”
๒. ซิริกแบบเปิดเผย คือ ซิริกที่ปรากฏอยู่ในคำพูด เช่น การสาบานต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺ หรือซิริกที่ปรากฏอยู่ในการประพฤติปฏิบัติ เช่น การโค้งคำนับต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺ.

การโอ้อวด คือการปฏิบัติการทำงานหนึ่ง เพื่อให้ผู้คนเห็นหรือได้ยิน ถือเป็นส่วนหนึ่งจากนิสัยพวกมุนาฟิก



วิธีปกป้องรักษาการโอ้อวดมีอะไรบ้าง ?

๑. การให้ความยิ่งใหญ่ต่ออัลลอฮฺ โดยการศึกษาเรียนรู้หลักการให้เอกภาพต่อพระองค์ และนำมาปฏิบัติใช้ เพราะผู้ใดที่ให้ความยิ่งใหญ่ต่ออัลลอฮฺ (อย่างแท้จริง) เขาจะ (ปฏิบัติอิบาดะฮ์) โดยไม่แคร้ผู้ใด.
๒. จะต้องไม่ละทิ้งการทำอิบาดะฮ์เพราะกลัวว่าจะมีการโอ้อวด เนื่องจากชัยฏอนจะล่อลวงให้เขตกอยู่ในสภาพเช่นนั้น หรือทำให้เขากลับสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺ(จนไม่กล้าที่จะทำอิบาดะฮ์).
๓. การขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮฺ.
๔. ปกปิดการปฏิบัติอามัลต่างๆ เพราะเกรงว่าจะมีการโอ้อวดเกิดขึ้น.
๕. การไปเยี่ยมสุสาน (โดยการปฏิบัติให้อยู่ในกรอบของบทบัญญัติ) ซึ่งจะทำให้ผู้เยี่ยมเยือนรำลึกถึง (ผลตอบแทน) ในโลกหน้า และ(รำลึกว่า) การโอ้อวดนั้นมีผลต่อเขาเพียงแค่นี้.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายความหมายของอายะฮ์จากซูเราะฮ์อัล-กะห์ฟีย์ “ จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด แท้จริงฉันเป็นเพียงสามัญชนคนหนึ่งเยี่ยงพวกท่าน ที่มีวะฮีย์ (ประทานลงมา) แก่ฉัน ”.
๒. เรื่องการไอ้อวด นับว่าเป็นเรื่องใหญ่ที่ทำให้การปฏิบัติอามัลไม่ถูกต้องรับ เมื่อกระทำไปเพื่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์.
๓. การกล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้ต้องไอ้อวด ทั้งๆที่พระองค์อัลลอฮ์ คือผู้ที่ร่ำรวยอย่างสมบูรณ์ที่สุด.
๔. สาเหตุหนึ่งที่จะเยียวยารักษาโรคไอ้อวด คือ (การเชื่อว่า) พระองค์อัลลอฮ์คือ ผู้ที่ดีที่สุดจากเหล่าบรรดาหุ้นส่วนทั้งหลาย.
๕. ความหวังเอยของท่านนบี ﷺ ต่อบรรดาสาขายะฮ์ของท่านในเรื่องการไอ้อวด (และแน่นอนว่าความหวังเอยของท่านต่อประชาชาติหลังจากศอฮาบะฮ์นั้นย่อมมากกว่า).
๖. การไอ้อวด คือการที่คนหนึ่งละหมาดเพื่ออัลลอฮ์ และพยายามทำมันให้สวยงามเพื่อให้สายตาผู้คนจับจ้องมายังเขา (การสร้างวาทะเพื่อพูดให้ดูดีก็เช่นเดียวกัน).

บทที่ ๓๗ : ส่วนหนึ่งจากตังกาดี คือการทำงานเพื่อจุดมุ่งหมายทางโลกเพียงอย่างเดียว

- ✿ ในบทนี้จะกล่าวถึงคนที่ทำอิบาดะฮ์ โดยไม่ได้หวังคำชมเชย หรือไอ้อวด ทว่าเขาจะทำอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์ด้วยความบริสุทธิ์ใจ แต่ซ่อนเร้นผลประโยชน์แห่งโลกคุณยายอยู่ในการอิบาดะฮ์นั้น เช่น (ทำอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์) เพื่อต้องการเงินหรือทรัพย์สิน ตำแหน่งเกียรติยศ หรือทำเพื่อให้มีสุขพลาณามัยที่ดี เป็นต้น เขาต้องการจะได้รับผลประโยชน์ทางคุณยายจากการอิบาดะฮ์ดังกล่าว โดยแฝงผลแห่งการตอบแทนในโลก.
- ✿ การที่มนุษย์ขอจากอัลลอฮ์ให้ได้รับบริสกี (ปัจจัยยังชีพ) ในการละหมาดของเขานั้น ถือว่าไม่ได้ผิดแต่ประการใด แต่จะต้องไม่ละหมาดโดยมีเจตนาให้ได้รับบริสกีเพียงอย่างเดียว การกระทำเช่นนั้นนับว่าพฤติกรรมที่ต่ำช้ามาก เพราะมีจุดประสงค์เพื่อให้ได้รับผลประโยชน์ของคุณยาย ด้วยกับการงานที่มีผลตอบแทนในโลกหน้า.
- ✿ (ข้อควรระวัง) พฤติกรรมของคนบางคนที่เสวนากันในเรื่องผลการตอบแทนจากการทำอิบาดะฮ์ แต่กลับเปลี่ยนผลการตอบแทนดังกล่าวไปสู่ผลประโยชน์ของคุณยาย ทั้งที่ความจริงแล้วไม่ควรจะพูดถึงมันเลยตั้งแต่ต้น.
- ✿ บทนี้ นับว่าเป็นเรื่องที่ย้อนร้ายยิ่งกว่าเรื่องการไอ้อวด เพราะการไอ้อวดอาจจะเกิดขึ้นบางครั้งบางคราวในการละหมาด แต่การหวังประโยชน์แห่งโลกคุณยายด้วยการทำอิบาดะฮ์ อันตรายของมันจะเกิดขึ้นกับทุกการทำอิบาดะฮ์ของเขา.

บทนี้สามารถแบ่งมนุษย์ออกเป็น ๕ จำพวกได้ดังนี้ :

<p>ต้องการผลประโยชน์ทางโลก ด้วยการ ทำงานทางโลก :</p>	<p>ถือเป็นที่อนุญาต เช่น อาชีพค้าขายเพื่อซื้อที่อยู่อาศัย.</p>
<p>ต้องการผลตอบแทนแห่งโลกหน้า ด้วย การทำงานทางโลก :</p>	<p>ถือเป็นเรื่องที่ศาสนาส่งเสริม เช่น ทำการเพาะปลูก เพื่อที่จะบริจาคทาน.</p>
<p>ต้องการผลตอบแทนแห่งโลกหน้า ด้วย การทำงานที่มีผลต่อโลกหน้า :</p>	<p>เป็นสัญญาณข่าวดีว่า เขาจะได้รับสวนสวรรค์เป็นรางวัล และถือว่าเป็นระดับที่สูงที่สุด.</p>
<p>ต้องการผลตอบแทนทั้งโลกนี้และโลก หน้า ด้วยการทำงานที่มีผลต่อโลกหน้า :</p>	<p>กรณีนี้กระทำได้ แต่มีเงื่อนไขว่า ต้องแสวงงผลตอบแทน โลกหน้าให้มากกว่า อัลลอฮฺตรัสว่า : “โอ้พระเจ้าของเรา โปรดประทานให้แก่พวกเรา สิ่งดีงามในโลกนี้ และ สิ่งดีงามในโลกหน้า และโปรดคุ้มครองพวกเราให้พ้น จากไฟนรกด้วยเถิด”.</p>
<p>ต้องการผลประโยชน์ทางโลก ด้วยการ การทำงานที่มีผลต่อโลกหน้า :</p>	<p>ถือเป็นการตั้งภาคีเล็ก เช่น เป็นอิหม่ามนำละหมาดเพื่อ หวังแค่ทรัพย์สินเงินทอง.</p>

❖ จะทราบได้อย่างไรว่า เขาต้องการผลประโยชน์ทางโลกคุณยาหรือโลกหน้า ? ดูที่ หากเขาได้รับสิ่งใด เขาก็พอใจ แต่หากเขาไม่ได้รับสิ่งใด เขามักตีโพยตีพาย.

❖ ข้อควรระวัง : มีนักเรียนบางท่านบริสุทธิ์ใจในการทำอิบาดะฮฺในช่วงการสอบ แล้วเมื่อผลการสอบ ปรากฏออกมา เขาก็ยังไม่สนใจอิบาดะฮฺอีก.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

อัลลอฮฺ ตาอาลา ตรัสว่า : “ ผู้ใดปรารถนาการมีชีวิตอยู่บนโลกนี้และความเฟริศแพร่ัวของมัน เราที่จะ
ตอบแทนให้แก่พวกเขาอย่างครบถ้วน ซึ่งการงานของพวกเขาในโลกนี้เท่านั้น”

และอีกอายะฮ์หนึ่งในซูเราะฮฺอัล-อิสรออ อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา ตรัสว่า “ ผู้ใดปรารถนาชีวิต
ชั่วคราว (ในโลกนี้) เราก็จะเร่งให้เขาได้รับมัน ตามที่เราประสงค์แก่ผู้ที่เราปรารถนา แล้วเราได้เตรียม
นรกไว้สำหรับเขา เขาจะเข้าไปในนรกอย่างถูกเหยียดหยาม ถูกขับไล่ ” ดังนั้น ทั้งหมดก็อยู่ภายใต้ความ
ประสงค์ของพระองค์ แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

ในหะดีษคอเฮียะห์ รายงานจากท่านบุฮรียะเราะฮฺ ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า : “ ความหายนะจงประสบแต่ทาสของเงินและทอง ความหายนะจงประสบแต่ทาสของผ้าไหม ผ้าขนสัตว์ ความหายนะจงประสบแต่ทาสของเสื้อคลุม หากเขาได้รับตามเจตนารมณ์ของเขา เขาก็พึงพอใจ แต่ถ้าหากเขาไม่สมหวังตามเจตนารมณ์ เขาก็โกรธและแสดงอาการไม่พอใจ วิบัติและหายนะ และไม่สมหวังตามเจตนารมณ์ปรารถนา เมื่อเขาถูกเสียนนามตำ เขาก็ไม่สามารถจัดมันออกได้ (ด้วยตัวเอง) ขอแสดงความปิติยินดีแก่บ่าวที่จูงม้าของเขาไปในหนทางของอัลลอฮฺ ผมบนศรีชะของเขาอยู่เหิง เท้าทั้งสองข้างของเขาเป็นฝุ่น เมื่อเขาถูกมอบหน้าที่ให้เฝ้าเวรยาม เขาก็ทำหน้าที่ในการเฝ้าเวรยาม เมื่อเขาถูกมอบหน้าที่ให้เป็นที่พหลังของกองทัพ เขาก็ทำหน้าที่ในการเป็นกองทัพหลัง หากเขาขออนุญาต (เข้าพบแม่ทัพ) เขาก็ไม่ได้รับการอนุญาต (เพราะยศต่ำ) และหากเขาขอความช่วยเหลือ เขาก็ไม่ได้รับการช่วยเหลือ (เพราะไม่มีเส้นสาย) ”.

- ❖ تَعَسَّ : ความผิดหวัง ความขาดทุน หายนะ.
- ❖ عَبْدُ الدِّيَّارِ : เงินตราซึ่งทำมาจากแร่ทอง ในตัวบทใช้คำว่า ทาสของเงินทอง เพราะเจตนารมณ์ของเขามุ่งหวังเรื่องเงินทอง เยี่ยงเดียวกับการมุ่งหวังของบ่าวต่อองค์พระอภิบาลของเขา ทว่าการหวังในเรื่องเงินทองคือสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับเขา อีกทั้งยังจัดให้มันมีความสำคัญที่มาก่อนการเชื่อฟังต่อพระผู้อภิบาลของเขา.
- ❖ الدِرْهَم : เงินตรา ซึ่งทำมาจากแร่เงิน.
- ❖ الخَمِيْضَةُ : ผู้ที่ให้ความสำคัญเพียงแค่ภาพลักษณ์ภายนอก และประดับประดาให้มันสวยงาม.
- ❖ اِنْ اَعْطِيَ رَضِيَ : แสดงความพอใจ หรือแสดงอาการไม่พอใจ ทั้งหมดนั้นขึ้นอยู่กับเรื่องเงินทองทรัพย์สิน ด้วยเหตุนี้ในตัวบทจึงเรียกกลุ่มคนเหล่านี้ว่า “ ทาสของเงินทอง ”.
- ❖ وَاَتَتْكَسَّ : ไม่ได้รับสิ่งที่เจตนารมณ์ตัวเองปรารถนาอย่างง่ายดาย.
- ❖ وَاِذَا سَيِّئًا فَلَا اَنْفَاسَ : เมื่อมีเสียนนามตำ เขาก็ไม่สามารถจัดมันออกได้ ด้วยตัวเอง.
- ❖ ทั้งสามประโยคข้างต้นนี้ อาจจะเป็นการบอกสภาพของพวกเขาหรืออาจจะเป็นการสาปแช่งผู้ที่มีพฤติกรรมเช่นนี้.
- ❖ طَوْبَى : สภาพความเป็นอยู่ที่ดีที่สุดสำหรับเขา หรือในอีกทีคนะให้ความหมายว่า “ คือ ต้นไม้ต้นหนึ่งในสวนสวรรค์ ”.
- ❖ فِي سَبِيلِ اللّٰهِ : ข้อจำกัดความหมายของประโยคนี้อีกคือ การที่คนหนึ่งต่อสู้เพื่อเชิดชูพระดำรัสของอัลลอฮฺให้สูงส่ง หาใช่การต่อสู้เพื่อปกป้องตนเอง หรือเพื่อประเทศชาติไม่.
- ❖ اَشْعَتْ رَاسَهُ : ศรีชะยุ่งเหยิง เนื่องจากเศษฝุ่นในการออกไปต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺ โดยไม่ได้จดจ่ออยู่กับการดูแลตัวเอง トラบใดที่การกระทำดังกล่าวคือผลลัพธ์ของการเชื่อฟังอัลลอฮฺ เขาก็พร้อมจะทำ อีกทั้งการกลับมาจากสมรภูมিরบของเขาก็อยู่ในสภาพเดียวกัน (เป็นฝุ่น)

ซึ่งสภาพทั้งหมดที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากการเชื่อฟังอิบาดะฮ์ต่อพระองค์ และผลกระทบที่เกิดขึ้นระหว่างการทำอิบาดะฮ์นั้น ถ้าหากเขากระทำโดยไม่ใช้การฝึก เขาก็จะได้รับกุศลผลบุญตอบแทน ดังตัวอย่างคำกล่าวในหะดีษของท่านบี ﷺ “ แน่นอนกลืนปากของผู้ถือศีลอด (กลืนปากของเขา ณ อัลลอฮ์นั้นมีกลิ่นหอมยิ่งกว่ากลิ่นขมดเคี้ยว.

❖ **السَّاقَةِ** : ผู้ที่อยู่ส่วนท้ายของกองทัพ ทั้งสองประโยคนี้มีสองความหมาย ซึ่งเป้าหมายของหะดีษนั้นถือว่าสอดคล้องกับสองความหมายนี้ทั้งคู่ เขาไม่สนเลยแม้แต่น้อยว่าเขาจะถูกวางไว้ในตำแหน่งใด ไม่ได้เรียกร้องตำแหน่งสูงๆ เหมือนกับผู้ที่เปิ่นแม่ทัพในส่วนหน้า.

❖ หากเขาได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เป็นยามเฝ้าคุ้มกัน เขาก็จะปฏิบัติและรับผิดชอบตามหน้าที่นั้น และเช่นเดียวกันเมื่อเขาทำหน้าที่ดูแลส่วนท้ายของกองทัพ เขาก็จะปฏิบัติและรับผิดชอบตามหน้าที่นั้น

❖ **أَنْ لَا يَمِيحَ** : เขาไม่มียศ ไม่มีเกียรติสูงสุดก็ไม่มีตำแหน่งในสายตาของผู้คน แต่เขามีเกียรติ ณ อัลลอฮ์

❖ หลักฐานที่ได้รับจากหะดีษบทนี้คือ มีมนุษย์บางส่วนที่ยอมเป็นทาสของคunya มีความรู้สึกโกรธเกลียดเพราะมัน ซึ่งหะดีษบทนี้ได้แบ่งมนุษย์ออกเป็นดังนี้ :

๑. กลุ่มที่ไม่สนใจสิ่งอื่นใดเลยเว้นแต่เรื่องของคunya ต้องการเงิน ต้องการตกแต่งเรือนร่าง จึงทำให้หัวใจของเขาห่างไกลจากความดี ทำให้เขาไม่มีเวลารำลึกถึงอัลลอฮ์และอิบาดะฮ์ต่อพระองค์แต่ในที่สุดเขาก็ไม่ได้สิ่งที่ต้องการ อีกทั้งก็ไม่รอดพ้นจากความเสียหายเล็กๆน้อยๆ

๒. กลุ่มที่สนใจต่อผลตอบแทนในโลกอาคิเราะฮ์ พยายามแสวงหามันอย่างสุดความสามารถแม้ว่ามันจะลำบากก็ตาม ดังกล่าวนี้นั้นคือการต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์ ขณะเดียวกันเขาก็ปฏิบัติหน้าที่ของเขาในด้านต่างๆอย่างครบถ้วน มุ่งหวังในความดีงามต่างๆและช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. มนุษย์ต้องการผลประโยชน์แห่งคunya ด้วยการปฏิบัติการทำงานที่มีผลตอบแทนในโลกหน้า.
๒. ความหมายในอายะฮ์หนึ่งของซูเราะฮ์ฮูด “และผู้ใดที่ปรารถนาชีวิตแห่งโลกคunya และความเฟริศแพรวัวของมัน.....”.
๓. การเรียกคนมุสลิมบางคน ว่า ทาสของเงินทอง ทาสของเครื่องประดับ.
๔. อธิบายสัญลักษณ์ของการเป็นทาสต่อสิ่งดังกล่าว ก็คือ หากเขาได้รับตามที่ใจปรารถนา เขาก็จะพอใจ แต่หากเขาไม่ได้รับเขาก็จะรู้สึกโกรธ.
๕. คำว่า **وَأَنْ لَا يَمِيحَ** : อาจจะสื่อความหมายในเชิงบอกเล่า หรืออาจจะเป็นการสาปแช่งก็ได้.
๖. คำว่า **أَنْ لَا يَمِيحَ** : อาจจะสื่อความหมายในเชิงบอกเล่า หรืออาจจะเป็นการสาปแช่งก็ได้.
๗. การชมเชยผู้ที่ต่อสู้ซึ่งมีคุณลักษณะดังกล่าว : คือคนที่สมควรได้รับการชมเชย ซึ่งไม่ใช่ผู้ที่เปิ่นทาสของเงินทอง หรือผู้ที่แสวงหาตำแหน่ง.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

บทที่ ๓๘ : ว่าด้วยเรื่องของผู้ที่ภักดีต่อบรรดาผู้รู้และบรรดาผู้ปกครองในการห้ามสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงอนุมัติ และอนุมัติในสิ่งที่พระองค์ทรงห้ามไว้ แน่แน่นอนว่าเขาได้ยึดเอาบรรดาผู้รู้และบรรดาผู้ปกครองเป็นพระเจ้านอกเหนือจากอัลลอฮ์

สภาพต่างๆ ของการภักดีต่อบรรดาผู้รู้ และบรรดาผู้ปกครองในการฝ่าฝืนต่ออัลลอฮ์

<p>เป็นกุฟรใหญ่ : กล่าวคือ การปฏิบัติตามพวกเขาโดยพึงพอใจต่อคำพูดของพวกเขา ยกย่องพวกเขาและไม่พอใจในการตัดสินตามบทบัญญัติของอัลลอฮ์ ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่รังเกียจสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานมาก็เท่ากับว่าเขาได้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว เช่นเดียวกับผู้ที่เชื่อว่าข้อตัดสินที่พวกเขาวางขึ้นมานั้น เท่าเทียมหรือดีกว่า การตัดสินตามบทบัญญัติของอัลลอฮ์.</p>	<p>เป็นกุฟรเล็ก : แต่มีความร้ายแรงเกือบจะเท่ากับกุฟรใหญ่ กล่าวคือ การปฏิบัติตามพวกเขาในสภาพที่ยังคงพึงพอใจต่อการตัดสินตามบทบัญญัติของอัลลอฮ์อยู่ โดยรู้ดีว่าข้อตัดสินของอัลลอฮ์ดีกว่าและเหมาะสมกว่าสำหรับบ้านและการบริหารประเทศ แต่ที่เลือกตามพวกเขาก็เพราะว่ามันสอดคล้องตามอารมณ์ของเขา เช่น เนื่องจากเขาต้องการอาชีพการงาน กรณีนี้หากเขาละเมิดสิทธิของพี่น้องมุสลิมด้วยข้อตัดสินดังกล่าว ก็เท่ากับว่าเขาเป็นผู้อธรรม.</p>	<p>การปฏิบัติตามพวกเขาโดยไม่มีความรู้และคิดว่ามันคือข้อตัดสินตามบทบัญญัติของอัลลอฮ์ : สำหรับกรณีนี้มีรายละเอียดดังนี้ :</p> <ol style="list-style-type: none">1. กรณีที่เขาสามารถเรียนรู้สิ่งที่ถูกต้องได้ด้วยตัวของเขาเอง แต่เขากลับเพิกเฉยและละเลยต่อสิ่งดังกล่าว กรณีนี้เขามีความผิด.2. กรณีที่เขาไม่รู้ และไม่ สามารถจะเรียนรู้ได้ เขาจึงเลียนแบบและปฏิบัติตามพวกเขาโดยคิดว่ามันคือสิ่งที่ถูกต้อง กรณีนี้ถือว่าเขาได้รับการอภัย.
--	---	---

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

1. รายงานจากท่านอิบนุอับบาส ได้กล่าวว่า : “ โกล้แล้วที่ก้อนหินจากปากฟ้าจะหล่นลงมาใส่พวกท่านฉันกำลังพูดว่าท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวไว้เช่นนี้ แต่พวกท่านกลับพูดว่า : “ ท่านอนุบอกร์ได้พูดเช่นนั้น ท่านอุมร์ได้พูดเช่นนี้ ! ”.
2. อิหม่ามอะหมัด อิบนุ ฮัมบัล ได้กล่าวว่า : “ ฉันแปลกใจกับกลุ่มชนหนึ่งที่พวกเขารู้หะดีษ และรู้ว่ามันมีความถูกต้อง แต่พวกเขากลับไปยึดถือตามทัศนคติของซุฟยาน อัลลอฮ์ตรัสว่า : “ ดังนั้นบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งของเขา (รอซูล) จงระวังพิตนะที่จะมาประสบกับพวกเขา หรือการลงโทษอันเจ็บปวดจะมาประสบกับพวกเขา “ อิหม่ามอะหมัดถามว่า : “ ท่านทราบหรือไม่ว่า พิตนะที่ในที่นี้หมายถึงอะไร ? ท่านตอบว่า พิตนะที่ในที่นี้หมายถึงการตั้งภาคี (ชิริก) เกรงว่าหากเขาปฏิเสธคำพูดบางคำพูดของท่าน (นบี) ความเบี่ยงเบนจะเกิดขึ้นในหัวใจเขา แล้วมันก็จะทำให้เขาพินาศ.

๕. คำว่า : ! قَالَ أَبُو بَكْرٍ وَعَمْرٌ! เป็นที่ทราบกันดีว่าท่านอับูบักรและท่านอุมัรจะไม่เคยฝ่าฝืนด้วยทศวรรษทัศนะความเห็นของท่านทั้งสอง.

๖. คำว่า : يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ หมายถึงผินหลังให้กับคำสั่งของท่านนบี ดูแคลนในสิ่งที่ท่านนบีนำมาและไม่สนใจต่อท่าน.

หุก่มการเลียนแบบ(ตักลีด)บรรดาผู้รู้มีความเห็นแตกต่างกันออกเป็น ๓ ทัศนะ

<p>การเลียนแบบถือว่าเป็นสิ่งจำเป็น เนื่องจากสิทธิในการวินิจฉัยนั้นได้จบลงตั้งแต่บรรดาอิหม่ามทั้งสิ้นเสียชีวิต.</p>	<p>การเลียนแบบถือว่าเป็นสิ่งต้องห้ามโดยไม่มีข้อยกเว้นเนื่องจากการเลียนแบบนั้นเป็นการตอบรับคำพูดของคนๆหนึ่งโดยไม่ถือเป็นหลักฐาน.</p>	<p>การเลียนแบบถือว่าเป็นสิ่งที่อนุญาต ในกรณีที่มีความจำเป็นและไม่สามารถจะเรียนรู้หุก่มต่างๆได้ด้วยตนเอง กรณีนี้อนุญาตให้เขาเลียนแบบบุคคลที่เขาเชื่อถือ และไว้วางใจในเรื่องศาสนาและความรู้ของเขา รับเอาข้อชี้ขาดจากเขาในทุกๆประเด็น และจะต้องไม่เสาะแสวงหาข้อผัดปรน.</p>
--	---	---

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

เล่าจากท่านอะดีย์ อิบน์ ฮาติม เขาได้ยินท่านนบี ﷺ อ่านอายะฮ์หนึ่ง : “ พวกเขายึดเอานักปราชญ์และบาทหลวงของพวกเขาเป็นพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮ... ” ฮาติมกล่าวว่า : ฉันจึงได้พูดกับท่านนบีว่า : “ แท้จริงพวกเขามีได้เคารพสักการะพวกเขา ” ท่านนบีจึงพูดตอบว่า : “ มิใช่พวกเขาดอกหรือที่ห้ามในสิ่งที่อัลลอฮอนุมัติ แล้วพวกท่านก็ห้ามสิ่งนั้นด้วย และมีใช่พวกเขาดอกหรือที่อนุมัติในสิ่งที่อัลลอฮห้ามแล้วพวกท่านก็อนุมัติสิ่งนั้นด้วย ? ฮาติมจึงตอบว่า : “ ใช่ครับ ” ท่านนบีจึงพูดว่า : “ ดังกล่าวนั้นแหละคือการอิวาดะฮ์ต่อพวกเขา ” บันทึกโดยอะหมัดและติรมิซียี ท่านติรมิซียีกกล่าวว่าหะดีษบทนี้อยู่ในระดับหะซัน.

✽ أَحْبَبَهُمْ ปราชญ์ผู้มีความรู้กว้างขวาง. ✽ هُمْ ปราชญ์หรือนักบวชที่มีความสมณะ.

✽ لَمْ نَسْأَلْهُمْ بِئِ “พวกเราไม่ได้สุญุด” รุกะวะ ไม่ได้เช็ดสัตัวฟลี หรือทำการบนบานต่อพวกเขา แต่ท่านนบี ﷺ ได้อธิบายท่านฮาติมว่า ส่วนหนึ่งจากความหมายของการอิวาดะฮ์ ก็คือการไปเชื่อฟังพวกเขาเป็นการอิวาดะฮ์ที่มีรูปแบบเฉพาะ.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายอายะฮ์ในซูเราะฮ์ อัลนุร “ ดังนั้นบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งของเขาจงพึงระวัง...”
๒. อธิบายอายะฮ์ในซูเราะฮ์ฮุรออะฮ์ “ พวกเขายึดเอานักปราชญ์ และบาทหลวงของพวกเขาเป็นพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮ ”.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

๓. เตือนให้ระวังความหมายของคำว่า “ อิบาตะฮ์ “ ที่ท่านอะดีย์ อิบน์ ฮาติม ได้ปฏิเสธมันในตอนแรก การอิบาตะฮ์ต่อพวกเขาโดยการเชื่อฟัง ภัคดีต่อพวกเขา.

๔. การยกตัวอย่างของท่านอิบนุอับบาส ด้วยการกล่าวถึงท่านอูบัยรและท่านอุมร์ และการยกตัวอย่างของท่านอิหม่ามอะหมัด ด้วยการกล่าวถึงท่านซุฟยาน.

๕. สภาพต่างๆ เปลี่ยนแปลงไปจนกระทั่งถึงจุดที่ว่าการอิบาตะฮ์ต่อนักบวชกลายเป็นอำมัลที่มีความประเสริฐในความเข้าใจของหลายๆคน และเรียกมันว่า “ การขอความคุ้มครอง ” และเรียกการอิบาตะฮ์ต่อนักปราชญ์ว่าเป็นการหาความรู้ ความเข้าใจ สภาพต่างๆได้เปลี่ยนแปลงไปจนกระทั่งคนที่ไม่ติกลับถูกเคาะพักการะ หรืออีกความหมายหนึ่งคือ คนที่เอดเขลากลับได้รับการเคาะพущา ดังนั้นเราจำเป็นจะต้องระวัง และเชื่อมั่นว่าบทบัญญัติของอัลลอฮ์จำเป็นจะต้องได้รับการปกป้องรักษา ผู้ที่ห้ามสิ่งที่อัลลอฮ์อนุมัติหรืออนุมัติในสิ่งที่พระองค์ทรงห้ามไว้จะต้องไม่ได้รับการภักดีไปตลอดกาล.

บทที่ ๓๙ : ว่าด้วยคำดำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา :

“ เจ้าไม่ได้มองดูบรรดาผู้ที่อ้างตนว่าพวกเขาศรัทธาต่อสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่ท่าน และสิ่งที่ถูกประทานลงมาก่อนหน้าท่านดอกหรือ ? โดยที่พวกเขาเหล่านั้นต้องการจะให้การตัดสินแก่อิฎฎอฮ์ตุต ทั้งๆที่พวกเขาถูกใช้ให้ปฏิเสธมัน และชัยตอนนั้นต้องการที่จะให้พวกเขาหลง

เนื้อหาของบทนี้มีความเชื่อมโยงกับบทก่อนหน้านี้อย่างดี เนื่องจากบทที่ผ่านมาได้พูดถึงหุก่มของผู้ที่ให้การภักดีต่อบรรดาผู้รู้และบรรดาผู้ปกครองในการอนุมัติสิ่งที่อัลลอฮ์ห้าม หรือห้ามในสิ่งที่อัลลอฮ์อนุมัติ และในบทนี้จะพูดถึงการปฏิเสธผู้ที่ต้องการหาผู้ตัดสินอื่นจากอัลลอฮ์.

❖ ﴿ ۞ ۞ ﴾ : เป็นการถามโดยมีจุดมุ่งหมายให้ยอมรับ และเพื่อให้เกิดความรู้สึกฉงนกับสภาพของพวกเขา ในอายะฮ์นี้อัลลอฮ์ตรัสกับท่านนบี ﷺ.

❖ ﴿ ۞ ۞ ﴾ : หมายถึง การที่อัลลอฮ์ไม่ตรัสว่า ﴿ ۞ ۞ ﴾ : ก็เนื่องจากพวกเขายังไม่ศรัทธา คำพูดของพวกเขาเป็นเพียงแค่การกล่าวอ้างและเป็นเพียงแค่การพูดโกหกเท่านั้น.

❖ ﴿ ۞ ۞ ﴾ : ครอบคลุมถึงชัยตอนจากหมู่วมลมนุษย์ และเหล่าชัยตอนจากญิน.

❖ ﴿ ۞ ۞ ﴾ : ทำให้พวกเขาหลงทางที่ห่างไกลจากความจริงไปที่ละขั้นๆ.

❖ ﴿ ۞ ۞ ﴾ : “ การใช้คำนามที่เปิดเผยชัดเจน แทนที่ของการใช้คำสรรพนามก็เพื่อประโยชน์สามประการด้วยกัน :

๑. เพื่อเน้นย้ำว่าบรรดาผู้ที่กล่าวอ้างการศรัทธานั้น พวกเขาคือพวกกลับกลอก.

๒. เพื่อเน้นย้ำว่าการกล่าวอ้างดังกล่าวจะไม่ออกมาจากปากผู้ใดเว้นแต่คนที่เป็นคนกลับกลอก(มุนาฟิก) เพราะผู้ศรัทธาที่แท้จริงนั้นจะต้องนอบน้อมเชื่อฟัง ไม่หันเหออกจากสัจธรรม. ๓. เพื่อเป็นการเตือนให้ผู้คิด เพราะถ้าหากว่าในประโยคใช้สรรพนามรูปแบบเดียวกันทั้งหมดก็อาจจะไม่ได้รับความสนใจ ดังนั้นจึงมีการเปลี่ยนรูปแบบการใช้เพื่อให้เกิดการถูกคิดถึงเรื่องดังกล่าว.

❖ ชัยค์คุลอสลาม ได้กล่าวว่า : “อายะฮ์ต่างๆเหล่านี้ตรงอย่างชัดเจนกับนิสัยของพวกบิดเบือน

อัลกุรอาน และตีความคุณลักษณะต่างๆ ของอัลลอฮ์ เพราะพวกเขาถือว่าพวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์แล้ว แต่เมื่อมีเสียงเรียกร้องว่า “ พวกท่านจงมาสู่สิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงประทานลงมา และจงมาสู่รอซูลของพระองค์ซิ พวกเขาก็ขัดขวางและผินหลังให้ แล้วพูดว่า “ พวกเราจะไปหาคนนั้นคนนั้น และเมื่อมีคนคัดค้าน พวกเขาก็พูดว่า : พวกเราประสงค์ดี และความสำราญ พวกเราต้องการจะรวมการให้หลักการและเหตุผลกับตัวบทหลักฐานไว้ด้วยกัน.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒ ถึง ๔

๑. อัลลอฮ์ตรัสว่า : “ และเมื่อมีคนกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกท่านจงอย่าได้สร้างความเสียหายบนหน้าแผ่นดิน พวกเขาก็กล่าวตอบว่า แท้จริงเราเป็นเพียงผู้ที่ปรับปรุงให้ดีขึ้นต่างหาก “
๒. อัลลอฮ์ตรัสว่า : “ และพวกท่านจงอย่าได้สร้างความเสียหายบนหน้าแผ่นดิน หลังจากที่มีมันดีขึ้นแล้ว”
๓. อัลลอฮ์ตรัสว่า : “ และข้อตัดสินสมัยญาฮิลียะห์กระนั้นหรือที่พวกเขาต้องการ....”

❁ ﴿ وَإِذْ قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ ﴾ : การก่อความเสียหายบนหน้าแผ่นดินมีสองชนิด.

หนึ่ง การก่อความเสียหายเชิงรูปธรรม เช่น การพังทำลายบ้านเรือน การก่ออันตรายต่างๆ บนท้องถนน สอง การก่อความเสียหายเชิงนามธรรม เช่น การทำบาปต่างๆ นี่คือการก่อความเสียหายที่ใหญ่ที่สุดบนหน้าแผ่นดิน.

❁ ﴿ إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴾ : คำอ้างนี้เป็นคำอ้างที่ดูดีที่สุด แต่อัลลอฮ์ได้ตรัสสวนทางกับคำกล่าวอ้างของพวกเขาว่าพวกเขานั้นแหละคือผู้ที่บ่อนทำลาย สร้างความเสื่อมเสียบนหน้าแผ่นดิน แต่อ้างว่าตนเองคือผู้ที่มาปรับปรุงและทำให้มันดีขึ้น ทั้งๆที่เป็นผู้บ่อนทำลายตัวจริง ไม่มีใครอื่นจากพวกเขา.

❁ ﴿ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا ﴾ : หลังจากที่ถูกปรับปรุงฟื้นฟูจากบรรดาคนดีทั้งหลาย และส่วนหนึ่งจากการฟื้นฟูก็คือ การละเว้นจากสิ่งที่ตรงกันข้ามจากการเรียกร้องของผู้รู้แนวทางสลัฟ และผู้ที่ตัดสินตามบทบัญญัติศาสนา.

❁ ﴿ أَلَمْ الْجَاهِلِيَّةَ بِيَعُورُونَ ﴾ : เป็นการถามในเชิงตำหนิ ความหมายก็คือ พวกเขาไม่ต้องการการตัดสินของผู้ใดยกเว้นการตัดสินของพวกญาฮิลียะห์กระนั้นหรือ ? คำว่า ญาฮิลียะห์ มีสองความหมาย ๑. หมายถึง พวกที่มีชีวิตอยู่ก่อนอิสลามจะมา. ๒. หมายถึง พวกที่ตั้งมั่นอยู่บนความโง่เขลา

❁ ﴿ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا ﴾ : ไม่มีใครตัดสินได้ดีที่สุดมากกว่าอัลลอฮ์ ประโยคนี้จัดว่าอยู่ในความหมายเชิงการทำทนาย.

ตัวบทหลักฐานที่ ๕ และ ๖

๕. เลาจากท่านอับดุลลอฮ์ อิบน์ อัมร์ แท้จริงท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “ คนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านจะยังไม่มีศรัทธาอย่างสมบูรณ์ จนกว่าอารมณ์ของเขาจะปฏิบัติตามบทบัญญัติที่ฉันได้นำมา”. อัลนะวะวี ได้กล่าวว่า : เป็นหะดีษที่คอเฮียะห์ เราได้รายงานไว้ในหนังสืออัลฮุญญะห์ ด้วยกับสายรายงานที่คอเฮียะห์ .

๖. อัช-ชะบียฺ ได้กล่าวว่า : “ เคยมีการขัดแย้งเกิดขึ้นระหว่างมุนาฟิกคนหนึ่งกับชายชาวยิว ยิวคนนั้นจึงพูดว่า : “ เราจะไปหาหม้อหมัดโดยให้เขาตัดลิ้น เนื่องจากเขารู้ว่าท่านนบีไม่รับสินบน และมุนาฟิกคนนั้นก็พูดขึ้นว่า : “ เราจะไปหาพวกยิวโดยให้พวกเขาตัดลิ้น เนื่องจากเขารู้ว่าพวกยิวนั้นรับสินบน ต่อมาทั้งสองก็ตกลงกันว่าไปหาหมอคนหนึ่งจากเผ่าญฮัยนะห์ และเมื่อไปถึงทั้งสองก็ให้เขาตัดลิ้น ดังนั้นอายะฮ์นี้จึงถูกประทานลงมา : “ เจ้าไม่ได้มองดูบรรดาผู้ที่อ้างตนว่าพวกเขาศรัทธาต่อสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่ท่าน และสิ่งที่ถูกประทานลงมาก่อนหน้าท่านดอกหรือ ? ...”.

และในอีกที่คณะหนึ่งได้กล่าวว่า : “ อายะฮ์นี้ถูกประทานลงมาเพราะชายสองคนได้มีความขัดแย้งกัน คนหนึ่งก็พูดขึ้นว่า เราจะนำเรื่องนี้ไปฟ้องร้องต่อท่านนบี ﷺ อีกคนหนึ่งก็พูดว่า : “ เราจะไปฟ้องร้องต่อกะอ อิบน อัลอัซร็อฟ ต่อมาทั้งสองคนก็นำเรื่องนี้ไปฟ้องร้องต่ออุมร์ แล้วคนหนึ่งจากเขาทั้งสองก็เล่าเรื่องการขัดแย้งระหว่างกันให้ท่านอุมร์ฟัง เมื่อนั้นท่านอุมร์ก็ได้พูดกับชายคนที่ไม่พอใจต่อท่านรอซูล ﷺ ว่า “ ท่านจะเอาอย่างนี้กระนั้นหรือ ? ชายคนนั้นตอบว่า : ใช่ ฉันต้องการเช่นนี้ และท่านอุมร์ก็ฟันเขาด้วยดาบแล้วก็สังหารเขา.

❁ **لَا يُؤْمِنُ** : ในที่นี้หมายถึง การศรัทธาของเขายังไม่สมบูรณ์ เว้นแต่กรณีที่เขาไม่คล้อยตาม(สิ่งที่ท่านรอซูลได้นำมา) ทั้งหมด เมื่อนั้นจึงจะถือว่าเขาไม่มีศรัทธา.

❁ **หะดีษ**บทนี้มีปวงปราชญ์กลุ่มหนึ่งให้สถานะของหะดีษเป็นหะดีษฎออิฟ แต่สำหรับความหมายของหะดีษนั้นอยู่ในสถานะที่คอเฮียะห์.

❁ **مِنَ الْمُنَافِقِينَ** : คือ ผู้ที่เปิดเผยว่ารับอิสลาม และซ่อนการปฏิเสธไว้ภายใน.

❁ **الْبُرُودِ** : คือ บรรดาผู้ที่พาดพิงถึงแนวทางของท่านนบีมุซา ﷺ และที่พวกเขาถูกเรียกว่า “ ยะฮูด ” ก็เนื่องจาก : ๑. เนื่องจากคำพูดของพวกเขา ที่ได้กล่าวว่า : **كُنَّا بَرْدًا** หมายถึง พวกเราได้กลับสู่ (แนวทางของท่าน). ๒. หรือเป็นการพาดพิงถึงบรรพบุรุษของพวกเขา ที่มีนามว่า ยะฮูด.

❁ **إِلَىٰ مُحَمَّدٍ ﷺ** : โดยไม่ได้เรียกท่านว่า “รอซูล” เนื่องจากพวกเขาไม่ได้ศรัทธาต่อคัมภีร์ที่ท่านได้นำมา.

❁ **الرِّبَا** : คือ เงินสินบนที่จ่ายไปโดยหวังจะได้รับบางสิ่งบางอย่างโดยไม่เป็นธรรม.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายความหมายของอายะฮ์หนึ่งในซูเราะฮ์อัล-นิสาอ และเนื้อหาในอายะฮ์ดังกล่าวที่ช่วยให้เข้าใจความหมายของคำว่าอัญญอฮุด : “เจ้าไม่ได้มองดูบรรดาผู้ที่อ้างตนว่าพวกเขาศรัทธาต่อสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่ท่าน และสิ่งที่ถูกประทานลงมาก่อนหน้าท่านดอกหรือ ? ”.

๒. อธิบายความหมายของอายะฮ์หนึ่งในซูเราะฮ์อัลบะกอเราะห์ “ และเมื่อได้มีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกท่านจงอย่าก่อความเสียหายในผืนแผ่นดิน...” ในอายะฮ์นี้เป็นหลักฐานที่บ่งชี้ว่า “ พฤติกรรมการกลับก่อก “ คือการก่อความเสียหายบนหน้าแผ่นดิน เพราะเนื้อหาในอายะฮ์กำลังกล่าวถึงพวกมุนาฟิก ซึ่งบาปและการฝ่าฝืนทุกประเภทนั้นถือว่าการที่ก่อความเสียหายทั้งหมด.

๓. อธิบายความหมายของอายะฮ์หนึ่งในซูเราะฮ์อัลอะรอฟ “ และพวกท่านอย่าได้ก่อความเสียหายในผืนแผ่นดินภายหลังจากที่มันได้รับการปรับปรุงฟื้นฟูแล้ว.....”.

๔. อธิบายความหมายของอายะฮ์ “ และข้อตัดสินสมัยญาฮิลียะฮ์กระนั้นหรือที่พวกเขาต้องการ....” คำว่าอัลญาฮิลียะฮ์ หมายถึงถึงทุกสิ่งทีตรงข้ามกับบทบัญญัติ และในตัวของอายะฮ์ทีกล่าวพาดพิงถึงอัลญาฮิลียะฮ์ ก็เพื่อจะให้หลีกเลี่ยงจากการตัดสินเช่นนั้น และเพื่อแจจแจงถึงความน่าเกลียดของมัน เพราะการตัดสินแบบญาฮิลียะฮ์ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความงัเงเลาและความหลงผิด.

๕. อัชชะบียั ได้กล่าวไว้ว่าอย่างไรเกี่ยวกับสาเหตุของการประทานอายะฮ์ทีหนึ่งลงมา ?.

๖. อธิบายความหมายของการมีศรัทธาทีแท้จริง และการมีศรัทธาแบบจอมปลอม การมีศรัทธาทีแท้จริงคือ ศรัทธาดังกล่าวจะบังคับให้เขายอมจำนน นอบน้อม สนองรับต่อการตัดสินของอัลลอฮ์และรอซูล ﷺ ของพระองค์ ส่วนศรัทธาแบบจอมปลอมคือสิ่งทีตรงกันข้ามกับทีกล่าวมาข้างต้น.

๗. เล่าเหตุการณ์ทีเกิดขึ้นระหว่างท่านอุมัรกับคนมุนาฟิก.

๘. การมีอิหม่านอย่างสมบูรณ์จะไม่เกิดขึ้นกับผู้ใด จนกว่าอารมณ์ของเขาจะคล้อยตามสิ่งทีท่านรอซูล ﷺ ได้นำมา.

แบบบททดสอบส่วนที ๗ (มี ๙ บท)

คำถามทีหนึ่ง : จงเติมเครื่องหมาย ในช่องสี่เหลี่ยมทีเหมาะสม หรือเติมประโยคให้สมบูรณ์

๑. บทเรียนทีหนึ่งส่วนที ๗ คือ บททีว่าด้วยของความรักร : ถูกต้อง. ผิด.
๒. บรรดาผู้ทีทำอิบาดะฮ์บางส่วนจะให้ความยิ่งใหญ่ ให้ความรักรต่อหลุมศพบางแห่ง หรือให้ความยิ่งใหญ่ต่อบรรดาโต๊ะวาลียั เสมือนกับทีพวกเขามีให้แต่อัลลอฮ์หรืออาจจะมากยิ่งขึ้นกว่า : ถูกต้อง. ผิด.
๓. เมื่อหัวใจหมดความรักรต่อท่านนบี ﷺ อย่างสิ้นเชิง : ถือว่าอิหม่านบกพร่อง. ถือว่าตคศาสนา.
๔. จำเป็นจะต้องรักรท่านนบี ﷺ มากกว่าลูก บิดา และมนุษย์ทั้งหมด : ถูกต้อง. ผิด.
๕. สาเหตุทีทำให้พบกับความหอมหวานของอิหม่านคือ การมี ความรักร : เพื่ออัลลอฮ์ เพื่อเครือญาติ.
๖. คำสั่งห้ามอาจจะเป็นการปฏิเสธ..... หรือไม่ก็จะเป็น..... หรือไม่ก็จะเป็น.....
๗. ทัศนะของอะห์ลุลซุนนะฮ์เกี่ยวกับตัวบทแห่งการลงโทษ ก็คือ :..... การให้ความหมายเช่นนี้ เป็นการให้ความหมายทีพวกเราไม่สามารถเข้าใจได้ใช่หรือไม่ : ใช่. ไม่ใช่.
๘. หลังจากทีได้มีการแต่งตั้งท่านนบี ﷺ ให้เป็นนบีแล้ว ผู้ทีให้ทัศนะว่าพวกยิว คริสต์ ยังคงดำเนินอยู่บนศาสนาทีอัลลอฮ์ทรงพอพระทัยหรือยอมรับ ถือว่าผู้ันั้นหลุดพ้นจากการนับถือศาสนาอิสลาม ปฏิเสธต่อคัมภีร์อัลกุรอาน : ถูกต้อง. ผิด.

๙. มุสลิมจะต้องไม่ฉ้อโกงคนกาเฟร แต่จะต้องตักเตือนและชี้แจงให้เขาทราบว่าเขาอยู่บนแนวทางที่หลงผิดซึ่งตรงข้ามกับสิ่งที่ท่านนบีมูซา และนบียูซุฟ รับพระบัญชา มา : ถูกต้อง. ผิด.
๑๐. การเกลียดศัตรูของอัลลอฮ์และบรรดาผู้ตอิดทั้งหลาย ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ต้องรักษาสัญญากับพวกเขา : ถูกต้อง. ผิด.
๑๑. ใครคือคนที่กล่าวว่า : “ เมื่อฉันเห็นผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์ ดวงตาทั้งสองของฉันก็พร่ามัว เนื่องจากขยะแขยงที่ดวงตาทั้งสองของฉันได้เห็นศัตรูของอัลลอฮ์ ” : ท่านอิหม่ามอะหมัด. ท่านซัยคุลอิสลามอิบนุตัยมียะห์.
๑๒. ใครคือคนที่กล่าวว่า “ ผู้ใดมีอิหม่าน และมีความยำเกรง เขาจะอยู่ในการคุ้มครองของอัลลอฮ์ ” : ท่านอิบนุตัยมียะห์. ท่านอิบนุอัลกัอยยิม.
๑๓. การให้ความคุ้มครองต่อปวงบ่าวของอัลลอฮ์ในรูปแบบที่ไม่ได้เจาะจงเป็นการเฉพาะ นั้นครอบคลุมถึงผู้ศรัทธา กาเฟร และสรรพสิ่งทั้งหมดด้วย : ถูกต้อง. ผิด.
๑๔. หากว่าคนหนึ่งละหมาดและถือศีลอด แต่เขากลับขอความคุ้มครองต่อศัตรูของอัลลอฮ์ เขาคนนั้นจะไม่ได้รับความคุ้มครองจากอัลลอฮ์ : ถูกต้อง. ผิด.
๑๕. เจ้าของหนังสือได้เรียบเรียงบทที่ว่าด้วยเรื่องความรักหลังจากบทที่ว่าด้วยเรื่องของความเกรงกลัว ก็เพราะว่าการทำอิบาดะฮ์นั้นจะเน้นหนักกับทั้งสองเรื่องนี้ : ถูกต้อง. ผิด.
๑๖. ในกรเกรงกลัวต่ออัลลอฮ์ มนุษย์จะแบ่งออกเป็นสองกลุ่มที่อยู่ตรงกันข้าม และกลุ่มที่อยู่ตรงกลาง : ถูกต้อง. ผิด.
๑๗. การเกรงกลัวที่ถูกต้อง คือ การไม่กระทำในสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงห้ามเท่านั้น หากว่าเคร่งไปมากกว่านั้น มันก็จะทำให้เกิดความหมดหวังต่อความเมตตาของอัลลอฮ์ : ถูกต้อง. ผิด.
๑๘. ทุกคนที่สนับสนุนการกระทำสิ่งลามกและสิ่งไม่ดี พวกเขา คือสมุนของชัยตอน : ถูกต้อง. ผิด.
๑๙. ผู้ใดกลัวต่ออัลลอฮ์ ทุกสิ่งจะกลัวต่อเขา ผู้ใดยำเกรงต่ออัลลอฮ์ ทุกสิ่งจะเกรงกลัวต่อเขา และผู้ใดกลัวสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ เขาก็จะหว่นกลัวต่อทุกสิ่ง : ถูกต้อง. ผิด.
๒๐. จุดประสงค์ของการบวระนะมัสยิด คือการบวระนะ : เชิงรูปธรรม. เชิงนามธรรม. ทั้งหมดถูกต้อง.
๒๑. อัลลอฮ์ทรงนำเอาการศรัทธาต่อพระองค์มาคู่กับการศรัทธาต่อวันปรโลก ในหลายๆอายะฮ์ด้วยกัน เพราะเป็นการผลักดันให้ทำตาม : ถูกต้อง. ผิด.
๒๒. ทำไมเราถึงรักท่านนบี ﷺ ๑. :..... ๒. :.....
๓. :..... ๔. :.....
๒๓. การรักท่านนบี ﷺ หลังจากที่ท่านเสียชีวิตไปแล้ว เราจะต้องทำเช่นใด ๑. :.....
..... ๒. :.....
๒๔. “الصلاة المفردة” อัลอิกอมะห์ (คำร้อง) ตรงนี้หมายถึง : วาญิบ. ส่งเสริม. ทั้งหมดถูกต้อง.
๒๕. การมอบหมาย (ตะวักกัล) คือครั้งหนึ่งของศาสนา : ถูกต้อง. ผิด. และคำถามใดต่อไปนี้ถือว่าถูกต้อง ? : ฉันขอมอบหมายต่อท่าน. ฉันมอบหมายให้ท่าน. ฉันขอมอบหมายต่ออัลลอฮ์แล้วก็ขอมอบหมายต่อท่าน. ทั้งหมดถูกต้องยกเว้นข้อแรก.

๒๖. การมอบหมาย (ตะวัคกุล) คือ.....แบ่งออกเป็น

(๓. ๔ ๕) ประเภท

๒๗. การยึดมั่นต่อบรรดาคนขอและห้ที่เสียชีวิตไปแล้วถือว่าเป็นซิริฎประเภทใด : ใหญ่. เล็ก.

๒๘. การยึดมั่นว่าคนๆหนึ่งจะให้ริสกี ให้การเป็นอยู่ที่ดี ถือว่าเป็นการยึดมั่นต่อสิ่งที่ไร้ซึ่งความสามารถ : ถูกต้อง. เป็นซิริฎเล็ก.

๒๙. ท่านรอซูล ﷺ คือผู้นำแห่งบรรดาผู้ที่มอบหมาย แต่กระนั้นท่านก็ยังมี : โดน. ไม่โดน. ทำร้าย และ : ได้รับ. ไม่ได้รับภัยอันตราย เพราะอัลลอฮฺทรงเป็นที่พอเพียงแก่ท่าน.

๓๐. กล่าวสิ่งใดเมื่อมีความทุกข์ระทม ? :.....

๓๑. อิบนอับบาส رضي الله عنه คือผู้ที่ : รับเอา. ไม่รับเอา การรายงานจากพวกบนิอิสรออิล.

๓๒. การสิ้นหวังจากความเมตตาของอัลลอฮฺ : เป็นผู้ที่หลง. เป็นผู้ที่ไม่ได้รับทางนำ. เป็นผู้ที่หลงมกมายไม่รู้ว่ทำอะไรคือสิ่งที่ตนจะต้องกระทำเพื่ออัลลอฮฺ. ทั้งหมดถูกต้อง.

๓๓. การปลดปล่อยจากแผนการของอัลลอฮฺคือร่องหนึ่งในแง่ของ : ความเกรงกลัว. ความหวัง. และการสิ้นหวังในความเมตตาของอัลลอฮฺคือร่องหนึ่งในแง่ของ : ความเกรงกลัว. ความหวัง.

๓๔. บาบใหญ่ : มีจำนวนจำกัด. มีขอบเขตจำกัด. และทั้งหมดอยู่ในระดับเดียวกัน : ถูก. ผิด.

และซิริฎเล็กหนักหนากว่าการทำบาบใหญ่ : ถูก. ผิด. หุค่มของผู้ที่กระทำบาบใหญ่คือ : ยังคงเป็นผู้ศรัทธาแต่ถือว่าอหิหมานของเขามีความบกพร่อง. ยังคงเป็นผู้ศรัทธาแต่ถือว่าเป็นผู้ที่ฝ่าฝืนด้วยการทำบาบใหญ่. เป็นผู้ศรัทธา. เป็นผู้ปฏิเสธการศรัทธา. ข้อแรกและข้อสองถูกต้อง. และผู้ที่กระทำบาบใหญ่ :

ได้รับความรัก. ได้รับความเกลียดชัง. ได้รับความรักเท่าที่เขามีอหิหมานและได้รับความเกลียดชังเท่าที่เขากระทำผิด. และบาบใหญ่จะถูกลบล้างด้วยการกระทำการงานที่ดี : ใช่. ไม่ใช่. และบาบใหญ่

บางอย่างสามารถจะทำการเตาบะฮ์ได้ : ถูก. ผิด.

๓๕. ประเภทของการอดทนมมี : สาม. สี่. ห้า. และเครื่องหมายที่บ่งชี้ว่าอัลลอฮฺทรงรักปวงบ่าวของพระองค์นั้นคือการที่พระองค์จะทรงทดสอบเขา : ถูก. ผิด.

๓๖. การอดทนมขั้นที่สูงที่สุดคือ การอดทนมโดยละเว้นจากการฝ่าฝืนต่ออัลลอฮฺ : ถูก. ผิด.

๓๗. ผลของการท่องจำเนื้อหาบทเรียนเรื่องความอดทน ก็เพื่อจะได้อ่านนยามเจอกับบททดสอบ และอ่านให้แก่ผู้ที่ประสบกับบททดสอบ : ถูก. ผิด.

๓๘. จำเป็นต้องมีสองประการจากคุณลักษณะของการปฏิเสธในตัวผู้ศรัทธา จึงจะถือว่าเป็นผู้ปฏิเสธ : ถูก. ผิด.

๓๙. ไม่จำเป็นต้องมีสองคุณลักษณะในตัวผู้ปฏิเสธ จากคุณลักษณะของผู้ศรัทธาเช่น การมีความละอาย จึงจะถือว่าเป็นผู้ศรัทธา : ถูก. ผิด.

๔๐. คำว่า “กุฟร” มาในรูปแบบของค่านามที่ไม่เจาะจง : บ่งชี้ว่า. ไม่ได้บ่งชี้ว่า ตกศาสนา.

๔๑. สภาพของมนุษย์เมื่อพบเจอกับบททดสอบนั้นมีอยู่ : ห้าระดับ. สี่ระดับ. สามระดับ.

๔๒. การมีความรู้สึกกริ้วโกรธอยู่บ่อยครั้งจะนำไปสู่การปฏิเสธ : ถูก. ผิด.

๔๓. การมีความรู้สึกกริ้วโกรธจะเกิดขึ้นด้วยกับ : หัวใจ. คำพูดและการปฏิบัติ. คำพูดและการปฏิบัติ.

๔๔. มีข้อแตกต่างระหว่างความอดทนกับความพึงพอใจในการกำหนดของอัลลอฮ์ และความหนักหน่วงของบททดสอบ : ถูก. ผิด.
๔๕. บางครั้งอิหฺมานของคนๆหนึ่งจะเพิ่มขึ้นด้วยกับบททดสอบ : ถูก. ผิด.
๔๖. อัลลอฮ์ทรงประสงค์ให้สิ่งไม่ดีประสบกับคนๆหนึ่งเพราะพระองค์ทรงมีเหตุผลซ่อนเร้นอยู่ (อิคมะฮฺ) และสิ่งดังกล่าวจะเป็นสิ่งที่ดีด้วยกับสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในเหตุผลนั้น : ถูก. ผิด.
๔๗. ถูกเรียกว่าวันกียามะฮฺ เพราะ : เป็นวันที่มนุษย์ลุกขึ้นมาจากหลุมฝังศพ. เป็นวันที่จะมีเหล่าบรรดาพยาน. เพราะเป็นวันที่มีความยุติธรรม. ทั้งหมดถูกต้อง.
๔๘. การได้รับบทลงโทษในโลกนี้เป็นเป็นการดีกว่าการประวิงบทลงโทษของเขาไปไว้ในโลกหน้า : ถูก. ผิด.
๔๙. ผลบุญที่ได้รับจากการโดนสั่งนินนามตำ เท้ากับผลบุญของผู้ที่แขนขาหัก : ถูก. ผิด.
๕๐. ในทุกๆคุณลักษณะ จำเป็นจะต้องมีการ : ยินยอม. พึงระวังจากการเปรียบเทียบและการอธิบายลักษณะ. ทั้งหมดถูกต้อง.
๕๑. การจางจ้วงในข้อสาวยคือ : การตำหนิเขา. การปฏิเสธเขา. ทั้งหมดถูกต้อง.
๕๒. การโอ้อวดคือชิริก : เล็ก. เล็กและอาจจะนำไปสู่การเป็นชิริกใหญ่ และการโอ้อวด คือ การที่คนๆหนึ่งปฏิบัติกิจการงานเพียงเพื่อให้ผู้คนเห็น และจะไม่เรียกว่าเป็นการโอ้อวด หากคนๆหนึ่งปฏิบัติกิจการงานเพียงเพื่อจะให้ผู้คนชื่นชม : ถูก. ผิด.
๕๓. หนึ่งในวิถีการเยียวารักษาโรคโอ้อวดคือ การรำลึกถึงความตายและความเจ็บปวดของมัน : ถูก. ผิด.
๕๔. การที่คนๆหนึ่งดีใจ เนื่องจากผู้คนได้ล่วงรู้ว่าเขาทำอิบาตะฮะไรบ้าง ถือว่าเป็น : การโอ้อวด. ไม่เป็นการโอ้อวด.
๕๕. การที่คนๆหนึ่งดีใจที่ตัวเองได้ทำการเชื่อฟังถือว่าเป็น : การโอ้อวด. ไม่เป็นการโอ้อวด.
๕๖. คนๆหนึ่งบริจาคทรัพย์สินเพื่ออัลลอฮ์ หลังจากนั้นอัลลอฮ์ก็ทรงให้เขาเป็นที่รักใคร่ของบรรดาผู้ศรัทธา : ถือว่าเขาเป็นผู้ที่โอ้อวด. ถือว่าเขาเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ใจ.
๕๗. การบริจาคทรัพย์สินเพื่ออัลลอฮ์โดยหวังให้มันมีการเพิ่มพูนเป็นหลายเท่า แสดงว่าเขาต้องการ : การตอบแทนแห่งโลกดุนยาด้วยการงานอาคิเราะห์. ต้องการอาคิเราะห์ด้วยการงานอาคิเราะห์.
๕๘. ถ้าหากมุสลิมกลัวว่าการโอ้อวดจะเกิดขึ้นในอิบาตะที่เขาจะกระทำ เขาสามารถจะละทิ้งการทำอิบาตะฮ์นั้นได้ : สามารถละทิ้งได้. การละทิ้งถือว่าเป็นชิริกเล็ก.
๕๙. ถูกเรียกว่า ทาสของเงินทอง เนื่องจาก : เขาทำอิบาตะฮ์เพื่อเงินทอง. เขาแสดงอาการพอใจและโกรธเคืองเนื่องจากมันประดุจดังทาสของมัน.
๖๐. **طوبى** คือ : สภาพที่ดีที่สุดที่เขาคนนั้นจะได้รับ. ต้นไม้ต้นหนึ่งในสวนสวรรค์.
๖๑. การที่คนๆหนึ่งมีจุดประสงค์จากการกระทำอิบาตะฮ์เพื่อหวังแค่ผลตอบแทนแห่งโลกดุนยา อันตรายกว่าการที่เขากระทำอิบาตะฮ์เพียงเพื่อโอ้อวด : ถูก. ผิด.
๖๒. สิ่งที่มีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจากผู้ที่ขัดแย้งกันนำมามอบให้แก่ผู้พิพากษาเรียกว่า : ของขวัญกำนัลแก่เจ้าพนักงาน. สิบบน. ทั้งหมดถูกต้อง.

๖๓. การกล่าวปฏิญาณ “ลาอิลลาฮะ อิลลัลลอฮ์” โดยอ้อวดและการทำศอดะเกาะห์โดยอ้อวดนั้นไม่ได้มีความแตกต่างกัน : ถูก. ผิด.
๖๔. ดิริฮัมคือเงินเหรียญที่ทำมาจาก : แร่ทอง. แร่เงิน.
๖๕. ผู้ที่เหมาะสมแก่การยกย่องคือผู้ที่มีมั่งมี และผู้ที่มีตำแหน่งหน้าที่ : ถูก. ผิด.
๖๖. สิ่งที่จะทำให้รู้ว่าคนๆหนึ่งต้องการผลตอบแทนแห่งโลกดุนยาคือ เมื่อเขาได้รับเขาก็พอใจ แต่เมื่อเขาไม่ได้รับเขาก็แสดงอาการโกรธ : ถูก. ผิด.
๖๗. “บรรดาผู้รู้” พวกเขา คือ : (ผู้บังคับและผู้ดำเนินการ. ผู้ให้คำแนะนำ) และบรรดาผู้ปกครองลำดับที่สอง.
๖๘. ไม่เคยเป็นที่ทราบว่าคุณอบูบักร์และท่านอุมัรจะมีความเห็นคัดค้านกับตัวบท ด้วยกับการวินิจฉัยของท่านทั้งสอง : ถูก. ผิด.
๖๙. ประเภทของการเชื่อฟังต่อปวงปราชญ์และบรรดาผู้ปกครองในการฝ่าฝืนต่ออัลลอฮ์ : ๑. :.....
 และฮุกุมของมันคือ :..... ๒. :.....
 และฮุกุมของมันคือ :..... ๓. :.....
๗๐. การลอกเลียนแบบ อย่างคนตาบอดและการยึดถือมีฮัจญ์อย่างหลับลับลอบตา : นับว่าเป็นสิ่งที่น่ายกย่อง. นับว่าเป็นสิ่งที่น่าตำหนิ.
๗๑. นักบวช คือ : (ผู้รู้ที่มีความรู้กว้างขวาง. ผู้ที่มักมากในการทำอิบาดะฮ์และมีความสมถะ.) และนักปราชญ์ลำดับที่สอง.
๗๒. ตัวบทชะเคียห์ที่ท่านอะดียฺ رضي الله عنه รายงาน ตัวบทเริ่มต้นด้วยการทำให้สิ่งที่อัลลอฮ์ทรงอนุมัติกลายเป็นสิ่งที่ต้องห้าม ที่เริ่มต้นเช่นนั้นก็เพราะว่ามันหนักกว่าการทำให้สิ่งที่อัลลอฮ์ทรงห้ามกลายเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงอนุมัติ แต่ทั้งคู่ก็เป็นสิ่งที่ต้องห้าม : ถูก. ผิด. และการปฏิบัติตามบรรดาผู้รู้และบรรดาผู้ปกครอง : ในสิ่งที่ตรงข้าม. ในสิ่งที่สอดคล้อง. ทั้งคู่. กับบทบัญญัติของอัลลอฮ์ ถือว่าเป็นการยึดเอาพวกเขาเป็นพระเจ้า.
๗๓. ทุกคนที่รังเกียจต่อสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประทานมา การกระทำดังกล่าวถือว่าเป็น : กุฟรใหญ่. กุฟรเล็ก.
๗๔. การเชื่อว่าอนุญาตให้ตัดสินด้วยกับข้อตัดสินอื่นไปจากสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประทานมา เป็นกุฟรแบบ : ใหญ่. เล็ก.
๗๕. การเชื่อว่าข้อตัดสินอื่นจากข้อตัดสินของอัลลอฮ์ เสมอเหมือนหรือดีกว่าข้อตัดสินของอัลลอฮ์ ถือว่าเป็นกุฟร : ใหญ่. เล็ก.
๗๖. คนๆหนึ่งเชื่อว่าข้อตัดสินของอัลลอฮ์คือข้อตัดสินที่ดีที่สุด แต่เขามีความเกลียดชังต่อคุณุรณิ เขาจึงหันไปใช้ข้อตัดสินอื่นจากอัลลอฮ์ ถือว่าเขาคนนั้นเป็น : กาเฟร. ผู้อธรรม. ผู้ฝ่าฝืน.
๗๗. คำว่า **عِلْمٌ مُّبِينٌ** “อิซ- ซัยญอน” หมายถึงชัยญอนมารร้ายจาก : หมู่มนุษย์. หมู่ญิน. ทั้งหมดถูกต้อง.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

๗๘. พวกเขาอ้างว่า : พวกเขาศรัทธาทั้งๆที่พวกเขายังเป็นผู้ปฏิเสธกันอยู่. การกระทำของพวกเขาปฏิบัติเสาคำพูดของพวกเขา. ทั้งหมดถูกต้อง.
๗๙. ภัยพิบัตินั้นมี : ภัยพิบัติที่อัลลอฮ์ทรงรัก. ภัยพิบัติในโลกดุนยา. ทั้งหมดถูกต้อง.
๘๐. ไม่น้อมรับต่อพระบัญชาของอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์อีกทั้งยังขัดขวาง เขาคือ : ผู้ศรัทธา. ผู้ปฏิเสธ.
๘๑. การก่อความเสียหายในผืนแผ่นดินที่ใหญ่ที่สุดคือการก่อความเสียหายเชิง : รูปธรรม. นามธรรม.
๘๒. การก่อความเสียหายหลังจากที่มีการปรับปรุงฟื้นฟูให้ดีขึ้นนั้น หนักและรุนแรงกว่าการที่จะให้มนุษย์ก่อความเสียหายต่อไปก่อนที่จะมีการปรับปรุงฟื้นฟู ถึงแม้ว่าจุดประสงค์ที่ต้องการก็คือการปรับปรุงฟื้นฟูให้ดีขึ้นหลังจากที่มีการก่อความเสียหายไปแล้วก็ตาม : ถูก. ผิด.
๘๓. อัลญายลียะห์คือ : ยุคก่อนจะแต่งตั้งท่านนบี ﷺ. มาจากรากศัพท์ที่มีความหมายว่าเงืงเงลา. ทั้งหมดถูกต้อง.
๘๔. การให้สินบนคือสิ่งที่ต้องห้าม ถึงแม้ว่ามันจะทำให้เขาได้รับสิทธิของเขาที่เขาถูกขัดขวาง หรือเพื่อปกป้องสิ่งไม่ดีให้พ้นจากตัวเขาก็ตาม : ถูก. ผิด.

ส่วนที่ ๘ : การให้เอกภาพต่อพระนามและคุณลักษณะ (มี ๑ บท)
 บทที่ ๔๐ : เรื่องผู้ใดปฏิเสธส่วนหนึ่งจากพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮ์

คำว่า **وَجُوبًا** หมายถึง การปฏิเสธมี ๒ ชนิด :

๒. การปฏิเสธโดยการตีความ โดยแบ่งออกเป็น ๒ ประเด็นคือ :

การตีความเป็นที่อนุญาตในแง่มุมของภาษา เช่นนี้จะไม่ถือว่าตกศาสนา แต่ถือว่าเป็นสิ่งที่อันตรายยิ่งนัก : เช่น หากเขากล่าวว่า คำว่า : พระหัตถ์ของอัลลอฮ์ ที่อัลลอฮ์ ตรัสว่า **وَالسُّورَةُ** “ พระหัตถ์ทั้งสองของพระองค์ถูกแบออกต่างหาก ” เป้าหมายของมันคือ ความโปรดปรานก็ไม่ถือว่าเขาตกศาสนา เนื่องจากคำว่า : “**دِيْنًا**” ในภาษาอาหรับนั้นถูกใช้ในความหมายที่แปลว่า : “ความโปรดปราน” ได้เช่นเดียวกัน แต่เราขอตอบได้ด้วยดังนี้ :...

การตีความไม่เป็นที่อนุญาตในแง่มุมของภาษา เช่นนี้ถือว่าตกศาสนา : เช่น หากเขากล่าวว่า คำว่า : พระหัตถ์ของอัลลอฮ์ มีความหมายว่า บรรดาชั้นฟ้า ถือว่าเขาตกศาสนา เนื่องจากคำว่าพระหัตถ์ไม่ถูกตีความเป็นที่อนุญาตในแง่มุมของภาษา และไม่ไปตามความจริงของบทบัญญัติ ดังนั้นเขาถือว่าไม่ยอมรับและยังปฏิเสธมัน.

๑. การปฏิเสธโดยสิ้นเชิง นับว่าเป็นกาเฟรอย่างชัดเจน : ดังนั้น ผู้ใดปฏิเสธพระนามหนึ่งของคุณลักษณะของพระองค์ที่ได้รับการยืนยันสิ่งดังกล่าวไว้ในอัลกุรอานและอัลหะดีษ ถือว่าเขาผู้นั้นคือกาเฟร โดยมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ เพราะการปฏิเสธอัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ นับว่าเป็นการปฏิเสธที่ทำให้ตกศาสนา.

๑. การแปลคำว่า “**دِيْنًا**” ในที่นี้ว่า “ความโปรดปราน” นั้นขัดแย้งกับตัวบทและมติของปราชญ์ชาวสลัฟ โดยไม่มีหลักฐานยืนยันและสนับสนุน.
๒. คำว่า “**دِيْنًا**” ถูกนำมาใช้เป็นคำขยายคุณลักษณะ ซึ่งมันไม่สามารถนำมาขยายคำว่า “**اَلدِّيْنِ**” หรือ “**اَلدِّيْنِ**” ได้ เช่นเดียวกับ คำทวิพจน์ คำพหูพจน์ การกุมมือ การแบมือออก ดังนั้นคำว่า “**دِيْنًا**” ในที่นี้จึงไม่สามารถแปลว่า “ความโปรดปรานหรืออำนาจได้.
๓. อัลลอฮ์ ตาอาลา ทรงมีความกรุณา ความโปรดปรานแก่คนป้ออาดัม โดยพระองค์ทรงสร้างท่านด้วยมือทั้งสองของพระองค์ หากจะแปลคำว่า “**دِيْنًا**” เป็นความโปรดปราน หรืออำนาจ ก็จะไม่มีความแตกต่างใดๆ ระหว่างนบีอาดัมและสรรพสิ่งอื่นๆ.

☀ **เตาฮีดอัล-ฮัสมาอ วัศ-ศิฟาต** คือการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ด้วยกับพระนามและคุณลักษณะของพระองค์ ที่พระองค์ทรงยืนยันไว้ในคัมภีร์อัลกุรอานหรือคำพูดของรอซูล ﷺ โดยยืนยันตามที่พระองค์ทรงระบุไว้แก่พระองค์ และปฏิเสธสิ่งต่างๆที่พระองค์ทรงปฏิเสธให้หมดไปจากพระองค์ โดยไม่บิดเบือนหรือปฏิเสธ ไม่ตั้งคำถามหรือขอคำอธิบาย และไม่นำไปเปรียบเทียบกับสิ่งอื่น.

เพราะเหตุใดถึงใช้คำว่า “โดยไม่บิดเบือน” และไม่ใช้คำว่า “โดยไม่ตีความ” ?

๑. เพราะคำนี้ขึ้นมาจากคัมภีร์อัลกุรอาน เราจึงไม่ต้องเปลี่ยนหรือแก้ไขมันไปจากเดิม. ๒. เพราะมันใกล้เคียงกับความถูกต้องมากที่สุด ดังนั้นพวกเขาคือผู้ที่บิดเบือน ไม่ใช่ผู้ที่ตีความ. ๓. เพื่อไม่ให้ผู้คนสนใจพวกเขา เพราะพวกที่บิดเบือนจะดีอกดีใจ หากเราบอกว่าพวกเขาคือพวกที่ตีความ. ๔. ไม่ใช่ว่าการตีความจะเป็นสิ่งที่นำตัวมันไปเสียทั้งหมด การตีความที่มีหลักฐานมาสนับสนุนมันก็คือสิ่งถูกต้องและเป็นที่ยอมรับส่วนการตีความที่ไม่มีหลักฐานมาสนับสนุน มันก็คือสิ่งที่ไม่ถูกต้องและไม่เป็นที่ยอมรับ แต่ว่าการบิดเบือนจะเป็นสิ่งถูกต้องทั้งหมด.

เพราะเหตุใดจึงปฏิเสธการ “อัดตัมซีล(เหมือน)” และไม่ปฏิเสธการ “อัดตฺซบิฮฺ (คล้าย)” ?

๑. เพราะคำว่า “อัด-ตัมซีล” เป็นคำที่มาจากคัมภีร์อัลกุรอาน มันคือ การปฏิเสธทั้งหมดโดยสิ้นเชิง ซึ่งแตกต่างจากคำว่า “อัด-ตฺซบิฮฺ”. ๒. เพราะการปฏิเสธความคล้ายคลึงโดยสิ้นเชิงถือว่าไม่ถูกต้อง เพราะสิ่งสองสิ่งที่มีอยู่กัน ก็ย่อมมีส่วนใดส่วนหนึ่งร่วมกัน คล้ายๆกัน แต่ๆละอย่างก็จะมีข้อจำแนกไปเป็นการเฉพาะ. ๓. ปวงปราชญ์มีความเห็นต่างกันในความหมายของคำว่า “อัด-ตฺซบิฮฺ” บางส่วนให้เหตุผลว่าการยืนยันคุณลักษณะต่างๆ นั้นคือการ “ตฺซบิฮฺ”.

คำว่า “سُمِّيَ” เป็นคำที่แตกออกมาจากคำว่า :

๑. มาจากคำว่า “سُمِّيَ” หมายถึงความสูง ดังนั้นสิ่งที่ถูกเรียก ก็สูงด้วยกับชื่อของมัน เป็นที่กระจำงและชัดเจน. ๒. มาจากความว่า “سَمَّيَ” หมายถึง เครื่องหมาย ดังนั้นชื่อก็คือเครื่องหมายของสิ่งที่ถูกเรียก.

ข้อแตกต่างระหว่าง “سُمِّيَ” แปลว่า พระนาม และ “سَمَّيَ” แปลว่า คุณลักษณะ :

๑. “سُمِّيَ” คือ ชื่อที่พระองค์อัลลอฮ์ทรงตั้งให้แก่พระองค์เอง ส่วน “سَمَّيَ” คือ คุณลักษณะที่พระองค์ทรงมี.

เพราะเหตุใดเราจึงต้องศึกษา ทำความเข้าใจเตาฮีดอัล-ฮัสมาอ วัศ-ศิฟาต ?

๑. เพื่อให้เราได้เข้าถึงแก่นแท้ของคำว่า “อัด-เตาฮีด” อย่างสมบูรณ์ เพราะยังไม่นับว่าคนๆหนึ่งมีเตาฮีดอย่างสมบูรณ์ จนกว่าเขาจะให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ด้วยกับเตาฮีดประเภทต่างๆทั้งสามประเภท. ๒. เพราะการมีเตาฮีดเป็นสิ่งที่ทำหัวใจให้มีชีวิตชีวา สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการทำให้หัวใจมีชีวิตชีวาและวิชาความรู้ที่มีเกียรติที่สุดก็คือการทำความรู้จักกับอัลลอฮ์. ๓. เพราะทำให้ได้เข้าสวนสวรรค์ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า : “พระองค์อัลลอฮ์ทรงมีพระนามชื่อ ๙๙ พระนาม ผู้ใดที่นับมันเขาจะได้เข้าสวนสวรรค์”. ๔. เพราะเตาฮีดคือ พื้นฐานเดิมที่บรรดาชาวสลัฟตั้งมั่นอยู่กับมัน. ๕. เพื่อเราจะได้ไม่ตกเป็นเหยื่อของการเปรียบเทียบ การปฏิเสธ เช่นเดียวกับที่กลุ่มหลงผิดต่างๆ ที่พวกเขาตกเป็นเหยื่อ. ๖. เพื่อเราจะได้ข้ออูดอด้วยกับพระนามชื่อต่างอัลลอฮ์ตรัสว่า : “และสำหรับพระองค์นั้นทรงมีพระนามต่างๆที่สวยงาม ดังนั้นพวกเจ้าจงวิงวอนขอด้วยกับมัน”.

การบิดเบือน คือ การเปลี่ยนแปลงสิ่งจำเป็นที่จะต้องยืนยันให้แก่อัลลอฮ์

ทางด้านรูปคำ : เช่น การบิดเบือนคำว่า “ฮัม” ไปเป็น “ฮิม” ในพระดำรัสของอัลลอฮ์ “وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا” ดังนั้นพวกเขาปฏิเสธคุณลักษณะการพูดของอัลลอฮ์ โดยกล่าวว่า ผู้ที่พูดนั้นคือท่านนบีมุซา การโต้ตอบพวกเขาในเรื่องนี้ก็เพียงถามพวกเขาว่า และพวกท่านจะว่าอย่างไรกับพระดำรัสของอัลลอฮ์ในอายะฮ์นี้ “هُوَ الَّذِي يَلْقَى الَّذِينَ كَفَرُوا” เมื่อนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถตอบโต้กลับมาได้ การอ้างหลักฐานของพวกเขาก็เป็นอันสิ้นสุด.

ทาง ความหมาย : เช่น ผู้ที่กล่าวว่า คำว่า “هُوَ” แปลว่า “ความโปรดปราน”.

التَّغْيِيلُ : การปฏิเสธพระนามชื่อและคุณลักษณะต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับอัลลอฮ์

การปฏิเสธคุณลักษณะบางส่วน : เช่น กลุ่มอะชาอิเราะฮ์ พวกเขาจะยืนยันบางคุณลักษณะ และปฏิเสธคุณลักษณะอีกบางส่วน.

การปฏิเสธคุณลักษณะทั้งหมด : เช่น กลุ่มญะมียะฮ์ พวกเขาจะปฏิเสธคุณลักษณะต่างๆ ของอัลลอฮ์ทั้งหมด.

التَّكْيِيفُ : การตั้งคำถามเกี่ยวกับพระองค์ว่าเป็นอย่างไร ซึ่งจะเกิดขึ้นด้วย

ด้วยลิ้น (คำพูด) : โดยการให้ลักษณะแก่สิ่งหนึ่งด้วยคำพูด.

ด้วยนิ้วมือ : โดยการวาดสิ่งหนึ่งด้วยนิ้วมือ.

ด้วยจินตนาการในใจ : โดยการนึกหรือจินตนาการในใจ.

การบ่งชี้พระนามของอัลลอฮ์

إِبْرَاهِيمَ الْمُرْتَضَى : คือการบ่งชี้โดยตรง การที่นามนั้นบ่งชี้ถึงความหมายทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับพระนามนั้น.

إِبْرَاهِيمَ الْمُتَّصِنَ : คือการบ่งชี้ที่รวมอยู่ การที่นามนั้นบ่งชี้ถึงความหมายส่วนหนึ่งของพระนามนั้น.

إِبْرَاهِيمَ الْمُرْتَضَى : คือการบ่งชี้ที่อาศัยอย่างอื่นต้องมี การที่นามนั้นบ่งชี้ถึงเรื่องอื่นที่พระนามนั้นจำเป็นต้องมี.

ตัวอย่างเช่น : คำว่า “إِبْرَاهِيمَ” ผู้ทรงสร้าง บ่งชี้ถึงอัลลอฮ์เพียงผู้เดียว เรียกว่า “إِبْرَاهِيمَ الْمُرْتَضَى” และบ่งชี้ถึงคุณลักษณะแห่งการสร้าง เรียกว่า “إِبْرَاهِيمَ الْمُتَّصِنَ” และบ่งชี้ว่าผู้สร้างนั้นต้องมีความรู้ มีความสามารถ เรียกว่า “إِبْرَاهِيمَ الْمُرْتَضَى” ดังที่อัลลอฮ์ตรัสว่า : “อัลลอฮ์ผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ด และทรงสร้างแผ่นดินก็เยี่ยงนั้น พระบัญชา

จะลงมาท่ามกลางมันทั้งหลาย (ชั้นฟ้าและแผ่นดิน) เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า แท้จริงอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรง
 อานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง และแท้จริงอัลลอฮ์นั้นได้ทรงห้อมล้อมทุกสิ่งอย่างไว้ด้วยความรอบรู้”.

เราจะศึกษาเรียนรู้เตาฮีดอัล-อัสมาอ์ วัศ-ศิฟาต ได้อย่างไร ?

๑. การศึกษาหาความรู้คืออิบาดะฮ์ : ดังนั้นการศึกษาหาความรู้ของเราจำเป็นจะต้องเดินตามแนวทาง
 ของท่านนบีและบรรดาคอฮาบะฮ์ของท่าน.

๒. จะต้องมีจุดประสงค์ในการศึกษาเรียนรู้เพื่อให้ความยิ่งใหญ่แต่อัลลอฮ์ : ด้วยเหตุนี้ ครั้งหนึ่งเมื่อ
 ท่านอิหม่ามมาลิกถูกถามถึงความหมายของคำว่า “**الْعِزَّةُ**” ท่านก็ได้ลดศีรษะของท่านลงต่ำ และเหงื่อ
 ของท่านก็ไหลออกมา เนื่องจากท่านถูกถามถึงเรื่องที่ยิ่งใหญ่.

๓. เราจะต้องไม่ถามถึงสิ่งต่างๆ ที่บรรดาคอฮาบะฮ์ของท่านนบีไม่เคยถาม.

๔. ลำดับแรกคือจะต้องรู้จักหลักฐานก่อน แล้วหลังจากนั้นจึงจะยึดถือเป็นความเชื่อในลำดับที่สอง :
 ส่วนบรรดาผู้ที่เห็นต่างไปจากความเชื่อของอะลุสสุนนะฮ์ พวกเขาจะยึดถือและเชื่อมั่นสิ่งต่างๆก่อนเป็น
 ลำดับแรก แล้วหลังจากนั้นพวกเขาจึงเริ่มค้นหาหลักฐานให้กับความเชื่อดังกล่าว ดังนั้นพวกเขาจึงไม่พบ
 หลักฐานสำหรับสิ่งที่พวกเขาเชื่อ และท้ายที่สุดก็ตกอยู่ในห้วงของการทำบิดอะฮ์.

๕. เราจะต้องใช้แนวทางของท่านอิหม่ามอิษ-ซาฟีอี รอหิมาฮุลลอฮ์ : **أَمِنْ تَهْتِدِ** ความว่า “จงศรัทธา
 แล้วท่านจะได้รับทางนำ” ดังนั้นท่านก็ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และศรัทธาต่อสิ่งพระองค์ตรัสไว้ ตามเป้าและ
 จุดประสงค์ของพระองค์ และท่านก็ศรัทธาต่อรอซูล์ และศรัทธาต่อสิ่งที่รอซูล์นำมา ตามเป้าหมายและ
 จุดประสงค์ของท่านรอซูล์ **ﷺ**.

บางประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเตาฮีดอัล-อัสมาอ์ วัศ-ศิฟาต

๑. พระนามของอัลลอฮ์นั้นไม่มีจำนวนจำกัดเป็นตัวเลขชัดเจน : ท่านนบี **ﷺ** กล่าวว่า : “ ...หรือพระ
 นามที่พระองค์ทรงคัดเลือกมัน(เก็บ)ไว้ในความรู้ที่เร้นลับ ณ พระองค์...” ส่วนในอีกหะดีษหนึ่งของท่านนบี
ﷺ ท่านได้กล่าวว่า : “แท้จริงสำหรับอัลลอฮ์นั้นพระองค์ทรงมีพระนาม ๙๙ พระนาม” ไม่ได้หมายรวม
 ว่าพระองค์จะไม่ทรงมีพระนามอื่นอีกแล้วนอกเหนือไปจากพระนามเหล่านี้ เช่น คนหนึ่งพูดว่า “ฉันมี
 ม้า ๑๐๐ ตัว ฉันนับมันไว้เพื่อจะสอดดาเกาะห์” (ไม่ได้หมายรวมว่าเขาจะมีม้าเพียงแค่ ๑๐๐ ตัวเท่านั้น).

๒. พระนามต่างๆของอัลลอฮ์ เป็นทั้งชื่อและคุณลักษณะ **أَسْمَاءٌ وَوَسَائِلُ** : ไม่ใช่เป็นเพียงแค่ชื่ออย่าง
 เดียวเท่านั้น หากพิจารณาในด้านการบ่งชี้ของพระนามนั้น มันก็จะบ่งชี้ถึงอัลลอฮ์ และหากพิจารณาใน
 ด้านการบ่งชี้ถึงคุณลักษณะที่รวมอยู่ในพระนามนั้น มันก็คือคุณลักษณะต่างๆ (ของพระองค์) ซึ่งต่างจาก
 ชื่อของพวกเรา เช่น คนหนึ่งชื่ออาลี ชื่อนี้ก็เป็นเพียงแค่ชื่อที่ผู้คนได้ตั้งขึ้นมาเท่านั้น.

๓. พระนามต่างๆของอัลลอฮ์ ทุกๆพระนามนั้นบ่งชี้ถึงอัลลอฮ์ และในแต่ละพระนามก็จะมี
 ความหมายที่ต่างกัน **أَسْمَاءٌ وَوَسَائِلُ** : หากพิจารณาการบ่งชี้ของนามต่างๆ ทุกพระนามชื่อจะบ่งชี้
 ถึงอัลลอฮ์

ดังนั้นพระนามที่มีความหมายว่า “ ผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงเห็น ผู้ทรงปรีชาญาณ “ ทุกพระนามเหล่านี้ล้วน
 แล้วแต่บ่งชี้ถึงอัลลอฮ์ แต่ทว่าแต่ละพระนามก็มีความหมายที่ต่างกันออกไป.

๔. พระนามหนึ่งจากพระนามต่างๆของอัลลอฮฺ จะบ่งชี้ถึงอัลลอฮฺและบ่งชี้ถึงความหมายของพระนามนั้นด้วย : ฉะนั้นจำเป็นที่พวกเราจะต้องเชื่อว่าพระนามนั้นเป็นส่วนหนึ่งจากพระนามต่างๆของอัลลอฮฺ และต้องเชื่อคุณลักษณะที่รวมอยู่ในพระนามนั้น และต้องเชื่อความหมายและผลลัพธ์ของพระนามนั้นเช่นกัน หากพระนามเป็นพระนามที่ต้องการกรรม(สิ่งที่ถูกกระทำ) เช่น คำว่า “السَّمِيعُ” แปลว่า ผู้ทรงได้ยิน เราจะต้องเชื่อว่าคำว่า “السَّمِيعُ” คือพระนามชื่อของอัลลอฮฺ และต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงมีคุณลักษณะการได้ยิน และต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงได้ยิน แต่หากพระนามนั้นเป็นพระนามที่ไม่ต้องการกรรม เช่น “الْعَظِيمُ” ผู้ทรงยิ่งใหญ่ “الْحَيُّ” ผู้ทรงมีชีวิต “الْجَلِيلُ” ผู้ทรงสูงส่ง ฉะนั้นก็ให้เรายืนยัน(เชื่อ)พระนามและคุณลักษณะดังกล่าวตามนั้น.

๕. คุณลักษณะต่างๆของอัลลอฮฺ มีขอบเขตที่กว้างกว่าพระนามชื่อของพระองค์ : เนื่องจากทุกๆพระนามนั้นมีคุณลักษณะรวมอยู่ด้วย ในทางกลับกันทุกๆคุณลักษณะของพระองค์ก็อาจจะไม่ใช่พระนามชื่อของพระองค์ ดังเช่น อัลลอฮฺทรงมีคุณลักษณะของการพูด ความประสงคฺ แต่พระองค์ก็ไม่ได้มีพระนามว่า “ผู้ทรงพูด ผู้ทรงประสงคฺ”.

๖. ทุกคุณลักษณะที่อัลลอฮฺทรงบอกเกี่ยวกับพระองค์นั้น ทั้งหมดตั้งอยู่บนความหมายนั้นจริงๆ : แต่ทว่าพระองค์ทรงไม่เสมอเหมือนับสิ่งใดๆ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

อัลลอฮฺ ตรัสว่า : “ และพวกเขาปฏิเสธต่อพระผู้ทรงเมตตา...”

❖ พวกกุเรชปฏิเสธพระนามของอัลลอฮฺ الرَّحْمَن แต่ไม่ได้ปฏิเสธอัลลอฮฺ เพราะพวกเขายอมรับว่าอัลลอฮฺคือพระเจ้า.

❖ อายะฮ์นี้เป็นหลักฐานที่บ่งชี้ว่าผู้ใดปฏิเสธพระนามหนึ่งจากพระนามต่างๆของอัลลอฮฺ ก็เท่ากับว่าเขาเป็นผู้ปฏิเสธ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

มีปรากฏในศอเฮียะห์อัลบุกอริยฺ ท่านอาลี กล่าวว่า : “ พวกท่านจงพูดสนทนากับผู้คนด้วยระดับภาษาที่พวกเขาเข้าใจ หรือพวกท่านต้องการจะให้อัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ถูกปฏิเสธกระนั้นหรือ ?!.

นักทำงานศาสนาจำเป็นจะต้องพิจารณาระดับความเข้าใจของกลุ่มที่ตนเองเรียกร้องเชิญชวน พูดจา กับแต่ละบุคคลในระดับที่เหมาะสมกับเขา พูดเพื่อจะสื่อสารให้พวกเขาเข้าใจ เช่น พูดช้าๆ ชัดถ้อยชัดคำ เพื่อให้พวกเขาเข้าใจเป้าหมายที่ตนจะสื่อสาร และจะต้องไม่เรียกร้องเชิญชวนด้วยกับคำพูดหรือการสื่อสารที่สติปัญญาของพวกเขาไปไม่ถึง.

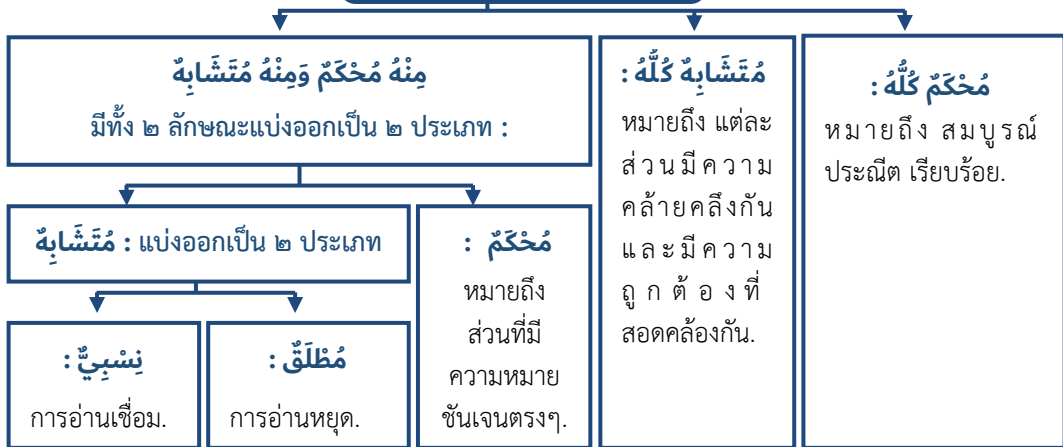
ตัวบทหลักฐานที่ ๓

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

ท่านอับดุลรอซซาก รายงาน จากมะหฺมัร จากอิบน์ญอวฺศ จากพ่อของเขา จากอิบน์อับบาส กล่าวว่า : “ ท่านอิบน์อับบาสได้เห็นชายคนหนึ่งตัวสั้น ครั้นเมื่อได้ฟังอะดิษบหนึ่งของท่านนบี ﷺ เกี่ยวกับคุณลักษณะต่างๆของอัลลอฮฺ โดยชายผู้นั้นปฏิเสธเรื่องดังกล่าว ท่านอิบน์อับบาส จึงกล่าวว่า : “ คนเหล่านั้นกลัวอะไร ? พวกเขาอ่อนแอ จิตตก เมื่อเจอความหมายที่ชัดเจนตรงๆ และพวกเขาพินาศเมื่อเจอความหมายที่มีความคลุมเครือ”.

❖ คำว่า “**قُرْآنًا**” พวกเขากลัวอะไรกัน ? : การที่พวกเขายืนยันคุณลักษณะที่ถูกอ่านให้พวกเขาฟัง (แก้อัลลอฮฺ) ด้วยภาษาของพวกเขา ทำไมพวกเขาถึงไม่ยืนยันคุณลักษณะดังกล่าวให้กับอัลลอฮฺ เสมือนกับที่พระองค์ได้ทรงยืนยันให้แก่พระองค์เอง หรือรอซูล ﷺ ของพระองค์ได้ยืนยันเอาไว้ ?

ลักษณะของอัลกุรอาน มีดังนี้



๑. เรียกอัลกุรอานว่า **كُلُّهُ مُخْتَلَفٌ** : เพราะในอัลกุรอานนั้นไม่มีส่วนใดบกพร่อง เรื่องราวต่างๆที่มีอยู่ในมันก็ไม่ใช่เรื่องราวที่เป็นเท็จ หุก่มต่างๆในมันก็ไม่มีข้อผิดพลาด ดังที่อัลลอฮฺ ตรัสว่า : “ และถ้อยคำแห่งพระเจ้าของเจ้านั้นครบถ้วนแล้ว ซึ่งความจริง และความยุติธรรม...”.

๒. เรียกอัลกุรอานว่า **كُلُّهُ مُتَشَابِهٌ** : เพราะแต่ละส่วนของมันมีความคล้ายคลึงกัน ทั้งในความสวยงามและความสมบูรณ์ และแต่ละส่วนก็มีความจริงที่สอดคล้องกัน ไม่ขัดแย้งกัน อัลลอฮฺ ตรัสว่า : “ อัลลอฮฺได้ทรงประทานคำกล่าวที่ดียิ่งลงมาเป็นคัมภีร์ที่คล้องจองกัน...”.

๓. เรียกอัลกุรอานว่า **هُنَا مِنْكُمْ وَمِنْهُ مُتَشَابِهٌ وَمِنْكُمْ مُخْتَلَفٌ** : **مِنْكُمْ** ในที่นี้ หมายถึง ส่วนที่มีความหมายของมันประจักษ์ชัดเจน และ **مِنْهُ مُتَشَابِهٌ** หมายถึง ส่วนที่มีความหมายหลายนัยยะ คลุมเครือ ไม่ชัดเจน ซึ่งจะแบ่งออกเป็นสองประเภท : ๑. **مُطْلَقٌ** ๒. **نَسْبِيٌّ** ซึ่งประเภทนี้ก่อเกิดมาจากการอ่านหยุดและการอ่านเชื่อม ในคำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า : “ และไม่มีผู้ใดจะล่วงรู้การตีความโอองการนั้นได้นอกจากอัลลอฮฺ...” :

📖 **مُطْلَقٌ** : คือ สิ่งที่ไม่มีความรู้ใดล่วงรู้ได้นอกจากอัลลอฮ์ เช่น ; วิธีการของคุณลักษณะต่างๆอัลลอฮ์ว่าเป็นอย่างไร ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิ่งต่างๆในสวนสวรรค์.

📖 **نَسْبِيٌّ** : คือ สิ่งที่มีผู้รู้และนักปราชญ์รู้กัน และเป็นสิ่งที่คลุมเครือสำหรับบุคคลทั่วไป.

ไม่ใช่ว่าสิ่งที่เป็นข้อคลุมเครือที่มีอยู่ในอัลกุรอาน จะเป็นข้อคลุมเครือสำหรับมนุษย์ทั้งหมด โดยไม่มีใครเลยเข้าใจความหมายของมัน แต่ส่วนที่ผิดพลาดนั้นคือความเข้าใจ เพราะเหตุนี้ ท่านอิบน์อับบาส رضي الله عنه จึงกล่าวว่า : “ ฉันเป็นคนหนึ่งจากบรรดาที่ผู้มั่นคงในความรู้ ที่รู้การตีความโองการนั้น...” ท่านอิบน์อับบาส رضي الله عنه กล่าวว่าเช่นนี้ ไม่ใช่ว่าท่านจะยกยอตัวเองแต่อย่างใด เพียงแต่ท่านต้องการจะบอกให้ทุกคนรู้ว่า ไม่มีสิ่งใดในคัมภีร์อัลกุรอานที่ไม่มีใครเลยรู้ความหมายของมัน เพราะตั้งแต่ยุคของท่านนบี صلى الله عليه وسلم จนถึงยุคสุดท้ายของประชาชาตินี้ เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่มีใครเลยเข้าใจความหมายของมัน เพราะพวกเขาจะไม่อ่านโองการที่เกี่ยวกับคุณลักษณะต่างๆของอัลลอฮ์ โดยที่พวกเขาไม่เข้าใจความหมายของมัน.

ตัวบทหลักฐานที่ ๔

ครั้งเมื่อพวกเขาได้ยื่นท่านนบี صلى الله عليه وسلم กล่าวว่า **الرَّحْمَنُ** : ผู้ทรงเมตตา พวกเขา ก็ปฏิเสธคำดังกล่าว อัลลอฮ์ จึงได้ประทานอายะฮ์หนึ่งลงมาเนื่องจากพวกเขา : “ และพวกเขาปฏิเสธต่อพระผู้ทรงเมตตา...”.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. การไม่ศรัทธาต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากพระนามและคุณลักษณะต่างๆ เรื่องนี้นับว่าเป็นการปฏิเสธการศรัทธา.
๒. อธิบายความหมายของอายะฮ์หนึ่งในซูเราะฮ์ฮัจร์-เราะด “ และพวกเขาปฏิเสธต่อพระผู้ทรงเมตตา”.
๓. ละทิ้งคำพูดที่ผู้ฟัง ฟังไม่เข้าใจ สนทนากับพวกเขาในระดับที่สติปัญญาของพวกเขาไปถึง.
๔. บอกสาเหตุที่นำไปสู่การปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ ถึงแม้ว่าผู้ปฏิเสธจะไม่ตั้งใจเช่นนั้นก็ตาม.
๕. คำพูดของท่านอิบน์อับบาส สำหรับผู้ที่ปฏิเสธสิ่งหนึ่งสิ่งใด จากคุณลักษณะของอัลลอฮ์ การกระทำดังกล่าวจะทำให้เขาพินาศ.

แบบทดสอบส่วนที่ ๘ (มี ๑ บท)

คำถามที่หนึ่ง : จงเติมเครื่องหมาย ในช่องสี่เหลี่ยมที่เหมาะสม หรือเติมประโยคให้สมบูรณ์

๑. การปฏิเสธพระนาม และคุณลักษณะต่างๆของอัลลอฮฺ แบ่งออกเป็น : สองประเภท. สามประเภท. และความแตกต่างระหว่าง พระนาม กับ คุณลักษณะ คือพระนามที่อัลลอฮฺทรงตั้งให้แก่พระองค์เอง และคุณลักษณะคือสิ่งที่เป็นคุณลักษณะของพระองค์ : ถูก. ผิด.
๒. การปฏิเสธพระนาม หรือคุณลักษณะใดๆก็ตามที่มีปรากฏหลักฐานในอัลกุรอานและอัลฮะดีษ นับว่าเป็นกุฟร : ใหญ่. เล็ก.
๓. คำว่า **اسم** แตกมาจากคำว่า : ความสูง สูงส่ง . เครื่องหมาย. ทั้งหมดถูกต้อง.
๔. พระนามต่างๆของอัลลอฮฺ คือ : นามที่บ่งชี้ถึงอัลลอฮฺ. นามที่บ่งชี้ถึงคุณลักษณะ. นามที่บ่งชี้ถึงอัลลอฮฺและคุณลักษณะ.
๕. ชื่อต่างๆของปวงบ่าว คือ : นามที่บ่งชี้ถึงตัวตน. นามที่บ่งชี้ถึงคุณลักษณะจริง. นามที่บ่งชี้ถึงตัวตนและคุณลักษณะจริง.
๖. การบ่งชี้ของพระนามอัลลอฮฺ : อัล-มูญอบะกอย. อัต-ตะฎ็อมมุน. อัล-อิลติฮาม. ทั้งหมดถูกต้อง.
๗. พระนามต่างๆของอัลลอฮฺ : มุตะรอติฟะห์. มุตะบายะนะห์. มุตะรอติฟะห์และมุตะบายะนะห์.
๘. พระนามต่างๆของอัลลอฮฺมี : จำกัด. ไม่จำกัด ด้วยจำนวนตัวเลขที่เจาะจง.
๙. คุณลักษณะต่างๆ นั้นมีเยอะกว่าพระนามชื่อ เนื่องจากทุกพระนามชื่อมีคุณลักษณะรวมอยู่ด้วย : ถูก. ผิด.
๑๐. มีคุณลักษณะมากมายที่ใช้กับอัลลอฮฺ แต่คุณลักษณะดังกล่าวไม่ใช่พระนามชื่อของพระองค์ : ถูก. ผิด.
๑๑. การพูดว่า “ ปฏิเสธการत्मซีล “ ดีกว่าการพูดว่า “ ปฏิเสธการตซ์บีย ” : ถูก. ผิด.
๑๒. สาเหตุที่จำเป็นจะต้องศึกษาเรียนรู้เตฮะดีดอัล-อัสมาอ วัต-ศิฟาต : ๑.
..... ๒.
..... ๓. ๔.
..... ๕.
๑๓. วิธีการศึกษาเรียนรู้ : ๑. ๒.
..... ๓. ๔.
๑๔. เราจะละทิ้งคำพูดที่ผู้คนฟังไม่เข้าใจ ถึงแม้ว่าพวกเขาต้องการให้เราพูดคำดังกล่าว : ถูก. ผิด.
๑๕. “ และพวกเขาปฏิเสธต่อพระผู้ทรงเมตตา “ หมายถึง.....
๑๖. ตัวบทที่ยืนยันถึงคุณลักษณะในส่วนที่เป็น “**محکم**” คือ ส่วนที่ความหมายของมันเป็นที่ประจักษ์ชัดเจน และในส่วนที่เป็น “**المطلق**” คือส่วนที่ไม่มีใครรู้ว่าเป็นอย่างไรนอกจากอัลลอฮฺ : ถูก. ผิด.

๑๗. ความหมายของคำว่า “المحكّم” เมื่อถูกกล่าวคำเดียวโดดๆ คือ : สิ่งที่มีความหมายของมันประจักษ์ชัดเจน. สิ่งที่ไม่มีข้อบกพร่องใดๆ.

๑๘. ความหมายของคำว่า “المتشابه” เมื่อถูกกล่าวคำเดียวโดดๆ คือ (สิ่งที่บางส่วนของมันคล้ายคลึงกันในด้านความสวยงามและความสมบูรณ์) : ถูก. ผิด.

๑๙. “المتشابه النسبي” จะไม่มีใครรู้ความหมายของมัน และ “المحكّم” จะมีบางคนรู้ความหมายของมันและอีกบางคนก็ไม่รู้ : ถูก. ผิด.

๒๐. ไม่มีปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอาน ซึ่งสิ่งที่ไม่สามารถเข้าใจความหมายของมันได้ : ถูก. ผิด.

๒๑. จำเป็นที่นักทำงานศาสนาจะต้องพิจารณาระดับความเข้าใจของกลุ่มคนที่ตนเองเรียกร้องเชิญชวน และพูดสนทนากับพวกเขาในระดับภาษาที่พวกเขาเข้าใจ : ถูก. ผิด.

๒๒. ไม่ใช่ว่าสิ่งที่เป็นข้อคลุมเครือที่มีอยู่ในอัลกุรอาน จะเป็นข้อคลุมเครือสำหรับมนุษย์ทั้งหมด โดยไม่มีใครเลยเข้าใจความหมายของมัน : ถูก. ผิด. และในส่วนของข้อเท็จจริง สิ่งใดที่อัลลอฮ์ทรงบอกเอาไว้จากเรื่องเร้นลับมันจะเป็นข้อคลุมเครือ ณ ที่ : บุคคลบางคน. ทั้งหมดทุกคน.

๒๓. เพราะเหตุใด ท่านอิบนุอับบาส رضي الله عنه จึงกล่าวว่า : “ ฉันเป็นคนหนึ่งจากบรรดาผู้ที่มั่นคงในความรู้ ที่รู้การตีความอายะฮ์นั้น ”?.....

๒๔. คำพูดหนึ่งที่เลวร้ายของกลุ่มบิตอะฮฺคือ แท้จริงอายะฮ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะของอัลลอฮฺ เป็นอายะฮ์ที่ไม่มีความหมาย คำพูดนี้เลวร้ายก็เพราะว่าเป็นการกล่าวหาท่านนบี صلى الله عليه وسلم และบรรดาศอฮาบะฮ์เป็นผู้ที่โง่เขลาไม่มีความรู้ และเป็นการปฏิเสธต่ออัลกุรอาน และเป็นการให้ราคาแก่พวกปรัชญานิยม : ถูก. ผิด.

๒๕. เครื่องหมายของพวกหลงผิดคือ พวกเขาจะยอมรับ “المحكّم” และจะปฏิเสธ “المتشابه” : ถูก. ผิด.

๒๖. ส่วนหนึ่งจากกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับเตาฮีดอัล-อัสมาอ วัศ-ศิฟาต : ๑. :.....

..... ๒. :.....

๓. :.....

คำถามที่ ๒ : จงวางอักษร (I) ตามความเหมาะสมในช่อง (B)

B	I	ลำดับ
❖ คือ การปฏิเสธ ซึ่งแบ่งออกเป็นสองชนิด การปฏิเสธ และการตีความ.	التَّخْرِيفُ	๑
❖ คือ จะเป็นคำพูด หรือการวาดเขียน หรือการจินตนาการในใจ.	التَّأْوِيلُ	๒
❖ ส่วนที่มีความคล้ายคลึงกัน ทั้งในด้านความสวและความสมบูรณ์ และเป็นความจริงที่สอดคล้องกัน ไม่ขัดแย้งกัน.	التَّعْطِيلُ	๓
❖ การเปลี่ยนแปลงสิ่งที่จำเป็นจะต้องยืนยันให้แก่อัลลอฮฺ ซึ่งมีทั้งส่วนที่เป็นรูปคำ และส่วนของความหมาย.	المُحْكَمُ	๔
❖ การปฏิเสธพระนามและคุณลักษณะที่จำเป็นแก่อัลลอฮฺ ไม่ว่าจะปฏิเสธทั้งหมด หรือปฏิเสธบางส่วน.	الْمُتَشَابِهُ	๕
❖ เป็นสิ่งที่ไม่มีข้อบกพร่อง เรื่องราวที่ปรากฏอยู่ในมันไม่ใช่เรื่องมดเท็จ และทุกมต่างๆ ที่มีอยู่ในมันก็ไม่มีผิดเพี้ยน.	التَّكْوِينُ	๖
❖ สิ่งที่มีหลักฐานมาสนับสนุน มันก็จะเป็นสิ่งที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับ แต่หากไม่มีหลักฐาน มันก็จะเป็นสิ่งที่ผิดและไม่เป็นที่ยอมรับ.	الجُحُودُ	๗

เรื่องที่ ๙ : คำนวนที่ต้องห้าม และนับว่าเป็นการตั้งภาคี (มี ๒๖ บท)

- ❖ ส่วนนี้ของหนังสือฉบับเป็นส่วนใหญ่ที่สุด เพราะปกติของผู้เขียน คือการพูดโดยรวม หลังจากนั้นค่อยอธิบายประเด็นย่อย.
- ❖ ในส่วนนี้จะกล่าวถึงคำกล่าวที่ต้องห้าม คำกล่าวที่นับว่าเป็นชริก (การตั้งภาคี) และรูปแบบชริกบางประการ โดยเน้นไปที่ชริกเล็ก นั้นเพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ซ่อนเร้น (ไม่ค่อยปรากฏชัด) และยังได้เน้นไปที่การปฏิเสธนอัมมัด (ความโปรดปรานของอัลลอฮ์) เพราะมันเกิดขึ้นอย่างมากมาย.

บทที่ ๔๑ คำดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า : “ พวกเขาระงับดีในความโปรดปรานของอัลลอฮ์ แต่แล้ว พวกเขาก็ปฏิเสธมัน ” ซูเราะฮ์อันนะหฺล ๘๓
(จึงนับได้ว่า การปฏิเสธความโปรดปรานของอัลลอฮ์เป็นการตั้งภาคี).

ท่าน มุญาฮิดได้ให้ความหมายในเชิงว่า “ มันคือคำพูดของคนๆหนึ่งว่า นี่คือทรัพย์สินของฉันซึ่งฉันได้รับมาจากบรรพบุรุษของตัวเอง ” ท่าน เอรัน บิน अबดุลลอฮ์ ได้กล่าวว่า “ พวกเขาถกกันว่า ถ้าไม่ใช่เพราะคนนั้นมันคงไม่เป็นเช่นนี้ ” และท่าน อิบน์ กุฏัยบะฮ์ กล่าวว่า : “ พวกเขาถกกันว่า สิ่งนี้ (เกิดขึ้น) ก็ด้วยชะฟาอะฮ์ (การช่วยเหลือ) จากพระเจ้าทั้งหลายของเรา.

- ❖ ความโปรดปราน นับเป็นบททดสอบจากอัลลอฮ์ โดยมีหลักฐานว่า : “ และเราจะทดสอบพวกเจ้าด้วยความชั่ว และความดี ” อัลอันบิยาฮ์ ๓๕.
- ❖ การพาดพิงความโปรดปรานจากผู้สร้างไปให้ผู้อื่น คือการทำให้การให้เอกภาพ มีช่องโหว่ ๑. ในเรื่องรูปียะฮ์ (การเป็นเจ้าของอัลลอฮ์) เพราะเขาได้ทำให้สาเหตุเป็นผู้กระทำให้เกิดขึ้น ๒. ในเรื่องของอูลูฮียะฮ์ (การถูกสักการะของอัลลอฮ์) เพราะเขาได้ละทิ้งการขอบคุณต่ออัลลอฮ์.
- ❖ พวกเขาถกกันว่า “ ถ้าไม่ใช่เพราะคนนั้น มันคงไม่เป็นเช่นนี้ ” หากเป็นแค่คำบอกเล่า และคำบอกเล่านี้คือความจริงที่เกิดขึ้น ก็ไม่มีปัญหาอันใด.

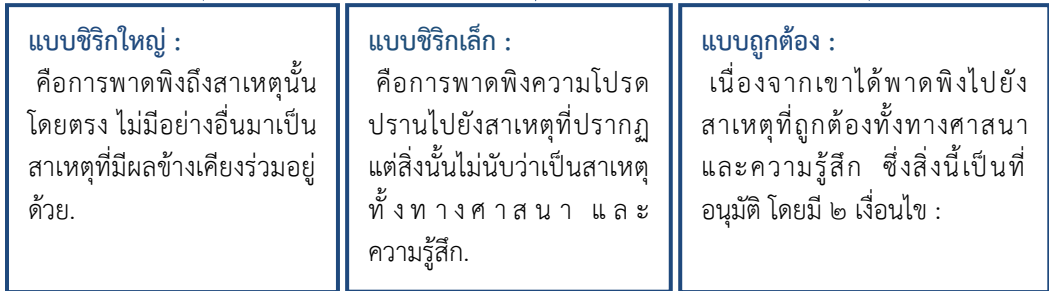
ความโปรดปรานคือการทดสอบ แล้วเราจะปลอดภัยได้อย่างไร ?

หลังจากความโปรดปรานได้มาถึง : ท่านจะต้องขอบคุณผู้ที่มอบความโปรดปรานนี้ให้แก่ท่าน ทั้งทางกาย วาจา และ ใจ.

ก่อนที่ความโปรดปรานจะมาถึง : ท่านจะต้องขอสิ่งนั้นจากอัลลอฮ์ โดยที่ใจนั้นไม่เบี่ยงเบนออกจากพระองค์ เพราะผู้คนบางคนนั้นคิดอย่างเดียวว่าจะทำอะไรให้ผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมือง เช่น รัฐมนตรี หรือ นายกรัฐมนตรีถึงสภาของเขา เพื่อที่จะได้รับการช่วยเหลือ ดังนั้นสวรรค์จะไม่ถูกขออนอกจากจากอัลลอฮ์ และเรื่องปัจจัย ก็ต้องขอจากอัลลอฮ์เช่นกัน.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

ประเภทของมนุษย์ ว่าด้วยเรื่องการพาดพิงความโปรดปราน



หลักฐานที่ ๒ :
อะบูลอับบาส ได้กล่าว – หลังจากหะดีษ ชัยด์ บิน คอลิด ซึ่งมีคำกล่าวของอัลลอฮ์ที่ว่า : **“เข้าวันนี้ บ่าวของฉันมีทั้งที่เป็นผู้ศรัทธาต่อฉัน และเป็นผู้ปฏิเสธ หะดีษ ซึ่งเราได้กล่าวถึงไปแล้ว “ อัลกุรอาน และหะดีษมากมายหลายบทที่กล่าวถึงบุคคลทั้งหลายที่อัลลอฮ์ทรงตำหนิพวกเขา นั้น อ้างว่าความโปรดปรานที่เขาได้รับนั้นไม่ได้มาจากพระองค์ และตั้งภาคีต่อพระองค์ ”** ชาวสะลัฟ (บรรพชนยุคก่อน) บางท่านได้กล่าวว่า “ มันเหมือนกับคำพูดของพวกเขาที่ว่า คลื่นลม (ในทะเล) พัดดี และกับต้นมีความชำนาญ และอะไรทำนองนี้ที่เป็นคำพูดติดปากของคนส่วนมากทั่วไป.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. การอธิบายถึงการรับรู้ถึงความโปรดปราน และการปฏิเสธมัน กล่าวคือ ความรู้สึกเขาสามารถสัมผัสได้ว่าความโปรดปรานนั้นมาจากอัลลอฮ์ แต่กลับปฏิเสธมันและอ้างว่ามาจากสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระองค์.
๒. ได้รู้ว่าสิ่งนี้เป็นคำพูดที่ติดปากผู้คน เช่นการกระทำพวกเขาเวลาเครื่องบินร่อนลง.
๓. คำพูดเหล่านี้ ถูกเรียกว่า การปฏิเสธความโปรดปราน เป็นการปฏิเสธว่าความโปรดปรานที่ได้รับมาอัลลอฮ์ได้มอบให้ ไม่ใช่ปฏิเสธว่าไม่มี เพราะพวกเขาสามารถรับรู้ และสัมผัสได้ว่ามันมี.
๔. มันมีการรวมสิ่งที่ตรงกันข้ามกันอยู่ในหัวใจ คือการรับรู้ และไม่ยอมรับ.

บทที่ ๔๒ : ว่าด้วยคำดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า “ ดังนั้นพวกเจ้าอย่าได้ทำให้อัลลอฮ์มีภาคีใดๆทั้งๆที่พวกเจ้านั้นก็ทราบดี ” (คำอธิบาย ภาคีที่ถูกนำมาเทียบเคียงอัลลอฮ์)

❁ พวกเจ้าทั้งหลายอย่าได้ทำให้อัลลอฮ์มีภาคีใดๆ ในการเคารพสักการะ โดยที่พวกเจ้าก็ทราบว่า ไม่มีใครสามารถเทียบเคียงอัลลอฮ์ได้ ใน การเป็นเจ้าของพระองค์ ในอายะฮ์นี้ มีคำสั่งแรก คำเรียกร้องแรกที่มีในกุรอานนำไปสู่การให้เอกภาพ และในกุรอานก็มีคำสั่งห้ามแรกๆนั่นคือ การห้ามจากการตั้งภาคี.

ท่านอิบนุอับบาส : ได้กล่าวอธิบายอายะฮ์นี้ว่า “ อัลอันตาด ” คือการตั้งภาคีที่ซ่อนเร้นยิ่งกว่ารอยเท้าของมดบนหินสีดำสนิท ในความมืดมิดยามค่ำคืน ซึ่งมันคือการที่คุณ กล่าวว่ : ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ และขอสาบานต่อชีวิตของท่านไอ้ชายคนนี้ ขอสาบานต่อชีวิตของข้า หรือการที่คุณกล่าวว่า ถ้าไม่มีสุนัขน้อยตัวนี้ โจรคงได้มาเยือนเรา ถ้าไม่ใช่เพราะเปิดที่อยู่ที่อยู่ในบ้านขโมยก็คงมาเยือน หรือ คำกล่าวที่คนๆหนึ่งได้กล่าวแก่สหายเขาว่า สิ่งนี้อัลลอฮ์ประสงค์ และท่านก็ประสงค์ หรือคำกล่าวที่ว่า ถ้าไม่มีอัลลอฮ์ และชายคนนี้ ฉะนั้นอย่าได้เอาคนหนึ่งคนใดไปยุ่งเกี่ยวกับคำกล่าวเหล่านี้ เพราะทั้งหมดนี้ทุกประการนับว่าเป็นชิริก (การตั้งภาคี) ทั้งสิ้น รายงานโดยอิบนุ อะบีหามิม.

❁ คำกล่าวที่ว่า “ มันซ่อนเร้นยิ่งกว่า... ” : มันได้บอกอย่างชัดถึงความซ่อนเร้น หากว่าชิริกมันมีอยู่ในหัวใจของมนุษย์อย่างซ่อนเร้นเช่นนี้แล้วไซ้ เราก็ขอต่ออัลลอฮ์ได้รับความช่วยเหลือให้เราจัดมันออกไปจากพวกเรา.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

ท่านอุมร์ บิน ค็อดตอบ رضي الله عنه ได้รายงานว่ : แท้จริงท่านรอซูล صلى الله عليه وسلم ได้กล่าวว่า “ ใครก็ตามที่สาบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์แล้ว แน่แท้เขาได้ปฏิเสธ (ตกเป็นกาเฟร) หรือได้ทำชิริก (ตั้งภาคี) ” รายงานโดยติรมิซีย์ และได้บอกว่เป็นหะดีษระดับหะสัน ส่วนหากิมตัดสินว่เป็นหะดีษศอเฮียะห์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

ท่านอิบนุมัศอูด ได้กล่าวว่า : “ ให้ฉันสาบานต่ออัลลอฮ์แบบโกหก ยังดียิ่งกว่าการที่ฉันสาบานต่อสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์ถึงแม้จะจริงก็ตาม ”.

❁ คำกล่าวที่ว่า : “ เขาได้ปฏิเสธ(ตกเป็นกาเฟร) หรือได้ทำชิริก (ตั้งภาคี) ” มันเป็นชิริกใหญ่หากผู้ที่สาบานเชื่อว่าสิ่งที่เขาสาบานด้วยมันเทียบเท่ากับอัลลอฮ์ได้ในเรื่องความยิ่งใหญ่ และการเทิดทูน หากไม่เป็นเช่นนั้น ก็นับว่เป็นชิริกขนาดเล็ก.

❁ อิบนุมัศอูด رضي الله عنه เขาไม่ชอบสิ่งนี้ (สาบานต่ออัลลอฮ์แบบโกหก) และไม่ชอบอีกอย่าง (สาบานต่อสิ่งอื่นแบบจริงจัง) แต่ทว่า ความเลวร้ายของการทำชิริก มันใหญ่หลวงกว่าการโกหก เพราะชิริก จะไม่ได้รับการอภัย (หากไม่เตาบัต).

ตัวบทหลักฐานที่ ๔

รายงานจากหุซัยฟะ رضي الله عنه จากท่านนบี صلى الله عليه وسلم กล่าวว่า : “ พวกท่านอย่าได้พูดว่า “ สิ่งนี้อัลลอฮฺประสงค์ (ให้เกิดขึ้น) และคนนั้นคนนั้นก็ประสงค์ด้วย ” แต่ พวกเจ้าจงกล่าวว่า “ สิ่งนี้อัลลอฮฺทรงประสงค์ หลังจากนั้นคนนั้นคนนั้นก็ถึงได้ประสงค์ ” รายงานโดยอะบูดาวูด ด้วยสายรายงานที่เชื่อถือได้.

ตัวบทหลักฐานที่ ๕

มีรายงานจาก อิบรอฮีม อันนัคอียี ว่าเขานั้นรังเกียจในการที่คนๆหนึ่งกล่าวว่า : “ ฉันขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮฺ และต่อท่าน (พร้อมกัน) ” และท่าน อนุญาตให้กล่าวว่า : “ ด้วยอัลลอฮฺ หลังจากนั้น ด้วยท่าน ” และเขาจะต้องกล่าวว่า : “ หากไม่มีอัลลอฮฺ หลังจากนั้น คนนั้นคนนี้ ” แต่อย่าพูดว่า : “ หากไม่มีอัลลอฮฺ และคนนั้นคนนี้ ” .

❖ คำกล่าวที่ว่า “ แต่ พวกเจ้าจงกล่าวว่า ” : ศาสนา (อิสลาม) เมื่อใดที่ได้ห้ามสิ่งหนึ่งสิ่งใด จะบอกให้ทราบถึงแนวทางที่อนุญาต เพื่อให้ง่ายต่อการละทิ้งสิ่งต้องห้าม เพื่อที่เราจะได้ทราบถึงความสูงส่งของบทบัญญัติ.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. คำอธิบายอายะห์ของซูเราะฮฺบะกอเราะห์ ในคำที่ว่า อัลอันตาด.
๒. บรรดาศอฮาบะฮฺ رضي الله عنهم ต่างให้ความหมายของอายะฮฺที่เกี่ยวกับซิริกว่ามันนั้นครอบคลุมไปถึงซิริกเล็ก เพราะคำว่า อันนิต มันได้ครอบคลุมทุกสิ่งที่คล้ายคลึง เท่าเทียมโดยรวม หรือ ในบางเรื่อง.
๓. การสาบานต่อสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺนั้น เป็นซิริก เช่นคำกล่าวที่ว่า : “ ขอสาบานต่อชีวิตของท่าน ” “ ขอสาบานต่อชีวิตของฉัน ” “ ขอสาบานต่อความรับผิดชอบของท่าน ” “ ขอสาบานต่อความรับผิดชอบของฉัน ” “ ภายใต้อาณัติของฉัน ” “ อยู่ในเคราของฉัน ” “ อยู่ในหน้าของฉัน ” “ ขอสาบานต่อท่านนบี ” “ ด้วยเกียรติของฉัน ” “ ขอสาบานต่อกะอ์บะฮ์ ” “ ขอสาบานต่อการละหมาดของท่าน ” “ ขอสาบานต่อการถือศีลอดของท่าน ” “ ขอสาบานต่ออายุของท่าน ” “ ขอสาบานต่อการช่วยเหลือ ” หรือการกล่าวในคำสาบานว่า : “ เป็นยิว หรือ นะซอรอ(คริสต์) หรือการเพรหากทำเช่นนี้ ”
๔. แท้จริงการสาบานต่อสิ่งอื่นที่นอกเหนือจากอัลลอฮฺถึงแม้จะจริงจังก็ตาม ย่อมเป็นสิ่งที่ไม่ชอบกว่าการสาบานแบบฆอมูส (การสาบานต่ออัลลอฮฺแบบโกหกเพื่อที่จะกินทรัพย์สินของมุสลิมอื่นแบบไม่เป็นที่ชอบ).
๕. ความแตกต่างระหว่าง คำว่า “ และ ” กับ คำว่า “ หลังจากนั้น ” ในคำพูด (นั่นเพราะคำว่า “ และ ” มันสื่อถึงความเท่าเทียม จึงนับเป็นการทำซิริก แต่คำว่า “ หลังจากนั้น ” มันสื่อถึงการเรียงลำดับ เว้นช่วงห่าง จึงไม่นับว่าเป็นการตั้งภาคี เช่นคำกล่าวที่ว่า “ ฉันมิได้เนื่องจากอัลลอฮฺ และเนื่องจากท่าน ” หรือ “ ฉันเพียงพอแล้วที่อยู่ในการดูแลของอัลลอฮฺ และการดูแลของท่าน ” “ ฉันไม่มีใครอื่นแล้วนอกจากอัลลอฮฺ และท่าน ” “ ฉันมอบหมายต่ออัลลอฮฺ และต่อท่าน ” “ สิ่งนี้มาจากอัลลอฮฺ และท่าน ” “ อัลลอฮฺ ช่วยฉันจากบนฟ้า และท่านช่วยฉันบนหน้าแผ่นดิน ” “ ฉันขอกลับเนื้อกลับตัวไปสู่อัลลอฮฺ และท่าน ”

บทที่ ๔๔ : ว่าด้วยคำพูดที่ว่า สิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประสงค์ และท่านประสงค์

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

๑. รายงานจากท่านกุฎัยละฮ์ رضي الله عنه ว่า มี ชาวยิวคนหนึ่งมาหาท่านนบี ﷺ แล้วบอกท่านนบีว่า : “พวกท่านตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ เพราะพวกท่านกล่าวว่า : “มันเป็นสิ่งที่อัลลอฮ์ และท่านได้ประสงค์” และพวกท่านกล่าวว่า : “ขอสาบานต่อกะอ์บะฮ์” ท่านนบี ﷺ จึงสั่งให้พวกเขาเหล่านั้นยามต้องการสาบานให้กล่าวว่า : “ขอสาบานต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของกะอ์บะฮ์” และกล่าวว่า : “สิ่งนี้อัลลอฮ์ทรงประสงค์ หลังจากนั้นท่านจึงได้ประสงค์ตาม” รายงานโดย นะซาอีย์ และรับรองว่าคอเฮียะห์.
๒. รายงานจากอิบนุอับบาส ว่า : “แท้จริงมีชายคนหนึ่งได้กล่าวแก่ท่านนบี ﷺ ว่า : “สิ่งนี้อัลลอฮ์ และท่านได้ประสงค์” ท่านนบี จึงกล่าวว่า : “เจ้าจะเอาฉันไปเป็นภาคีเทียบเท่าอัลลอฮ์หรือ ? สิ่งนี้อัลลอฮ์ทรงประสงค์องค์เดียวเท่านั้น.

❖ ทำไมชาย ยิว ถึงถูกเรียกว่า ยะฮูด ?

๑. นั่นก็เพราะว่า พวกเขา กล่าวว่า ฮุดนา อิลัยกะ ซึ่งแปลว่า เรากลับตัวสู่พระองค์.
๒. เพราะ ปู่ของพวกเขาชื่อ ยะฮูซา บุตร ยะฮ์อูบ.

❖ หะดีษแรก มีบทเรียนมากมาย เช่น :

๑. ท่านนบี ﷺ ไม่ได้ตำหนิ แก่ยิวในสิ่งที่เขากล่าวโดยที่มีเจตนาว่าร้ายแก่มุสลิม เพราะของที่เขาพูดมา มันคือความจริง.
๒. การกลับไปหาสัจธรรมเป็นสิ่งที่ถูกบัญญัติ แม้นว่าผู้ที่มาเตือนไม่ใช่ผู้ที่ถือสัจธรรมก็ตาม.
๓. ในการเปลี่ยนแปลงสิ่งหนึ่ง จำเป็นต้องเปลี่ยนไปสู่สิ่งที่ใกล้เคียงกับสิ่งนั้นมากที่สุด.

❖ เป็นไปได้อย่างไรที่ไม่มีใครเตือนเรื่องนี้นอกจากยิวคนนี้ ? นี่เป็นเหตุผลที่ชาวยิวเหล่านี้ถูกทดสอบ ซึ่งพวกเขาตำหนิมุสลิมเรื่องนี้ ทั้งที่พวกเขาเหล่านั้นทำชิริกใหญ่ แต่ดันไม่เห็นข้อบกพร่องตนเอง.

❖ สิ่งนี้อัลลอฮ์ทรงประสงค์องค์เดียวเท่านั้น เป็นการชี้ให้เขาละทิ้งชิริก โดยท่านไม่แนะนำคำพูดว่า “สิ่งนี้อัลลอฮ์ทรงประสงค์ แล้วท่านจึงประสงค์” เพื่อจะให้เขาละทิ้งทุกวิถีที่จะนำไปสู่การทำชิริก ถึงแม้ว่าจะไปไกลเลยก็ตาม เพื่อเป็นการป้องกันพื้นที่สงวนของการให้เอกภาพ และเป็นมารยาทที่ควรมีต่ออัลลอฮ์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

รายงานโดยอิบนุมาญะฮ์ จากท่าน ฎุฟัยล์ ที่นั่งร่วมแม่กับท่านหญิงอาอิชะฮ์ กล่าวว่า : “ฉันเห็นในฝันว่าฉันได้ไปหาพวกยิวกลุ่มหนึ่ง แล้วฉันก็ได้พูดกับพวกเขาว่า : “ แท้จริงพวกท่านนั้นคงเป็นกลุ่มชนที่ดี หากพวกท่านไม่พูดว่า : อุซัยรเป็นบุตรของอัลลอฮ์” พวกเขาตอบกลับว่า : “พวกเจ้าคงเป็นกลุ่มชนที่ดี หากพวกเจ้าไม่พูดว่า : สิ่งนี้อัลลอฮ์ประสงค์ และมุฮัมมัดประสงค์” หลังจากนั้นฉันก็ได้ผ่านกลุ่มหนึ่งของชาวนะซอรอ(คริสต์) ฉันจึงได้กล่าวว่า : “แท้จริงพวกท่านนั้นคงเป็นกลุ่มชนที่ดี หากพวกท่านไม่พูดว่า : อัลมะซีหฺ (อีซา) เป็นบุตรของอัลลอฮ์” พวกเขาตอบกลับว่า “พวกเจ้าคงเป็นกลุ่มชนที่ดี”

หากพวกเขาไม่พูดว่าสิ่งนี้อัลลอฮ์ประสงค์ และมุฮัมหมัดประสงค์” ครั้นรุ่งเช้า ฉันจึงเล่าเรื่องนี้ให้กับคนที่ฉันได้เล่า จากนั้นฉันจึงได้ไปหาท่านนบี ﷺ ท่านนบีจึงถามว่า : “เจ้าบอกใครบ้างหรือยัง ? ” ฉันจึงตอบ “ครับ” ท่านนบี จึงกล่าวขึ้นด้วยการสรรเสริญ และชมเชยอัลลอฮ์ หลังจากนั้นท่านกล่าวว่า : อีกประการหนึ่ง แท้จริง ฎุพัยลีได้ฝันถึงสิ่งที่เขาได้เล่า แก่คนที่ได้ยินเขาเล่า จริงๆแล้ว พวกท่านได้กล่าวถ้อยคำ ซึ่งฉันจะห้ามพวกท่านอยู่แล้ว(แต่อะไรบางอย่างทำให้ฉันไม่ได้ห้าม) ดังนั้น พวกท่านอย่าได้กล่าวว่า : สิ่งนี้อัลลอฮ์ประสงค์ และมุฮัมหมัดประสงค์ แต่จงกล่าวกันว่า : สิ่งนี้อัลลอฮ์ทรงประสงค์องค์เดียวเท่านั้น”.

❖ ฉันจะห้ามพวกท่านอยู่แล้ว (แต่อะไรบางอย่างทำให้ฉันไม่ได้ห้าม) คือความละอายได้ห้ามท่าน ﷺ ไว้ ซึ่งมีได้หมายความว่า ละอายที่จะห้ามสิ่งที่ผิด แต่ท่านละอายที่จะห้ามเพราะยังไม่มีคำสั่งจากอัลลอฮ์ เช่นที่ท่านเนียบในเรื่องสิ่งมีนเมา จนกระทั่งสิ่งมีนเมาถูกสั่งห้าม (ในภายหลัง).

ชนิดต่างๆสิ่งที่คุณสังเกตเห็น :

เป็นจิตใต้สำนึก (คือจิตใจคิดไปเอง)	ความฝันที่เป็นจริง	ความฝันสะเปะสะปะ
------------------------------------	--------------------	------------------

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. ชาวยิวรู้จักซิริคเล็ก.
๒. ความเข้าใจมนุษย์ เมื่อเขามีอารมณ์ใฝ่ต่ำ.
๓. คำกล่าวของท่านนบี ﷺ ที่ว่า : “เจ้าจะเอาฉันไปเป็นภาคีเทียบเท่าอัลลอฮ์หรือ ?! ” แล้วมันจะเป็นอย่างไรกับคนที่กล่าวถึงนบีว่า : “ฉันไม่มีที่พึ่งเอาใดๆแล้วนอกจากท่าน...” และอีกสองบทหลังจากบทกลอนนี้ สิ่งนี้จึงเป็นการปฏิเสธ และ สุกโต้งมากๆ.
๔. สิ่งนี้ไม่นับว่าเป็นซิริคใหญ่ เนื่องด้วยคำพูดท่านนบีที่ว่า “ฉันจะห้ามพวกท่านอยู่แล้ว(แต่อะไรบางอย่างทำให้ฉันไม่ได้ห้าม)”.
๕. ความฝันที่ดี เป็นประเภทหนึ่งของ วะหฺยู.
๖. แท้จริงมันอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดทบฏญูติบางประการ (ในสมัยของท่านนบี).

บทที่ ๔๕ : ว่าด้วยเรื่อง ใครก็ตามที่ได้ตำทอกาลเวลาเท่ากับว่าเขาได้ก่อความรำคาญต่ออัลลอฮ์

❖ การก่อความรำคาญไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นกระทำที่มีผลกระทบเลวร้าย เพราะมนุษย์ได้รับความรำคาญ เพราะไดยินของที่มันไม่รีนหู แล้วเขาก็ไม่ได้เดือดร้อนจากสิ่งเหล่านั้น เหตุนี้อัลลอฮ์จึงได้ยืนยันถึงการสร้างความรำคาญ (อะซียะ) ในกูรอ่าน และได้ปฏิเสธการที่สิ่งหนึ่งจะทำร้ายพระองค์.

ประเภทของการตำทอกาลเวลา

<p>เป็นชิริกใหญ่ : หากเป็นการตำทอกาลเวลาโดยที่คิดว่ามันเป็นตัวกระทำ เช่นเชื่อว่ามันเป็นตัวทำให้เกิดการแปรผันให้ดี หรือ ร้าย.</p>	<p>เป็นที่ต้องห้าม : หากเป็นการตำทอกาลเวลาโดยไม่ได้เชื่อว่ามันเป็นผู้กระทำ และเชื่อว่าอัลลอฮ์คือผู้กระทำ แต่ก็ยังตำทอกาลเวลาเพราะมันเป็นช่วงที่เกิดสิ่งไม่ดี.</p>	<p>เป็นที่อนุญาต : หากเป็นแค่การบอกเล่าเท่านั้นโดยมิได้ทำหิใด ๆ เช่น เราเห็นดเหนี่ยวมาจากความร้อนของวันนี้ และในประเภทนี้มีคำดำรัสของอัลลอฮ์ว่า : ﴿هَذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ﴾ นี่เป็นวันที่ชั่วร้ายสุดๆ (ซูเราะฮ์ฮูด) ๗๗.</p>
---	--	---

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

๑. คำดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า : ﴿وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ﴾

“และพวกเขาบอกว่า ไม่มีชีวิตอื่นใด นอกจากการมีชีวิตของเราในโลกนี้เท่านั้น เราจะตายไป และเราจะมีชีวิตอยู่ และจะไม่มีสิ่งใดมาทำลายเราได้ (ทำให้เราตาย) นอกจากกาลเวลาเท่านั้น”.

๒. บันทึกในศอเฮียะห์อัลบุดอรีย์รายงานจากอบูฮุร็อยเราะฮ์ จากท่านนบี ﷺ กล่าวว่า : “อัลลอฮ์ผู้สูงส่งได้ตรัสว่า : “มนุษย์นั้นได้สร้างความรำคาญต่อข้าโดยที่เขาตำทอกาลเวลา ซึ่งข้านี้แหละคือเจ้าของกาลเวลา ข้าเป็นผู้เปลี่ยนวันเวลา กลางวัน และกลางคืน” อีกสายรายงานกล่าวว่า : “สุเจ้าทั้งหลายอย่าได้ตำทอกาลเวลา เพราะแท้จริงอัลลอฮ์คือเจ้าของกาลเวลา”.

- ❖ ชีวิตของเราในโลกนี้ : คือ เราไม่มีชีวิตอื่นอีกแล้ว นอกจากที่เราเป็นกันอยู่ จึงไม่มีโลกอาคิเราะฮ์.
- ❖ และจะไม่มีสิ่งใดมาทำลายเราได้ (ทำให้เราตาย) นอกจากกาลเวลาเท่านั้น : การสูญสลายของเรามีใช้เพราะบัญชาและ กำหนดจากอัลลอฮ์ แต่เนื่องจากการมีชีวิตยืนยาว สำหรับผู้ที่ชีวิตยืนยาว ส่วนโรคภัยไข้เจ็บ ความกังวล เครียด สำหรับผู้ที่ชีวิตเขาสั้น ดังนั้นผู้ที่ทำลายพวกเขา (ตามความคิดพวกเขา) คือ กาลเวลา.
- ❖ มนุษย์นั้นได้สร้างความรำคาญต่อข้า : หมายถึง ก่อให้เกิดความรำคาญต่อข้า ดังนั้น การสร้างความรำคาญต่ออัลลอฮ์ มีจริง จำเป็นต้องยืนยันตาม เพราะอัลลอฮ์ยืนยันให้กับพระองค์เอง ดังนั้นเราจะรู้มากกว่าอัลลอฮ์ไม่ได้ แต่ที่แน่ๆ การสร้างความรำคาญนี้ ไม่เหมือนกับการสร้างความรำคาญต่อสิ่งสูงส่งสร้างทั้งหลาย.

☛ โดยที่เขาตำทอเวลา : คือ เขาได้กล่าวว่าร้าย ต่ำหนิติเตียน สบตอเวลา ซึ่ง อัลดะฮฺรฺ คือ เวลา ช่วงเวลา.

☛ ซึ่งข้านี้แหละคือเจ้าของเวลา : คือ ผู้ควบคุม จัดการ ออกคำสั่ง ตอเวลา เช่น ลม และ อื่นๆ. อัลดะฮฺรฺ ไซ้พระนามหนึ่งของอัลลอฮฺหรือไม่ ?

ในจำนวนพระนามของอัลลอฮฺ ไม่มี พระนามที่ชื่อ อัลดะฮฺรฺ ٱ لله เนื่องด้วย ?

๑. สำนวนของโองการพระองค์ ที่ตอบโต้สิ่งนี้ ถ้ามั่นใจนามของพระองค์ ความเชื่อแบบญาฮิลียะห์ ย่อมเป็นสิ่งถูกต้อง.
๒. สำนวนของหะดีษ ก็ตอบโต้สิ่งนี้เช่นกัน.
๓. ใครที่ให้อัลลอฮฺมีนามว่า อัลดะฮฺรฺ เท่ากับว่า เขาได้ทำให้สิ่งถูกสร้างเป็นผู้สร้าง.
๔. พระนามทั้งหลายของอัลลอฮฺล้วนวิจิตร สุดๆในเรื่องความสวยงาม โดยที่มีความหมาย ส่วน อัลดะฮฺรฺ ไม่มีความสวยงามเช่นนั้น.
๕. พระนามของอัลลอฮฺทั้งหมดล้วนเป็นคำที่สามารถหาที่มาของคำได้ ส่วน อัลดะฮฺรฺ เป็นนามที่ไม่มีที่มา
๖. มันมีคำสั่งห้ามเช่นกัน ไม่ให้ตำทอสัตว์พาหนะ ห้ามตำทอลมพายุ และห้ามตำทอโรคภัยไข้เจ็บ.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. มีคำสั่งห้ามมิให้ตำทอเวลา : เช่น เวลาชวย เวลานี้ช่างแย่ หรือเวลามันช่างทรยศ.
๒. การเรียกสิ่งนี้ว่าเป็นการ สร้างความรำคาญต่ออัลลอฮฺ.
๓. การพินิจวิเคราะห์ในคำพูดที่ว่า : “แท้จริงอัลลอฮฺคือเจ้าของเวลา” : หมายถึง เป็นผู้บริหารจัดการ เวลา.
๔. คนที่ทำเช่นนี้ จะกลายเป็นผู้ที่ตำทอเวลาได้ ถึงแม้เขาจะไม่ได้เจตนาก็ตาม.
๕. คำอธิบายอายะฮ์จากซูเราะฮฺ อัลญาฮียะฮ์ : “และจะไม่มีสิ่งใดมาทำลายเราได้ (ทำให้เราตาย) นอกจากเวลาเท่านั้น”.

บทที่ ๔๖ : ว่าด้วยการตั้งชื่อว่า “ผู้พิพากษาเหนือเหล่าผู้พิพากษาทั้งหลาย (ผู้พิพากษาสูงสุด)” และอะไรทำนองนี้ (มีคำสั่งห้าม)

- ❖ หมายถึง การที่คนวางตำแหน่งนี้ให้กับตนเอง หรือ พอใจที่จะถูกเรียกแบบนี้.
อะไรคือข้อตัดสินสำหรับการตั้งชื่อว่า (ผู้พิพากษาเหนือเหล่าผู้พิพากษาทั้งหลาย) ?
- ❖ เป็นบาปใหญ่หากเขาเจตนาเพียงแค่การตั้งชื่อ.
- ❖ เป็นชirikใหญ่ หากเขาเชื่อว่า(ผู้พิพากษาเหนือเหล่าผู้พิพากษาทั้งหลาย)คือเขาอยู่สูงสุดควบคุมได้ แม้กระทั่งอัลลอฮ์.
- ❖ อนุญาต แต่ถ้าให้ด้อยกว่า หากเราแค่จำกัดเขา นับเขา ในจำนวนกลุ่ม หรือเมือง หรือช่วงเวลา.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

รายงานจากอบีฮุรَيْرَةَ จากท่านนบี ﷺ กล่าวว่า : “แท้จริงชื่อที่อัปยศที่สุด ณ ที่อัลลอฮ์ คือ คนที่ตั้งชื่อตัวเองว่า (กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย) ไม่มีผู้ที่มีกรรมสิทธิ์ที่ครอบครองทุกอย่างอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์” ท่านซุฟยานได้กล่าวว่า : “เช่น ซาฮานซาย์ (กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย)” อีกสายรายงานกล่าวว่า : “เป็นคนที่ยัลลอฮ์โกรธกริ้วที่สุดในวันกิยามะฮ์ และโสโครกที่สุด” คำว่า(อัปยศ) คือ ไม่มีสถานะใดๆเลย.

- ❖ อัปยศที่สุด เป็นการลงโทษด้วยสิ่งตรงข้ามกับเจตนาเขา เหมือนกับคำอื่นที่มีความหมายส่อไปในทาง การอยู่เหนือผู้อื่น ความสูงส่ง ความมีอำนาจ.
- ❖ โกรธกริ้วที่สุด เป็นการยืนยันการโกรธกริ้วให้กับอัลลอฮ์ ซึ่งมันคือคุณลักษณะที่มีความเหมาะสมกับพระองค์ เห็นได้ชัดว่า เป็นสิ่งที่รุนแรงมากกว่าการโกรธธรรมดา.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. มีคำสั่งห้ามมิให้ตั้งชื่อว่า กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย.
๒. คำใดที่มีความหมายทำนองนี้ก็ห้ามเช่นกัน ดังที่ซุฟยานได้กล่าวไว้ เช่น ผู้พิพากษาเหนือเหล่าผู้พิพากษาทั้งหลาย. ๓. การระแวงระวังเนื่องด้วยความรุนแรงในเรื่องนี้ และในทำนองนี้ ทั้งๆที่ใจมิได้ปรารถนาในความหมายของมัน
๔. การระแวงระวังเพราะแท้จริงสิ่งเหล่านี้ เพื่ออัลลอฮ์.

บทที่ ๔๗ : ว่าด้วยการให้เกียรติต่อพระนามของอัลลอฮ์ และการเปลี่ยนชื่อเดิมเพื่อเป็นการให้เกียรติต่ออัลลอฮ์

ประเภทของพระนามอัลลอฮ์

แบบเฉพาะเจาะจง : คือไม่สามารถนำไปใช้เรียกสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ ซึ่งนามเหล่านี้จะไม่ถูกนำไปตั้งให้กับสิ่งอื่นนอกจากพระองค์ ถึงแม้จะมีการตั้งไปแล้ว จำเป็นต้องเปลี่ยน เช่น อัลลอฮ์ (ผู้ถูกสักการะ) อรเราะห์มาน (ผู้ทรงกรุณาปราณี) ร็อบบุลอาละมีน (ผู้อภิบาลแห่งสากลโลก) และอะไรทำนองนี้.

แบบไม่เฉพาะเจาะจง : คือสามารถนำไปใช้เรียกสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ได้ เช่น อรรอฮีม (ผู้ทรงเมตตา) ฮัสซะมีฮ์ (ผู้ทรงไต่ฮิน) อัลบะซีร์ (ผู้ทรงเห็น) หากพิจารณาในเรื่องคุณลักษณะไม่อนุญาตให้นำไปใช้เรียก แต่หากไม่มีการพิจารณาในคุณลักษณะสามารถนำไปใช้เรียกได้ เพราะมันเป็นแค่ชื่อเรียกอย่างเดียว.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

รายงานจากอับดุลลอฮ์ ว่าเขาเคยถูกเรียกว่า : “อะบุลหะกัม” ท่านนบี ﷺ จึงกล่าวแก่เขาว่า : “แท้จริงอัลลอฮ์คือ อัลหะกัม (ผู้ทรงตัดสินชี้ขาด) และการตัดสินขึ้นอยู่กับพระองค์คนเดียวเท่านั้น” เขาเลยกล่าวว่า : “แท้จริงกลุ่มชนของฉัน เมื่อพวกเขาขัดแย้งในเรื่องหนึ่งใด พวกเขาต่างมาหาฉัน ฉันจึงตัดสินข้อพิพาทพวกเขา โดยที่ทั้งคู่ต่างพอใจคำตัดสิน” ท่านนบีกล่าวว่า : “การกระทำนี้ช่างดีเหลือเกิน แล้วเจ้ามีลูกชื่ออะไรบ้าง” ฉันตอบว่า : “มีชื่อ ซุรอยฮ์ มุสลิม และ อับดุลลอฮ์” ท่านนบีถามว่า : “ใครโตที่สุด ?” ฉันตอบว่า : “ซุรอยฮ์” ท่านนบีกล่าวว่า : “งั้นเจ้าชื่อ อะบุ ซุรอยฮ์” รายงานโดยอะบูดาวูด และคนอื่นๆ.

กุนยะฮ์ (นามแฝง) คือชื่อที่ขึ้นต้นด้วย อะบุ, อุมมุ, อะคุ, อัมมุ, หรือ คอลุ ซึ่งชื่อที่ถูกตั้งให้ชายผู้นี้ ถูกพิจารณาไปในเรื่องคุณลักษณะ ซึ่งนั่นก็คือ การตัดสินชี้ขาด โดยความหมายนี้มันไปตรงกับพระนามหนึ่งของอัลลอฮ์ นั่นคือ อัลหะกัม และมันไม่ใช่ชื่ออย่างเดียว มันเป็นทั้งชื่อ และมีคุณลักษณะด้วยสำหรับชายผู้นี้ เหตุนี้เขาจึงเหมือนเป็นภาคีสำหรับอัลลอฮ์ในชื่อนี้ ท่านนบีจึงให้นามแฝงใหม่แก่ท่านในสิ่งที่เหมาะสม และไม่ได้สั่งให้เขาทำอะกีเกาะฮ์ใหม่.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. การให้เกียรติต่อพระนาม และคุณลักษณะของอัลลอฮ์ ถึงแม้คำๆนั้นไม่ได้พิจารณาความหมาย ไม่ว่าจะชื่อที่เฉพาะสำหรับอัลลอฮ์ หรือไม่เฉพาะแต่มีการพิจารณาถึงคุณลักษณะที่แฝงมากับชื่อ.
๒. การเปลี่ยนชื่อเดิมเพื่อเป็นการให้เกียรติต่ออัลลอฮ์ เช่นกันหากมีเหตุไม่สมควรที่จะใช้ชื่อเดิม.
๓. การเลือกชื่อลูกคนโตเพื่อเป็นนามแฝง ซึ่งนามแฝงเป็นที่อนุมัติ และบรรดาผู้ตั้งภาคี เขาไม่มีนามแฝง.

บทที่ ๔๘ : การดูหมิ่น ล้อเล่นด้วยสิ่งหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับ อัลลอฮ์ อัลกุรอาน หรือท่านรอซูล ﷺ

❖ ใครที่ดูหมิ่นเหยียดหยามต่ออัลลอฮ์ โองการของพระองค์ไม่ว่าจะทางโลกหรือในด้านศาสนา หรือรอซูล ของพระองค์ ถือว่าเขาได้ทำการปฏิเสธต่ออัลลอฮ์ ด้วยการปฏิเสธที่ใหญ่หลวง เพราะการล้อเลียน ดูแคลน มันเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับการศรัทธา เป็นการขัดแย้งที่ใหญ่หลวง และการปฏิเสธมีอยู่ใน ๒ ประเภท

การปฏิเสธแบบต่อต้าน : เป็นการปฏิเสธที่รุนแรง และใหญ่หลวงสุด เช่นการปฏิเสธของอะบูญะหัล และ อะบูละหับ.

การปฏิเสธแบบผินหลังไม่สนใจ : แบบนี้ยังไม่ได้เข้าอยู่ในศาสนาอิสลาม และเขาจะไม่ถูกต่อต้านหรือทำสงคราม.

❖ ผู้ที่เหยียดหยัน ดูหมิ่น เป็นผู้ปฏิเสธแบบต่อต้าน ซึ่งมันใหญ่หลวงกว่าผู้ที่เคาะฟูฎาเจวิดเสียอีก ประเด็นนี้เป็นสิ่งที่อันตรายยิ่ง บางครั้งคำบางคำทำให้ผู้ที่กล่าวตกไปอยู่ในความวิบัติ โดยที่เขาไม่รู้ตัว แค่มุขยพูดคำบางคำโดยไม่ได้ใส่ใจ แต่มันเป็นคำพูดที่อัลลอฮ์กริ้ว เขาย่อมตกลงไปในนรก.

ดังนั้นใครที่ล้อเล่นกับเรื่อง ละหมาด (แม้จะเป็นละหมาดซุนนะห์) การจ่ายซะกาต การถือศีลอด การทำฮัจญ์ เขาย่อมเป็นผู้ปฏิเสธ ตามมติเอกฉันท์ของมุสลิม เช่นกัน ใครที่ล้อเล่น ต่อสัญญาของอัลลอฮ์ทางโลก เช่น การกล่าวว่าอากาศร้อนในฤดูหนาวเป็นเรื่องที่โง่เง่า หรือกลับกัน ความหนาวเหน็บในฤดูร้อนเป็นเรื่องที่โง่เง่า นี่คือการปฏิเสธที่ทำให้หลุดพ้นจากศาสนา เพราะสำหรับอัลลอฮ์ ในทุกๆการกระทำของพระองค์ย่อมมีวิทย์ปัญญา และเราอาจไม่สามารถรับรู้ได้ ที่จริงเราไม่สามารถที่จะรับรู้ได้เลย.

❖ นักวิชาการมีความเห็นไม่ตรงกันในกรณี ผู้ที่ด่าทออัลลอฮ์ คัมภีร์ของพระองค์ หรือ รอซูลของพระองค์ การเตาบัต (กลับตัว) ของผู้นั้นจะได้รับการยอมรับหรือไม่ มี ๒ ทศนะดังนี้ :

การเตาบัตไม่เป็นที่ยอมรับ และเขาต้องได้รับการโทษประหารชีวิตโดยผู้นำ ผู้ปกครอง ไม่ได้รับการละหมาดญะนาซะฮ์ให้ ไม่ได้รับการดูอาให้ ถูกนำศพไปฝังที่อื่นที่ไม่ใช่หลุมฝังศพบรรดามุสลิม แม้จะมีการบอกว่าเขาได้เตาบัตแล้ว เพราะสิ่งนี้เป็นการตกศาสนาที่ใหญ่หลวงแม้การเตาบัตก็ช่วยไม่ได้.

การเตาบัตเป็นที่ยอมรับ แต่มีเงื่อนไขว่า :

๑. เขาจริงใจในการเตาบัต.
๒. เขาสรรเสริญอัลลอฮ์ด้วยกับสิ่งที่ตีๆ.
๓. เขาจะต้องละทิ้งสิ่งเดิมๆที่เคยกล่าว.

แต่ผู้ที่ด่าทอท่านนบี ﷺ แม้จะมีการยอมรับการเตาบัตของเขา และเป็นหน้าที่ของผู้นำต้องประหารเขา เพราะมันเป็นสิทธิของท่านนบี ﷺ เมื่อเขาถูกประหารชีวิต เราจะอาบน้ำศพ ห่อศพ แก่เขา ละหมาดญะนาซะฮ์ให้ และเรานำศพเขาไปฝังในหลุมฝังศพมุสลิม.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

๑. อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า : “และหากพวกเจ้าได้ถามพวกเขา แน่นอนพวกเขาจะกล่าวว่า แท้จริงเราเพียงแค่ว่า พุดสนุก และพุดเล่นเท่านั้น” อัดเตาบะฮ์ ๖๕.
๒. รายงานจากอิบนุอุมร์, มุฮัมหมัดบิน กะอับ, ชัยด์ บิน อัสลัม และกอตาดะฮ์ โดยเป็นหะดีษที่สัมพันธ์กันว่า แท้จริงในสงครามตะบูก มีชายคนหนึ่งกล่าวว่า : “เราไม่เคยเห็นที่เหมือนบรรดานักอ่านอัลกุรอานของเราพวกนี้เลย คือพวกเขาเป็นคนที่กินจุ คุยโว ชี้ขลาดในสงครามซึ่งลักษณะต่างๆที่พูดมาข้างต้น เขาหมายถึง ท่านรอซูล ﷺ และบรรดาสาวกของท่านที่เป็นนักอ่านอัลกุรอาน ท่านเอาฟ บิน มาลิก จึงกล่าวว่า”เจ้าช่างโกหก และเจ้านั้นคือมุนาฟิก (กลับลอก) แน่นอน ฉันจะแจ้งเรื่องนี้แก่ท่านรอซูล ﷺ” ท่านเอาฟ จึงไปหาท่านนบี ﷺ เพื่อบอกท่าน แต่อัลกุรอานได้แจ้งท่านนบีก่อนแล้ว ชายผู้นั้นจึงไปหาท่านนบี ﷺ ขณะที่ท่านนบียอกเดินทางโดยขี่พาหนะอูฐของท่าน ชายผู้นั้นกล่าวว่า : “โอ้ท่านรอซูล ที่เรากล่าว เราเพียงแต่พุดสนุก พุดเล่น เป็นคำพุดช่วยฆ่าเวลาในระหว่างเดินทางของพวกเรา” ท่านอิบนุอุมร์กล่าวว่า “ฉันมองไปยังเขาโดยที่เขาติดอยู่กับเชือกอานอูฐของท่านนบี ﷺ เสมือนโดนอูฐท่านนบีลากจนทำให้เท้าทั้งสองของเขามีบาดแผลจากก้อนหิน แล้วเขาฆ่าตลอดว่า : “เราเพียงแต่พุดสนุก พุดเล่น” ท่านรอซูล ﷺ จึงบอกกับชายผู้นี้ว่า : “อัลลอฮ์ บรรดาอายะฮ์ต่างๆของพระองค์ และรอซูลของพระองค์หรือ ที่พวกเจ้าเอามาพุดสนุก ถ้อเล่นกัน” และท่านรอซูลก็ไม่พุดต่อ และไม่หันไปมองเขาอีกเลย.

- ❖ นักอ่านของพวกเรา : หมายถึง ท่านนบี ﷺ และบรรดาสาวกของท่าน และเขานั้นก็โกหก ขอสาบานต่ออัลลอฮ์เลย.
- ❖ แต่ทว่าเจ้าเป็นมุนาฟิก : ทำให้รู้ว่า ใครที่ด่าทอศอฮาบะฮ์ ﷺ นับว่าเป็นผู้ปฏิเสธ เพราะการกล่าวหาว่าร้ายต่อพวกเขา เท่ากับการว่าร้ายต่ออัลลอฮ์ ต่อศาสนาของพระองค์ ต่อรอซูลของพระองค์ ﷺ.
- ❖ เชือกอานอูฐ : คือ เชือกที่ยึดอานให้อยู่ที่.
- ❖ ทั้งสองของเขามีบาดแผลจากก้อนหิน : คือ ก้อนหินทำให้เขาเกิดบาดแผลเพราะความคม.
- ❖ ประโยชน์ที่ได้จากหะดีษนี้ :
 ๑. บอกถึงความรู้ของอัลลอฮ์ต่อสิ่งที่จะเกิด เพราะอัลลอฮ์รู้สิ่งที่เกิดไปแล้ว และสิ่งที่เกิด.
 ๒. ท่านนบี ﷺ จะตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ประทานลงมา.
 ๓. การเย้ยหยันต่ออัลลอฮ์ โองการพระองค์ และรอซูลของพระองค์ เป็นการปฏิเสธที่ใหญ่หลวง.
 ๔. ผู้ที่เย้ยหยันต่ออัลลอฮ์ เขาคือผู้ปฏิเสธ.
 ๕. การใช้ความรุนแรง (ไม่ใจอ่อน) ในตำแหน่งของมัน.
 ๖. การยอมรับการเตาบัต แต่มีเงื่อนไขของมัน.

ข้อควรระวัง

1. ผู้ที่ร่วมวงสนทนาที่มีการตำหนิ เหมือนกับผู้ที่ตำหนิ นอกจากจะมีการห้ามปราม หรือ ไม่ก็ถอยห่าง อัลลอฮฺตรัสว่า : “และแน่นอน อัลลอฮฺได้ทรงประทานลมแก่พวกเจ้าแล้วในคัมภีร์ นั้นว่า เมื่อพวกเจ้าได้ยินบรรดาโองการของอัลลอฮฺโองการเหล่านั้นก็ถูกปฏิเสธศรัทธา และถูกเย้ยหยัน ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่านั่งร่วมกับพวกเขา จนกว่าพวกเขาจะพูดคุยกันในเรื่องอื่นจากนั้น” อันนิสาฮ์ ๑๔๐.
2. เจ้าจงระวังให้ดี ในการที่นำคุรอาน นำหะดีษมาเพื่อให้ผู้คนหัวเราะเยาะ และจงเกรงกลัวเมื่อกล่าวถึงสองสิ่งนี้.
3. หากคำพูดใดมีนัยยะ ส่อถึงการตำหนิ เราต้องเตือนผู้ที่กล่าว หากเขาขอภัยนับว่าดี แต่ถ้าไม่ เขาคือผู้เย้ยหยัน.
4. การเตือนให้ระวัง การหลงตัวเอง การเย้อหยิ่ง เพราะความดีนำพาสู่สวรรค์ และความชั่วนำพาสู่นรก โดยที่ชายคนนี้ออกเดินทางพร้อมท่านนบีเพื่อไปสงครามตะบูก จนเกิดสิ่งนั้นขึ้น.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

1. ซึ่งใหญ่หลวงสุด ใครที่ล้อเล่น เย้ยหยันในเรื่องนี้ ถือเป็นผูปฏิเสธ ต่ออัลลอฮฺ ต่อคัมภีร์พระองค์ ต่อรอซูลพระองค์.
2. แท้จริงคำอธิบายต่ออายะฮ์นี้ สำหรับผู้ที่กระทำความไม่ว่าเขาจะเป็นใครก็ตาม มุนาฟิก หรือไม่ใช่มุนาฟิก.
3. มันมีข้อแตกต่างระหว่าง นะมีมะฮ์ การนำคำพูดคนอื่นไปบอกต่อให้เกิดความเสียหาย กับ นะซีฮะฮ์ การตักเตือน เพื่ออัลลอฮฺ และรอซูล ซึ่งหมายถึงการให้เกียรติต่อศาสนาของอัลลอฮฺ.
4. มันมีข้อแตกต่างระหว่าง อัฟว (การอภัย) ที่อัลลอฮฺทรงรักและชอบ (ซึ่งมันมีความดี) กับความ กระด้างต่อศัตร์อัลลอฮฺ และบางครั้งนบีเลือกที่จะนิมนวลเพื่อเป็นการเชิญชวน และชี้แจง ซึ่งมันก็เป็นสิ่งที่ดี.
5. แท้จริงการขอโทษนั้นในบางครั้ง เป็นสิ่งที่ไม่สมควรจะต้องได้รับการตอบรับ (หากรู้ว่าการขอโทษนั้น เป็นสิ่งมดเท็จ).

บทที่ ๔๙ ว่าด้วยคำคำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า :
“และเมื่อเราได้ให้เขาลืมรสความเมตตาจากเราหลังจากความทุกข์ยากได้ประสบแก่เขา
แน่นอนเขาก็จะกล่าวว่า นี่คือความสามารถของฉัน” ฟุสสิลัต ๕๐

มุญาฮิดได้อธิบายว่า : “นี่เพราะการกระทำของข้า และข้ามีสิทธิ์ในมัน” อิบน์ อับบาส อธิบายว่า :
“หมายถึง มันมาจากความสามารถของฉัน”.

แท้ที่จริงแล้ว มนุษย์หากเขาพาดพิงความโปรดปรานที่ได้รับไปยังความสามารถ และการชวนขายของ
เขา แน่ใจว่ามันมีอะไรบางอย่างบ่งว่ามีการตั้งภาคีในเรื่องรูปียะฮ์ (การเป็นเจ้าของอัลลอฮ์) แต่หาก
เขาได้พาดพิงมันไปยังอัลลอฮ์ แต่ทว่าเขายังว่าตนสมควรที่จะได้รับ ไม่ใช่เพราะอัลลอฮ์โปรดปรานให้ แต่
เนื่องจากเขาพร้อมที่จะรับสิ่งนั้น แน่ใจว่าการกระทำนี้ บ่งถึงความมโยโส เย่อหยิ่งในด้านอูบูตียะฮ์ (การ
สักการะต่ออัลลอฮ์)

ตัวบทหลักฐานที่ ๒ และ ๓

๒. ในคำคำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า : เขา (กอรูน) กล่าวว่า : “ฉันได้รับมันเพราะความรู้ของฉัน” กอศอส ๗๘
ท่านกอตาดะฮ์ ได้อธิบายว่า : “เพราะความรู้ของฉันที่ฉันรู้วิถีทางในการชวนขาย” คนอื่นๆ อธิบายว่า :
“เพราะอัลลอฮ์รู้ว่าฉันนั้นสมควรได้รับมัน” ซึ่งนี่คือคำอธิบายของ มุญาฮิด ที่ว่า : “ฉันได้รับมันเพราะ
เกียรติ”.

๓. รายงานจากอะบูฮุร็อยเราะฮ์ رضي الله عنه ว่า แท้จริงฉันได้ยินท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า : “แท้จริงมีคน ๓ คน
จากกะบะนีฮ์รอฮ์ คนหนึ่งเป็นโรคผิวหนัง (โรคเรื้อน) อีกคนเป็นโรคเชื้อราบนศีรษะทำให้ศีรษะล้าน และ
คนสุดท้ายตาบอด ซึ่งอัลลอฮ์ต้องการที่จะทดสอบ ๓ คนนี้ พระองค์จึงได้ส่งมะลาอิกะฮ์ไปหนึ่งท่าน โดยที่
ไปหาคนที่ เป็นโรคผิวหนัง (โรคเรื้อน) แล้วกล่าวแก่เขาว่า : “เจ้าปรารถนาสิ่งใดเล่า” ชายผู้นั้นจึงตอบว่า :
“สีผิวที่ดี ผิวหนังที่สวยงาม และให้สิ่งที่ผู้คนรังเกียจในตัวฉันมันต้องหายไปจากฉัน” มะลาอิกะฮ์ จึงได้ลูบ
เขา สิ่งที่ทำให้ผู้คนรังเกียจในตัวเขาจึงได้หายไปจากตัวเขา เขาจึงได้รับสีผิวที่ดี และผิวหนังที่สวยงาม มะลาอิกะฮ์
จึงถามต่อว่า : “ทรัพย์สินใดเล่าที่เจ้าปรารถนาจะได้รับ ?” ชายผู้นั้นตอบว่า : “อูฐ หรือไม่ก็วัว”
(ผู้รายงานที่ชื่อ อีสหากไม่แน่ใจ) เขาจึงได้รับอูฐทอง ๑๐ ตัวหนึ่ง แล้วมะลาอิกะฮ์ได้ดูอาอแก่เขาว่า :
“ขออัลลอฮ์ทรงประทานความจำเริญแก่ท่านในอูฐตัวนี้ด้วยเถิด ”

จากนั้น มะลาอิกะฮ์ได้ไปหาคนที่ เป็นโรคเชื้อราบนศีรษะทำให้ศีรษะล้าน แล้วกล่าวแก่เขาว่า : “เจ้า
ปรารถนาสิ่งใดเล่า” ชายผู้นั้นจึงตอบว่า : “ผมที่สวยงามและให้สิ่งที่ผู้คนรังเกียจในตัวฉันหายไปจากฉัน”
มะลาอิกะฮ์ จึงได้ลูบเขา สิ่งที่ทำให้ผู้คนรังเกียจในตัวเขาจึงได้หายไปจากตัวเขา เขาจึงได้รับผมที่สวยงาม มะ
ลาอิกะฮ์จึงถามต่อว่า : “ทรัพย์สินใดเล่าที่เจ้าปรารถนาจะได้รับ ?” ชายผู้นั้นตอบว่า : “วัว หรือไม่ก็อูฐ” เขา
จึงได้รับ วัวทองแก่ตัวหนึ่ง แล้วมะลาอิกะฮ์ได้ดูอาอแก่เขาว่า : “ขออัลลอฮ์ทรงประทานความจำเริญแก่
ท่านในวัวตัวนี้ด้วยเถิด”

จากนั้น มะลาอิกะฮ์ได้ไปหาคนที่ตาบอด แล้วกล่าวแก่เขาว่า : “เจ้าปรารถนาสิ่งใดเล่า ? ” ชายผู้นั้นจึงตอบว่า : “ฉันปรารถนาให้อัลลอฮ์ก็คืนการมองเห็นให้แก่ฉัน ฉันจะได้ใช้มันในการมองผู้คน” มะลาอิกะฮ์จึงได้ลูบเขา และอัลลอฮ์ก็คืนการมองเห็นแก่ชายผู้นี้ มะลาอิกะฮ์จึงถามต่อว่า : “ทรัพย์สินใดเล่าที่เจ้าปรารถนาจะได้รับ” ชายผู้นั้นตอบว่า : “แกะ” เขาจึงได้รับแกะทองแก่ตัวหนึ่ง ทุกอย่างที่ได้รับ จึงได้ให้กำเนิดอย่างมากมาย กระทั่งคนที่ได้รับอูฐ มีอูฐเต็มท้องทุ่ง คนที่ได้รับวัว มีวัวเต็มท้องทุ่ง และคนที่ได้รับแกะ มีแกะเต็มท้องทุ่ง.

ท่าน นบีกกล่าวต่อว่า : จากนั้นมะลาอิกะฮ์ไปหาคนที่เคยเป็นโรคผิวหนัง (โรคเรื้อน) ในรูปลักษณะ และสภาพเดิมของเขา(เป็นโรคผิวหนังโรคเรื้อน) แล้วกล่าวแก่เขาว่า : “ฉันนั้นจน กำลังเดินทาง โดยที่เสียดายในการเดินทางหมดแล้ว ดังนั้นฉันจะเดินทางไปต่อไม่ได้หากไม่มีอัลลอฮ์ หลังจากนั้นคือท่าน ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ทำให้สัตว์ที่ดี ผิวพรรณทั้งดงาม และทรัพย์สินแก่ท่าน ฉันขออูฐตัวหนึ่งเพื่อใช้ในการเดินทางต่อ” ชายผู้นั้นจึงตอบว่า : “ฉันยังมีภาระอีกมากมาย” มะลาอิกะฮ์ จึงกล่าวแก่เขาว่า : “เหมือนว่าฉันนั้นรู้จักท่าน ท่านมิใช่หรือที่เคยเป็นโรคผิวหนัง(โรคเรื้อน) จนผู้คนเขาต่างรังเกียจท่าน ยากจน กระทั่งอัลลอฮ์ได้ประทานทรัพย์สินให้” ชายผู้นั้นตอบว่า : “มิใช่หรือที่แท้จริงฉันได้รับมรดกตกทอดมาจากบรรพบุรุษที่สืบทอดต่อกัน ” มะลาอิกะฮ์จึงกล่าวว่า : “หากสิ่งที่ท่านพูดมานั้นไม่ใช่ความจริง ขอต่ออัลลอฮ์ให้พระองค์ทรงเปลี่ยนท่านกลับไปสู่สภาพเดิมด้วยเถิด”.

จากนั้น มะลาอิกะฮ์ได้ไปหาคนที่เคยเป็นโรคเชื้อราบนศีรษะทำให้ศีรษะล้าน ในรูปลักษณะ และสภาพเดิมของเขา (เป็นโรคเชื้อราบนศีรษะทำให้ศีรษะล้าน) แล้วกล่าวแก่เขาเหมือนที่กล่าวแก่ชายคนแรก และเขาก็ได้ตอบมะลาอิกะฮ์เหมือนที่คนแรกได้ตอบ มะลาอิกะฮ์จึงกล่าวว่า : “หากสิ่งที่ท่านพูดมานั้นไม่ใช่ความจริง ขอต่ออัลลอฮ์ให้พระองค์ทรงเปลี่ยนท่านกลับไปสู่สภาพเดิมด้วยเถิด”.

จากนั้น มะลาอิกะฮ์ได้ไปหาคนที่เคยตาบอด ในรูปลักษณะ และสภาพเดิมของเขา (ตาบอด) “ฉันนั้นจน กำลังเดินทาง โดยที่เสียดายในการเดินทางหมดแล้ว ดังนั้นฉันจะเดินทางไปต่อไม่ได้หากไม่มีอัลลอฮ์ หลังจากนั้นคือท่าน ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ที่ยอมรับการมองเห็นแก่ท่าน ฉันขอแกะตัวหนึ่งเพื่อใช้ในการเดินทางต่อ” ชายผู้นั้นจึงตอบว่า : “ฉันนั้นเคยตาบอดแล้วอัลลอฮ์ก็คืนการมองเห็นแก่ฉัน เจ้าจงเอาไปตามที่ต้องการ และสิ่งที่ไม่ต้องการเถิด ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮ์ฉันจะไม่ขัดขวางอะไรท่าน สิ่งใดที่ท่านเอาไปเพื่ออัลลอฮ์” มะลาอิกะฮ์จึงกล่าวว่า : “ท่านจงเก็บทรัพย์สินของท่านไปเถิด เพราะพวกท่านนั้นถูกทดสอบโดยที่อัลลอฮ์พอพระทัยในตัวท่าน และทรงกริ้วสหายทั้งสองของท่าน” รายงานโดย อัลบุคอรีและมุสลิม.

🌟 ในหะดีษบทนี้มีบทเรียนมากมาย เช่นดังนี้ :

๑. เรื่องเล่าที่มีในกุรอาน และหะดีษ เพื่อให้ข้อคิด และข้อเตือนใจ.
๒. บอกถึงความสามารถของอัลลอฮ์ที่จะให้ โรคเรื้อน ศีรษะล้าน ตาบอดหายได้ด้วยกรูบของมะลาอิกะฮ์ที่เกิดขึ้นกับพวกเขา (ไม่ต้องมีกระบวนการในการรักษา).
๓. มะลาอิกะฮ์สามารถจำแลงกายเป็นรูปลักษณะของมนุษย์ แต่ก็ด้วยคำบัญชาของอัลลอฮ์.
๔. มะลาอิกะฮ์มีร่าง ไม่ใช่แค่ วิญญาณ สิ่งที่เราตัวตน หรือ พละกำลังเท่านั้น.

๕. ความเพียรพยายามของผู้รายงานที่จะรายงานหะดีษด้วยถ้อยคำของมัน.
๖. มนุษย์ไม่จำเป็นต้องพอใจต่อสิ่งที่ถูกกำหนด แต่จำเป็นต้องพอใจในการกำหนดซึ่งมันเป็นการกระทำของอัลลอฮฺ มันมีข้อแตกต่างระหว่าง การกระทำของอัลลอฮฺ (การกำหนด) กับสิ่งที่พระองค์กำหนด และสิ่งที่พระองค์กำหนดมีทั้งเป็นกับพิบัติที่ไม่จำเป็นที่เราจะต้องพอใจในมัน และมีทั้งบทบัญญัติศาสนาที่เราจำเป็นต้องพอใจ. ๗. อนุญาตให้ดูอาอฺโดยมีเงื่อนไข. ๘. อนุญาตให้ลดตัวไปหาคุณากรณี ตามสิ่งที่เขาไม่ยอมรับ เพื่อที่จะทำให้เขาจนมุม.
๙. ความจำเป็นที่อัลลอฮฺมอบให้ มันไม่มีจุดสิ้นสุด เพราะแต่ละคนมีบุคคลตัวเต็มท้อ่งฟุ้ง (จากเดิมที่มี ๑ ตัว). ๑๐. บอกถึงการขอบคุณต่ออัลลอฮฺในทุกอย่างตามที่ได้รับ. ๑๑. อนุญาตให้คนๆหนึ่งแสดงออกในสภาพที่ไม่ใช่ความเป็นจริงของเขา (หายจากโรคภัย).
๑๒. การทดสอบอาจจะเกิดโดยรวม และปรากฏชัด และเรื่องเล่าพวกเขามันเป็นที่ทราบกัน. ๑๓. ความประเสริฐของความสมณะ และการไม่โลก ซึ่งมันจะทำให้ผู้ที่ปฏิบัติมันได้รับสิ่งที่งดงาม เหมือนที่คนตาบอดปฏิบัติ. ๑๔. ในสมัยก่อนมีการรับมรดกกันและกัน.
๑๕. จากคุณลักษณะทั้งหลายของอัลลอฮฺ มี การพอพระทัย การโกรธกริ้ว และประสงค์ เราจึงต้องยืนยันให้กับอัลลอฮฺในรูปแบบที่เหมาะสมกับพระองค์. ๑๖. การเป็นสหายสามารถพูดได้ในเรื่องที่เกี่ยวข้อง โดยที่ไม่จำเป็นต้องอยู่ด้วยกัน. ๑๗. อัลลอฮฺจะทดสอบผู้คนด้วยสิ่งที่พระองค์ได้มอบให้. ๑๘. แท้จริงการเน้นย้ำอาจเกิดขึ้นในรูป คำกล่าว การกระทำ หรือไม่ก็ท่าทาง.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. คำอธิบายอายะฮ์ : “และเมื่อเราได้ให้เขาลืมรสความเมตตาจากเราหลังจากความทุกข์ยากได้ประสบแก่เขา แน่แน่นอนเขาก็จะกล่าวว่า นี่คือความสามารถของฉัน” พุสสิลัต ๕๐.
๒. อะไรคือความหมายของ : “แน่อนเขาก็จะกล่าวว่า นี่คือความสามารถของฉัน ?” หมายถึง แท้จริงฉันเหมาะสมในมัน ฉันสมควรที่จะได้รับมัน.
๓. อะไรคือความหมายของ “ฉันได้รับมันเพราะความรู้ของฉัน” กอศอส ๗๘.
๔. อะไรคือบทเรียนที่ยิ่งใหญ่ที่ได้รับจากเรื่องนี้ ได้แก่ ความแตกต่างระหว่าง คนเป็นโรคเรื้อน โรคศีรชะลัน และคนตาบอด เพราะ คนที่เป็นโรคเรื้อน โรคศีรชะลัน ทั้งคู่ได้ปฏิเสธความโปรดปรานหลังจากที่อัลลอฮฺได้ให้เกิดขึ้นกับพวกเขา (ไม่ยอมรับว่ามันมาจากอัลลอฮฺ) และก่อนที่จะได้รับพวกเขาก็ไม่เคยข้องเกี่ยวกับอัลลอฮฺ ส่วนคนที่ตาบอดนั้นยอมรับในความโปรดปรานที่อัลลอฮฺได้ให้กับเขาหลังจากที่มันเกิดและก่อนหน้านั้นเขายังยึดอยู่กับอัลลอฮฺด้วย ท่านอิบนุ ก็อยยิมได้กล่าวว่า : “ ท่านจงระวังให้ดีจากการจงหองด้วย (ฉัน, ของฉัน, ณ ที่ฉัน) เพราะ ๓ คำนี้ อิบลิส พิรเอาน์ และกอรุน เคยถูกทดสอบ อิบลิสกล่าวว่า : “ฉันดีกว่าเขา” (อาดัม) พิรเอาน์กล่าวว่า : “ฉันเป็นเจ้าของเมืองอียิปต์” และกอรุนกล่าวว่า : “ฉันได้รับมันเพราะความรู้ของฉัน” คำว่าฉันควรอยู่ในตำแหน่งที่ดีที่สุดคือ คำพูดของบ่าวที่กระทำผิดมาก พลาดพลัง ที่วอนขออภัย ยอมรับในความผิดตน และอะไรทำนองนี้ , ส่วนคำว่าของฉัน ดีที่สุดควรกล่าวว่า : ฉันมีบาปอย่างนั้น มีบาปอย่างนี้ ฉันมีความอ่อนแอ มีความอนาถา ฉันมีความต่ำต้อย, ส่วนคำว่า ณ ที่ฉัน ควรอยู่ในประโยคเช่น โปรดอภัยให้ฉัน ทั้งที่ฉันตั้งใจทำ ที่ฉันล้อเล่น ที่ฉันผิดพลาด และที่ฉันเจตนา ซึ่งทั้งหมดนี้ ล้วนมาจาก ณ ที่ฉัน.

บทที่ ๕๐ ว่าด้วยคำดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า :
“ครั้นเมื่อพระองค์ได้ประทานบุตรที่สมบูรณ์แก่เขาทั้งสอง พวกเขาก็นำบรรดาภาคีไปเทียบเคียงต่อ
พระองค์ ในสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้แก่เขาทั้งสอง” อัลอะฮ์รอฟ ๑๙๐

ชนิดของซิริกที่เป็นใจความในอายะฮ์นี้

<p>ซิริกใหญ่ : คือการเชื่อว่า ผู้ที่ประทานเด็กให้ คือ วัลีย์คนนั้น หรืออะไร ทำนองนี้ เพราะเขาทั้งสองได้พาดพิงการสร้าง สิ่งอื่นจากอัลลอฮ์.</p>	<p>ซิริกเล็ก : คือการพาดพิงว่า ความปลอดภัยของเด็ก ผู้ที่คุ้มครองเด็ก คือ สุนัขแพทย์ หรืออะไรทำนองนี้ เพราะมันเป็นการพาดพิงความโปรดปรานไปให้สาเหตุ และลืมนักที่ทำให้เป็นเหตุ.</p>	<p>ซิริกเล็ก : ด้านการอิวาดะฮ์ โดยที่เขาได้รักเด็กนั้นมากกว่ารักอัลลอฮ์ เด็กทำให้เขาหลงลืมการเชื่อฟังต่ออัลลอฮ์ ดังนั้นมันจะเป็นอย่างไร ในการที่เรา นำเด็กนี้มาเทียบเคียงอัลลอฮ์ในด้านความรัก ?!</p>
--	---	---

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

อิบนุ หัสม์ ได้กล่าวว่า : “พวกเขาเชื่อมั่นว่าไม่อนุญาตให้ตั้งชื่อใดๆที่บอกว่าเป็น บ่าวของสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ เช่น อับดุลอัมร์ (บ่าวของอัมร์) อับดุลกะออะฮ์ (บ่าวของกะออะฮ์) หรืออะไรในทำนองนี้ ยกเว้นอับดุลมูฏอลิบ”.

❖ ไม่อนุญาตให้ตั้งชื่อใดๆที่บอกว่าเป็น บ่าวของสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ และใครที่ยกหลักฐานจากคำพูดของท่านนบี ﷺ ที่ว่า : “ฉันคือลูกหลาน อับดุลมูฏอลิบ” เราจะโต้พวกเขาดังนี้ :

๑. นี่เป็นส่วนหนึ่งของหะดีษที่คลุมเครือ และเรามีหลักฐานที่ชัดเจนค้านสิ่งนี้.
๒. หะดีษนี้เป็นเหมือนการบอกเล่า ไม่ใช่ประโยคคำสั่ง หรือ ยอมรับ.
๓. ท่านนบีไม่เคยตั้งชื่อแบบนี้แก่ใคร ไม่เคยอนุญาตให้ศอฮาบะฮ์ ﷺ ของท่านคนใดปฏิบัติ และท่านไม่เคยยอมรับเรื่องนี้.
๔. ชื่อนี้ เป็นชื่อท่านนบี ﷺ ที่ผู้คนรู้จัก หากนบียุบอว่า ฉันเป็นบุตรอับดุลเลาะห์ ไม่มีใครรู้จักท่าน
๕. ท่านรอซูล ﷺ ได้พูดในสิ่งที่เกิดขึ้น และผ่านพ้นไปแล้ว แนนอนอับดุลมูฏอลิบได้เสียชีวิตแล้ว
๖. อับดุลมูฏอลิบ ไม่ใช่ชื่อของเขา เป็นเพียงฉายา เพราะชื่อจริงของเขาคือ ชัยยะตุลหัมด์ พ่อเขาชื่อ ฮาซิม ส่งเขาไปหาลุงป่าตระกูลนัจญารของเขาที่เมืองมะดีนะฮ์ตั้งแต่เด็กๆ เพื่อไปเรียนรู้ และเติบโตที่นั่น เมื่ออาของ ท่าน อัลมูฏอลิบมาเมืองมะดีนะฮ์ จึงได้นำชัยยะตุลหัมด์ กลับไป เมื่อถึงเมืองมักกะฮ์ สี่ผิวท่านได้เปลี่ยนเพราะเดินทางไกล ผู้คนจึงถามว่า : บ่าวคนนี้อยู่ของใคร ? จึงมีการตอบไปว่า : บ่าวของอับดุลมูฏอลิบ (ซึ่งการเป็นบ่าวแบบทาสก็ไม่มีปัญหาใดๆ) ฉายานี้จึงติดท่านไป เช่นนี้ ความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนก็สูญสลาย.

ตัวบทหลักฐานที่ ๓

ท่านอิบนุอบบาสได้รายงานเกี่ยวกับความหมายของอายะฮ์นี้ว่า : เมื่อท่านนบิอาดัมได้มีเพศสัมพันธ์กับนางฮาวา นางก็ได้ตั้งครรภ์ ดังนั้น อิบลิสจึงได้มาหาเขาทั้งสองแล้วพูดว่า : ฉันท้คือสหายของเจ้าทั้งสองที่ได้เคยทำให้เจ้าทั้งสองออกจากสวรรค์มาแล้ว ดังนั้นเจ้าทั้งสองต้องเชื่อข้า หรือถ้าไม่ ก็จะทำให้ลูกของเจ้านั้นมีสองเขาเหมือนเขากวางที่โผล่ออกมาจากท้องของเจ้า ข้าต้องทำเช่นนั้นได้อย่างแน่นอน มันได้ทำการข่มขู่เขาทั้งสอง โดยให้ทั้งสองตั้งชื่อลูกว่า “อับดุลฮาริษ” ซึ่งทั้งสองไม่เชื่อ และปฏิเสธที่จะทำตามนั้น ต่อมาลูกของเขาทั้งสองคลอดออกมาเสียชีวิต ต่อมานางฮาวาก็ได้ตั้งครรภ์อีกรอบ ซัยฎอนมาหาและพูดย้าเช่นเดิม ทั้งสองปฏิเสธที่จะทำตามมัน ลูกคลอดออกมาก็เสียชีวิต หลังจากนั้น นางได้ตั้งครรภ์อีกรอบ ซัยฎอนมาพูดย้าเช่นเดิม ซึ่งในครั้งนี้ทั้งสองรักและสงสารเด็ก ทั้งสองจึงตั้งชื่อว่าอับดุลฮาริษ และนี่คือคำดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า : “พวกเขาก็นำบรรดาภาคีไปเทียบเคียงต่อพระองค์ ในสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้แก่เขาทั้งสอง” อัลอะอรอฟ ๑๙๐ รายงานโดยอะบีฮาดิม.

และมีรายงานศอหิยะฮจากกอตาดะฮ์ กล่าวว่า : “เป็นภาคีในด้านการเชื่อฟัง ไม่ใช่ในด้านการอิบาดะฮ์”. และมีรายงานศอหิยะฮจากมุญอาฮิด ในคำดำรัสอัลลอฮ์ที่ว่า : “หากพระองค์ทรงประทานให้เราอย่างสมบูรณ์) ท่านกล่าวว่า ทั้งสองเอ็นดู กล่าวว่าจะออกมาแบบไม่ใช่มนุษย์” และผู้ที่ให้ความหมายอย่างนี้ได้แก่ หะสัน สะอิด และคนอื่นๆ.

❖ เขาของกวาง : หมายถึงกวางตัวผู้.

❖ อับดุลฮาริษ : ที่เลือกเช่นนี้ เพราะฮาริษเป็นชื่อของซัยฎอน มันจึงจะให้ทั้งคู่ตั้งชื่อลูกเป็นบ่าวของมัน.

❖ เรื่องนี้ไม่ถูกต้องในหลายด้าน :

๑. เรื่องนี้ไม่มีหลักฐานศอหิยะฮจากท่านนบิ อิบนุหุสไมได้กล่าวว่า มันเป็นเรื่องโกหก ถูกขื่นมา.

๒. เป็นไปไม่ได้อย่างยิ่งในการที่อัลลอฮ์ จะบอกเล่าถึงความผิด แต่ไม่พูดถึงการเตาบัตของทั้งคู่.

๓. บรรดานบิได้รับการปกป้องมิให้มีชิริกอย่างแน่นอน ตามมตินักวิชาการ.

๔. บรรดาผู้คนจะไปหานบิอาดัมในวันกียามะฮ (หวังการชะฟาอะฮ์จากท่าน) แต่ท่านได้พูดถึงเหตุที่ท่านช่วยไม่ได้เพราะท่านไปกินของต้องห้าม ซึ่งมันคือความผิด หากมีการทำชิริกท่านต้องบอกด้วยสิ่งที่ท่านทำผิดหนักกว่า และสมควรกล่าวมากกว่า.

๕. ซัยฎอนบอกว่า “ฉันท้คือสหายของท่านทั้งสอง” คำๆนี้ คนหลอกลวงเขาจะไม่กล่าวกัน.

๖. เป็นไปไม่ได้ที่ทั้งสองจะเชื่อว่า ซัยฎอนจะสามารถทำให้มีเขาเหมือนกวางได้ เพราะนี่เป็นชิริกด้านการเป็นเจ้า.

๗. ในอายะฮ์ “พวกเขาตั้งภาคี” ซึ่งหมายถึงหลายคน หากเป็นอาดัม กับ ฮาวา ควรใช้คำว่า เขาทั้งสองตั้งภาคี.

๘. ดังนั้นการอธิบายอายะฮ์นี้ จะต้องกลับไปหาลูกหลานอาดัม(บรรดามนุษย์) ที่พวกเขาตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์จริงๆ ซึ่งบางคนเป็นผู้ตั้งภาคี บางคนเป็นผู้ให้เอกภาพ.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. ไม่อนุญาตให้ตั้งชื่อใดๆ ที่บ่งบอกว่าเป็นบ่าวของสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺ แม้กระทั่งอับลุมุฏฏอลิบ.
๒. คำอธิบายอายะฮ์ : “ครั้นเมื่อพระองค์ได้ประทานบุตรที่สมบูรณ์แก่เขาทั้งสอง พวกเขาก็นำบรรดาภาคว่าไปเทียบเคียงต่อพระองค์ ในสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้แก่เขาทั้งสอง” อัลอะฮ์รอฟ ๑๕๐.
๓. แท้จริงชิริกนี้เพียงแค่การตั้งชื่อโดยไม่ได้เจตนาในความหมายที่แท้จริงของมัน ที่ถูกต้องคือสิ่งนี้เป็นชิริกจริงๆ และเป็นประเภทหนึ่งของการตั้งภาคีของมนุษย์ มีไซนปีอาดัม กับ นางฮาวา.
๔. แท้ที่จริงการที่อัลลอฮฺมอบลูกสาวที่สมบูรณ์ให้คนๆหนึ่ง มันคือความเท่าเทียมกันในการให้ บางคนเชื่อว่าการที่อัลลอฮฺมอบลูกสาวให้เป็นการลงโทษอย่างหนึ่ง หากไม่เป็นเช่นนั้น การได้รับลูกชายที่สมบูรณ์ ก็เป็นความโปรดปรานเช่นกัน.
๕. สะลัฟบางท่านได้บอกถึงความต่างระหว่างชิริกด้านการเชื่อฟัง และชิริกด้านการอวดอ้าง ที่จริงนบีอาดัม กับนางฮาวา ทั้งคู่เชื่อฟังซัยญอนแต่ยังไม่ได้บูชามัน สิ่งนี้วางอยู่บนความถูกต้องของเรื่องเล่า.

บทที่ ๕๑ ว่าด้วยคำตำราอัลลอฮ์ที่ว่า :

“และสำหรับอัลลอฮ์นั้นมีบรรดาพระนามอันสวยงาม ดังนั้นพวกเจ้าทั้งหลายจงวิงวอนขอต่อพระองค์ด้วยพระนามเหล่านั้นเถิดและพวกเจ้าจงปล่อยบรรดาผู้ที่ทำให้เฉไปจากบรรดาพระนามของพระองค์เถิด แน่อนพวกเขาย่อมได้รับการตอบแทนในสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้” อัลอะฮ์รอฟ ๑๘๐

อิบนุอะบีฮาดิม ได้รายงานจากอิบนุ อับบาส ว่า : “บรรดาผู้ที่ทำให้เฉไปจากบรรดาพระนามของพระองค์” ความหมายของมันคือ บรรดาผู้ที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ในเรื่องพระนามของอัลลอฮ์ โดยที่พวกเขาได้ตั้งชื่อเทพเจ้าองค์หนึ่งว่า อัลลาต ซึ่งมาจากคำว่า อัลลิลาย์ , อัลลูซซา ซึ่งมาจากคำว่า อัลละซีซ. และมีรายงานจากอัลอะอัมชะ ว่า : บรรดาผู้ที่ทำให้เฉไปจากบรรดาพระนามของพระองค์ คือ ผู้ที่นำชื่อต่างๆ มาอุปโลกน์ว่าเป็นนามของพระองค์ ซึ่งมันไม่ใช่ชื่อของพระองค์.

- ❖ ในบทนี้ เป็นการตอบโต้สำหรับผู้ที่ถูกว่า หนังสือเตาฮีด ไม่ได้ครอบคลุมเรื่องอื่นนอกจากเรื่อง เตาฮีด อุลูฮียะฮ์ (การถูกลัทธิการของอัลลอฮ์)เท่านั้น.
- ❖ และสำหรับอัลลอฮ์นั้น : วิธีเตาฮีดตรงนี้คือ การนำสิ่งที่ควรอยู่ท้าย มาไว้หน้าประโยค แสดงถึงความจำกัด(เฉพาะ).
- ❖ อันสวยงาม : หมายถึง มีความสวยงามสุดๆ ไม่ว่าจะในรูปใด และไม่มีข้อบกพร่องใดๆทั้งสิ้น.
- ❖ ดังนั้นพวกเจ้าทั้งหลายจงวิงวอนขอต่อพระองค์ด้วยพระนามเหล่านั้น : การขอพรจากอัลลอฮ์ด้วยพระนามของพระองค์ มี ๒ ความหมาย :

เป็นการดูอาอ์ที่เป็นอิบาดะฮ์ : โดยที่ท่านนั้นอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์ด้วยกับสิ่งที่นามนั้นบ่งถึง เช่น นาม อัลบะซีร์ (ผู้ทรงเห็น) คือท่านต้องทำอิบาดะฮ์ตามที่เกี่ยวข้องกับการเห็นของพระองค์ โดยที่ท่านไม่ให้พระองค์เห็นสิ่งที่พระองค์ไม่ชอบจากท่าน (คือไม่ทำสิ่งที่ไม่ดี).

เป็นการดูอาอ์เพื่อขอ : คือการที่ท่านขอต่ออัลลอฮ์ด้วยพระนามต่างๆของพระองค์ เช่นการขอว่า “พระองค์โปรดรักษให้ข้าซึ่งการอภัยจากพระองค์ และโปรดเมตตาข้า แท้จริงพระองค์คือ ผู้ทรงอภัยยิ่ง เมตตายิ่ง”.

การเฉ (อิลาฮาด) คือการเบี่ยงเบนออกจากสิ่งที่จำเป็นต้องเชื่อ แบ่งได้ดังนี้

การเฉในเรื่องราวพระนามและคุณลักษณะซึ่งมีหลายชนิด เช่น :

๑. ปฏิเสธพระนามทั้งหมด หรือแค่บางส่วน เหมือนการกระทำของพวกญะฮ์มียะฮ์.
๒. ยืนยันพระนาม แต่ปฏิเสธ คุณลักษณะ เช่นคำพูดที่ว่า ผู้ทรงได้ยิน โดยไม่มีการฟัง.

การเฉในสัญญาณ ไม่ว่าจะ เป็น เรื่องศาสนา หรือสัญญาณธรรมชาติ :

๑. เรื่องศาสนา เช่นการกล่าวว่า อัลกุรอาน คือมัดคูลุก (สิ่งถูกสร้าง ไม่ใช่คำตำราของอัลลอฮ์).

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

๓. ทำให้มันเหมือนการเปรียบเทียบ เช่นการกระทำของพวกเขาเปรียบเทียบทั้งหลาย.

๔. นำชื่อของอัลลอฮ์ไปเป็นต้นตอสำหรับการตั้งชื่อรูปเจี๊วด เช่น อัลลอฮ์ จากคำว่า อัลอะซีซ.

๕. ตั้งชื่อให้กับพระองค์ ด้วยชื่อที่พระองค์ไม่ได้ตั้งไว้ให้ เช่นพวกที่บอกว่า แท้จริงอัลลอฮ์ เป็น ๑ ใน ๓ หรือ คนที่กล่าวว่า แท้จริงพระองค์มีความสามารถในการประดิษฐ์สิ่งใหม่.

๒. สัญญาณทางธรรมชาติ เช่น การมีผู้กล่าวว่า ธรรมชาติคือผู้สร้างสรรค์สิ่ง.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. ยืนยันพระนามให้กับอัลลอฮ์ ซึ่งไม่เหมือนพวกญะฮีมียะฮ์ และพวกสุดโต่งของมัจอะตะฮิละฮ์.

๒. มันคือพระนามที่สวยงาม หมายถึง มันมีความสวยงามสุดๆ.

๓. คำสั่งให้ขอต่อพระองค์ ไม่ว่าจะแบบดุอาอ อิบาเดฮ์ หรือดุอาอเพื่อขอ ทั้งคู่ล้วนเป็นสิ่งที่ถูกสั่งทั้งคูในการขอต่อพระองค์ด้วยนามพระองค์.

๔. ให้ละทิ้งพวกที่ต่อต้านจากบรรดาผู้โง่เขลา และบรรดาผู้เฉไฉ หมายถึงให้ละทิ้งแนวทางพวกเขา ไม่ใช่ห้ามเราเรียกร้องพวกเขา อธิบายพวกเขา และอายะฮ์นี้ก็มีคำขู่ที่ชัดเจน.

๕. คำอธิบายของคำว่า เฉไฉ.

๖. คำสาทบบแต่ผู้เฉไฉ.

แบบทดสอบครั้งที่ ๑ ของส่วนที่ ๙ มี ๑๑ บท.

คำถามที่หนึ่ง : จงเติมเครื่องหมาย ในช่องสี่เหลี่ยมที่เหมาะสม หรือเติมประโยคให้สมบูรณ์

๑. บทที่ ๙ เป็นบทที่ยาวที่สุดในหนังสือ : ถูก. ผิด.
๒. ผู้เขียนได้เน้นย้ำเรื่องซิริกเล็กเพราะมันซ่อนเร้น : ถูก. ผิด.
๓. ความโปรดปรานของอัลลอฮ์ : เอกพจน์ แต่หมายถึงพหูพจน์. เอกพจน์.
๔. ความโปรดปราน เกิดขึ้นด้วย : การนำมาซึ่งสิ่งที่ชอบ. การขจัดสิ่งที่ไม่ชอบ. ทั้งหมด.
๕. จากนั้นพวกเขาก็ปฏิเสธมัน : ปฏิเสธการมีอยู่ของมัน. ปฏิเสธที่จะพาดพิงมันไปหาอัลลอฮ์.
๖. การปรบมือให้นักบินเมื่อเครื่องบินลงจอด : อนุญาตให้ทำได้. ไม่อนุญาตให้ทำ.
๗. การพาดพิงความโปรดปรานให้ผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์เป็นการปฏิเสธ : แบบใหญ่. แบบเล็ก.
๘. ซิริกอยู่ในจิตใจมนุษย์ : ซ่อนเร้นยิ่งกว่ารอยเท้ามดบนหินดำในยามค่ำคืน. ปรากฏอย่างเด่นชัด.
๙. การสาบานต่ออัลลอฮ์แบบโกหก : ซิริกเล็ก. บาบใหญ่. เป็นสิ่งต้องห้าม. มันมีรายละเอียด.
๑๐. การสาบานต่อสิ่งอื่นด้วยความจริง : ซิริกเล็ก. บาบใหญ่. เป็นสิ่งต้องห้าม. มันมีรายละเอียด.
๑๑. ซิริกคือสิ่งที่อัลลอฮ์ไม่ภัยโทษ แม้จะเป็นซิริกเล็กก็ตาม : ถูก. ผิด.
๑๒. การสาบานต่ออัลลอฮ์แบบโกหก ยิ่งดียิ่งกว่าการสาบานต่อสิ่งอื่นด้วยความจริง ในทัศนะอิบนุมุสอูด : ถูก. ผิด. และอิบนุมุสอูดก็ไม่ได้ปรารภทั้งสอง : ถูก. ผิด.
๑๓. คำพูดที่ว่า “ผมขอสาบานกับสิ่งที่ทำให้ท่านเชื่อผม” : อนุญาตให้ทำได้. ไม่อนุญาตให้ทำ.
๑๔. ผู้ที่กล่าวว่า “สิ่งนี้อัลลอฮ์ทรงประสงค์และคนนั้นประสงค์” หากเชื่อว่าคนนั้นยิ่งใหญ่กว่าผู้สร้าง หรือเทียบเท่าผู้สร้างคือการทำซิริก : ซิริกใหญ่. ซิริกเล็ก. แต่หากเชื่อว่าเขาต่อยกว่าคือซิริก : ซิริกใหญ่. ซิริกเล็ก.
๑๕. คำกล่าวที่ว่า “เป็นอะมานะฮ์ที่ท่านต้องแบกรับ” หรือ เป็นอะมานะฮ์ : ซิริกเล็ก. บาบใหญ่. อนุญาตให้ทำได้.
๑๖. จำเป็นต้องเรียนรู้เรื่องซิริกเพื่อไม่ให้พลาดตกลงไปกระทำมัน : ถูก. ผิด.
๑๗. บรรดาอาฮฺบะฮ์ رضي الله عنهم ได้อธิบายอายะฮ์ที่ประทานในเรื่องซิริกใหญ่ ว่ามันครอบคลุมซิริกเล็กด้วย : ถูก. ผิด.
๑๘. การสาบานแบบ หมอมุส คือการสาบานต่ออัลลอฮ์ : แบบเท็จ. เพื่อลิดรอนทรัพย์สินของคนมุสลิม.
๑๙. วาว ที่แปลว่า และ บ่งถึง : การเรียงลำดับ. ความเท่าเทียม, ดังนั้นจึงเป็น. : ซิริก. อนุญาตให้ทำได้.
๒๐. หากมีคนสาบานต่ออัลลอฮ์ในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการพูดจริง และการเชื่อมั่น : สำหรับท่าน. ท่านไม่มีสิทธิ์ ที่จะปฏิเสธการยอมรับในคำสาบานนี้.
๒๑. การสาบานต่อท่านนบี ﷺ และต่อชีวิตของมารดา ต่อความรับผิดชอบ ต่อเกียรติ : เป็นสิ่งไม่ดีที่ปกคลุมไปทั่ว. ซิริกเล็ก.
๒๒. สิ่งนี้ และสิ่งนี้ ได้ห้ามฉัน หมายถึง :

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

๒๓. เหตุใดจึงไม่มีใครทักท้วงเรื่องการสาบานนอกจากชาวยิว.....
๒๔. ชาวยิวคือผู้ที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติในปี : อีซา มูซา และสาเหตุที่เรียกชื่อนี้ เพราะ :
 คำตำราของอัลลอฮ์ที่ว่า : แท้จริงพวกเราได้กลับตัวสู่พระองค์. : ปู่ของพวกเขาที่ชื่อ ยะฮูซา. ทั้งหมด.
๒๕. ท่านนบี ได้ยกหลักฐานเรื่องซิริกเล็ก ด้วยซิริกใหญ่ ในคำพูดของท่านที่ว่า “เจ้าทำให้ฉันเป็นภาคีกับอัลลอฮ์กระนั้นหรือ” : ถูกต้อง. ผิด. และท่าน ได้ชี้แนะให้ : ขจัดทุกหนทางที่จะนำไปสู่การตั้งภาคีแม้ว่าจะไกลก็ตาม. ละทิ้งการตั้งภาคี.
๒๖. เมื่อมีคนหนึ่งโค้งคำนับแก่ท่านยามสลาม : ท่านจะปฏิเสธ. ไม่เป็นไรกับการกระทำนี้. หากท่านอายุที่จะเตือนก็ไม่ใช่ไร. หากท่านไม่ปฏิเสธท่านจะเป็น : ฆอซุด. ผู้ให้ออกภาพ.
๒๗. การเทิดทูนท่านนบี ด้วยคำที่บ่งถึงการเทียบเท่ากับผู้สร้าง : ซิริก. ต้องดูเจตนา. หากเพื่อเป็นการให้เกียรติก็ไม่เป็นไร.
๒๘. ชาวยิวมีข้อเสียมากมาย แต่การเจาะจงเฉพาะคำพูดของพวกเขาที่ กล่าวว่า อูซัยร เป็นบุตรของอัลลอฮ์ เพราะถือเป็นข้อเสียที่ยิ่งใหญ่ของพวกเขา และโด่งดังมากในหมู่พวกเขา : ถูกต้อง. ผิด.
๒๙. สิ่งนี้ และสิ่งนี้ได้ห้ามฉัน : ความละอายที่จะเตือนในสิ่งที่ผิด. การห้ามมันโดยไม่มีคำสั่งจากอัลลอฮ์.
๓๐. ที่ถูกต้องคือ : ยกหลักฐานแล้วจึงเชื่อ. เชื่อก่อนแล้วค่อยยกหลักฐาน.
๓๑. ท่านนบี ได้รับเกียรติ เนื่องด้วย : ท่านเป็นบ่าว และศาสนทูตของอัลลอฮ์. ท่านเป็นบุตรของอับดุลลอฮ์.
๓๒. ความฝันที่ดีคือ : ฝันที่มีแต่เรื่องดีๆ. ฝันที่มีระเบียบ. ทั้งหมด.
๓๓. ความฝันหากมันไม่มีระเบียบมันคือ ฝันที่สะเปะสะปะ : ถูกต้อง. ผิด.
๓๔. ฝันที่น่ารังเกียจมาจากชัยฏอน : ถูกต้อง. ผิด. มีชุนนะห์ให้ : เล่ามันให้กับผู้ทำนายฝัน ถ่มน้ำลายไปทางซ้าย ๓ ครั้ง. และอ่านอะฮ์ลุบิลลาฮ์มินชัยฏอนนिरรอญิม.
๓๕. หากมีหลักฐานยืนยันว่าฝันมันค้านกับบทบัญญัติ : นำมาพิจารณา. ไม่มีค่าให้พิจารณา.
๓๖. คำกล่าวของท่านแก่ภรรยาท่านที่ว่า “วันที่แย่ที่สุดในชีวิตฉันคือวันแต่งงานของเรา” : อนุญาตให้ทำได้. ไม่อนุญาตให้ทำ.
๓๗. ที่ถูกต้องคือ : มันไม่จำเป็นที่การก่อกวนจะทำให้เกิดความเสียหาย. จำเป็นที่การก่อกวนทำให้เกิดความเสียหาย.
๓๘. พระนามของอัลลอฮ์นั้นสวยงาม อัดตะฮ์รุ เป็นชื่อเฉยๆ ไม่มีความหมาย นอกจากเป็นชื่อที่บ่งบอกถึงกาลเวลา : ถูกต้อง. ผิด. , และคำพูดของอัลลอฮ์ที่ว่า “และฉันคืออัดตะฮ์รุ” หมายถึง :.....
๓๙. คำกล่าวที่ว่า “เวลามันช่างทรยศ” : เป็นสิ่งต้องห้าม. อนุญาตเพราะเป็นการบอกเล่า.
๔๐. คำกล่าวที่ว่า “คนนี้เกิดในปีที่แห้งแล้ง” : เป็นสิ่งต้องห้าม. อนุญาตเพราะเป็นการบอกเล่า.
๔๑. การกล่าวว่า “โอ้แผ่นดินเอ๋ย จงดูแลผู้ที่อยู่บนเจ้า” : เป็นการขอต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์(ซิริก). อนุญาตให้ทำได้.

๔๒. ชนิดของการดำทอเวลา ๑ : ฮุก่มมัน คือ
 ๒ : ฮุก่มมันคือ ๓
 : ฮุก่มมันคือ

๔๓. คำพูดที่ว่า : (สำหรับธรรมชาติมีสิ่งแปลกๆและความเร้นลับ) หรือ (สิ่งนี้เกิดขึ้นจากการกระทำของธรรมชาติ) : ถูกต้อง. ผิด.

๔๔. ผู้พิพากษาคือผู้รวมไว้ซึ่งการบังคับและการตัดสินประเด็นชี้ขาด : ถูกต้อง. ผิด.

๔๕. คำพูดที่ว่า : (ผู้พิพากษาคือผู้ตัดสินในศตวรรษที่เจ็ด) : ถูกต้อง. ผิด.

๔๖. ซัยคุลอิสลามคือ : ผู้ที่เป็นแหล่งอ้างอิงของอิสลามโดยธรรม. ผู้ฟื้นฟูและมีผลในทางบวกในการปกป้องอิสลาม.

๔๗. สมควร ไม่สมควร การเอาใจใส่ในด้านคุณลักษณะโดยการไม่โอ้อวดและลำพองตน.

๔๘. นามชื่อที่อัลลอฮฺทรงรักที่สุดคือนามชื่อที่บ่งถึงความต่ำต้อยและนอนบ่นอม เช่น ชาฮาดชาฮ อับดุลเราะฮฺมาน และนามชื่อที่ต่ำต้อยที่สุด ณ อัลลอฮฺคือนามที่บ่งชี้ถึง : หัยยโส. ความมีอำนาจ. ความยิ่งใหญ่. ทั้งหมดที่กล่าวมา. และด้วยเหตุนี้ผู้ที่ตั้งชื่อตัวเองจะถูกลงโทษอันเนื่องจากมีจุดประสงค์ที่ไม่ดี ด้วยการประสบกับความอัปยศ : ถูกต้อง ผิด.

๔๙. การตั้งชื่อผู้มีอำนาจเหนือเหล่าผู้มีอำนาจ หรือผู้ชี้ขาดเหนือเหล่าผู้พิพากษา : อนุญาต เป็นสิ่งต้องห้าม เป็นบาปใหญ่.

๕๐. การให้คำนำหน้าด้วย (พ่อของ..) หรือ (แม่ของ..) หรือ (พี่ของ..) หรือ (ลุงของ..) หรือ (ป้าของ..) เพื่อเป็นการ : ยกย่อง ตาหนิ ทำให้มันติดขัดใกล้เคียงกัน เป็นนามเรียก ทั้งหมด.

๕๑. มีศอฮาบะฮฺบางท่านชื่อ ฮะกิม และฮากิม โดยท่านรอซูล ﷺ ไม่ได้เปลี่ยนแปลงชื่อเหล่านั้นเพราะเขาไม่มีเจตนาอื่นใดนอกจากเป็นชื่อเรียก ถูกต้อง ผิดและนามชื่อของพระองค์ที่ถูกห้ามคือ นามที่เฉพาะพระองค์ นามที่คล้ายคลึงคุณลักษณะของพระองค์ ทั้งหมด.

๕๒. การเรียกชื่อด้วยคำนำหน้า หุก่มของมันคือ : อนุญาต ส่งเสริม.

๕๓. (ผู้ใดที่แก่ง หยกล้อด้วยกับสิ่งหนึ่งใดที่มีการรำลึกถึงอัลลอฮฺหรืออัลกุรอานหรือรอซูล) คำว่ารอซูลในที่นี้คือ : นบีมุฮัมหมัด รอซูลทั้งหมด.

๕๔. การเยาะเย้ยถือเป็นการขัดกับหลักศรัทธาที่ยิ่งใหญ่และเป็นไปไม่ได้ที่มุสลิมจะไม่รู้ไม่เข้าใจ : ถูกต้อง ผิด.

๕๕. เงื่อนไขการเตาบัตของผู้เย้ยหยัน : ๑ :
 ๒ : ๓ :

๕๖. จำเป็นจะต้องมีความรอบขอบในเรื่องการเย้ยหยันและไม่ปล่อยปละละเลย : ถูกต้อง ผิด.

๕๗. มีบางคนปกป้องคนที่ดำทอพระเจ้า แต่หากมีใครดำทอเขาหรือแม่ของเขา เขาจะคืนทวงสิทธิ์ทันที : ถูกต้อง ผิด.

๕๘. จำเป็นจะต้องอธิบายแก่นมนุษย์ถึงความอันตรายในเรื่องนี้และมันยังเป็นการตกศาสนาที่ทำให้สิ้นสภาพการเป็นมุสลิม และเราจะไม่รื้อข้อเท็จจริงให้ทราบจนกว่าจะมีการดำทอและเย้ยหยัน : ถูกต้อง ผิด.

๕๙. มีบางคนพูดว่า เราต้องถามคนที่ด่าทอและเย้ยหยันในศาสนา ก่อน ว่าเขามีเจตนาธรรมณ์ในการด่าทอหรือไม่ ? : ไม่ถูกต้อง ถูกต้อง.
๖๐. ส่วนหนึ่งจากการเกิดทุนเกียรติแก่ผู้สร้าง คือคำพูดที่ว่า คนที่ด่าจะไม่ถูกเอาเรื่องเนื่องจากความโกรธพร้อมกันนั้นกลับเอาเรื่องหากคำผู้นำ พ่อ หรือพยายามทำลายทรัพย์สิน เป็นต้น : ถูกต้อง ผิด
๖๑. การมีความรอบคอบในเรื่องนี้ส่งผลดีในบางประเทศ อัลฮัมดุลิลลาฮ และการหละหลวมในบางประเทศ ทำให้เด็ก ผู้ใหญ่เกิดการด่าทอกันในประเทศอื่นๆ : ถูกต้อง ผิด.
๖๒. ผู้เย้ยหยันในศาสนาร้ายแรงยิ่งกว่าผู้กราบไหว้รูปปั้น : ถูกต้อง ผิด.
๖๓. บางที่ท่านอาจไม่ได้ยินขวาวิวหรือคริสต์ด่าทอพระเจ้า หรือมุซา หรืออีซา หรือศาสนา แต่ท่านอาจจะได้ยินคนที่อ้างตัวว่านบถือศาสนาอิสลาม : ถูกต้อง ผิด.
๖๔. ผู้ศรัทธาที่แท้จริงคือผู้ที่เมื่ออัลกุรอ่านหรืออัลหะดีษถูกอ่านขึ้น เขาเกิดความกลัวและศรัทธาเพิ่มขึ้น ส่วนผู้กลับกลอกเขาจะไม่รู้สึกอะไร และจะเย้ยหยันและพูดจาเพื่อให้นุษย์หัวเราะ : ถูกต้อง ผิด.
๖๕. อนุญาตให้เผยแพร่คลิปวิดีโอที่มีการด่าทอแม่ของท่านหรือไม่ ? แล้วยังไปกว่านั้นมีการด่าทอแม่ของทุกคนที่เป็นผู้ศรัทธา ? : ใช่ ไม่ใช่.
๖๖. จำเป็นเมื่อมีวิดีโอที่มีการด่าทอหรือหยาบคาย : ฟังและเผยแพร่ ลบทิ้งทันที.
๖๗. การรวบรวมวิดีโอที่มีการด่าทอและเย้ยหยันเป็นแนวทางของ : ขนุคชนรุ่นก่อน. มุนาฟิกผู้กลับหลอก.
๖๘. การตกศาสนาเนื่องจากการด่าทอและเย้ยหยันเป็นเรื่องที่ใหญ่หลวงโดยมีนักวิชาการบางท่านกล่าวว่า การกลับเนื้อกลับตัวของพวกเขาจะไม่มีประโยชน์ใดๆ และหน้าที่ของผู้นำจำเป็นต้องประหารเขา และไม่ต้องลงโทษให้แก่เขา และไม่ต้องขออภัยให้ได้รับความเมตตาและไม่ต้องฝังศพร่วมกับบรรดามุสลิม : ถูกต้อง. ผิด.
๖๙. คนที่ด่าทอเมื่อเขาบอกว่าเขากลับตัวแล้วแต่เขายังกลับไปทำมันอีกนั้นเป็นหลักฐานยืนยันว่าเขาเป็นผู้โกหก : ถูกต้อง. ผิด.
๗๐. ผู้กลับกลอกเมื่อเขาได้ด่าทอเขาจะพูดว่าฉันไม่ได้มีเจตนาเช่นนั้น ซึ่งคำพูดนี้เป็นแค่คำพูดเพียงแค่นั้น เท่านั้น : ถูกต้อง ผิด.
๗๑. ส่วนหนึ่งจากสิ่งที่ยึดถึงความสัตย์จริงของผู้เย้ยหยันในการกลับเนื้อกลับตัว คือคำพูดของเขาที่ว่า การด่าทอและเย้ยหยันนั้น เป็นสิ่งที่ตกศาสนา และอัลลอฮฺทรงบริสุทธิ์จากสิ่งดังกล่าว : ถูกต้อง. ผิด.
๗๒. ผู้ที่ได้ยินการด่าทอและเย้ยหยันและไม่ห้ามปรามหรือไม่ตีตัวออกห่าง สุกมของเขาเหมือนกัน : ถูก ผิด.
๗๓. ชัยฏอนมักล่อลวงด้วยการยื่นข้อเสนอประตุแห่งความดีเพื่อให้ท่านตกอยู่ในการปฏิเสธ ดังเช่นชายคนหนึ่ง ในสงครามตะบูก : ถูกต้อง. ผิด.
๗๔. สิ่งที่ได้รับจากหะดีษของผู้เย้ยหยันคือ ผู้ที่ด่าทอศอฮาบะฮ์เป็นกาเฟร : ถูกต้อง ผิด เพราะผู้ที่ล่วงเกินพวกเขาคือการล่วงเกิน : อัลลอฮฺ. รอซูล. ศาสนา. ศอฮาบะฮ์. มนุษย์ทั้งมวล.
๗๕. ใครที่การอภัยของเขาเป็นการทำลายไม่ใช่การปรับปรุงดังนั้นเขา : ได้รับความบาป. ไม่ได้รับบาป ด้วย การปรับปรุงนี้.

๗๖. มนุษย์เมื่อพาดพิงความโปรดปรานไปยังงานและน้ำพักน้ำแรงที่ตนเองทำ นั่นคือการตั้งภาคีในด้าน :
 หลักการสร้างของพระองค์. หลักการเคารพภักดีต่อพระองค์ และเมื่อเขาพาดพิงมันไปยังอัลลอฮฺแต่เขา
 อ้างว่าเขาเหมาะสมกับความโปรดปรานนั้น เป็นเป็นคุณลักษณะของการหยิ่งโส คุยโอ้อวดชนิดหนึ่ง :
 ถูกต้อง ผิด.

๗๗. การพอใจต่อการกำหนดสภาวะการณ์ที่เป็นการกระทำของอัลลอฮฺนั้น จำเป็น. ไม่จำเป็น และสิ่งที่
 ถูกกำหนดนั้นหากเป็นภัยประสบต่างๆ ไม่จำเป็นต้องพอใจกับมันก็ได้ : ถูกต้อง. ผิด.

๗๘. ไม่มีความแตกต่างระหว่างคนตาบอด คนเป็นโรค ในการร้องขอของพวกเขาจากบรรดามะลัก :
 ถูกต้อง. ผิด.

๗๙. การตั้งชื่อว่าอับลุมุฏฏอลิบ : อนุญาต. ไม่อนุญาต.

๘๐. การเรียกชื่อดอกไม้ชนิดหนึ่งว่า บ่าวของดวงอาทิตย์ : อนุญาต. ไม่อนุญาต.

๘๑. จงใส่เครื่องหมายวงกลมในประเภทที่ไม่อนุญาตให้ตั้งชื่อ : (อับลุมุฏฏอลิบ-อับลุกะบะ-อับลุมานาฟ-
 อับลุนบี-อับลุฮาริช-ฟิรเอาน-รินซิบ-อาคียะ-ซุลฏอนชะลาฏีน-ซัยยิดุนนาส-ซุลลามะลี-ร็อบบุลอาละมีน-อรั
 เราะหมาน-อัลคอลลิก-อับลุซัตตาร-อับลุนูร-บุฏรูส-ญะร็อง-ซัยยิดุซซาดาด-ซิตตุนนีสอา-อับลุนนาศิร

๘๒. ส่วนหนึ่งจากการซิมซิบของบรรดามุสลิมจากแนวคิดของพวกเขาชื่อฮุรอฟีฎะฮฺ คือพวกเขาต้องการที่
 จะตั้งชื่อเรียกนำหน้าว่า บ่าว เช่น คำกล่าวของพวกเขาที่ว่า ลูกหลานท่านอะลี หมายถึงบ่าวของอะลี มัน
 เป็นการใช้ชื่อเรียกนำหน้าว่า บ่าว อื่นจากอัลลอฮฺ สิ่งเหล่านี้เป็นการตั้งภาคี : ถูกต้อง ผิด.

๘๓. คำพูดผู้ที่ว่า เขาไม่สามารถใช้จ่ายทรัพย์สินของผู้อื่น เพราะฉันคือ บ่าวของผู้ถูกสั่งใช้ : อนุญาต.
 ไม่อนุญาต.

๘๔. เรื่องราวเกี่ยวกับอาดัมและเฮวาว : เป็นเรื่องราวที่ถูกต้อง ผิด.

๘๕. ซัยยอนเลือกใช้ชื่อว่าอับลุฮาริช : เพราะเป็นชื่อของมัน ไม่ถูกต้องเพราะหาริชเป็นนามที่สัสต์ย
 จริงที่สุด.

๘๖. การตั้งชื่อว่าหาริช : อนุญาต. ไม่อนุญาต.

๘๗. บรรดานบีเป็นผู้บริสุทธิ์จากการตั้งภาคีโดยมติเอกฉันท์ของนักวิชาการและใครก้าวภายในเรื่องของพวกเขา
 เขาหรือสืบค้นความบกพร่องของพวกเขาเขาผู้นั้นคือ : ผู้กลับกลอก ผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ.

๘๘. การวิงวอนด้วยพระนามของอัลลอฮฺเป็นการวิงวอนในด้าน : การเคารพภักดี การขอทั่วไป
 ถูกทั้งหมด.

๘๙. หนังสือกิตาบุดเตอาฮิด : ครอบคลุมประเภทของเตอาฮิดทั้ง ๓ มีเฉพาะด้านการให้เอกภาพใน
 การเคารพภักดีต่อพระองค์เท่านั้น.

๙๐. การเฉลิมในพระนามของอัลลอฮฺแบ่งออกเป็น : ๒ ประเภท. ๕ ประเภท

๙๑. คำตรัสของพระองค์ที่ว่า และจงปล่อยบรรดาผู้ที่ทำให้เฉ หมายถึง : เราจะไม่เชิญชวนพวกเขาและ
 ไม่ชี้แจงให้พวกเขากระจำ ทั้งแนวทางของพวกเขา.

๙๒. ประเภทของการเฉลิมในการปฏิเสธรพระนามและคุณลักษณะของพระองค์แบ่งออกเป็น :

๑. : ๒. :
 ๓. : ๓. :

๔. : ๕. :

บทที่ ๕๒ : เรื่องห้ามกล่าวสลาม (ขอความศานติสุขประสบแต่อัลลอฮ์)

เพราะทำไม ?

เพราะมันขัดกับความเป็นจริง อัลลอฮ์คือผู้ถูกร้องขอไม่ใช่ผู้จะต้องร้องขอให้กับพระองค์ อัลลอฮ์ไม่ทรงฟังพวกเราแต่ทว่าอัลลอฮ์ถูกสรรเสริญด้วยคุณลักษณะที่สมบูรณ์.

เพราะการขอคู่อารูปแบบนี้ทำให้คิดไปได้ว่าสิทธิของอัลลอฮ์บกพร่อง แต่ไม่ให้อัลลอฮ์ให้แก่สิ่งใด เป็นการได้รับความศานติสุขปลอดภัย (กล่าวสลาม) ฟ้นจากสิ่งหนึ่งนอกจากว่าสิ่งนั้นมีคุณลักษณะตรงกันข้าม และอัลลอฮ์ทรงบริสุทธิ์จากความบกพร่อง.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

ในศอเฮียะหฺอ์ฮาม่าอัลบุกอริยฺและมุสลิม โดยรายงานจากท่านอิบนุ มุสอูด رضي الله عنه ว่า : ครึ่งหนึ่งในขณะที่พวกเราละหมาดพร้อมกับท่านนบีมุฮัมหมัด ﷺ พวกเราได้กล่าวว่า อัลลามาอะลัลลอฮ (ความศานติจงประสบแต่อัลลอฮ์) จากปวงบ่าวของพระองค์ ความศานติจงประสบแต่คนนั้นคนนี้ ท่านนบิจึงกล่าวว่า พวกเจ้าอย่ากล่าวว่ ขอความศานติจงประสบแต่อัลลอฮ์ เพราะแท้จริงอัลลอฮ์นั้น คือผู้ทรงทำให้เกิดความศานติสุข.

✿ อัลสละลาม คือนามชื่อที่สื่อไปในทางบวกที่มีการยืนยันกล่าวคือปฏิเสธจากความบกพร่อง และนำคำหนักที่เกิดจากความคิดหรือการพรรณนาของสติปัญญา ดังนั้นไม่มีความบกพร่องในชาติของอัลลอฮ์และคุณลักษณะ การกระทำ และสุกุ่มต่างๆของพระองค์ ส่วนคำว่าการยืนยัน คือยืนยันถึงการมีพระนามนี้ต่อพระองค์และคุณลักษณะนั้นคือความศานติ.

✿ และคำว่าอัลสละลาม มีหลายความหมาย.

เป็นการทักทาย เช่น กล่าวว่ จงให้สละลามกับคนนี้.

คำว่าอัลสละลามะหฺคือ ปราศจากความบกพร่องและโรคภัยต่างๆเช่นคำกล่าวของพวกเราอัลสละลามอลัยกาอ์ท่านนบิ.

คำว่า อัลสละลามเป็นพระนามหนึ่งจากพระนามต่างๆของอัลลอฮ์.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. การอธิบายคำว่า : อัลสละลาม (พระนามของอัลลอฮ์หมายถึงผู้ทรงปราศจากความบกพร่องและข้อตำหนิ)
๒. เป็นการทักทายให้เกียรติอย่างหนึ่ง
๓. ไม่สมควรสำหรับอัลลอฮ์ (หากไม่สมควรมันจึงเป็นสิ่งต้องห้าม)
๔. เหตุผลในสิ่งดังกล่าว (อัลลอฮ์คือผู้ทรงทำให้เกิดความศานติ).
๕. เป็นการสอนวิธีการให้เกียรติแก่พวกเขาซึ่งมันสมควรสำหรับอัลลอฮ์ (ในการกล่าวตะชะฮุดละหมาด ดังนั้นเราจะไม่กล่าวให้แก่สิ่งถูกสร้างว่า การให้เกียรติของฉัน).

บทที่ ๕๓ : เรื่องการกล่าวคำวิงวอนว่า โอ้อัลลอฮฺ ขอพระองค์ทรงอภัยโทษหากพระองค์ทรงประสงค์

บทนี้เป็นการอธิบายถึงความสมบูรณ์ของความเป็นเจ้าของอัลลอฮฺและความใจบุญ และความประเสริฐของพระองค์ โดยมีคำอธิบายดังนี้ :

<p>เป็นการทำให้รู้สึก ว่าอัลลอฮฺเป็นผู้ บังคับทั้งที่จริงไม่ใช่ อย่างนั้น.</p>	<p>เป็นการทำให้รู้สึกว่สิ่งดังกล่าวเป็น เรื่องที่ยิ่งใหญ่ต่ออัลลอฮฺอาจทำให้เกิด ความลำบากต่อพระองค์และอาจ เป็นไปไม่ได้ ทั้งที่จริงไม่ใช่อย่างนั้น.</p>	<p>เป็นการทำให้รู้สึกว่มนุษย์ไม่ต้อง พึ่งอัลลอฮฺ ซึ่งอย่างนั้นไม่ เหมาะสมและไม่ถือเป็นมารยาทที่ ดีงาม.</p>
--	--	--

หลักฐานที่หนึ่ง

บันทึกอยู่ในข้อเฮียะหือหม่ามอัลบุคอรียะและมุสลิม จากอบูฮุร็อยเราะฮฺว่า แท้จริงท่านรอซูลุลลอฮฺ ﷺ กล่าวว่คนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่าน อย่าได้กล่าวว่า : โอ้อัลลอฮฺ ขอพระองค์ทรงอภัยโทษให้แก่ฉันหาก พระองค์ทรงประสงค์ โอ้อัลลอฮฺ ขอพระองค์ทรงเมตตาฉัน หากพระองค์ทรงประสงค์ แต่ทำให้คำขอของ เขาจงแน่แน่ แท้จริงอัลลอฮฺ เพราะสิ่งนั้นไม่มีผู้ใดบังคับพระองค์.

และมีอีกสำนวนหนึ่งในบันทึกของมุสลิม และเขาต้องให้ความสำคัญและหนักแน่นต่อสิ่งที่ตนปรารถนา เพราะแท้จริงอัลลอฮฺนั้น ไม่ทรงถือว่าสิ่งใดที่พระองค์ทรงให้ไปแล้ว จะเป็นภาระหนักสำหรับพระองค์.

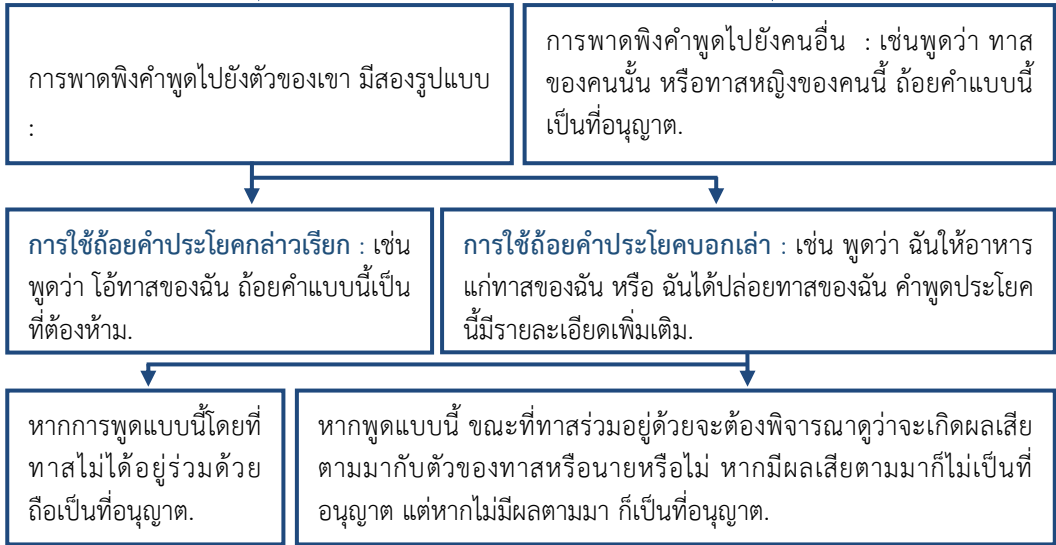
การใช้ถ้อยคำในขณะวิงวอนขอการขอตุอาออิสติคอเราะฮฺ (ให้อัลลอฮฺทรงเลือกสิ่งที่ดีกว่า) ไม่ใช่เป็นการ ผูกด้วยความประสงค์ของอัลลอฮฺ (ใช้คำว่า อินชาอัลลอฮฺ) แต่เป็นการผูกด้วยกับสิ่งที่ผู้ขอไม่รู้และไม่รู้ว่า มันจะดีหรือไม่ ? และเช่นเดียวกับหะดีษที่ว่า : (ขอพระองค์ทรงให้ชีวิตแก่ฉันหากการมีชีวิตเป็นสิ่งที่ดี สำหรับฉัน).

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. ห้ามไม่ให้ใช้สำนวนที่มีการยกเว้น (เช่น อินชาอัลลอฮฺ) ในการขอวิงวอน.
๒. อธิบายถึงเหตุผลในสิ่งต้องห้ามดังกล่าว.
๓. คำกล่าวที่ว่า แต่ทำให้คำขอของเขาจงแน่แน่ คือ : เมื่อท่านต้องการขอก็จงมั่นใจอย่าลังเล.
๔. การให้ความสำคัญและหนักแน่นต่อสิ่งที่ตนปรารถนา : หมายถึง เมื่อเขาขอสิ่งที่ตนปรารถนา ดังนั้น ไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่ และเป็นไปไม่ได้สำหรับอัลลอฮฺ.
๕. การให้เหตุผลในเรื่องนี้คือ :
 ๑. เพื่ออธิบายถึงความสูงส่งของบทบัญญัติ.
 ๒. เพื่อเพิ่มความมั่นใจแก่มนุษย์.
 ๓. เพื่อเป็นการเปรียบเทียบประเด็นนี้ ให้อยู่ในบทบัญญัติต่างๆของศาสนา.

บทที่ ๕๔ : เรื่องการห้ามเรียกผู้อยู่ใต้การปกครองว่า บ่าว,ทาส

สุกมการกล่าวว่ บ่าวของฉันและทาสของฉัน



ตัวบทหลักฐานที่ ๑

มีรายงานคอเฮียะห์จากท่านอาบูสุร็อยเราะฮฺ رضي الله عنه ว่า : ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า คนหนึ่งคนใดจากสุเจ้าอย่าได้พูดว่าจงนำอาหารให้ผู้เป็นเจ้าของเจ้า จงทำน้ำละหมาดให้แก่พระเจ้าของเจ้า แต่จงพูดว่า : ผู้เป็นนายของฉัน ผู้ปกครองของฉัน และอย่าพูดว่า ทาสชายของฉัน ทาสหญิงของฉัน แต่จงพูดว่า : วัยรุ่นชายของฉัน วัยรุ่นสาวของฉัน เด็กหนุ่มของฉัน.

☀ คนหนึ่งคนใดอย่าพูดว่าจงให้อาหารแก่พระเจ้าของเจ้า จงให้แสงสว่างแก่พระเจ้าของเจ้าเพราะคำพูดเหล่านั้นคือการล่วงเกินในเรื่องรูปูบียะฮ์ (การเป็นพระผู้อภิบาล).

☀ จงพูดว่า : นายของฉัน ผู้ปกครองดูแลของฉัน : คำสนทนานี้ของทาสกับนาย มันไม่ใช่เป็นสิ่งจำเป็น แต่เป็นการแนะนำให้กระทำสิ่งที่ยอนุญาต เพราะบรรดานักวิชาการกล่าวว่า : เรื่องใดที่ตรงกันข้ามกับสิ่งต้องห้าม ถือเป็นที่ยอนุญาต ตัวอย่างเช่น อัลลอฮฺตรัสว่า : (เมื่อสุเจ้าได้โกนผมเสร็จ (ขั้นตอนพิธีฮัจญ์) ก็จงล่าสัตว์).

และเขาอย่าพูดว่า : เป็นการปรามที่หมายถึงการห้าม หรือไม่เหมาะสม และเพื่อจะไม่ให้เข้าใจได้ว่ามันคือการเป็นอูบุดียะฮ์ซึ่งมันเฉพาะอัลลอฮฺ (อับดี) สำหรับเด็กผู้ชาย (อะมะตี) สำหรับเด็กผู้หญิง.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

☛ ให้จงพูดว่า : วัยรุ่นชายของฉัน และ วัยรุ่นหญิงของฉัน และ เด็กชายของฉัน : คำสนทนานี้ของนายกับทาส และในกรณีเช่นนี้ เมื่อบทบัญญัติได้ปิดช่องประตูที่จะนำไปสู่สิ่งต้องห้าม โดยให้มีช่องประตูที่อนุญาตกระทำได้แทนที่ ข้อควรระวังนี้มีเป้าหมาย เพื่อเป็นการให้เอกภาพอันบริสุทธิ์ตลอดจนการให้ถ้อยคำต่างๆ อย่างถูกต้อง.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. ห้ามจากการพูดว่า : บ่าวของฉัน ทาสีของฉัน.
๒. ทาสอย่าได้พูดว่า : พระเจ้าของฉัน และอย่าพูดกับทาสว่า จงให้อาหารแก่นายของเจ้า.
๓. คำสอนที่หนึ่ง คำพูดที่ว่า : วัยรุ่นชายของฉัน วัยรุ่นหญิงของฉัน เด็กหนุ่มของฉัน.
๔. คำสอนที่สอง คือคำพูดที่ว่า : นายของฉัน ผู้ปกครองดูแลของฉัน.
๕. ข้อควรระวังนี้มีเป้าหมาย เพื่อเป็นการให้เอกภาพอันบริสุทธิ์ตลอดจนการให้ถ้อยคำต่างๆ อย่างถูกต้อง.

บทที่ ๕๕ : ว่าด้วยเรื่องห้ามปฏิเสธคำขอของผู้ที่กล่าวอ้างคำขอของเขาถึงอัลลอฮ์

ประเภทของการขอโดยการอ้างถึงอัลลอฮ์

การอ้างถึงอัลลอฮ์ด้วยสำนวน : เช่นฉันขอจากท่านด้วยกับอัลลอฮ์ **اللَّهُ عِندِي**

การอ้างถึงอัลลอฮ์ด้วยบทบัญญัติ: คือการขอสิ่งที่ศาสนานุญาต เช่น คนยากจนขอการบริจาคทาน.

อนุญาตให้อ้างถึงอัลลอฮ์ได้หรือไม่ ?

การขอโดยตัวของมันเป็นสิ่งไม่เหมาะสมหรือสิ่งต้องห้ามแต่อนุญาตให้กระทำได้หากมีความจำเป็นหรือเดือดร้อนด้วยเหตุที่ท่านรอซูล ﷺ ได้ทำการสัตยาบันกับบรรดาคอฮาบะฮ์ในการที่จะไม่ขอจากมนุษย์และการตอบรับผู้ที่มาขอจะไม่ออกไปจากสิ่งนี้คือ :

การขอแบบไม่เจาะจงตรงๆ : เช่น โอ้ใครก็ได้ จงมอบให้ฉัน หากผู้ขอเหมาะสมตามหลักศาสนาก็สามารถมอบให้ได้.

การขอโดยอ้างถึงอัลลอฮ์ : จำเป็นจะต้องตอบรับแม้ผู้ขอจะไม่เหมาะสมก็ตามเพราะเขาขอด้วยกับผู้ที่ยิ่งใหญ่และการตอบรับนั้นถือเป็นการให้ความยิ่งใหญ่กับผู้ที่ยิ่งใหญ่แต่หากเขาขอในสิ่งที่ไม่ดีหรือการตอบรับคำขอนั้นเป็นผลร้ายต่อผู้ถูกขอ ดังนั้นเขาก็ไม่จำเป็นต้องตอบรับ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

มีรายงานจากท่านอิบน์อุมร์ رضي الله عنه ว่าท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า : “ผู้ใดมาขอความช่วยเหลือโดยกล่าวอ้างถึงอัลลอฮ์ พวกท่านก็จงให้ความช่วยเหลือแก่เขาเถิดและผู้ใดที่มาขอโดยกล่าวอ้างพระนามของอัลลอฮ์ พวกท่านก็จงให้สิ่งที่เขาขอเถิดและผู้ใดที่ทำความดีอย่างหนึ่งอย่างใดแก่พวกท่าน พวกท่านก็จงตอบแทนเขาเถิดหากพวกท่านไม่มีสิ่งใดจะตอบแทนเขาก็จงขอคุดาอ์ให้เขาเถิด เพื่อให้เขารู้สึกว่าท่านได้ตอบแทนความดีให้แก่เขาแล้ว” บันทึกโดย อาบูดาอูดและอันนะซาอีย์ ด้วยสายรายงานที่ถูกต้อง.

🌟 **هُوَ الَّذِي يَدْعُو** : ดังนั้นพวกท่านจงปกป้องเขา นอกจากการขอความช่วยเหลือนั้นเป็นสิ่งจำเป็นเหนือเขาหรือช่วยเหลือบนความผิดและการเป็นศัตรูกัน.

🌟 การตอบรับคำขอเป็นสิทธิของอัลลอฮ์หรือสิทธิของมนุษย์ ? เป็นสิทธิของมนุษย์เนื่องด้วยเหตุนี้หากท่านต้องการขอจากผู้เชิญท่านให้ยกเว้นไม่มาร่วมงานที่เชิญท่านไปร่วม แล้วเขาตอบตกลง ดังนั้นไม่เป็นบาปแก่ท่าน แต่ว่าการตอบรับคำเชิญนั้นเป็นคำสั่งของอัลลอฮ์ แต่หากเขายกเว้นท่านเนื่องจากความละอาย ไม่กล้ายกเลิกต่อหน้าท่าน ดังนั้นไม่สมควรที่ท่านจะทำการตอบรับ.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

❁ **وَجِبْنَ** : จงตอบรับคำเชิญของเขาโดยเป้าหมายการเชิญนี้คือการให้เกียรติ ไม่ใช่การเรียกร้องและ นักวิชาการส่วนใหญ่เห็นว่า การตอบรับคำเชิญถือเป็นขุมนะห็นอกจากการเชิญในงานแต่งงานที่ถือเป็น สิ่งจำเป็นโดยมีเงื่อนไข ๖ ประการ :

๑. ผู้เชิญไม่ใช่เป็นบุคคลที่จำเป็นจะต้องตีตัวออกห่างหรือสนับสนุนให้ตีตัวออกห่าง.
๒. สถานที่ถูกเชิญไปนั้นจะต้องไม่มีสิ่งบายนมุขต่างๆ.
๓. ผู้เชิญต้องเป็นมุสลิม.
๔. รายได้ของเขาไม่เป็นที่ฮารอม.
๕. การตอบรับนั้นต้องไม่ทำให้สิ่งที่เป็นวายิบตกไป.
๖. การตอบรับนั้นจะต้องไม่เป็นการสร้างความเดือดร้อนต่อผู้ตอบรับ.

❁ บัตรเชิญเปรียบเสมือนการเชิญด้วยวาจาหรือไม่ ? หากเขารู้หรือมั่นใจว่าเป็นการเชิญที่ชัดเจน สุกข์ของมันก็เปรียบเสมือนการเชิญด้วยวาจา.

❁ **وَأَعْرَبَ** : ก็จงตอบแทนเขาด้วยสิ่งดีๆที่ทัดเทียมกันกับที่เขาได้ทำความดีแก่ท่านหรือตอบแทนสิ่งที่ดีกว่าให้แก่เขาการตอบแทนมีผลดี ๒ ประการ :

๑. เป็นการกระตุ้นให้มนุษย์ทำความดี.
๒. มนุษย์จะไม่รู้สึกต่ำต้อยหากมีผู้ทำความดีให้กับเขา.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. การให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ขอความช่วยเหลือด้วยกับอัลลอฮ์ ผู้ใดที่ขอความช่วยเหลือด้วยกับอัลลอฮ์ จำเป็นที่จะต้องช่วยเหลือ นอกจากเขาขอความช่วยเหลือให้พ้นจากสิ่งที่เป็นวายิบต้องกระทำหรือละทิ้ง ดังนั้นกรณีเขาจะไม่ได้รับการช่วยเหลือ.
๒. จะต้องมอบให้กับผู้ที่ร้องขอโดยอ้างถึงอัลลอฮ์.
๓. ตอบรับคำเชิญ.
๔. ตอบแทนให้กับผู้ปฏิบัติสิ่งดีงาม หมายถึงตอบแทนผู้ที่ทำดีต่อท่าน.
๕. การขอคูอาอเป็นการตอบแทนสำหรับผู้ที่ไม่มีความสามารถในการตอบแทน.
๖. จนกว่าพวกท่านจะเห็นว่าพวกท่านได้ตอบแทนแล้ว อย่าได้บกพร่องในการขอคูอาอแต่จงขอคูอาอ จนกระทั่งเขารู้หรือคิดว่าเขาได้ตอบแทนอย่างคู่ควรแล้ว.

บทที่ ๕๖ : ว่าด้วยเรื่องห้ามขอลสิ่งใดๆด้วยการอ้างพระพักตร์ของอัลลอฮฺเว้นแต่การ
ขอในเรื่องสวรรค์

ความหมายในการวางหัวข้อบทนี้

คือห้ามขอจากคนหนึ่งคนใดจากสิ่งที่ถูกสร้างด้วย
พระพักตร์ของอัลลอฮฺเพราะสิ่งที่ถูกสร้างไม่มี
ความสามารถในการมอบสวรรค์ให้แก่เขา.

หรือหากท่านขอด้วยพระพักตร์ของอัลลอฮฺก็จะ
ขอสวนสวรรค์และอย่าได้ขอจากเรื่องทางโลก.

เป็นการให้ความยิ่งใหญ่แก่พระพักตร์ของอัลลอฮฺ ด้วยการไม่ขอลสิ่งอื่นใดนอกจากสวรรค์หรือสิ่งที่นำพา
ไปสู่สวรรค์เท่านั้น.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

มีรายงานจากท่านญาบิรบินอับดุลลอฮฺ رضي الله عنه ว่าท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “ห้ามการขอด้วยการอ้างพระ
พักตร์ของอัลลอฮฺ เว้นแต่การขอในเรื่องสวรรค์” บันทึกโดย อิหม่ามอาบูดาวูด.

❖ **الله اعلم** : ด้วยพระพักตร์ของอัลลอฮฺ เป็นการยืนยันว่าอัลลอฮฺทรงมีพระพักตร์โดยมันมีการยืนยัน
จากอัลกุรอาน ซุนนะห์ และมติเอกฉันท์ของปวงประชาญ์ซึ่งพระพักตร์ที่แท้จริงไม่มีใบหน้าสิ่งถูกสร้างใด
เหมือนพระพักตร์ของพระองค์.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. ห้ามการขอด้วยพระพักตร์ของอัลลอฮฺเว้นแต่สิ่งนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ส่วนหนึ่งจากมารยาทคือ
การไม่ขอด้วยพระพักตร์ของอัลลอฮฺ ยกเว้นจะต้องเป็นเรื่องราวในวันอาคิเราะฮ์ เช่นขอให้ได้รับชัยชนะ
ด้วยการเข้าสวรรค์ หรือรอดปลอดภัยจากไฟนรก.
๒. ยืนยันถึงคุณลักษณะพระพักตร์ของอัลลอฮฺ.

สุกข์ของการขอด้วยคุณลักษณะของอัลลอฮฺ :

ไม่อนุญาตให้ขอด้วยคุณลักษณะเช่นโอ้ความเมตตาของอัลลอฮฺ เช่น **الله ارحم الراحمين** โอ้พระพักตร์
ของอัลลอฮฺ : **الله اعلم** โอ้ความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ : **الله ابرار** .

การขอด้วยคุณลักษณะนี้เป็นการอุตริกรรมขึ้นมาใหม่ซึ่งไม่มีในตัวบทและไม่มีร่องรอยจากบรรดาสลัฟและ
ท่านซัยคูลอิสลาม อิบน์ตุยมียะฮ์กล่าวว่ามันคือการปฏิเสธ.

บทที่ ๕๗ : ว่าด้วยเรื่องการใช้คำว่า : หากว่า

ประเภทของการใช้คำว่า : หากว่า

“หากมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากกิจการนั้นเป็นสิทธิของเราแล้วไซ้ร้พวกเรา ก็จะไม่ถูกฆ่าที่นี่” พวกกลับหลอกโต้แย้งบทบัญญัติของท่านรอซูล และกล่าวว่าหากพวกเขาเชื่อฟังเราและกลับไปเสมือนที่เรากลับ พวกเขาจะไม่ถูกฆ่าดังนั้นความคิดของเราดีกว่าหลักการศาสนา.

เป็นสิ่งต้องห้ามและอาจถึงขั้น ปฏิเสธ : การใช้คำว่า หากว่า ในการโต้แย้งบทบัญญัติศาสนา.

“หากพวกเขาเชื่อฟังเราพวกเขาก็จะไม่ถูกฆ่า” คือหากพวกเขายังคงอยู่ที่เดิมพวกเขาจะไม่ถูกฆ่า ดังนั้นจากคำกล่าวเช่นนี้บ่งชี้ว่า พวกเขาโต้แย้งกับการกำหนดของอัลลอฮ.

เป็นสิ่งต้องห้าม : การใช้คำว่า หากว่า เพื่อโต้แย้งกับการ กำหนดสถานะ.

“หากฉันทำอย่างนั้นก็จะเป็นอย่างนั้น อย่างนี้” เพราะความ โศกเศร้าเสียใจจะนำมาซึ่งความหมดหวัง ซึ่งอัลลอฮ์นั้นประสงคให้ มนุษย์อยู่ในความสงบพอใจ.

เป็นสิ่งต้องห้าม : การใช้คำว่า หากว่า ในการแสดงความ โศกเศร้าเสียใจและหมดหวัง.

“หากอัลลอฮ์ทรงประสงค์พวกเราก้จะไม่ตั้งภาคี” การกล่าว ทำนองนี้ถือเป็นเรื่องที่ผิด แต่อนุญาตอ้างการกำหนดของอัลลอฮบน สิ่งที่มาประสบได้ ไม่ใช่เป็นการตำหนิ และถูกรู้กันว่าบ่าวที่จะกลับ เนื้อกลับตัวต้องละทิ้งสิ่งเดิมๆที่เคยฝ่าฝืน.

เป็นสิ่งต้องห้าม : การใช้คำว่า หากว่า ในการอ้างการกำหนด ของอัลลอฮ บนการฝ่าฝืนต่อ พระองค์.

“หากฉันมีเงินฉันจะทำความดีเหมือนคนนั้น” กรณีนี้คือการหวังได้สิ่งที ดีท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า : “มันขึ้นอยู่กับเจตนาของเขาดังนั้นผลบุญ ของเขาทั้งสองเท่าเทียมกัน” และท่านรอซูล ﷺ กล่าวเช่นกันกับผู้คิด ชั่ว ว่า : “มันขึ้นอยู่กับเจตนาของเขา ดังนั้นบาปของเขาทั้งสองเท่า เทียมกัน”.

หากนำมาใช้ในสิ่งที่ดี มันก็ จะดีไปด้วย แต่หากใช้มัน ในทางที่ไม่ดี มันก็จะไม่ดีไปด้วย : เช่นใช้ในความหวังปรารถนา

“หากฉันรู้ล่วงหน้าจากกิจการของฉัน ฉันก็จะไม่ทำแบบนี้โดยการ นำสัตว์พลีมาจากเมืองมาคืนะฮ์ด้วยหอก” นี้คือประโยคบอกเล่า เพราะท่านรอซูล ﷺ ได้หวังสิ่งหนึ่งแต่อัลลอฮ์ทรงกำหนดอีกอย่าง หนึ่ง เช่นการพูดว่า : หากฉันได้ไปเรียนฉันก็จะได้รับประโยชน์แน่.

เป็นสิ่งทีอนุญาต : การใช้คำว่า หากว่า ในประโยคบอกเล่า.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ ถึง ๓

๑. อัลลอฮฺตรัสว่า : ﴿لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ لَوَدَّ كَانُوا مِنَّا وَلَآئِن لَّمْ يَظْهَرُوا عَلَيْنَا لَأَسْرَبْنَا لَهُم مِّن مَّخْفَىٰ ۖ﴾ “พวกเขาบอกว่าหากมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากกิจการนั้นเป็นสิทธิของเราแล้วไซ้ พวกเราก็จะไม่ถูกฆ่าที่นี่” อาลิอิมรอน ๑๕๔.
๒. อัลลอฮฺตรัสว่า : ﴿لَا يَزِيدُنَّ قَالُوا لِخَوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُوا مَا قَتَلُوا﴾ “บรรดาผู้ที่พูดเกี่ยวกับพี่น้องของพวกเขาขณะที่พวกเขานั่งเฉยๆว่าถ้าหากพวกเขาเชื่อฟังเราพวกเขาจะไม่ถูกฆ่าตาย” อาลิอิมรอน ๑๖๘.
๓. ในคอเฮียะห์จากท่านอาบูฮุร็อยเราะฮ์  ؓ แท้จริงท่านรอซูล  ؐ ได้กล่าวว่า : “จงพยายามชวนชวายในสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ท่านและจงขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮฺและอย่าได้ท้อแท้เป็นอันขาดและหากเกิดสิ่งใดกับท่านแล้วก็อย่าได้พูดว่า : หากฉันทำอย่างนี้ก็จะได้รับอย่างนั้นอย่างนี้แต่จงพูดว่า : นี่คือการกำหนดของอัลลอฮฺและสิ่งใดที่พระองค์ทรงประสงค์พระองค์ก็จะทรงทำให้เป็นไปตามนั้น เพราะคำว่า หากว่าหรือถ้านั้นเป็นการเปิดทางให้ชัยฏอนทำงานของมัน” บันทึกอิหม่ามมุสลิม.

☀ “พวกเขาบอกว่าหากมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากกิจการนั้นเป็นสิทธิของเราแล้วไซ้ พวกเราก็จะไม่ถูกฆ่าที่นี่” : นี่คือการหันหลังของพวกมุนาฟิกันต่อบทบัญญัติของรอซูล  ؐ เพราะพวกเขาตำหนิต่านรอซูลที่ได้ออกไปโดยไม่ตรงกับความต้องการของพวกเขา. ☀ และอาจจะเป็นการหันหลังให้กับการกำหนดสถานะของอัลลอฮฺเช่นเดียวกัน ด้วยความหมายที่ว่า : “หากเราไม่ออกไป เราก็คจะไม่ถูกฆ่า”. ☀ “บรรดาผู้ที่พูดเกี่ยวกับพี่น้องของพวกเขาขณะที่พวกเขานั่งเฉยๆว่าถ้าหากพวกเขาเชื่อฟังเราพวกเขาจะไม่ถูกฆ่าตาย” : ในคำกล่าวนี้มีการโต้แย้งต่อบรรดามุอิมิน การกำหนดสถานะของอัลลอฮฺ และความซื่อสัตย์ต่อการสู้รบ. ☀ ผู้ใดที่ย่อนแอกับการกำหนดของอัลลอฮฺเท่ากับว่าเขาไม่พอใจที่จะให้อัลลอฮฺเป็นพระเจ้าของเขาและไม่ศรัทธาต่อเตาฮีดรูบูบียะฮ์อย่างแท้จริง. ☀ ในหะดีษนี้มีสาระดังนี้ :

๑. ส่งเสริมในสิ่งที่มีประโยชน์ละทิ้งสิ่งที่เป็นอันตราย.
๒. การขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮฺ.
๓. ห้ามการท้อแท้และล้มเลิกหยุดกระทำแล้วหันหลังไปอยู่เฉยๆไม่ทำอะไร.
๔. เมื่อได้รับในสิ่งที่ไม่ปรารถนา ฟังทราบไว้ว่านั่นคือการกำหนดของอัลลอฮฺซึ่งมนุษย์ไม่มีความสามารถใดๆตั้งนั้นจงมอบหมายกิจการงานต่างๆต่ออัลลอฮฺ.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายอายะฮ์แรกในซูเราะฮ์อาลิอิมรอนพูดถึงการหันหลังให้กับบทบัญญัติส่วนอายะฮ์ที่สองพูดถึงการหันหลังให้กับการกำหนดสถานะของอัลลอฮฺ.
๒. เป็นการห้ามอย่างชัดเจนจากการพูดที่ว่า : หากฉัน....เมื่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดประสบกับท่าน. ๓. อธิบายสาเหตุของการห้ามเนื่องจากมันเป็นการเปิดประตูการทำงานของชัยฏอน มนุษย์ก็จะโศกเศร้าเสียใจ.
๔. เป็นการชี้แจงคำพูดที่ดี การกำหนดของอัลลอฮฺเป็นจริงและสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์มันจะเกิดขึ้นจริง. ๕. เป็นคำสั่งให้แสวงหาสิ่งที่มีประโยชน์พร้อมกับขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮฺ.
๖. ห้ามการท้อแท้ไม่แสวงหาสิ่งที่มีประโยชน์ การละเลยและชี้แจงจากการปฏิบัติสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งอยู่ในขอบเขตที่มนุษย์มีความสามารถ.

บทที่ ๕๘ : ว่าด้วยเรื่องห้ามแข่งด่าสายลม (พอใจกับการกำหนดสภาวะการณ์)

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

มีรายงานจากท่าน อุบาย บิน กะออบ رضي الله عنه ว่า แท้จริงท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “พวกท่านทั้งหลายอย่าได้แข่งด่าลม ดังนั้นเมื่อพวกท่านพบเห็นสิ่งที่พวกท่านไม่ปรารถนา (กลัวและเกรงว่าจะเป็นอันตราย) จากสายลมนั้นก็จงขอคุดาว่า : โอ้อัลลอฮฺพวกเราขอวิงวอนพระองค์ ให้ได้รับความดีงามจากสายลมนี้ และความดีที่มากับสายลมนี้และความดีที่ลมได้ถูกส่งใช้ให้นำมาและพวกเราขอความคุ้มครองต่อพระองค์ ให้พ้นจากความเลวร้ายของลมนี้และความเลวร้ายที่ลมได้ถูกส่งใช้ให้นำมา” ท่านติรมิซีย์ได้รับรองว่าเป็นหะดีษที่ศอเฮียะห์ถูกต้อง.

- ❖ ผู้เขียนได้นำหน้าการแข่งด่าสายลมก่อนกาลเวลา เพราะมันจะเกิดขึ้นมากกว่าและมีรายงานว่ามีการห้ามจากการสาปแช่งและด่าทอแบบกว้างๆ ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “ผู้ศรัทธาไม่ใช่ผู้ที่ตีแม่ ไม่ใช่ผู้ที่ชอบสาปแช่ง ไม่ใช่ผู้ที่พูดจาลามก และไม่ใช่ผู้ที่พูดจาหยาบค้าย” และท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “ผู้ที่ชอบด่าทอจะไม่ใช่ผู้ที่ช่วยเหลือและบรรดาซุฮาดอาอ์ในวันกิยามะฮ์”.
- ❖ และท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวถึงการด่าทอมุสลิมว่า : “การด่าทอมุสลิมนับเป็นการละเมิด และการรบฆ่าฟันกันนั้นนับเป็นการปฏิเสธศรัทธา”.
- ❖ และท่าน رضي الله عنه ได้พูดถึงการด่าทอผู้ตาย : “พวกท่านจงอย่าได้ด่าว่าคนตาย และพวกเขาเองได้เคลื่อนไปสู่สิ่งที่พวกเขาทำล่วงเอาไว้แล้ว”.
- ❖ และท่าน رضي الله عنه ได้พูดถึงการด่าทอสัตว์ : “อูฐที่ถูกด่าอย่าได้อยู่ร่วมกับเรา”.
- ❖ และท่าน رضي الله عنه ได้พูดถึงการด่าทออาการป่วยไข้ตัวร้อน : “พวกท่านอย่าได้ด่าทออาการป่วยไข้ตัวร้อน”.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. ไม่อนุญาตให้ด่าทอสายลม เพราะการด่าทอมันเหมือนการด่าทอผู้สร้างมัน.
๒. แนะนำสู่คำพูดที่ติงามเมื่อมนุษย์พบเจอสิ่งที่เขาไม่ชอบ เช่น การกล่าวว่า ฉันขอวิงวอนจากพระองค์ทรงประทาน..... และเขาได้ปฏิบัติสาเหตุที่เป็นรูปธรรม เช่นการปกป้องจากความชั่วร้ายของมันด้วยการสร้างกำแพงกัน.
๓. ชี้แจงว่าสายลมมันคือสิ่งที่ถูกควบคุมบริหาร.
๔. สายลมมันอาจมาในรูปแบบที่ดีหรือบางที่อาจมาแบบทดสอบ โดยสามารถสรุปได้ว่าจำเป็นสำหรับมนุษย์ที่จะยอมรับต่อการกำหนดสภาวะการณ์ของอัลลอฮฺและอย่าได้ด่าทอและยอมรับต่อการกำหนดในระบบจักรวาลเสมือนกับการยอมรับต่อการกำหนดในบทบัญญัติ เพราะทั้งหมดนี้คือสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถกระทำได้นอกจากด้วยคำสั่งของอัลลอฮฺ.

บทที่ ๕๙ ว่าด้วยคำดำรัสอัลลอฮ์ที่ว่า :

“พวกเขาคาดเดาเกี่ยวกับอัลลอฮ์ในทางที่ไม่ถูกต้องเช่นเดียวกับพวกที่อยู่ใต้อาณัติ (ญายิเลียะห์) พวกเขาถือว่าเรามีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากกิจการนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของเราบ้างไหม ? จงกล่าวเถิดมุฮัมหมัด ว่า แท้จริงกิจการทั้งหมดนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์เท่านั้น”

﴿يَتَّبِعُونَ بِاللَّهِ﴾ : หมายถึงพวกมุนาฟิกที่คิดในแง่ร้ายกับอัลลอฮ์ซึ่งเป็นการคิดที่เป็นโมฆะที่เกิดจากความโง่เขลาของพวกเขาและการคิดกับอัลลอฮ์มี ๒ ประเภท :

๑. การคิดในแง่ดีกับอัลลอฮ์ ซึ่งมี ๒ แบบ :

- ๑.๑ เกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างในโลกนี้ซึ่งดังกล่าวนั้นเราจะต้องคิดในแง่ดีกับพระองค์.
- ๑.๒ เกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างมาเพื่อมนุษย์จำเป็นที่เขาจะต้องคิดในแง่ดีกับอัลลอฮ์โดยมีเงื่อนไขว่าเขาจะต้องบริสุทธิ์ใจและปฏิบัติตามแบบอย่าง.

๒. การคิดไม่ดีกับอัลลอฮ์ เช่นการคิดว่าสิ่งที่พระองค์ทรงทำให้เกิดขึ้น คือความเขลาหรือความอธรรม เป็นต้นซึ่งเป็นการคิดที่ต้องห้ามที่ใหญ่หลวงยิ่งและเป็นบาปที่น่ารังเกียจที่สุด เสมือนกับการคิดของพวกมุนาฟิกในทางที่ไม่ดีกับอัลลอฮ์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

คำดำรัสอัลลอฮ์ที่ว่า : ﴿الَّذِينَ بِاللَّهِ ظَنُّوا السَّوْءَ عَلَيْهِمْ ذَرْبُ السَّوْءِ﴾ “พวกเขาคิดกับอัลลอฮ์ด้วยความคิดร้าย (บรรดามุนาฟิกินและบรรดามุชริกีน) เหตุร้ายเหล่านั้นจงประสบกับพวกเขาเถิด”.

﴿บรรดาผู้คิดร้ายต่ออัลลอฮ์ ก็คือพวกมุนาฟิกและผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์ตั้งนั้นการลงโทษและความตกต่ำจึงประสบกับพวกเขาทั้งหมด.

ท่านอิบนุลกัอยยิม รอฮิมะฮ์ฮุลลอฮ์ ได้อธิบายถึงอายะฮ์แรกว่า : การคิดไม่ดีหมายความว่าพระองค์จะไม่ทรงช่วยเหลือผู้เป็นรอซูลของพระองค์ซึ่งทำให้เรื่องราวและภารกิจของท่านรอซูลนั้นจะต้องวอดวายและสูญสิ้นและเรื่องราวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่พวกเขานั้นมิได้เป็นไปตามการกำหนด(กอดัร)สภาวการณ์ของอัลลอฮ์และความรอบรู้ของพระองค์ ดังนั้นการคิดในแง่ร้ายดังกล่าวจึงหมายถึงการปฏิเสธความรู้และการกำหนดสภาวการณ์ของพระองค์ ตลอดจนเป็นการปฏิเสธว่าท่านรอซูลของพระองค์นั้นจะไม่ได้ประสบความสำเร็จและมีชัยชนะเหนือบรรดาศาสนาอื่นทั้งหมด ทั้งหมดนี้เป็นการคิดที่เลวร้ายที่พวกมุนาฟิกและพวกตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์คิดกันอยู่ ดังที่มีระบุในซูเราะฮ์อัลฟัตฮ์ ซึ่งแท้จริงการคิดเช่นนี้เป็นความคิดที่ชั่วร้ายเพราะเป็นการคิดในสิ่งที่ไม่คู่ควรต่ออัลลอฮ์และความรอบรู้ของพระองค์และไม่คู่ควรต่อการสรรเสริญของพระองค์และต่อสัญญาของพระองค์อันเป็นจริง.

ดังนั้นใครที่คิดว่าพระองค์อัลลอฮ์จะทรงปล่อยให้ความเท็จอยู่เหนือความจริงหรือปฏิเสธว่าเรื่องที่เกิดขึ้นนั้นมีใช่เป็นการกำหนดของอัลลอฮ์ด้วยความรอบรู้ของพระองค์ที่สมควรได้รับการสรรเสริญและอ้างว่าเป็นเพียงความประสงค์ของพระองค์เพียงอย่างเดียว เท่ากับว่าเขาได้คิดและคาดเดาเหมือนบรรดาผู้

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

ศรัทธาตั้งที่อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า : ดังกล่าวนั้นคือการนึกคิดของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาตั้งนั้นความหายนะคือไฟนรกจงประสบแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา.

และคนส่วนมากมักมีการคิดร้ายต่ออัลลอฮ์ในสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขาและสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้อื่นซึ่งไม่มีใครรอดพ้นจากความคิดในแง่ร้ายเช่นนี้ นอกจากผู้ที่รู้จักอัลลอฮ์และพระนามและคุณลักษณะของพระองค์รวมถึงรู้จักความรอบรู้ การสรรเสริญ และสัญญาอันเป็นจริงของพระองค์อย่างแท้จริง ดังนั้นคนที่ฉลาดและมีสติปัญญาที่ดีจะหมั่นเตือนตนเองในเรื่องนี้และจงสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวและขอภัยโทษต่ออัลลอฮ์ในสิ่งที่เขาคิดในแง่ร้ายต่อพระเจ้าของเขาเถิด และถ้าหากท่านได้สำรวจคนอื่นท่านจะพบว่าผู้ที่คัดค้านและเฝ้าตำหนิในเรื่องการกำหนดสถานะของอัลลอฮ์ ไม่ว่าจะมากหรือน้อยก็ตามโดยเขาจะพรั่นพวว่าเรื่องนั้นควรจะเป็นอย่างนั้นเรื่องนี้ควรจะเป็นอย่างนี้สิ หากท่านพบเจอกับเหตุการณ์และคำพูดในท่านองนี้ท่านจงสำรวจตนเองว่า ท่านรอดพ้นจากเรื่องนี้แล้วหรือไม่ ? ถ้าท่านปราศจากเรื่องนี้ท่านก็รอดจากเรื่องใหญ่ที่ร้ายแรงแต่ถ้าไม่ ฉันคิดว่าท่านก็จะไม่ปลอดภัยและไม่รอดพ้นจากความผิดอันยิ่งใหญ่ขนาดนั้นด้วย.

❖ คำพูดที่ท่านได้พูดไว้ในหนังสือ **الْعَمَلُ الصَّالِحُ** ในช่วงท้ายของสงครามอูฮุด ที่รวบรวมวิหยปัญญาตลอดจนเป้าหมายมากมาย ที่เป็นที่น่ายกย่องซึ่งปรากฏในอยู่สงคราม และมีใจความสรุปการคิดในแง่ร้ายได้ดังนี้ :

๑. พวกเขาคิดว่าอัลลอฮ์จะให้ความเท็จอยู่เหนือความจริง.
๒. พวกเขาปฏิเสธการกำหนดสถานะการณ์ของอัลลอฮ์.
๓. พวกเขาปฏิเสธว่าการกำหนดสถานะการณ์ของอัลลอฮ์มีเหตุผลที่ตืออย่างมากที่สุดสมควรได้รับการสรรเสริญ.

❖ และบทสรุปวิธีการรักษาการคิดในแง่ร้ายต่ออัลลอฮ์ :

๑. รู้จักพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮ์อย่างถ่องแท้.
๒. ผู้มีสติปัญญาจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เพื่อที่จะหลุดพ้นจากการคิดในแง่ร้ายและการคิดแบบสมัยงมงาย.
๓. จะต้องกลับไปหาอัลลอฮ์และขอภัยโทษและภักดีเชื้อฟังกต่ออัลลอฮ์.
๔. จะต้องคิดว่ามนุษย์นั้นแหละคือผู้ที่บกพร่องและต่ำต้อย.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายถึงอายะฮ์ในซูเราะฮ์ อาลิอิมรอน ﴿ غَيْرَ الْحَقِّ بِاللَّهِ نُؤْمِنُ ﴾ หมายถึง บรรดามุนาฟิก. ๒. อธิบายถึงอายะฮ์ในซูเราะฮ์อัลฟัจญ์ ﴿ الظَّالِمِينَ بِاللَّهِ ظَنُّوا ﴾ หมายถึง บรรดามุนาฟิก. ๓. อธิบายถึงการคิดในแง่ร้ายต่ออัลลอฮ์มีหลายประเภทซึ่งกรอบของมัน คือการคิดในสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับอัลลอฮ์.

๔. ผู้ที่จะรอดพ้นจากการคิดในแง่ร้ายคือผู้ที่รู้จักพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮ์และรู้จักตัวของเขา เพราะในความเป็นจริงแล้วมนุษย์คือผู้ที่ไม่รอดพ้นจากความผิดและความต่ำต้อยและอัลลอฮ์คือผู้ที่สมบูรณ์โดยไม่มีทางที่จะมีความบกพร่อง.

บทที่ ๖๐ : ว่าด้วย เรื่องโทษของผู้ที่ไม่เชื่อเรื่องกำหนดสภาวะการณ
(ส่วนหนึ่งจากการปฏิเสธศรัทธาใหญ่-กุฟร้อกบ์)

❖ **عَنْ** : การกำหนดสภาวะการณ คือความเร้นลับในการสร้างของอัลลอฮ์และเราไม่สามารถรู้ได้ นอกจากเมื่อมันเกิดขึ้นแล้วและมันยังเกี่ยวพันกับเตาฮีดรูบูบียะฮ์ (การเป็นนอญ์อ์กิบาล) โดยเฉพาะและยังเกี่ยวโยงกับเตาฮีดอัสมาวัสซีฟาต (พระนามและคุณลักษณะ).

และมนุษย์ก็กับการกำหนดสภาวะการณสามารถแบ่งออกเป็น ๓ กลุ่ม :

๑. กลุ่มญะบะรียะฮ์ : พวกเขายอมรับการกำหนดสภาวะการณแต่พวกเขาให้ความเลียดใจจนกระทั่งถึงสิทธิในการเลือกและความสามารถของมนุษย์ออก และกล่าวว่า : มนุษย์ไม่มีสิทธิ์เลือกปฏิบัติ และไร้ความสามารถ.

๒. กลุ่มเกาะดะรียะฮ์อัลมูตะซีละฮ์ : พวกเขายืนยันว่ามนุษย์มีสิทธิ์ที่จะเลือกและมีความสามารถในการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดแต่พวกเขาเลียดใจในสิ่งดังกล่าว โดยการปฏิเสธความประสงค์และการสร้างของอัลลอฮ์ในการกระทำของมนุษย์.

๓. กลุ่มอะลุซซุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์ : พวกเขา รวมไปถึงบรรดาหลักฐานและอยู่ในแนวทางของพวกเขา ซึ่งเป็นแนวทางที่ดีที่สุด พวกเขาศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะการณของอัลลอฮ์ โดยพวกเขายืนยันว่ามนุษย์มีความต้องการมีความประสงค์ แต่ความประสงค์ของพวกเขาอยู่ภายใต้พระประสงค์ของอัลลอฮ์.

สำหรับการศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะการณมีผลลัพธ์ที่ยิ่งใหญ่ เช่น :

๑. มันทำให้เตาฮีดรูบูบียะฮ์นั้นสมบูรณ์.

๒. เป็นการยืนยันความสัตย์จริงในการยึดมั่นต่ออัลลอฮ์. ๓. ทำให้เกิดความสงบในหัวใจ เมื่อท่านรู้ว่าสิ่งที่ประสบกับท่าน มันคือสิ่งที่ไม่สามารถคลาดแคล้วไปจากท่านอย่างแน่นอนท่านจะรู้สึกมีความสงบในหัวใจของท่านด้วยกับสิ่งที่มาประสบแก่ท่านหลังจากที่ท่านได้ทำสาเหตุที่ถูกต้องแล้ว. ๔. ระงับไม่ให้เกิดหลงใหลในตัวเองสิ่งที่เขากระทำงานสิ่งใด เพราะอัลลอฮ์คือผู้ทรงประทานความโปรดปรานสิ่งดังกล่าวให้กับเขา. ๕. ไม่รู้สึกเสียใจกับสิ่งที่ประสบ เพราะมันคือสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงกำหนดโดยมันเกิดจากความเมตตาและวิทญ์ปัญญา.

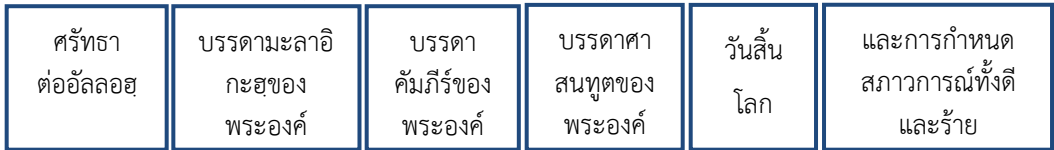
๖. มนุษย์คือผู้ที่ทำสาเหตุโดยเขาเชื่อมั่นต่อวิทญ์ปัญญาของอัลลอฮ์และพระองค์จะไม่ทรงกำหนดสิ่งใดเว้นแต่จะผูกติดอยู่กับสาเหตุของสิ่งนั้นๆ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

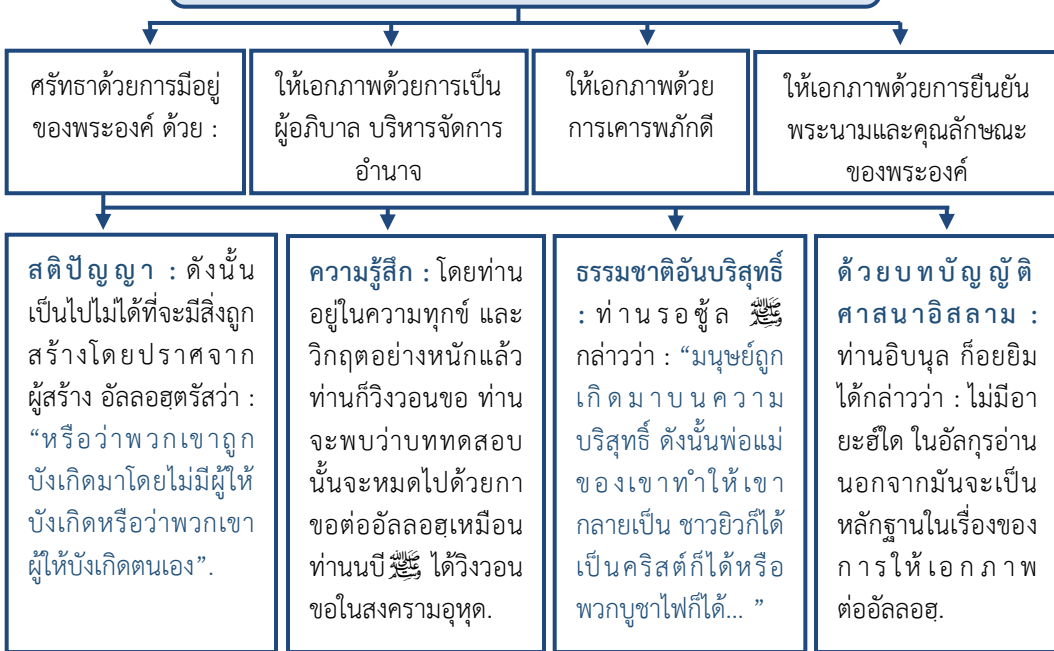
และท่านอิบน์ อุมร์ กล่าวว่า : ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ผู้ที่ชีวิตของอิบน์อุมร์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ หากว่าคนใดในหมู่พวกเรามีทองคำเท่าภูเขาหุด แล้วได้บริจาคทองคำนั้นไปในหนทางของอัลลอฮ์ อัลลอฮ์ก็จะยังไม่ทรงรับทองคำนั้นจากพวกเขาจนกว่าเขาจะต้องศรัทธาต่อเรื่องการกำหนดสภาวะการณเสียก่อนแล้วท่านได้ยกหลักฐานด้วยคำพูดของท่านนบีมุฮัมหมัด ﷺ ที่ว่า : “การศรัทธานั้นคือการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ บรรดาอะลิมะฮ์ บรรดาคัมภีร์ บรรดาศาสนทูตของพระองค์ วันสิ้นโลกและศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะการณของอัลลอฮ์ทั้งดีและร้าย” บันทึกโดยมุสลิม.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

การศรัทธา คือ การกล่าวด้วยลิ้นและยึดมั่นด้วยหัวใจและการปฏิบัติด้วยอวัยวะและส่วนต่างๆ ซึ่งมันจะเพิ่มขึ้นด้วยการเชื่อฟังและลดลงด้วยการฝ่าฝืน ซึ่งมี ๖ องค์ประกอบที่สำคัญคือ :



การศรัทธาต่ออัลลอฮ์ จำเป็นจะต้องประกอบด้วย ๔ ประการ :



❖ และการศรัทธาต่อบรรดามะลาอิกะฮ์ของพระองค์ : พวกเขาอยู่ในโลกที่เร้นลับ อัลลอฮ์ทรงสร้างพวกเขาจากครีมี พวกเขาเชื่อฟังอัลลอฮ์โดยไม่ฝ่าฝืนต่อพระองค์ พวกเขามีวิญญาณ (วิญญาณอันบริสุทธิ์) และมีรูปร่าง (ผู้ทรงแต่งตั้งมะลาอิกะฮ์ให้เป็นผู้นำสาร ผู้มีปีก สอง สาม และสี่ ทรงเพิ่มในการสร้างตามที่พระองค์ทรงประสงค์) และสติปัญญาและหัวใจ(จนกระทั่งเมื่อความหวาดกลัวได้คลายจากจิตใจของพวกเขา พวกเขาบอกว่า : พระเจ้าของพวกเขาได้ตรัสอะไรนะ เราศรัทธาต่อพวกเขาและด้วยกับสิ่งที่พระองค์ทรงสอนเราจากนามชื่อต่างๆของพวกเขาเช่น ญิบรีล มีกาอิล อิสรอฟีล และคุณลักษณะต่างๆของพวกเขา (พวกเขาจะไม่ฝ่าฝืนอัลลอฮ์ในสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาแก่พวกเขาและพวกเขาจะปฏิบัติตามที่ถูกบัญชา) และกิจการงานของพวกเขา เช่น แบกบัลลังก์(อะรัซ) และเรื่องราวที่พูดถึงพวกเขา.

❖ และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ : เราจำเป็นจะต้องศรัทธาว่ามันเป็นพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่แท้จริงโดยถูกประทานลงมาไม่ใช่สิ่งถูกสร้าง และอัลลอฮ์ทรงประทานบรรดาคัมภีร์มาให้กับทุกรอซูล เราศรัทธาต่อมันด้วยกับสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงบอกแก่เราจากบรรดานามชื่อของมันและเรื่องราวของมันและสุกมต่างๆของมันทั้งแบบสังเขปและละเอียดครบไต่ที่ยังไม่ถูกยกเลิก และเราศรัทธาว่าอัลกุรอานจะยกเลิกบรรดาคัมภีร์ที่อยู่ก่อนหน้า นั่นคือ เตารอด อินญีล ซะบูร ศุฮุฟของอิบรอฮีม عليه السلام และมุซา عليه السلام.

❖ และบรรดาศาสนทูตของพระองค์ : เราจำเป็นต้องศรัทธาว่าพวกเขาคือมนุษย์ไม่มีความพิเศษใดๆในด้านความเป็นผู้ทรงอภิบาลและพวกเขาคือบ่าวที่จำต้องกราบไหว้ต่อพระองค์ ไม่ใช่ผู้ที่ถูกกราบไหว้และอัลลอฮ์ทรงสั่งพวกเขาและประทานวะหฺยูให้กับพวกเขาและทรงช่วยเหลือพวกเขาด้วยกับบรรดาสัญญาณต่างๆและพวกเขารักษาปฏิบัติหน้าที่อย่างครบถ้วนและได้ตั้งเตือนแก่ประชาชาติ เรียกร้องเชิญชวน ต่อสู้นในหนทางของอัลลอฮ์อย่างสุดความสามารถ เราศรัทธาต่อพวกเขาและด้วยกับสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงสอนให้เราารู้จากนามชื่อต่างๆของพวกเขาและคุณลักษณะของพวกเขาและข่าวคราวของพวกเขาและนบีท่านแรกคือ อาดัม عليه السلام และรอซูลท่านแรกคือ นูฮ عليه السلام และนบีและรอซูลท่านสุดท้ายคือ นบีมุฮัมมัด ﷺ และบทบัญญัติที่อยู่ก่อนหน้าท่านจะถูกยกเลิกด้วยกับบทบัญญัติของท่าน และอุลูลอัคมี มี ๕ ท่าน ที่ถูกกล่าวไว้ในซูเราะฮ์ซุฮรอและอัลอะห์ซาบ มุฮัมหมัด ﷺ นูฮ عليه السلام อิบรอฮีม عليه السلام มุซา عليه السلام และอิซา عليه السلام.

❖ และวันอาคิเราะฮ์ : รวมไปถึงการศรัทธาต่อสิ่งที่ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวไว้จากสิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังความตาย เช่น บททดสอบในหลุมศพ การเป่าสังข์ การฟื้นคืนชีพจากหลุมศพ ตราชั่ง สมุดจดบันทึก สะพานศ็รอฎ อัลเฮาฎ (บ่อน้ำ) การช่วยเหลือ สวรรค์ นรก บรรดาผู้ศรัทธามองเห็นอัลลอฮ์ในวันกียามะฮ์และในสวนสวรรค์ เป็นต้น.

❖ และศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะการณ : โดยท่านได้พูดคำว่าการศรัทธาซ้ำอีกครั้งเพราะการศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะการณนั้นมีความสำคัญและมันมีอยู่ ๔ ระดับ ด้วยกัน :

<p>ความรู้ : การศรัทธาว่าอัลลอฮ์ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่างและหลักฐานอัลลอฮ์ตรัสว่า : “พระองค์ทรงรู้ในสิ่งที่อยู่ต่อหน้าพวกเขาและสิ่งที่อยู่เบื้องหลังพวกเขา”.</p>	<p>การจดบันทึก : การศรัทธาว่าอัลลอฮ์ทรงบันทึกกำหนดสภาวะการณทุกสิ่งทุกอย่างจนกระทั่งวันกียามะฮ์และอัลลอฮ์ตรัสว่า : “และไม่มีสิ่งใดจะซ่อนเร้นทั้งในชั้นฟ้าและแผ่นดินเว้นแต่ว่ามันอยู่ในบันทึกอันชัดแจ้ง”.</p>	<p>ความประสงค : ศรัทธาว่าสิ่งที่พระองค์ทรงประสงคมันจะเกิดขึ้นและสิ่งที่พระองค์ไม่ประสงคมันจะไม่เกิดขึ้นและความประสงคของมนุษย์อยู่ภายใต้ความประสงคของอัลลอฮ์ : “และพวกเขาจะไม่สมประสงคสิ่งใดเว้นแต่อัลลอฮ์พระเจ้าแห่งสากลโลกจะประสงค”.</p>	<p>การสร้าง : ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเว้นแต่อัลลอฮ์เป็นผู้สร้างและผู้ทรงจัดการ ผู้ทรงบริหาร และผู้ทรงอำนาจต่อสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหมด : “ทั้งที่อัลลอฮ์ทรงสร้างพวกท่านและสิ่งที่พวกท่านประดิษฐ์มันขึ้นมา”.</p>
--	--	--	--

ตัวบทหลักฐานที่ ๒ ถึง ๔

๒. มีคำพูดหนึ่งของท่านอุบาตยะ บิน อัศศอมิต ที่ท่านได้พูดกับลูกของท่านว่า : “ลูกรักของพ่อแท้จริงเจ้าจะยังไม่พบรสชาติของการศรัทธา จนกว่าเจ้าจะต้องรู้ว่าสิ่งใดที่จะเกิดขึ้นกับเจ้านั้น มันก็จะต้องเกิดขึ้นกับเจ้าและสิ่งใดที่ไม่เกิดขึ้นกับเจ้านั้น มันก็จะไม่เกิดขึ้นกับเจ้า” พ่อได้ยินท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “สิ่งแรกที่อัลลอฮ์ทรงสร้างขึ้น (ก่อนขึ้นฟ้าและแผ่นดิน) นั่นคือ อัลกอลัม (ปากกาที่จดบันทึกเหตุการณ์และเรื่องราว) แล้วพระองค์ได้ทรงสั่งแก้มันว่า : “เจ้าจงบันทึก มันจึงพูดว่า : โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน พระองค์ท่านจะให้ฉันบันทึกอะไรหรือ ? พระองค์ตรัสว่า : “เจ้าจงบันทึกทุกสิ่งไปจนกระทั่งวันกิยามะฮ์” ลูกรักเอ๋ย พ่อได้ยินท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : ผู้ใดที่ได้ตายไปในสภาพที่ไม่ได้ศรัทธาต่อเรื่องนี้ เขาไม่ใช่พวกของฉัน และมีในรายงานของอิหม่ามอะหมัด ระบุว่า : “สิ่งแรกที่อัลลอฮ์ได้ทรงสร้าง (ก่อนขึ้นฟ้าและแผ่นดิน) คือ อัลกอลัม แล้วพระองค์ได้ทรงสั่งว่า เจ้าจงบันทึก ดังนั้นจึงได้มีการบันทึกขึ้นแล้วทุกสิ่งก็ดำเนินไปตามนั้นจนวันกิยามะฮ์”.

๓. ในอีกรายงานของอิบนุ วัรฮะบ ระบุว่า : ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “ดังนั้นผู้ใดที่ไม่ศรัทธาต่อเรื่องกำหนดสภาวะการณ์ทั้งดีและร้ายนั้นอัลลอฮ์จะทรงเผาเขาด้วยไฟนรก”.

๔. และมีคำกล่าวหนึ่ง (อะซัร) ของท่านอิบนิ อัดดีละมียีที่ถูกบันทึกไว้ในตำราอัลมุสนัดกับตำราอัสสุนัน โดยท่านอัดดีละมียีได้กล่าวว่า : “ฉันได้ไปหาท่านอุบัยบิณกะอบและได้พูดกับเขาว่า : “ฉันยังมีข้อข้องใจบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องการกำหนดสภาวะการณ์ขอให้ท่านช่วยบอกฉันหน่อยหวังว่าอัลลอฮ์จะได้ทรงขจัดข้อข้องใจนั้นให้หมดไปจากฉัน ดังนั้น อุบัยบิณกะอบจึงได้บอกว่า : “หากท่านบริจาบทองคำเท่าภูเขาอุหุด อัลลอฮ์ก็ไม่ทรงรับมันจนกว่าท่านจะต้องศรัทธาต่อกำหนดสภาวะการณ์และท่านจะต้องทราบว่ามีสิ่งที่ถูกกำหนดแล้วว่าจะเกิดกับท่านนั้น มันก็จะเกิดกับท่านอย่างแน่นอนและสิ่งที่ถูกกำหนดว่าจะไม่เกิดกับท่านมันก็จะไม่เกิดกับท่านอย่างแน่นอน และถ้าท่านได้ตายไปโดยที่ท่านไม่ได้ศรัทธาเช่นนี้ (หมายถึงไม่ศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะการณ์) ท่านก็ต้องเป็นชาวนรกอย่างแน่นอน” และท่านอิบนุอัดดีละมียีก็เล่าต่อไปอีกว่าจากนั้นฉันก็ได้ไปหาอับดุลลอฮ์ อิบนุ มัสอูด และท่าน ฮุซัยฟะฮ์ อิบนุลยะมาน และท่าน เซด อิบนุซาบิต ซึ่งทุกคนต่างพูดกับฉันเช่นนั้นโดยอ้างอิงว่ามาจากท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ” บันทึกโดยอิหม่ามอัลฮากิม ในตำราศอเฮียะฮ์อัลฮากิม.

❖ จนกระทั่งท่านรู้ : อัลลอฮ์ได้ชี้ถึงความหมายตรงในคำตรัสของพระองค์ที่ว่า : “ไม่มีเคราะห์กรรมใดเกิดขึ้นในแผ่นดินและไม่มีแม้ในตัวของพวกเขา เว้นแต่ได้มีบันทึกไว้ก่อนที่เราจะบังเกิดมันขึ้นมา แท้จริงนั้นมันเป็นการง่ายสำหรับอัลลอฮ์” “เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ต้องเสียใจต่อสิ่งที่สูญเสียไปจากพวกเขาและไม่เสียใจต่อสิ่งที่พระองค์ทรงประทานแก่พวกเขาและอัลลอฮ์มีทรงชอบทุกผู้ที่ยังจงทงและผู้ศุ่ยไว้อวด” ซูเราะฮ์อัลหะดีด ๒๒-๒๓.

❖ โอ้ลูกรัก : เป็นการตักเตือนที่อ่อนโยนกับบรรดาลูกๆและมันจำเป็นที่จะต้องสอนบรรดาลูกๆต่างๆในศาสนา ด้วยหลักฐานที่ถูกต้อง เพื่อให้ลูกๆชินกับการปฏิบัติตามหลักฐานและเพื่อสอนให้เขารักต่อท่านรอซูล ﷺ.

❖ ฉันทมิข้อข้องใจ : สิ่งที่เกิดขึ้นในหัวใจของอัครดลละมียะเป็นการบ่งชี้ถึงความอันตรายของการนั่งร่วมกับผู้ทำอุตริกรรมในศาสนาที่มีความสงสัยในเรื่องการกำหนดสภาวะการณและความสงสัยเหล่านี้จะหมดไปด้วยกับหลักฐานหาใช้ด้วยกับสติปัญญาไม่.

❖ อัลกออ์ลัม : สามารถอ่านได้สองแบบ คือใส่ตอมมะฮ์ และฟัตหะฮ์ :

๑. ใส่ตอมมะ ความหมายคือ สิ่งแรกที่อัลลอฮฺทรงสร้างคือ อัลกออ์ลัม หากนับจากสิ่งที่เราสามารถมองเห็นได้ เช่น ชั้นฟ้าและแผ่นดิน ท่านอิบนุกก็อยยิมกล่าวว่า : และมนุษย์มีความเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องอัลกออ์ลัมที่ใช้บันทึกเรื่องราวและเหตุการณ์ ว่ามันมีมาก่อนบัลลังค์ (อะรัช) หรือมีมาทีหลัง มีสองทัศนะตามความเห็นของท่านอะบิลอาลา อัลหะมะซานี และความจริงคือ อะรัช มีมาก่อน เพราะมันมีมาก่อนการจดบันทึก.

๒. ใส่ฟัตหะ ความหมายของมันคือ อัลลอฮฺทรงสั่งให้มันจดบันทึกในขณะที่ได้เริ่มสร้าง.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อธิบายถึงความจำเป็นของการศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะการณ.

๒. อธิบายถึงรูปแบบการศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะการณโดยการศรัทธาทั้ง ๔ ระดับ.

๓. การกระทำใดที่ไรซึ่งการศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะการณนั้น ถือเป็นโมฆะ มันคือการปฏิเสธศรัทธา.

๔. อธิบายถึงคนๆหนึ่งจะยังไม่พบรสชาติของการศรัทธาจนกว่าเขาจะศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะการณ.

๕. พูดถึงสิ่งแรกที่ถูกสร้าง ไม่มีความสงสัยใดๆ อัลกออ์ลัมถูกสร้างหลังจากบัลลังค์ (อะรัช) โดยอัลกออ์ลัมคือสิ่งแรกที่ถูกสร้าง หากหมายถึงสิ่งที่เรามองเห็นโดยมันถูกสร้างก่อนชั้นฟ้าและแผ่นดิน.

๖. การกำหนดสภาวะการณจะดำเนินไปตามที่ได้ถูกกำหนดจนกระทั่งวันกิยามะฮฺ ในนี้เป็นการสนทนาของอัลลอฮฺไปยังกออ์ลัม (วัตถุที่จดบันทึก) ซึ่งมันรับทราบและน้อมรับต่อพระบัญชา.

๗. ท่านนบี ﷺ จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้ที่ไม่ศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะการณ โดยพวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาที่ตกศาสนา.

๘. เป็นธรรมดาของบรรดาสลัฟในการขจัดความเคลือบแคลงสงสัยในเรื่องศาสนาด้วยการถามบรรดาผู้รู้ และอนุญาตให้ถามผู้รู้หลายๆคน ในประเด็นหนึ่งเพื่อความชัดเจนไม่ใช่เพื่อแสวงหาทางออกที่ง่ายให้กับตัวเอง.

๙. บรรดาผู้รู้จะตอบคำถามของพวกเขาในสิ่งที่จะขจัดความสงสัยและดังกล่าวนี้ด้วยการพาดพิงคำกล่าวนั้นไปยังท่านรอซูล ﷺ เท่านั้น ด้วยกับสิ่งดังกล่าวนี้ความสงสัยจะหมดไปสำหรับบรรดาผู้ศรัทธาและไม่มีข้อห้ามในการที่จะนำหลักฐานทางด้านสติปัญญาหรือรูปธรรมเพื่อให้ผู้ที่เห็นต่างเข้าใจและเพิ่มความมั่นใจให้แก่ผู้เห็นพ้องซึ่งมันคือหลักฐานลำดับที่สี่ คือหลักฐานทางธรรมชาติอันบริสุทธิ์ที่พระองค์ทรงกำหนด (ฟิฏเราะฮ).

บทที่ ๖๑ : ว่าด้วยเรื่องโทษของผู้ทำรูปต่างๆ (การคาดโทษที่หนักหน่วง)

๑. การทำรูปต่างๆเป็นการสร้างและประดิษฐ์ขึ้นซึ่งเป็นการสร้างหุ่นส่วนกับอัลลอฮ์ในการสร้างและประดิษฐ์.
๒. ชิริกที่เกิดขึ้นบนหน้าแผ่นดินในสมัยนบี นูฮฺ عليه السلام ซึ่งสาเหตุของมันคือการสร้างรูปต่างๆ.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ ถึง ๕

๑. มีรายงานจากท่านอบูฮูร็อยเราะฮ์ رضي الله عنه ว่า : ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “อัลลอฮ์ผู้ทรงอำนาจและทรงสูงส่งได้ตรัสว่า : และจะไม่มีผู้ใดอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ทำเลียนแบบในสิ่งที่ข้าได้สร้างขึ้น ดังนั้นพวกเขาจงสร้างมดตัวเล็กๆขึ้นมาสักตัวหนึ่งสิ หรือไม่ก็สร้างเมล็ดพืชหรือเมล็ดข้าวบาร์เลย์ขึ้นสักเมล็ดหนึ่งให้ได้เสียก่อน” บันทึกโดยอัลบุคอรีย์และมุสลิม.
๒. และจากท่านหญิง อาอิชะฮ์ رضي الله عنها แจ้งว่า แท้จริงท่าน รอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “ผู้ที่ถูกลงโทษอย่างรุนแรงที่สุดในวันกิยามะฮ์คือพวกที่ทำเลียนแบบในการสร้างของอัลลอฮ์” บันทึกโดยอัลบุคอรีย์และมุสลิม.
๓. และมีรายงานจากท่านอับนิ อับบาส رضي الله عنه ว่า ฉันได้ยินท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า : “ทุกคนที่ทำรูปปั้นอยู่ในไฟนรก ซึ่งแต่ละรูปที่เขาทำขึ้นจะถูกให้มีชีวิตขึ้น โดยเขาจะถูกทรมานด้วยกับบรรดารูปเหล่านั้นในนรกยะฮันนัม”.
๔. และมีบันทึกของท่านอิหม่ามอัลบุคอรีย์และมุสลิมซึ่งเป็นหะดีษมรฟะอ์ ว่า : “ใครที่ทำรูปหนึ่งรูปใดในโลกนี้ เขาจะถูกใช้ให้เป่าวิญญาณเข้าไปในรูปนั้น ซึ่งเขาก็ไม่สามารถเป่าวิญญาณใดๆได้”.
๕. และในบันทึกของมุสลิมโดยรายงานจากท่าน อุลฮัยยาญ แจ้งว่า ท่านอะลี อิบนิ อะบีฏอลิบ กล่าวแก่ฉันว่า : “ฉันจะแต่งตั้งท่านไปทำภารกิจ เหมือนกับท่านรอซูล ﷺ ได้แต่งตั้งฉันไปทำภารกิจได้ไหม ? คือทำการกวาดล้างมิให้มีรูปปั้นไว้เลยแม้เพียงรูปเดียว และหลุมศพที่ก่อดินขึ้นสูงก็ทำให้มันราบเรียบด้วย”.

☀ โทษของผู้ที่ทำรูปต่างๆ :

๑. ผู้ทำรูปจะถูกลงโทษที่หนักที่สุด. ๒. เขาเป็นผู้ที่ถูกสาปแช่ง. ๓. อัลลอฮ์จะทรงทำให้ทุกรูปปั้นมีชีวิตขึ้นในวันกิยามะฮ์โดยเขาจะถูกลงโทษด้วยรูปปั้นเหล่านั้นในนรกยะฮันนัม.
 ๔. เขาจะอยู่ในนรก.
 ๕. เขาจะถูกบังคับให้เป่าวิญญาณแก่รูปปั้นเหล่านั้นแต่ก็ไม่สามารถทำได้.
 ๖. การสร้างรูปปั้นเป็นการอธรรมที่ใหญ่ที่สุด.
- ☀ **الحكمة** : ฉันได้กวาดล้างและทำลายให้หมดสิ้น หากรูปปั้นเป็นสิ่งต่างๆจะต้องลบด้วยการหาสีอื่นๆ แทนและหากมันเป็นรูปร่างก็จะต้องตัดศีรษะของมันออกและหากเป็นการสลักก็ต้องสลักบนใบหน้าของมันจนไม่เหลือเป็นรูป ดังนั้นการทำลายหรือขจัด จะมีรูปแบบที่หลากหลายและหะดีษก็ได้กล่าวไว้โดยรวมไม่ว่ารูปปั้นนั้นเพื่อการกราบไหว้หรือไม่ก็ตาม.

🌟 **عِزٌّ** : หมายถึงสูง **عِزِّيٌّ** : มันมีสองความหมายคือ :

๑. ทำให้มันตรงตามบทบัญญัติ.
๒. ทำให้มันราบเรียบกับพื้นดิน.

ประเภทต่างๆของการเก็บรักษารูปต่างๆ :

๑. เพื่อให้ความยิ่งใหญ่ต่อสิ่งที่ถูกถ่ายนั้น ลักษณะนี้ถือเป็นที่ต้องห้าม โดยไม่มีความสงสัยเพราะการให้ความยิ่งใหญ่ต่อผู้ปกครองหรือผู้มีอำนาจด้วยการเก็บรูปของพวกเขาเป็นการทำลายเตาฮีดรูปียะฮ์ของอัลลอฮ์(ความเป็นพระเจ้า) และการให้ความยิ่งใหญ่ต่อผู้ปกครองและผู้มีอำนาจเพื่อแสดงถึงความเคารพภักดีเท่ากับว่าเขาได้ทำลายเตาฮีดรูปียะฮ์ต่ออัลลอฮ์ (ในด้านการอับาดะฮ์).
๒. เพื่อแสวงหาความสุขในการมองลักษณะนี้ก็เป็นที่ต้องห้ามเพราะมันคือพินนะฮ์ความเสียหาย.
๓. เพื่อเป็นความทรงจำเนื่องจากคิดถึงและเรียกหา เช่น การถ่ายรูปลูกๆตอนวัยเด็ก ลักษณะนี้ก็เป็นที่ต้องห้าม.
๔. สิ่งที่ทำเป็นจะต้องเก็บรูปของมันไว้อย่างเสี่ยงไม่ได้ เช่นรูปที่ติดอยู่ในเงิน บัตรประจำตัว ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้ถือว่าไม่เป็นที่ต้องห้าม เพราะไม่สามารถที่จะเสี่ยงมันได้.
๕. รูปที่ติดอยู่ในสิ่งต่างๆที่ไม่ต้องการให้มันมี เช่น รูปตามหนังสือ ลักษณะแบบนี้ไม่ถือว่าเป็นบาปแต่อย่างใด แต่หากสามารถขจัดมันได้โดยไม่มีความลำบากหรือเสียหายอะไรก็สมควรที่จะขจัดมันดีกว่า.
๖. รูปภาพที่ถูกโยนไว้ในสถานที่ต่ำต้อย ในถังขยะ หรือถูกปูพื้นแล้วถูกเหยียบย่ำ ลักษณะแบบนี้ก็ไม่ถือว่าเป็นที่ต้องห้ามและไม่เกี่ยวข้องกับเสื้อผ้าที่มีรูปภาพติดอยู่.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

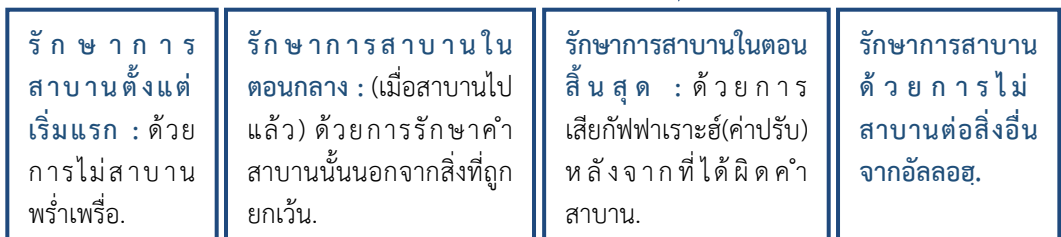
๑. เป็นการเตือนสำหรับที่รุนแรงสำหรับผู้ทำรูปต่างๆ.
๒. เป็นการเตือนเนื่องจากเป็นการกระทำที่ไม่มีมารยาทต่ออัลลอฮ์ พระองค์ตรัสว่า : “และไม่มีผู้ใดจะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่เลียนแบบการสร้างของฉัน” เป็นมารยาทที่ต่ำทรามต่ออัลลอฮ์เหมือนกับผู้ที่ปฏิบัติตรงข้ามกับบทบัญญัติดังนั้นไม่มีผู้ใดจะอธรรมยิ่งไปกว่าเขา.
๓. เป็นการแจ้งถึงความสามารถของอัลลอฮ์และความอ่อนแอของมนุษย์ อัลลอฮ์ตรัสว่า : “ดังนั้นพวกเขาจงสร้างเมล็ดพืชหรือไม่ก็ข้าวบาร์เลย์” เพราะอัลลอฮ์ทรงสร้างสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ในขณะที่พวกเขาไม่สามารถสร้างสิ่งที่เล็กๆเหล่านี้ได้.
๔. เป็นการแจ้งอย่างชัดเจนว่าพวกเขาคือชาวนรกที่ถูกลงโทษอย่างสาหัส.
๕. อัลลอฮ์จะทรงทำให้ทุกรูปปั้นมีชีวิตขึ้นมาและพวกเขาจะถูกลงโทษด้วยกับมันในนรกยะฮันนัม.
๖. พวกเขาจะถูกบังคับให้เป่าวิญญาณให้แก่รูปปั้นเหล่านั้น.
๗. คำสั่งให้กวาดล้างทำลายรูปปั้นเหล่านั้นหากพบเจอ คำสั่งนี้รวมไปถึงพินนะฮ์ของรูปปั้นต่างๆ พินนะฮ์ของหลุมศพ เพราะจากสิ่งเหล่านี้จะเป็นสื่อสู่การตั้งภาคีและการลงโทษในวันกิยามะฮ์ และการตอบแทนมันคือผลมาจากการกระทำและการบังคับให้กระทำในสิ่งที่ไม่มีความสามารถในวันอาคิเราะฮ์เป็นการลงโทษเช่นเดียวกัน.

บทที่ ๒๒ : ว่าด้วยเรื่องห้ามการสาบานพร่ำเพรื่อและการสาบานเท็จ
(จากการทำนั้นเพื่อให้ความยิ่งใหญ่ต่ออัลลอฮ์)

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

อัลลอฮ์ตรัสว่า : “และพวกเจ้าจงรักษาการสาบานของพวกเจ้า”

ระดับการรักษาคำสาบาน



ตัวบทหลักฐานที่ ๒ ถึง ๖

๒. รายงานจากออบูฮูร็อยเราะฮ์ رضي الله عنه กล่าวว่า : “ฉันได้ยินท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า : “การสาบานเท็จนั้นทำให้ซื้อขายชกฉ้อ แต่ลบล้างทั้งทุนและกำไร”. บันทึกโดย อิหม่ามอัลบุคอรีฮ์และมุสลิม.

๓. รายงานจากท่านซัลมาน رضي الله عنه ว่า แท้จริงท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวว่า : “บุคคลสามประเภทที่อัลลอฮ์จะไม่ทรงพูดกับพวกเขาและจะไม่ทรงชำระล้างความผิดบาปให้แก่พวกเขาและพวกเขาจะถูกลงโทษอย่างแสนสาหัสคือ คนซวาทิที่ผิดประเวณี คนยากไร้ที่มีความเย่อหยิ่งจองหองและคนที่นำอัลลอฮ์มาเป็นผู้ประกันสินค้า คือ ซื้อขายด้วยคำสาบาน (โดยนำพระนามของพระองค์มาอ้างในการสาบานนั้น)” บันทึกโดย อัฏฏ็อบรอนีย์ด้วยสายรายงานที่คอเฮียะห์.

๔. รายงานจากท่าน อิมรอน บิน ฮุศัยน رضي الله عنه ว่า : ท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า : “ประชาชาติที่ดีที่สุดของฉันคือผู้ที่อยู่ในยุคของฉันและยุคต่อจากฉัน และยุคต่อจากนั้น โดยท่านอิมรอน ได้กล่าวว่า : ฉันไม่แน่ใจว่าท่านรอซูล ﷺ ได้ระบุดุคหลังจากยุคของท่านสองครั้งหรือสามครั้ง ! หลังจากนั้นจะมีชนกลุ่มหนึ่งที่จะเป็นพยานแต่ไม่สามารถเอาอ้างเป็นหลักฐานได้ (เนื่องจากการกล่าวเท็จ) โดยพวกเขาจะบิดพลิ้วและไม่ได้ได้รับความไว้วางใจพวกเขาจะบนบานแต่จะไม่ทำตามในสิ่งที่บนบานไว้และความอ้วนพี (เนื่องจากกลุ่มหลงและอิมหน้าสำราญกับการใช้ชีวิตในโลกนี้จนหลงลืมโลกหน้า) จะปรากฏชัดในหมู่พวกเขา”. บันทึกโดย อิหม่ามมุสลิม.

๕. และมีหะดีษบทหนึ่งถูกบันทึกไว้ในตำราคอเฮียะห์ของอิหม่ามของมุสลิมโดยรายงานจากท่านอิบนุหมัสอูด رضي الله عنه แจ้งว่า : แท้จริงท่านนบี มุฮัมหมัด ﷺ ได้กล่าวว่า : “กลุ่มชนที่ดีที่สุดคือ ยุคของฉัน หลังจากจากนั้นคือ ยุคต่อจากนั้น และยุคต่อจากนั้นและจะมีชนกลุ่มหนึ่งที่สาบานก่อนที่จะเป็นพยานยืนยันและบางครั้งก็เป็นพยานยืนยันก่อนที่จะสาบาน”.

๖. อิบรอฮีม ได้กล่าวว่่า : “พวกเขา (พ่อของพวกเรา) เคยเขียนตีพวกเรากั้เกี่ยวกับเรื่องของการเป็นพยาน ยืนยันและการรักษาสัญญาในขณะที่พวกเรายังเป็นเด็ก” บันทีกโดยอิหฺมา่มุสลิม.

❖ **أَقْفَمٌ** : ทำให้สินค้ำคล่องตัว. ❖ **مَمْحَقَةٌ** : ลบล้างทำให้บกพร่อง. ❖ **لَا يَرْفَعُ رَأْسَهُ** : ไม่ทรงชำระล้าง ความผิดบาปให้แก่พวกเขาในวันกียามะฮฺ อัลลอฮฺจะไม่ทรงยืนยันถึงความศรัทธาของพวกเขา. ❖ **أَشِيْمٌ** : คือผู้ที่ผมของเขาเริ่มมีหงอกเนื่องจากอายุมากขึ้น.

❖ **بِئْسَ مَا كَانَتْ يَوْمَئِذٍ مُّسْتَضْرَبَةٌ** : ผู้ยากไร้ที่หยิ่งยะโสจองหอง.

❖ **لَا يَشْتَرِي بِإِلَهِ يَمِينِهِ** : เขาจะไม่ซื้อขายนอกจากจะมีการสาบานเพราะด้วยกับการสาบานจะทำให้อีก ฝ่ายรู้สึกอ่อนลง.

❖ **وَلَا يَسْتَشْهَدُونَ** : พวกเขาไม่สามารถเอามาเป็นหลักฐานยืนยันได้เนื่องจากบางทีพวกเขารีบเร่งในการ เป็นพยานหรือพยานเท็จ.

❖ **تَسْبِقُ سَهَادَاتِهِمْ يَمِينُهُ** : บางคนยืนยันก่อนการสาบาน :

๑. เนื่องจากไม่ค่อยมีความหน้าเชื่อถือต่อพวกเขา พวกเขาเลยไม่ยืนยันนอกจากด้วยการสาบาน.
๒. หรือเป็นการพูดถึงพวกเขาด้วยลักษณะที่พวกเขาไม่ให้ความสำคัญกับการเป็นพยานยืนยันและ การสาบาน.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. สั่งเสียในการรักษาคำสาบาน. ๒. เป็นการบอกว่าการสาบานเท็จจะทำให้การค้าขายขายคล่องแต่มัน จะลบล้างความสิริมงคล. ๓. เป็นการส่ำทับตักเตือนสำหรับผู้ที่ไม่ค้าขายนอกจากจะมีการสาบาน.
๔. เป็นการเตือนว่าบาปจะยิ่งใหญ่ขึ้นหากสิ่งที่เป็นแรงจูงใจสู่การฝ่าฝืนมีน้อย.
๕. เป็นการตำหนิสำหรับผู้ที่ชอบสาบานและไม่ทำตามคำสาบาน นอกจากมีความจำเป็นหรือสิ่งที่เป็น ผลประโยชน์.
๖. ท่านนบี ﷺ ได้ยกย่องบุคคลในศตวรรษที่ ๓ หรือ ๔ และบอกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากยุคของพวกเขา.
๗. ตำหนิผู้ที่เป็นพยานยืนยันแต่ไม่ถูกขอให้เป็นพยานยืนยัน บิดพลิ้วไม่ทำตามสัญญา และสาบานแต่ไม่ ทำตามคำสาบานและลุ่มหลงในเรื่องทางโลกโดยไม่สนใจและหลงลืมในเรื่องของการศรัทธาและความรู้.
๘. บรรดาสลัฟเขียนตีลูกๆของพวกเขาเนื่องจากการเป็นพยานยืนยันและสัญญา เป็นการให้ความสำคัญ ในเรื่องการสัญญา การเป็นพยานและเป็นการเอาใจใส่จากพวกเขาด้วยการอบรมสั่งสอนลูกหลานของ พวกเขาและเงื่อนไขที่อนุญาตให้เขียนตีเด็กเล็ก ดังนี้ :
 ๑. เด็กที่ถูกเขียนเป็นเด็กที่รับรู้สาเหตุของการถูกเขียน.
 ๒. เป็นการตักเตือนจากบุคคลที่มีสิทธิในการเตือน.
 ๓. จะต้องไม่กินเลยในการเขียนในด้าน จำนวน วิธีการ ประเภท สถานที่ เป็นต้น.
 ๔. สาเหตุของการลงโทษเหมาะแก่กับสิ่งที่เกิดขึ้นกับการกระทำของเด็ก.
 ๕. จะต้องมิเจตนาในการลงโทษคือการสอนไม่ใช่การแก้แค้น.

บทที่ ๖๓ : เรื่องการให้มีความรับผิดชอบในเรื่องของอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์
(การบริสุทธิ์ใจและปฏิบัติตาม)

การไม่ปฏิบัติคำมั่นสัญญาของอัลลอฮ์ นับเป็นการลดเกียรติต่อพระองค์ และเป็นการให้เอกภาพบกพร่อง ดังนั้นการให้ความยิ่งใหญ่แก่อัลลอฮ์ จำเป็นต้องปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ถึงแม้พวกเขาจะเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาก็ตาม และถึงแม้จะมีสภาพที่หนักหนาาก็ตาม ซึ่งมันคือการต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์ ดังนั้นถือว่า ได้ตัดสินตามบทบัญญัติศาสนา และให้ความสำคัญต่อเรื่องของอัลลอฮ์และรอซูล ﷺ ของพระองค์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

๑. คำตรัสของพระองค์ที่ว่า : “ และพวกเจ้าจงปฏิบัติให้ครบตามพันธสัญญาของอัลลอฮ์ เมื่อพวกเจ้าได้ให้สัญญาไว้ และพวกเจ้าอย่าได้ทำลายคำสาบานหลังจากได้ยืนยันมัน ”.

๒. มีรายงานจากท่านบรูอัยดะฮ์ ว่าท่านรอซูล ﷺ นั้นเมื่อท่านได้แต่งตั้งแม่ทัพประจำกองทัพหรือหน่วยทหารย่อยๆ ท่านจะสั่งเสียให้เขามีความยำเกรงต่ออัลลอฮ์ และให้เขาปกครองดูแลบรรดามุสลิมที่อยู่ภายใต้การปกครองของเขาให้ดี และท่านรอซูลก็ได้กล่าวต่อไปอีกว่า : ท่านทั้งหลายจงต่อสู้ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ จงต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์ จงต่อสู้กับผู้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ท่านทั้งหลายจงต่อสู้ ท่านทั้งหลายจงอย่ายกยกอหฺรยฺฮฺซินเชลย อย่าบิดพลิ้วในสงคราม อย่าหันศออกเป็นขึ้นๆ และอย่าฆ่าเด็ก เมื่อท่านพบศัตรูของท่านที่เป็นผู้ตั้งภาคี ก็จงเรียกร้องเชิญชวนพวกเขาด้วยสิ่งสามประการ เมื่อพวกเขาได้รับข้อหนึ่งข้อใดก็จงปล่อยพวกเขาไว้ นั่นคือจงเชิญชวนพวกเขาสู่ศาสนาอิสลาม หากพวกเขารับคำเชิญชวนก็ให้รับพวกเขาไว้ จากนั้นจงเชิญชวนพวกเขาย้ายออกจากที่อยู่ของพวกเขาไปยังที่อยู่ของเหล่าผู้อพยพ และแจ้งให้พวกเขาทราบว่า หากพวกเขาทำเช่นนั้น พวกเขาจะได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับบรรดาผู้อพยพ และพวกเขาจะต้องปฏิบัติเช่นเดียวกับเหล่าผู้อพยพ หากพวกเขาปฏิเสธที่จะย้ายที่อยู่เดิม ก็จงแจ้งให้พวกเขาทราบเช่นเดียวกับอาหารับชนบทที่เป็นมุสลิมทั่วไป คือจะต้องอยู่ภายใต้กฎหมายและการปกครองของอัลลอฮ์ เช่นเดียวกับบรรดาผู้ศรัทธา แต่พวกเขาจะไม่ได้รับส่วนแบ่งจากทรัพย์เชลย เว้นแต่เมื่อพวกเขาออกไปสู้รบร่วมกับบรรดามุสลิม หากพวกเขาปฏิเสธ ก็ให้เก็บค่าส่วย และหากว่าพวกเขาตอบรับก็ปล่อยพวกเขาไว้ แต่หากพวกเขาปฏิเสธข้อเสนอทั้งสามนี้แล้ว ท่านก็จงขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮ์ และเริ่มสู้รบกับพวกเขาได้ เมื่อพวกท่านได้ปิดล้อมเมืองหนึ่งเมืองใดได้แล้ว และพวกเขาที่มีความต้องการที่จะให้พวกท่านปล่อยพวกเขาไว้ในความรับผิดชอบของอัลลอฮ์ และความรับผิดชอบของนบีของพระองค์ ท่านก็อย่าได้ปล่อยพวกเขาไว้ หากแต่จงให้พวกเขาอยู่ในความรับผิดชอบดูแลของท่านและบรรดาพวกพ้องของท่าน เพราะการที่พวกท่านเปลี่ยนแปลง ยกเลิกสัญญาความรับผิดชอบของท่าน และพวกพ้องของท่านนั้น เป็นเรื่องที่เบากว่าที่จะเปลี่ยนแปลง ยกเลิกความรับผิดชอบของอัลลอฮ์ และความรับผิดชอบของนบีของพระองค์ และเมื่อพวกท่านได้ปิดล้อมเมืองใดแล้ว พวกเขาต้องการที่จะให้ท่านปล่อยพวกเขาไว้ตามการตัดสินชี้ขาดของอัลลอฮ์ ท่านจงอย่าปล่อยพวกเขาไว้ แต่จงให้พวกเขาขึ้นอยู่กับการชี้ขาดของท่าน เพราะท่านไม่อาจทราบได้ว่าการตัดสินชี้ขาดของท่านต่อพวกเขานั้นจะถูกต้องตรงกับข้อตัดสินชี้ขาดของอัลลอฮ์หรือไม่ (บันทึกโดยมุสลิม).

- ☀️ กองทหาร หมายถึง : จำนวนทหารที่มากกว่า ๔๐๐ นาย. ☀️ หน่วยทหารย่อยๆ หมายถึง : จำนวนทหารที่น้อยกว่า ๔๐๐ นาย. ☀️ ท่านทั้งหลายจงต่อสู้ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ คือ : ๑. จงขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮ์. ๒. จงเริ่มต่อสู้ด้วยพระนามของอัลลอฮ์. ☀️ ในหนทางของอัลลอฮ์ คือ : หมายถึงการตั้งเจตนาอันบริสุทธิ์และปฏิบัติ. ☀️ ผู้ใดที่ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์ คือ : ไม่ให้ต่อสู้กับมนุษย์เนื่องจากสาเหตุยึดติดกลุ่ม หรือคลังคลังชาติพันธุ์ หรือเพื่อชาติ ต่อสู้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อพวกเขาเอง คือ การนำพวกเขาออกจากไฟนรก ส่วนการปฏิเสธเวียนอยู่ ๒ อย่างคือ การปฏิเสธอย่างเปิดเผย และทำตัวหยิ่งโส. ☀️ ท่านทั้งหลายจงอย่ายกยอกทรัพย์สินเชลย คือ : ปกปิดทรัพย์สินเชลยเพื่อเอามาเป็นเจ้าของถือเป็นบาปใหญ่.
- ☀️ อย่าบิดพลิ้วในสงคราม หมายถึง : เมื่อเราได้ให้คำมั่นสัญญา เราอย่าได้บิดพลิ้ว อนุญาตให้บิดพลิ้วได้ หากไม่มีการทำสัญญา เพราะในสงครามคือการใช้กลยุทธ์เล่ห์เหลี่ยม.
- ☀️ อย่าหันศพบอกเป็นชิ้นๆ หมายถึง : หันศพบเป็นท่อนๆโดยไม่มีความจำเป็น เพราะการแก้แค้นไม่ใช่ที่ของมัน ยกเว้นฝ่ายศัตรูกระทำกับพวกเราก่อน.
- ☀️ อย่าฆ่าเด็กๆ หมายถึง : อย่าฆ่าเด็กตัวเล็กๆ ผู้หญิง ผู้สูงอายุ นักบวชในศาสนา และคนป่วย ยกเว้นคนที่พยายามต่อสู้และปลุกระดมต่อสู้ หรือมีกลยุทธ์เล่ห์เหลี่ยมในการทำสงคราม.
- ☀️ ศัตรูของท่าน หมายถึง : ให้รับฆ่าพวกเขา และศัตรูนั้นมักจะหลอกลวงท่าน พยายามตีตัวออกห่างท่าน เพื่อพยายามกดขี่ท่านในที่สุด.
- ☀️ ทรัพย์สินเชลย คือ : สิ่งที่ยึดมาจากทรัพย์สินของบรรดาผู้ปฏิเสธในสงครามหรือผลที่ตามมา.
- ☀️ ส่วยหมายถึง : สิ่งที่ถูกแจกจ่ายเพื่อให้เข้ากองกลาง เช่น ๑ ส่วนห้า ของทรัพย์สินเชลย ภาษีท้องที่ และภาษีคัมครอง.
- ☀️ เว้นแต่เมื่อพวกเขาออกไปสู้รบ คือ : เมื่อพวกเขาเข้ารับอิสลาม และออกไปสู้รบพวกเขาจะได้รับเหมือนที่บรรดาผู้ศรัทธาได้รับ จากส่วนแบ่งทรัพย์สินเชลยและค่าส่วยอื่นๆ.
- ☀️ ภาษีคัมครอง คือ : เงินที่คนไม่ไช่มุสลิมต้องจ่ายเพื่อแลกกับค่าคัมครองและฟ่านักในราชอาณาจักรของชาวมุสลิม กรณีนี้อนุญาตให้เก็บจากคนที่ไม่ไช่ชาวยิว คริสเตียน พวกบูชาไฟได้.

สิ่งที่เราควรปฏิบัติต่อบรรดาผู้อยู่ภายใต้พันธสัญญา

<p>จำเป็นต้องรักษาคำมั่นสัญญาต่อพวกเขาหากพวกเขาดำรงไว้ซึ่งระเบียบข้อตกลง : “ตั้งนั้นตราบใดที่พวกเขาเที่ยงธรรมต่อพวกเจ้า ก็จงเที่ยงธรรมต่อพวกเขา ”</p>	<p>หากพวกเขาละเมิดสัญญา สัญญา ก็ จะ ลี น ส ุ ด ล ง อนุญาตให้ประกาศสงครามกับพวกเขาได้ : “ และถ้าหากพวกเขาทำลายคำมั่นสัญญาของพวกเขา หลังจาก ที่พวกเขาได้ทำสัญญา ไว้ ”</p>	<p>หากพวกเราเกรงว่าจะมีการทุจริตในสัญญา เราขอยกเลิกสัญญากับพวกเขาได้ : “ และถ้าหากเจ้าเกรงว่าจะมีการทุจริตจากพวกหนึ่งพวกใด ก็จงโอน (สัญญา) กลับคืนแก่พวกเขาไป ”.</p>
---	---	--

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

สิ่งที่มุสลิมปฏิบัติต่อบรรดาผู้ปฏิเสธในสงคราม	สิ่งที่บรรดาผู้ปฏิเสธปฏิบัติต่อบรรดามุสลิมในสงคราม
ห้ามฆ่าเด็กตัวเล็กๆ ผู้หญิง ผู้สูงอายุ นักบวชในศาสนา และคนป่วย.	ฆ่าเด็กตัวเล็กๆ ผู้หญิง ผู้สูงอายุ นักบวชในศาสนา และคนป่วย.
ต่อสู้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อพวกเขาเอง คือการนำพวกเขาออกจากไฟนรก.	ทำสงครามเพื่อประโยชน์บนโลกนี้.
บรรดามุสลิมมักรักษาคำมั่นสัญญาแก่พวกเขา.	มีจำนวนมากที่มักบิดพลิ้วคำมั่นสัญญา.
หากบรรดาผู้ปฏิเสธละเมิดสัญญา ให้แจ้งพวกเขาทราบถึงการสิ้นสุดของสัญญา.	พวกเขาจะไม่ประกาศให้บรรดามุสลิมรับทราบก่อน.
ไม่บิดพลิ้วสัญญา.	บิดพลิ้วสัญญา.
ห้ามหันศพบพวกเขาออกเป็นขึ้นๆ ยกเว้นฝ่ายศัตรูกระทำกับมุสลิมก่อน.	หันศพบบรรดามุสลิมออกเป็นขึ้นๆ โดยที่ฝ่ายมุสลิมไม่เคยกระทำกับศพบของพวกเขามาก่อน.
ไม่ให้บรรดามุสลิมสู้รบกับพวกเขาจนกว่าจะยื่นข้อเสนอให้เลือก คือเข้ารับอิสลาม หรือ จ่ายภาษีคุ้มครอง หรือสู้รบ.	ไม่มีการเชิญชวน ยื่นข้อเสนอเลย.
ให้ความเป็นธรรมในข้อตัดสินชี้ขาด และไม่อธรรม.	การตัดสินชี้ขาดของพวกเขาตั้งอยู่บนการอธรรม.
จำนวนผู้เสียชีวิตในสงครามที่ท่านนบี ﷺ ร่วมรบด้วยทั้งหมดตั้งแต่ถูกแต่งตั้งเป็นศาสนทูตจนสิ้นชีวิตไม่เกิน ๑ พันคน.	ท่านนบี ﷺ ไม่เคยฆ่าคนใดในสงครามเว้นแต่ ๑ คนเท่านั้น
ไม่เคยมีจารีกว่า เด็ก ผู้หญิง ผู้สูงอายุถูกฆ่าตาย.	

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. ข้อแตกต่างระหว่าง เรื่องของอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ และสัญญาของบรรดามุสลิม.
๒. เป็นการแนะนำเพื่อให้เกิดความสูญเสียอันตรายน้อยที่สุด.
๓. คำกล่าวที่ว่า : ท่านทั้งหลายจงต่อสู้ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ในหนทางของอัลลอฮ์ (การทำสงครามจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮ์ บริสุทธิ์ใจ และเดินตามบทบัญญัติศาสนา).
๔. คำกล่าวที่ว่า : ท่านทั้งหลายจงต่อสู้กับผู้ปฏิเสธต่ออัลลอฮ์ (สาเหตุจำต้องต่อสู้คือการปฏิเสธศรัทธา).
๕. คำกล่าวที่ว่า : จงขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮ์ แล้วจงต่อสู้กับพวกเขา (มนุษย์ไม่ควรพึ่งพละกำลังและอำนาจของตัวเอง).
๖. ข้อแตกต่างระหว่างการตัดสินชี้ขาดของอัลลอฮ์และบรรดาปวงประชาญ์.
๗. สิ่งที่เกิดขึ้นกับสาวกนบีท่านหนึ่งในการตัดสินชี้ขาดขณะเกิดเหตุการณ์จำเป็น ไม่รู้จะตรงตามการตัดสินของอัลลอฮ์หรือไม่ ? (เรื่องนี้ไม่ใช่แค่เฉพาะสาวกนบีอย่างเดียว แต่รวมถึงชนุคหลังจากพวกเขาอีกด้วย).

บทที่ ๖๔ : เรื่องการสาบานต่ออัลลอฮ์ (ในเชิงตัดพ้อ ตีกรอบความคิดตนเองเป็นที่ตั้ง)

ผู้ใดสาบานต่ออัลลอฮ์ในเชิงตัดพ้อ เท่ากับว่าเขาได้เสียมารยาทต่อพระองค์ เป็นการตีกรอบให้ความกรุณา และโปรดปรานของพระองค์แคบ และเป็นการคิดในแง่ลบต่อพระองค์ ทั้งหมดนี้เป็นการค้านกับการให้เอกภาพที่สมบูรณ์ และบางทีอาจค้านกับรากฐานของการให้เอกภาพ เพราะการสาบานในรูปแบบนี้มัน ทำให้ลดเกียรติหนักยิ่ง.

ประเภทของการสาบานต่ออัลลอฮ์

<p>เป็นที่อนุญาต : สาบานต่ออัลลอฮ์ในสิ่งที่อัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์ทรงบอกให้ทราบ ทั้งเรื่องราวที่ปฏิเสธและยืนยัน มีหลักฐานรับรองถึงความเป็นจริงของสิ่งนั้น (ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ แน่แน่นอนอย่างยิ่งพระองค์จะทรงให้สิทธิ์แก่นบีของพระองค์ในการเป็นคนกลางขอความช่วยเหลือแก่มวลมนุษย์ในวันปรโลก).</p>	<p>เป็นที่อนุญาต : สาบานต่ออัลลอฮ์ในสิ่งที่ตนมุ่งมั่นอย่างแน่วแน่ หวังขอ และคิดในทางบวกต่อพระองค์ มีเงื่อนไขว่า เขาต้องมีการงานที่ดี ดังเช่นเรื่องราวของอนิส บินอฎุร <small>رضي الله عنه</small>.</p>	<p>เป็นสิ่งต้องห้าม อาจถึงขั้นการงานที่เคยทำมา ถูกปลงล้าง : มีพฤติกรรมลำพองในตัวเอง ตีกรอบความโปรดปรานของพระองค์แคบ และคิดในแง่ลบต่อพระองค์.</p>
--	---	--

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

๑. มีรายงานจากท่านญนดุบ บินอับดุลลอฮ์ رضي الله عنه ว่าท่านรอซูล صلى الله عليه وسلم ได้กล่าวว่า มีชายคนหนึ่งพูดว่า ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ว่าพระองค์นั้นจะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่ชายคนหนึ่ง ดังนั้นอัลลอฮ์ ﷻ จึงตรัสว่า ใครเล่าที่สาบานในเชิงตีกรอบต่อข้า มิให้ยกโทษให้คนๆหนึ่ง ? แท้จริงข้าได้ยกโทษให้อภัยเขาไปแล้ว และได้ปลงล้างการกระทำของเจ้าให้สูญเปล่าไปแล้ว (บันทึกโดยอิหม่ามมุสลิม) และมีรายงานโดยท่านอับดุลลอฮ์เราะฮ์ ว่า : คนที่พูดนั้นเป็นคนที่เคร่งครัดในศาสนกิจ : ท่านอับดุลลอฮ์เราะฮ์ บอกว่า : เขาพูดเพียงคำเดียว ทำให้เขาสูญเสียทั้งโลกนี้และโลกหน้า.

☞ อัลลอฮ์จะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่ชายคนหนึ่ง หมายถึง : การท้อแท้ต่อความโปรดปรานของอัลลอฮ์ และดูหมิ่นดูแคลนปวงบ่าวของพระองค์และลำพองตน. ☞ สาบานในเชิงตีกรอบต่อข้า หมายถึง : ตีกรอบความกรุณา และความโปรดปรานของข้าที่มีต่อปวงบ่าวของพระองค์ที่ประพฤติชั่ว.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. ให้ระวังคำพูดในเชิงสาบานที่ตีกรอบความคิดตนเองเป็นที่ตั้ง. ๒. โฟนรานั้นมันอยู่ใกล้ทุกคนเสมือนเท้าที่แนบติดกับหูหนีบร้องเท้า. ๓. สวรรค์ก็เช่นเดียวกัน. ๔. มีหลักฐานที่สนับสนุนคำพูดที่ว่า : เขาพูดเพียงคำเดียว ทำให้เขาสูญเสียทั้งโลกนี้และโลกหน้า. ๕. การที่มนุษย์ไม่ได้รับการอภัยโทษ เป็นเพราะพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมติดตัวเขา.

บทที่ ๒๕ : บทว่าด้วยเรื่องการห้ามขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮ์ โดยพึ่งสิ่งอื่นที่พระองค์ทรงสร้าง (เพื่อแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์อย่างสมบูรณ์)

การขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮ์ โดยพึ่งสิ่งอื่นที่พระองค์ทรงสร้าง นับเป็นการลดเกียรติของอัลลอฮ์ เพราะเป็นการทำให้ระดับของพระองค์ต่ำกว่าผู้ที่ควรต้องได้รับการพึ่งจากพระองค์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๑

๑. มีรายงานจากท่านญับร บินมุฏอิม ว่า มีอาหรับชนบทคนหนึ่งมาหาท่านนบี ﷺ แล้วเขาได้พูดว่า ท่านรอซูลุลลอฮ์ครับ ตอนนี้ทุกชีวิตต่างอดโรย ผืนดินต่างหิวโหย ทรัพย์สินเกิดความเสียหาย ดังนั้นขอให้ท่านช่วยวิงวอนต่อพระเจ้าของท่านได้โปรดประทานฝนให้แก่พวกเราด้วยเถิด พวกเราจะขอต่ออัลลอฮ์ โดยพึ่งอนุมัติท่าน และขอให้ท่านพึ่งต่ออัลลอฮ์ ทันใดนั้นท่านนบี ﷺ พูดทันทีว่า : ซุบฮานัลลอฮ์ (มหาบริสุทธิ์แด่อัลลอฮ์) และกล่าวขำอยู่เช่นนั้นจนกระทั่งดูได้จากสีหน้าของกลุ่มสหายของท่านนบีว่าต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่ หลังจากนั้นท่านนบีจึงได้กล่าวว่า : พอเถอะท่าน ! ท่านรู้ไหมว่าอัลลอฮ์คือใคร ? แท้จริงกิจการงานของอัลลอฮ์นั้นยิ่งใหญ่กว่าสิ่งที่กล่าวมา แท้จริงแล้วพระองค์ไม่ถูกพึ่งให้ขอความช่วยเหลือผ่านผู้ใดจากสิ่งถูกสร้างของพระองค์...(บันทึกโดยอิหม่ามอับดุลอะซูด).

- ❖ คำว่า **كفت** หมายถึง อดโรย อ่อนเพลีย ทรัพย์สินเกิดความเสียหาย : เนื่องจากฝนไม่ตก และภัยแล้ง.
- ❖ ท่านจงวิงวอนขอให้ฝนตก หมายถึง : จงขอจากอัลลอฮ์ให้พระองค์โปรดประทานน้ำฝนแก่เรา คำพูดเช่นนี้เป็นที่ถูกต้อง ใครที่คิดว่าการตอบรับของคนนั้นหวังว่าจะได้ผล โดยไม่ต้องมีการอ้อนวอน.
- ❖ พวกเราจะขอต่ออัลลอฮ์ โดยพึ่งอนุมัติท่าน หมายถึง : พวกเราแต่งตั้งท่าน ให้เป็นคนกลางระหว่างเราและท่านเพื่อที่ท่านจะวิงวอนต่ออัลลอฮ์ให้แก่เรา และกรณีเช่นนี้เป็นการทำให้ระดับของอัลลอฮ์ที่สูงส่ง ต่ำกว่าระดับของท่านรอซูล ﷺ คำพูดแบบนี้เป็นสิ่งต้องห้าม.
- ❖ คำกล่าวที่ว่า : ซุบฮานัลลอฮ์ ซุบฮานัลลอฮ์ เป็นคำพูดที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งให้เห็นว่าเป็นการห้ามปราม และเป็นการให้อัลลอฮ์ ﷻ บริสุทธิ์ต่อสิ่งดังกล่าวนั้น.
- ❖ วยัยฮ์ ! หมายถึง : ฉันขอให้ท่านเบาๆ หนอยฉันหวังดีต่อท่าน.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. เป็นการห้ามปรามใครที่พูดว่า : พวกเราจะขอต่ออัลลอฮ์ โดยพึ่งอนุมัติท่าน. ๒. ท่าทางของท่านนบีที่เปลี่ยนไป ทำให้คนรอบข้างมีสีหน้าที่เปลี่ยนไปเนื่องจากคำๆนี้. ๓. ท่านนบีไม่ได้ห้ามการให้คำว่า : เราขอให้ท่านช่วยวิงวอนพึ่งอนุมัติต่ออัลลอฮ์. ๔. คำว่า ซุบฮานัลลอฮ์ เป็นคำที่เตือนให้ระวัง. ๕. แท้จริงบรรดามุสลิมมากมายเคยขอให้ท่านนบีช่วยขอจากอัลลอฮ์ให้ประทานน้ำฝน ขณะที่ท่าน ﷺ ยังมีชีวิตอยู่ สิ่งนี้ถือว่าสมควรอย่างยิ่งผู้ที่ต้องการยื่นขอ ต้องใช้ถ้อยคำที่สุภาพและอ่อนโยน.

บทที่ ๒๖ : บทว่าด้วยเรื่องการปกป้องรักษาหลักการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ของท่านนบีมุฮัมมัดและการปิดกั้นหนทางที่จะนำไปสู่การตั้งภาคีทุกรูปแบบ (แม้กระทั่งสำนวนต่างๆ).

ตัวบทหลักฐานที่ ๑ และ ๒

๑. มีหะดีษบทหนึ่งที่รายงานจากอับดุลลอฮฺ บิน ซิดคิรว่า ฉันได้ไปหาท่านนบี ﷺ พร้อมกับคณะของตระกูลอามिर แล้วพวกเขาก็ได้พูดว่า ท่านนั้นเป็นเจ้านายเหนือพวกเรา ท่านนบีจึงกล่าวว่า : เจ้านายที่ยิ่งใหญ่นั้นคือ อัลลอฮฺผู้ทรงศิริ และทรงสูงส่ง แล้วพวกเขาก็พูดอีกว่าท่านนั้น เป็นผู้ประเสริฐที่สุดในหมู่พวกเรา และมีความสามารถยิ่งใหญ่เหนือพวกเรา ท่านจึงกล่าวว่าพวกท่านจงพูดไปตามปกติอย่างที่เคยพูดเถิด(ไม่ต้องใช้คำพูดพิเศษ)และอย่าได้ปล่อยให้ชัยฏอนเข้ามาอุดร้งพวกท่านเลย(บันทึกโดยอิหม่ามอบู ดาวูด ด้วยสายรายงานระดับดี).

๒. รายงานจากท่านอนัส ว่ามีคนกลุ่มหนึ่งพูดว่า : ท่านรอซูลุลลอฮฺครับ ท่านคือผู้ประเสริฐสุดของพวกเรา ท่านคือลูกของผู้ประเสริฐสุดของพวกเรา ท่านคือผู้ประเสริฐสูงส่งของพวกเรา ท่านคือลูกของนายผู้สูงส่งของพวกเรา แล้วท่านนบีจึงกล่าวว่า : ปุถุชนทั้งหลายเอ๋ย พูดท่านจงพูดตามปกติ ด้วยคำพูดของพวกท่านที่ใช้กัน และอย่าปล่อยให้ชัยฏอนล่อลวงพวกท่านจนคล้อยตามไปกับมัน ฉันคือมุฮัมหมัดเป็นบ่าวของอัลลอฮฺ และเป็นศาสนทูตของพระองค์ ฉันไม่ชอบที่จะให้พวกท่านกล่าวยกย่องฉันเกินกว่าฐานะของฉันที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงแต่งตั้งให้แก่ฉัน (บันทึกโดยอิหม่ามอัลนะซาอีย์ด้วยสายรายงานระดับดี).

✪ เจ้านายที่ยิ่งใหญ่นั้นคือ อัลลอฮฺ หมายถึง : คำว่า อัซซัยยิด เป็นพระนามหนึ่งของอัลลอฮฺ มีความหมายที่มาจากผู้ทรงเป็นที่พึ่ง ท่านนบีได้ห้ามพวกเขาเช่นนี้ ก็เพราะไม่ให้ชัยฏอนเข้ามาแทรกแซงพวกเขาจนเลยเถิด มากไปกว่าการใช้คำที่หมายถึงเจ้านายที่มีความหมายเฉพาะจนแทนความหมายที่เป็นเจ้าทุกของสรรพสิ่ง ซึ่งความหมายนี้เป็นของอัลลอฮฺเท่านั้น. ✪ และอย่าได้ปล่อยให้ชัยฏอนเข้ามาอุดร้งพวกท่าน หมายถึง : อย่าให้มันทำให้พวกท่านคล้อยตามจนกระทั่งพวกท่านผลอพูดสิ่งต้องห้าม แล้วท่านนบีได้แนะนำให้พวกเขาารู้สิ่งที่ควรปฏิบัติ และห้ามพวกเขาจากสิ่งที่มีควรปฏิบัติ เพื่อเป็นการปกป้องหลักการให้เอกภาพอันบริสุทธิ์ปราศจากข้อบกพร่องและถูกทำลาย. ✪ ท่านคือผู้ประเสริฐสุดของพวกเรา หมายถึง : ทั้งชาติตระกูล ตำแหน่ง สถานภาพ , ท่านคือลูกของผู้ประเสริฐสุดของพวกเรา หมายถึง : ชาติตระกูลเท่านั้น ไม่รวม ตำแหน่ง สถานภาพ. ✪ และอย่าปล่อยให้ชัยฏอนล่อลวงพวกท่าน หมายถึง : อย่าให้มันทำให้พวกท่านเบี่ยงเบน จนพวกท่านตกเป็นทาสของมัน และเจริญรอยตามอย่างก้าวของมันจนในที่สุดพวกท่านก็เลยขอบเขตในศาสนา.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. เตือนให้ผู้คนออกห่างจากการเลยขอบเขตของศาสนา.
๒. สิ่งที่เหมาะสมกว่าแก่คนที่พูดว่า : ท่านเป็นเจ้านายเหนือพวกเรา ให้ตอบว่า : เจ้านายที่ยิ่งใหญ่นั้นคืออัลลอฮฺ และไม่อนุญาตให้คำเรียกว่าเจ้านายแก่คนชั่วฝ่าฝืน คนก๊กกติก คนปฏิเสธ ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง.
๓. คำกล่าวที่ว่า : และอย่าได้ปล่อยให้ชัยฏอนเข้ามาอุดร้งพวกท่านเลย พร้อมกันนั้นพวกเขาไม่ได้พูดลอยๆ เว้นแต่มันคือความจริง.
๔. คำพูดที่ว่า : ฉันไม่ชอบที่จะให้พวกท่านกล่าวยกย่องฉันเกินกว่าฐานะของฉัน หมายถึง : คือสถานะแห่งความเป็นบ่าว และการเป็นศาสนทูต.

ส่วนที่ ๑๐ : บทส่งท้าย (มี ๑ บท)

เป็นการส่งท้ายบทนี้ อัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่ง :

๑. เพื่อไม่ให้พวกเราผิดกรรมเหมือนบรรดาผู้ตั้งภาคีซึ่งพวกเขาไม่ได้ให้เกียรติอันยิ่งใหญ่ต่อผู้สร้างเลย.
๒. เพื่อไม่ให้พวกเราล่าพองตนด้วยการงานที่เรากระทำ เพราะการงานของมนุษย์ย่อมมีความบกพร่องอยู่ในตัวของมัน ดังนั้นเพื่อให้บ่าวมีความนอบน้อมถ่อมตนต่ออัลลอฮฺ
๓. เป็นการเจริญรอยตามแบบของท่านอิหม่ามอัลบุกอริยฺในบทส่งท้ายหนังสือหะดีษของท่านที่ว่า : สองอย่างที่ท่านยกยิ่งในตาฮฺ ดูเหมือนว่าท่านกำลังวิงวอนขอต่ออัลลอฮฺ ให้ตาฮฺของท่านหนักไปด้วยหนังสือที่ท่านได้รวบรวม ประหนึ่งสิ่งถูกสร้างทั้งหลายมีน้ำหนักมาก และขอกอภัยโทษอันเนื่องจากความบกพร่องทั้งหลาย.

บทที่ ๖๗ คำตรัสของพระองค์ที่ว่า :

“ และพวกเรามีได้ให้ความยิ่งใหญ่ต่ออัลลอฮฺอันพึงมีต่อพระองค์อย่างแท้จริง และแผ่นดินนี้ทั้งหมดเป็นเพียงกำพระหัตถ์หนึ่งของพระองค์ในวันกิยามะฮฺ และชั้นฟ้าทั้งหลายจะม้วนกลิ้งด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์มหาบริสุทธิ์ยิ่งแก่พระองค์ และพระองค์ทรงสูงส่งเหนือจากสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคี ”.

✦ คำสรรพนามที่กล่าวถึงบรรดาผู้ตั้งภาคีในสิ่งที่พวกเรามีได้ให้ความยิ่งใหญ่ต่ออัลลอฮฺอันพึงมีต่อพระองค์อย่างแท้จริง โดยที่พวกเขาทำการตั้งภาคีต่อพระองค์ด้วยสิ่งถูกสร้างต่างๆที่พระองค์ทรงสร้างมัน และพระองค์ทรงบริสุทธิ์จากทุกสิ่งที่บกพร่องและต่ำต้อยและจากบรรดาหุ้นส่วนต่างๆ และหากพวกเขาให้การยิ่งใหญ่ต่อพระองค์จริงแล้ว แน่อนพวกเขาจะไม่เคารพสักการะ และเชื่อฟังอื่นจากพระองค์.

ตัวบทหลักฐานที่ ๒

มีรายงานจากอิบน์มุสอูด رضي الله عنه ว่าได้มีผู้รู้ชาวอิหร่านคนหนึ่งมาหาท่านรอซูล ﷺ แล้วเขาได้กล่าวว่า : “โอ้มุฮัมมัด พวกเราพบว่าอัลลอฮฺนั้นจะทรงให้ชั้นฟ้าต่างๆอยู่บนนิ้วหนึ่ง และบรรดาแผ่นดินอยู่บนนิ้วหนึ่ง และต้นไม้ต่างๆอยู่บนนิ้วหนึ่ง และดินโคลนอยู่บนนิ้วหนึ่ง และสิ่งต่างๆที่เหลืออยู่บนนิ้วหนึ่ง แล้วพระองค์จะทรงกล่าวว่า : ข้าคือพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ดังนั้นท่านนบี ﷺ จึงหัวเราะจนเห็นฟันกรามของท่านเป็นการแสดงให้เห็นว่า คำพูดของผู้รู้ชาวนั้นถูกต้อง แล้วท่านก็ได้อ่านอายะฮ์ที่ว่า : และพวกเรามีได้ให้ความยิ่งใหญ่ต่ออัลลอฮฺอันพึงมีต่อพระองค์อย่างแท้จริง และแผ่นดินนี้ทั้งหมดเป็นเพียงกำพระหัตถ์หนึ่งของพระองค์ในวันกิยามะฮฺ และในอีกสายรายงานหนึ่งของหะดีษบทนี้ที่อิหม่ามมุสลิมระบุว่า : และบรรดาภูเขากับต้นไม้อยู่บนนิ้วหนึ่ง แล้วพระองค์จะแกว่งมันเหล่านั้น แล้วกล่าวว่า : ข้าคือพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ข้าคืออัลลอฮฺ และในสายรายงานหนึ่งของหะดีษบทนี้ที่อิหม่ามอัลบุกอริยฺระบุว่า พระองค์จะทรงเอาบรรดาชั้นฟ้าไว้บนนิ้วหนึ่ง และน้ำกับดินโคลนไว้บนนิ้วหนึ่ง และส่วนอื่นที่เหลือก็อยู่บนอีกนิ้วหนึ่ง” บันทึกโดยอิหม่ามอัลบุกอริยฺและมุสลิม.

✪ **حبر** ผู้รู้ชาวยิว)คือผู้ที่มีความรู้มาก อาจถูกเรียกว่า **بحر** (แท้จริงพวกเราพบว่า):ในคัมภีร์อัลเตวารอต.

✪ ในหะดีษนี้ยืนยันถึงบรรดานิ้วของอัลลอฮ มีนิ้วที่แท้จริงคู่ควรกับอัลลอฮ เหมือนกับมือ มีมือที่แท้จริงคู่ควรกับอัลลอฮ

ตัวบทหลักฐานที่ ๓ ถึง ๕

๓. และในหะดีษบทหนึ่งที่บันทึกโดยอิมามมุสลิม โดยรายงานจากท่านอับดุลลอฮ อิบน์ อุมัรเป็นหะดีษมารฟูว่า ในวันกียามะฮ อัลลอฮจะทรงม้วนบรรดาชั้นฟ้า และพระองค์ก็จะกำมันด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์แล้วตรัสว่า ข้าคือพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ไหนเล่าผู้ที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ? ไหนเล่าผู้ที่หยิ่งโสทั้งหลาย ? จากนั้นพระองค์ทรงม้วนแผ่นดินทั้งเจ็ด และทรงกำไว้ด้วยพระหัตถ์ซ้ายของพระองค์ แล้วพระองค์ทรงกล่าวว่า : ข้าคือพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

ไหนเล่าผู้ที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ? ไหนเล่าผู้ที่หยิ่งโสทั้งหลาย ?

๔. และมีหะดีษอีกบทหนึ่งรายงานจากท่านอิบนุอับบาส ได้กล่าวว่า : ฟ้าทั้งเจ็ดและแผ่นดินทั้งเจ็ดชั้น เมื่ออยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ผู้ทรงกรุณาปราณีแล้ว มันก็ไม่ใช่อื่นใด นอกจากเหมือนกับเมล็ดพืชเล็กๆ ที่อยู่ในมือของหนึ่งในหมู่พวกท่านเท่านั้น.

๕. และท่านอิบนุญาริร กล่าวว่า : ญุสได้พูดกับฉันว่า อิบนุวะฮบ บอกพวกเราว่า : อิบนุซัยด์ได้กล่าวว่า : บิดาของฉันพูดกับฉันว่า : ท่านรอซูล ﷺ ได้กล่าวไว้ว่า ฟ้าทั้งเจ็ดชั้นนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับ แก้วอ้อของพระองค์ก็เหมือนกับเหรียญเล็กเจ็ดเหรียญที่ถูกโยนลงไปบนผืนหนังเท่านั้น ท่านอิบนุญะริร กล่าวอีกว่า และอบูซุร ฎ ได้กล่าวว่า ฉันได้ยินท่านรอซูล ﷺ กล่าวว่า เมื่อเปรียบเทียบกับแก้วอ้อของพระองค์กับ บัลลังก์ ก็เปรียบเสมือนกับห่วงเหล็กที่ถูกโยนลงบนพื้นทะเลทรายที่เว้งว่าง.

✪ ข้าคือพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ หมายถึง : ข้าคือผู้ยิ่งใหญ่อย่างเบ็ดเสร็จ และมีอำนาจอย่างครบถ้วน ไม่มีผู้ใดแย่งชิงสองสิ่งนี้.

✪ ไหนเล่าผู้ที่ยิ่งใหญ่จอมปลอมทั้งหลาย ? : เป็นประโยคคำถามเพื่อท้าทาย แสดงให้เห็นถึงบรรดาผู้มีอำนาจคนไหนครั้งเมื่อพวกเขาอยู่บนโลกนี้ พวกเขาเคยมีอำนาจ ชูเชิญ และหยิ่งโสตลอดจนกดขี่ข่มขู่ของอัลลอฮ ? และในวันนั้นพวกเขาจะฟื้นคืนชีพเฉกเช่นผงฐลีที่มนุษย์กำลังเหยียบย่ำ.

✪ คำว่า ด้วยพระหัตถ์ซ้ายของพระองค์ : เป็นสำนวนสายรายงานที่แปลออกไป หากเราคาดการณ์ว่ามีสำนวนอยู่จริง ก็จะมีคามหมายไปได้ว่า พระหัตถ์อีกข้าง และจะไม่ค้านกับสำนวนที่ว่า " ทั้งสองพระหัตถ์ด้านขวา " ดังนั้นคำว่ามือจะไม่เหมือนกับสิ่งถูกสร้างที่มีข้างซ้ายซึ่งเป็นสิ่งที่บกพร่องกว่าด้านขวา.

✪ เสมือนเมล็ดพืช หมายถึง : เมล็ดพืชหนึ่งที่เล็กมาก และนี่เป็นการบ่งบอกถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ไม่มีความรู้ใดที่ห้อมล้อมพระองค์ได้.

✪ คำว่า แก้วอ้อของพระองค์ หมายถึง : แทนวางพระบาททั้งสองของอัลลอฮ ﷻ คำว่า ผืนหนัง หมายถึง : สิ่งที่ทำมาจากหนังสัตว์ หรือไม้ ฎถูกวางเป็นเกราะป้องกันจากธนู หอกของศัตรูหรืออื่นๆ.

❖ คำว่าอัลอรัซ บัลลังก์ : เป็นสิ่งถูกสร้างที่มีความยิ่งใหญ่ ซึ่งอัลลอฮ์ผู้ทรงกรุณาปราณีได้ประทับอยู่เหนือมัน และไม่มีผู้ใดที่จะให้เกียรติตามที่ควรต่อมัน นอกจากอัลลอฮ์.

❖ หะดีษของท่านบีได้บ่งบอกถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ด้วยเหตุนี้สมควรที่จะนำการรอรูดาธิบายอายะฮ์นี้เข้ากับบทนี้.

ตัวบทหลักฐานที่ ๖ และ ๗ :

๖. และรายงานจากอิบนุมาญญูฮ์ رضي الله عنه ว่า : “ ระหว่างชั้นฟ้าโลกดุนยากับฟ้าที่อยู่ถัดไป มีระยะทางห่างกัน ๕๐๐ ปี และระยะห่างในแต่ละชั้นฟ้าชั้นนั้นคือ ๕๐๐ ปี และระหว่างชั้นฟ้าทั้งเจ็ด กับเก้าอี้ของพระองค์นั้นห่างกัน ๕๐๐ ปี และระหว่างเก้าอี้ของพระองค์ กับน้ำห่างกัน ๕๐๐ ปี และบัลลังก์นั้นอยู่เหนือน้ำ และอัลลอฮ์ทรงประทับอยู่เหนือบัลลังก์ ไม่มีสิ่งใดจากการงานของพวกเจ้าทั้งหลายจะชอนเร้นพระองค์ไปได้เลย ” (บันทึกโดยอิบนุมาญญูฮ์ จากฮัมมาด อิบนุสะละมะฮ์ จากอาซิม จากซัร จากท่านอับดุลลอฮ์ และเช่นเดียวกันอัลลิสฏีได้รายงานจากอาซิม จากอบูวาอิล จากท่านอับดุลลอฮ์ โดยอัลฮัซฟีซอซชะฮะบีย ร่อฮิมายุลลอฮ์ได้บอกว่าหะดีษนี้มีหลายสายรายงาน).

๗. และรายงานจากอัลอับบาส บิน อับดุลมุฏฏอ์ رضي الله عنه ว่าท่านร่อซูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า : “ พวกท่านทราบไหมว่าระยะทางระหว่างท้องฟ้ากับแผ่นดินห่างกันเท่าไร พวกเราตอบว่า : อัลลอฮ์และร่อซูลของพระองค์เท่านั้นที่รู้ดี ท่านบิกล่าวว่ : ระหว่างทั้งสองนั้นมีระยะการเดินทาง ๕๐๐ ปี และในระหว่างแต่ละชั้นฟ้าชั้นนั้นมีระยะการเดินทาง ๕๐๐ ปี และความหนาของฟ้าแต่ละชั้นนั้นมีระยะการเดินทาง ๕๐๐ ปี ซึ่งระหว่างท้องฟ้าชั้นที่เจ็ด กับบัลลังก์นั้นมีทะเลกั้นอยู่ จุดสูงสุดและจุดต่ำสุดของทะเลนั้น มีระยะห่างกันเท่ากับระยะห่างของชั้นฟ้าและแผ่นดิน และอัลลอฮ์ทรงอยู่เหนือทุกสิ่งดังกล่าวนั้น และไม่มีสิ่งใดจากการงานทั้งหลายของมนุษย์จะชอนเร้นไปจากพระองค์ได้เลย ” (บันทึกโดยอบูดาอูดและท่านอื่นๆ).

❖ อัลลอฮ์ทรงอยู่เหนือบัลลังก์ : เป็นหลักฐานชัดเจนถึงการยืนยันความสูงส่งแต่อัลลอฮ์ทั้งด้านตัวตนและคุณลักษณะของพระองค์.

❖ ไม่มีสิ่งใดจากการงานทั้งหลายของพวกท่านจะชอนเร้นไปจากพระองค์ได้ : ทั้งการงานที่เกิดจากหัวใจ อวัยวะต่างๆ ทั้งที่ถูกให้มองเห็นและได้ยิน ทั้งนี้เป็นเพราะความรู้และความกว้างขวางของพระองค์ จุดนี้เองหลังจากได้บอกถึงความสูงส่งเพื่อที่จะแจ้งให้ทราบว่า ความสูงส่งของพระองค์ที่อยู่เหนืออื่น ไม่ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการรอบรู้สิ่งที่เกิดขึ้นจากพวกเราแม้แต่น้อย และเป็นเครื่องหมายอันชัดเจนที่บ่งชี้ถึง อัลลอฮ์ทรงอยู่เหนือทุกสิ่งดังกล่าวนั้น.

❖ ประโยคคำถามที่ว่า พวกท่านทราบไหม : มี ๒ นัยยะ คือ ๑. เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนใจ สิ่งที่จะถูกกล่าวต่อไปนี้ ๒. เป็นประโยคควรระวังสิ่งที่กล่าวแก่พวกเขา.

❖ อัลลอฮ์และร่อซูลของพระองค์รู้ดียิ่ง คือ : ถูกให้กล่าวได้เฉพาะ ๑. ขณะท่านบิ ﷺ ยังมีชีวิตอยู่ ๒. ในเรื่องหลักการศาสนาที่ท่านบิรู้เท่านั้น. ❖ เรื่องดังกล่าวนี้ เป็นการให้เกียรติ เติบโตความยิ่งใหญ่ต่ออัลลอฮ์และให้ควรระวังการขัดแย้งต่อพระองค์ เพราะพระองค์นั้นทรงอยู่เหนือ ทรงสูงส่งเหนือกว่าพวกเราและทุกสิ่งทั้งหมด พระองค์ทรงล้อมพวกเราไว้แล้ว.

ประเด็นต่างๆ ในบทนี้

๑. อรรถาธิบายคำตรัสของพระองค์ที่ว่า : “ และแผ่นดินนี้ทั้งหมดเป็นเพียงกำพระหัตถ์หนึ่งของพระองค์ในวันกิยามะฮฺ”.
 ๒. แท้จริงความรู้ดังกล่าวเหล่านี้ ยังคงมีอยู่กับชาวยิวซึ่งพวกเขามีชีวิตอยู่ในยุคของท่านนบี ﷺ โดยที่พวกเขาอาจปฏิเสธมันได้เลย และมีอาจตีความเป็นอย่างอื่น (มีคำกล่าวว่าคุณเหมือนว่าชาวยิวในยุคของท่านนบีจะดีกว่าพวกที่บิดเบือนหลักฐานนี้ เพราะพวกเขาได้ปฏิเสธมัน และมีได้ตีความเป็นอย่างอื่น.
 ๓. แท้จริงผู้รู้ชาวยิวท่านนั้น ครั้นเมื่อได้บอกแก่ท่านนบี ﷺ ท่านนบีถึงกับเชื่อทันที และอัลกุรอานได้ประทานเป็นเครื่องยืนยันในเรื่องดังกล่าวด้วย.
 ๔. ปรากฏว่าท่านนบี ﷺ หัวเราะหนักมาก ขณะที่ผู้รู้ชาวยิวท่านนั้น ได้บอกเรื่องราวที่เป็นความรู้อันยิ่งใหญ่แก่ท่าน.
 ๕. มีการกล่าวถึงพระหัตถ์ทั้งสองของพระองค์อย่างชัดเจน และแท้จริงบรรดาชั้นฟ้าอยู่ในพระหัตถ์ด้านขวา ส่วนบรรดาแผ่นดินอยู่ในพระหัตถ์อีกด้านหนึ่ง และมีหลักฐานยืนยันว่า อัลลอฮฺมีพระหัตถ์ทั้งสอง ที่ปรากฏในอัลกุรอานและแบบอย่างนบี ตลอดจนมติเอกฉันท์ของปวงประชาผู้ยุคอดีต.
 ๖. มีการกล่าวถึงพระหัตถ์ด้านซ้ายอย่างชัดเจน แต่เป็นสายรายงานซาต (ผิดเพี้ยน) ที่แปลกออกไป.
 ๗. มีการกล่าวถึงทั้งฝ่ายถึงบรรดาผู้มีอำนาจจอมปลอม และบรรดาผู้หยิ่งยโส.
 ๘. คำพูดที่ว่า เหมือนกับเมล็ดพืชเล็กๆ เมล็ดหนึ่ง ที่อยู่ในฝ่ามือของคนหนึ่งในหมู่พวกท่าน.
 ๙. ความยิ่งใหญ่ของแก้อี้ของพระองค์เมื่อเทียบกับบรรดาชั้นฟ้าหลาย ก็เหมือนกับเหรียญเล็กๆ เจ็ดเหรียญถูกโยนลงไปในบ่อนหนึ่งเท่านั้น.
 ๑๐. ความยิ่งใหญ่ของบัลลังก์ของพระองค์ เมื่อเทียบกับแก้อี้ของพระองค์ ก็เปรียบเสมือนกับท่วงเหล็กถูกโยนลงบนผืนทะเลทรายที่เว้งว่าง.
 ๑๑. แท้จริงบัลลังก์ของพระองค์ ไม่ใช่หมายถึงแก้อี้ของพระองค์.
 ๑๒. แต่ละชั้นฟ้ามีระยะทางห่างกันเท่าไร ? ๕๐๐ ปี.
 ๑๓. ชั้นฟ้าทั้ง ๗ มีระยะทางห่างกันกับแก้อี้ของพระองค์เท่าไร ? ๕๐๐ ปี.
 ๑๔. ระยะทางระหว่างแก้อี้ของพระองค์กับน้ำเท่าไร ? ๕๐๐ ปี.
 ๑๕. แท้จริงแก้อี้ของพระองค์อยู่เหนือน้ำ.
 ๑๖. ระยะทางระหว่างชั้นฟ้ากับพื้นดินเท่าไร ? ๕๐๐ ปี.
 ๑๗. ความหนาของท้องฟ้าแต่ละชั้นต้องใช้ระยะเวลา ๕๐๐ ปี.
 ๑๘. แท้จริงมีทะเลที่อยู่เหนือบรรดาชั้นฟ้า ระหว่างจุดสูงสุดและจุดต่ำสุดของทะเลนั้น ต้องใช้ระยะเวลาเดินทางถึง ๕๐๐ ปี อัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่ง สิ่งที่ได้รับจากหลักฐานต่างๆ ที่ปรากฏในหะดีษบทนี้คือ :
 ๑. พึงระวังการขัดแย้งต่ออัลลอฮฺ. ๒. แท้จริงไม่มีสิ่งใดจากการงานทั้งหลายของมนุษย์จะช้อนเร้นไปจากอัลลอฮฺได้เลย.
- อัลลอฮฺผู้ทรงรู้ยิ่ง สุดท้ายนี้ขอสรรเสริญแด่อัลลอฮฺผู้ทรงอภิบาลแห่งสากลโลก ตลอดจนขออัลลอฮฺทรงยกเกียรติ และความศานติสุขประสพแก่ท่านนบีมุฮัมหมัด ﷺ ข้าขอต่ออัลลอฮฺโปรดทรงให้บันปลายของเราและพวกท่านทั้งหลายอยู่บนการให้เอกภาพอันบริสุทธิ์ อามีน.

แบบทดสอบส่วนที่ ๙ และบทส่งท้าย (มี ๑๖ บท)

คำถามที่หนึ่ง : จงเติมเครื่องหมาย ในช่องสี่เหลี่ยมที่เหมาะสม หรือเติมประโยคให้สมบูรณ์

๑. คำวิงวอนที่ว่า : ขอความศานติสุขประสบแต่อัลลอฮฺ เป็นการวิงวอนที่ : ไม่เหมาะสม. เป็นสิ่งต้องห้าม. อนุญาต.
๒. คำว่า อัศลาม เป็นพระนามของอัลลอฮฺ ในด้าน : การยืนยันตัวตน. เป็นการให้การบริสุทธิ์จากข้อบกพร่อง. ถูกทั้งหมด. และอัลลอฮฺควรได้รับ : การวิงวอนขอต่อพระองค์. ขออ้ออให้แก่พระองค์.
๓. ห้ามไม่ให้ขออ้ออให้แก่สิ่งใด เป็นการได้รับความศานติสุขปลอดภัย (กล่าวสลาม) พ้นจากสิ่งหนึ่ง นอกจากว่าสิ่งนั้นมีคุณลักษณะตรงกันข้าม : ถูกต้อง. ผิด.
๔. คำวิงวอนที่ว่า : โอ้อัลลอฮฺ ขอพระองค์ทรงอภัยโทษแก่ฉัน หากพระองค์ทรงประสงค์ เป็นการวิงวอนที่ : ไม่เหมาะสม. เป็นสิ่งต้องห้าม. อนุญาต.
๕. อนุญาตให้ใช้ถ้อยคำในขณะวิงวอนขอต่ออัลลอฮฺว่า อินชาอัลลอฮฺ (หากอัลลอฮฺทรงประสงค์) : ถูกต้อง. ผิด. และการใช้ถ้อยคำเช่นนี้ หมายถึงการตั้งเงื่อนไข : ถูกต้อง. ผิด.
๖. มนุษย์มีสิทธิเมื่อวิงวอนขอต่ออัลลอฮฺ อย่างล้งแล และกล่าวถ้อยคำในทำนองว่า ฉันไม่รู้ว่าคุณสิ่งนี้จะดีหรือไม่ดีต่อฉัน : ถูกต้อง ผิด.
๗. เมื่อบ่าวของอัลลอฮฺวิงวอนขอต่อพระองค์ ต้องขอในสิ่งที่เกิดขึ้นจริงแก่เขา ดังนั้นไม่มีสิ่งใดที่ยาก หรือไม่สิ่งใดที่จะเป็นไปไม่ได้สำหรับอัลลอฮฺ : ถูกต้อง. ผิด.
๘. คำวิงวอนที่ว่า : โอ้อัลลอฮฺ แท้จริงฉันขอต่อพระองค์ให้ฉันเป็นผู้อารักขา ณ ประตูลสวรรค์ เป็นการวิงวอนที่ : อนุญาต. เป็นสิ่งต้องห้าม.
๙. คำวิงวอนที่ว่า : โอ้อัลลอฮฺ แท้จริงฉันขอต่อท่านให้ปลดเปลื้องการกำหนดศภาวะที่ยากลำบาก แต่เป็นการขอให้ปลดเปลื้องอย่างนิมนวล เป็นการวิงวอนที่ : อนุญาต. เป็นสิ่งต้องห้าม.
๑๐. ท่านจะขอต่ออัลลอฮฺได้ไหม ให้ได้รับ : สวรรค์. สวรรค์อัลฟิรเดาซชั้นสูงสุด.
๑๑. การอ้ออขอให้ได้รับสิ่งที่ดีกว่า : ต้องมี. ไม่ต้องมี. การใช้คำว่า ฉันไม่รู้ว่าคุณสิ่งนี้จะดีหรือไม่ดีต่อฉัน ในขณะวิงวอน.
๑๒. คำพูดที่ว่า : ทาสชายของคนนั้น หรือทาสหญิงของคนนี้ เป็นคำพูดที่ : อนุญาต. เป็นสิ่งต้องห้าม.
๑๓. การพูดของเจ้านายที่ว่า : ทาสชายของฉัน จงนำสิ่งนั้นมานี้ เป็นคำพูดที่ : อนุญาต. เป็นสิ่งต้องห้าม.
๑๔. ห้ามพูดคำว่า : เด็กรับใช้ชาย และเด็กรับใช้หญิงของฉัน เพื่อเป็นการให้สิทธิการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ ถึงแม้จะเป็นถ้อยคำก็ตาม : ถูกต้อง. ผิด.
๑๕. การขอ มีทั้งเป็นที่ต้องห้ามหรือไม่เหมาะสม ยกเว้นเกิดความจำเป็นหรือในยามวิฤติเท่านั้น :

ถูกต้อง. ผิด.

๑๖. ผู้ใดที่ขอเงินต่อท่านโดยอ้างถึงอัลลอฮ์ เพื่อที่จะนำไปซื้อสิ่งต้องห้ามในศาสนาเช่น สุรา : ต้องให้การช่วยเหลือ. ไม่ต้องให้การช่วยเหลือ.

๑๗. ฮุกุมการตอบรับการช่วยเหลือแก่ ผู้ใดที่ขอต่ออัลลอฮ์ : เป็นสิ่งที่ส่งเสริม. เป็นสิ่งที่จำเป็น.

๑๘. ในหะดีษที่ว่า : (ผู้ใดเชิญชวนพวกท่าน พวกท่านจงตอบรับคำเชิญชวนนั้นซะ) จุดประสงค์ของคำว่าเชิญชวนคือ : เพื่อให้เกียรติ. เพื่อเรียกร้อง.

๑๙. การตอบรับคำเชิญชวน เป็นสิ่ง : จำเป็นโดยไม่มีข้อแม้. นำส่งเสริมให้กระทำ ยกเว้น การตอบรับคำเชิญชวนร่วมงานแต่งงาน เพราะมันเป็นวาอิบ.

๒๐. ผู้ใดขอความคุ้มครองให้พ้นจากสิ่งหนึ่งที่มีความจำเป็นต้องปฏิบัติหรือละทิ้ง ดังนั้นเขาควรที่จะ : ได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจากสิ่งนั้น ไม่ควรได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจากสิ่งนั้น.

๒๑. (กิจงขอคูอาให้เขาเถิด เพื่อให้พวกท่านรู้สึก ว่า พวกท่านได้ตอบแทนความดีให้แก่เขาแล้ว) หมายถึง : ขอคูอาให้ครั้งเดียว. พวกท่านอย่าละเลยในการขอคูอาให้.

๒๒. (ห้ามขอสิ่งใดๆ ด้วยการอ้างพระพักตร์ของอัลลอฮ์ เว้นแต่สวรรค์) หมายถึง : ท่านอย่าขอแก่คนใดที่เป็นสิ่งถูกสร้างทั้งหลาย ด้วยการอ้างพระพักตร์ของอัลลอฮ์ : ท่านอย่าขอต่ออัลลอฮ์ ด้วยการอ้างพระพักตร์ของพระองค์เว้นแต่สวรรค์. ทั้งหมดที่กล่าวมา.

๒๓. คุณลักษณะพระพักตร์ของอัลลอฮ์ มีหลักฐานยืนยันด้วย : อัลกุรอาน. แบบอย่างของท่านนบี. มติเอกฉันท์. ทั้งหมดที่กล่าวมา.

๒๔. คำพูดที่ว่า : (โอ้อัลลอฮ์ ฉันขอต่อท่านด้วยพระพักตร์ของท่านอันทรงเกียรติ โปรดทรงลดบันดาลให้ฉันท่องจำกุรอานด้วยเถิด) เป็นคำพูดที่ : อนุญาต. เป็นสิ่งต้องห้าม.

๒๕. คำพูดที่ว่า : (โอ้อัลลอฮ์ ฉันขอต่อท่านด้วยพระพักตร์ของท่าน โปรดทรงมอบเครื่องใช้เฟอร์นิเจอร์ที่งดงามแก่ฉันเถิด) เป็นคำพูดที่ : อนุญาต. เป็นสิ่งต้องห้าม.

๒๖. คำพูดที่ว่า : (หากท่านเชื่อฟังฉันสักนิด และไม่เดินทาง ท่านก็จะไม่ประสบกับอุบัติเหตุแน่) เป็นคำพูดที่ : อนุญาต. เป็นสิ่งต้องห้าม.

๒๗. คำพูดที่ว่า : (หากฉันไม่เดินทาง กำไรคงไม่หลุดมือฉันแน่) เป็นคำพูดที่ : อนุญาต. เป็นสิ่งต้องห้าม.

๒๘. คำพูดที่ว่า : (หากสิ่งนั้นได้เป็นไปตามประสงค์ของอัลลอฮ์ ฉันคงไม่โกหก) เป็นคำพูดที่ : อนุญาต. เป็นสิ่งต้องห้าม.

๒๙. คำพูดที่ว่า : (หากฉันมีทรัพย์สินเหมือนคนนั้น ฉันจะบริจาคมัน) เป็นคำพูดที่ : อนุญาต. ส่งเสริมให้กระทำ เป็นสิ่งต้องห้าม.

๓๐. คำพูดที่ว่า : (หากฉันมาเรียน ฉันคงจะได้รับประโยชน์อย่างแน่นอน) เป็นคำพูดที่ : อนุญาต. เป็นสิ่งต้องห้าม.

๓๑. สมควร. ไม่สมควร. สำหรับคนที่มีสติปัญญาในการปล่อยให้ความเพียรพยายามของเขาอยู่ในสิ่งที่เปล่าประโยชน์.

๓๒. สิ่งที่มีมนุษย์ไม่มีความสามารถในเรื่องนั้น : เป็นสิทธิ์ของเขา. ไม่ใช่เป็นสิทธิ์ของเขา. ที่จะอ้างถึงหลักการกำหนดสภาวะการณ์ในเรื่องดังกล่าว.

๓๓. การอ้างถึงหลักการกำหนดสภาวะการณ์เป็นสิ่งที่ถูกต้องในเรื่องที่เกี่ยวข้อง : ภัยที่ประสบ ไม่ใช่การตำหนิตัวเอง. การตำหนิตัวเอง ไม่ใช่ภัยที่ประสบ.

๓๔. การด่าสายลม เป็นที่ : อนุญาต. เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ และคำพูดที่ว่า (ลมได้พาน้ำฝนมา) เป็นคำพูดที่ : อนุญาต. เป็นสิ่งที่ต้องห้าม.

๓๕. คำพูดที่ว่า : (พระเจ้าของฉันรักฉัน) ของคนที่ได้รับความโปรดปรานอย่างหนึ่ง ถือว่าเป็นคำพูดที่อนุญาต : ถูกต้อง ผิด.

๓๖. ผู้ใดที่เห็นคนชั่วแต่มีฐานะร่ำรวย แล้วเขากล่าวว่า : เขาไม่ควรได้รับทรัพย์สินเหล่านี้เลย การพูดอย่างนี้ : อนุญาต. เป็นสิ่งที่ต้องห้าม.

๓๗. มนุษย์หากเพิกเฉยต่อหน้าที่ที่จำเป็นต้องปฏิบัติในศาสนา กระทำในสิ่งที่ต้องห้าม และเขาคิดดีต่ออัลลอฮ์ การคิดอย่างนี้คือการ : คิดไม่ดี. คิดดี ต่ออัลลอฮ์.

๓๘. มีบางคนคิดว่าหากเขาวิงวอนขอต่ออัลลอฮ์ด้วยรูปแบบที่ถูกต้องตามบทบัญญัติ อัลลอฮ์จะไม่ทรงตอบรับการวิงวอนนั้น การคิดอย่างนี้คือการ : คิดไม่ดี. คิดดี.

๓๙. คำพูดที่ว่า : (อัลลอฮ์ทรงอำนาจที่จะลงโทษคนดีและตอบแทนคนชั่ว) การคิดอย่างนี้คือการ : คิดไม่ดี. คิดดี.

๔๐. คำพูดที่ว่า : (ฉันมีสิทธิ์ได้รับตำแหน่งนี้มากกว่าคนนั้นซะอีก) การคิดอย่างนี้คือการ : คิดไม่ดี. คิดดี.

๔๑. คำพูดที่กล่าวแก่คนป่วยว่า : (อ่อนแอจัง) และ (ท่านสมควรแล้ว) และ (หากฉันมีความสามารถแน่นอนเรื่องแบบนี้คงไม่ประสบกับท่านแน่) การคิดอย่างนี้คือการ : คิดไม่ดี. คิดดี.

๔๒. คำพูดที่ว่า : (หากอำนาจอยู่ในมือของฉัน แน่نونฉันจะแต่งตั้งคนนั้นเป็นผู้ตัดสินศาสนา) ฮุกุมคือ : อนุญาต. ไม่อนุญาต.

๔๓. คำพูดที่ว่า : (หนทางแห่งความปลอดภัย) การคิดอย่างนี้คือการ : คิดไม่ดี. คิดดี.

๔๔. คำพูดที่ว่า : (สมควรแล้วที่เราจะไม่ประสบกับโรคภัยต่างๆ และให้เราในปัจจุบันยังชีพที่กว้างขวางขึ้น) เป็นการมองในแง่ : ร้าย. ดี.

๔๕. จำเป็นสำหรับทุกคนต้องมองตัวเองในแง่ : ร้าย. ดี.

๔๖. จำเป็นที่ท่านต้องมองตัวเองในแง่ร้ายเพื่อไม่让您หลงตัวเอง : ถูกต้อง. ผิด.

๔๗. จิตใจเป็นแหล่งรวมของทุกความชั่ว ที่มาจากการเห็นแก่ตัว และการอธรรม : ถูกต้อง. ผิด.

๔๘. ลำดับของหลักศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะการณ์มี : ๔ ลำดับ. ๕ ลำดับ. ๓ ลำดับ.

๔๙. ฮุกุมของผู้ปฏิเสธหลักการศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะการณ์ : ตกศาสนา. ไม่ตกศาสนา.

๕๐. คำว่า (ในจิตใจของฉันมีสิ่งหนึ่งที่มาจากการกำหนดสภาวะของอัลลอฮ์) คือ : เป็นการสงสัยและระแวงใจ. เป็นการปฏิเสธทั้งรู้ตัวและมั่นใจ.

๕๑. คำว่า (ในจิตใจของฉันมีสิ่งหนึ่งที่มาจากการกำหนดสถานะของอัลลอฮ) คือ :.....
และผู้พูดอย่างนี้ ตกศาสนาหรือไม่?.....
๕๒. ปากกา คือ : สิ่งแรกที่ถูกสร้างทั้งหมด สิ่งแรกที่ถูกสร้างตามที่เรามองเห็น.
๕๓. ธรรมเนียมปฏิบัติของชนในยุคก่อนในการคลี่คลายปัญหาที่คลุมเครือ ด้วยการถาม : บรรดาผู้รู้. บรรดานักบวช.
๕๔. การถามผู้รู้หลายท่านเป็นที่ยอนุญาต หากถาม : เพื่อให้เกิดความมั่นใจ. เพื่อเลือกปฏิบัติ. ทั้งหมดถูกต้อง.
๕๕. สิ่งที่คลุมเครือจะหมดไป หากนำเรื่องดังกล่าวกลับไปยัง : อัลลอฮและรอซูลของพระองค์. บรรดาผู้รู้.
๕๖. จำเป็นต้องระวังตัวเองให้ออกห่างจากการฟังสิ่งที่คลุมเครือ เพราะมันจะมีผลกระทบ : ถูกต้อง. ผิด.
๕๗. ผู้คนส่วนมากมักจะขัดแย้งกับคำสั่งของท่านบี ﷺ ด้วยการฟังสิ่งที่คลุมเครือแล้วเผยแพร่มัน : ถูกต้อง. ผิด.
๕๘. ไม่อนุญาตให้อ่านคัมภีร์อัดเตาร็อตของชาวยิว และอัลอินญีลและอื่นจากนั้น ถือเป็นการเลื่องที่ตีกว่า : ถูกต้อง. ผิด.
๕๙. การนำบทว่าด้วยเรื่องโทษของบรรดาผู้ที่ทำรูปต่างๆ เป็นการวางผิดพลาดของบรรดานักวิชาการบางท่าน เพราะบทนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ แต่เกี่ยวข้องกับเรื่องฟิกฮ (ศาสนบัญญัติ) ถูกต้อง. ผิด..
๖๐. โทษทัณฑ์ของผู้ถ่ายรูปรูปองค์ประกอบอยู่ : ๕ ส่วน. ๔ ส่วน. ๓ ส่วน.
๖๑. การถ่ายภาพเป็นการ สร้าง และประดิษฐ์โดยผู้ถ่ายภาพนั้น มีหุ้นส่วนกับอัลลอฮในเรื่องดังกล่าว : ถูกต้อง. ผิด.
๖๒. การถ่ายภาพ ปั้นภาพ เป็นบาปใหญ่ชนิดหนึ่ง เพราะเป็นการ : เลียนแบบบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา. กระทำเลยขอบเขต. เลียนแบบการสร้างของอัลลอฮ.
๖๓. การถ่ายภาพต้นไม้ ทะเล ภูเขา และแม่น้ำ เป็นที่ : อนุญาต. ต้องห้าม.
๖๔. การลบรูปภาพ ด้วยวิธี : การป้ายสีอื่นทับจนหาย. ตัดหัวรูปปั้นออก. ขูดใบหน้าออกจากภาพ. ที่สามารถกระทำได้ทั้งหมดตามสภาพ.
๖๕. หลุมศพที่มีเกียรติ มีสัญลักษณ์ด้านบนมัน คือ : เครื่องหมาย. การหล่อปูน. มีสีสันหลากหลาย. มีความโดดเด่นกว่าหลุมศพอื่นด้วยการประดับด้วยหินหรือดิน. ที่กล่าวมาถูกต้อง.
๖๖. การทำให้หลุมศพราบเรียบกับพื้น ด้วยวิธี : การทำตามแบบอย่างนบี. ทำให้โดยราบ รอบเรียบกับพื้น. ที่กล่าวมาถูกต้อง.
๖๗. การเก็บสะสมรูปภาพเพื่อเป็นการรำลึกเหตุการณ์เกียรติสิ่งที่ถ่าย : อนุญาต. ไม่อนุญาต.
๖๘. ผู้ที่สาบานพร้าเพื่อเขาเป็นคน : ที่เทิดทูนต่ออัลลอฮ. ไม่เป็นผู้ที่เทิดทูนต่ออัลลอฮ.
๖๙. ทุกการสาบาน มีทั้งตอนเริ่มต้น ช่วงระหว่าง ตอนสิ้นสุด : ถูกต้อง. ผิด.
๗๐. ความอ้วนโดยไม่ตั้งใจถือว่า : ถูกดำเนิน. ไม่ถูกดำเนิน.

การจำแนกประเภทและหลักเกณฑ์อันทรงคุณค่า

๗๑. บาปที่ยิ่งใหญ่ต้องมาพร้อมกับแรงจูงใจที่น้อย : ถูกต้อง. ผิด.
๗๒. การสาบานเมื่อมีเหตุจำเป็น หรือมีเหตุผลที่ดี : อนุญาต. ไม่อนุญาต
๗๓. การตีเด็กเล็ก : อนุญาตโดยไม่มีเงื่อนไข. อนุญาตโดยมีเงื่อนไข.
๗๔. สำหรับอัลลอฮ์นั้น มีพันธสัญญาต่อบรรดาบ่าวของพระองค์คือ : พวกเขาจะเคารพภักดีและไม่ตั้งภาคีใดๆต่อพระองค์. พระองค์จะไม่ลงโทษผู้ที่เขาไม่ตั้งภาคีใดๆต่อพระองค์.
๗๕. ทหารคือ จำนวนที่มีมากกว่า : ๔๐๐ นาย. ๑,๐๐๐ นาย และกองทัพที่ถูกให้ความหมายตรงข้ามกัน.
๗๖. คำว่าในหนทางของอัลลอฮ์คือ : เฉพาะการเจตนา. เฉพาะการปฏิบัติ. รวมถึงการเจตนาและการปฏิบัติ.
๗๗. เราต่อสู้กับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเพื่อประโยชน์สุขของพวกเขา คือการให้พวกเขาหลุดพ้นจากไฟนรก : ถูกต้อง. ผิด.
๗๘. การยกยอกทรัพย์สินขี้เลื่อยคือการปกปิดทรัพย์สินบางส่วนจากทรัพย์สินเฉยแล้วนำมาเป็นเจ้าของ : ถูกต้อง. ผิด. สุกมการยกยอกทรัพย์สินขี้เลื่อย : อนุญาต. เป็นสิ่งต้องห้าม. เป็นบาปใหญ่.
๗๙. ไม่อนุญาตให้ฆ่าบรรดาลูกๆของผู้ปฏิเสธศรัทธา สตรี นักบวช นักการศาสนา : ถูกต้อง ผิด.
๘๐. การฆ่าฆ่าและแยกชิ้นส่วนศพ การยกยอกทรัพย์สินขี้เลื่อย บิดพลิ้วสัญญา การฆ่าเด็กที่ไม่บรรลุนิติภาวะ : อนุญาต. ไม่อนุญาต.
๘๑. คำภาษีคุมครองถูกเรียกเก็บจาก : ชาวยิว คริสเตียนและชาวบูซาไฟ. บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหมด.
๘๒. คำพูดที่ว่า : “ อัลลอฮ์จะมีทรงตอบรับการกลับเนื้อกลับตัวของท่านอย่างเด็ดขาด ” สุกมว่าอย่างไร : อนุญาต. เป็นบาปใหญ่.
๘๓. คำพูดที่ว่า : “ ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ พระองค์จะไม่ทรงอภัยโทษแก่ผู้ใดที่ตั้งภาคี ” สุกมว่าอย่างไร : อนุญาต. เป็นบาปใหญ่.
๘๔. การเตือนในออกห่างจากถ้อยคำที่พลาดพลั้งในการตัดสินคนอื่น : เป็นเรื่องที่สามารถกระทำได้. อนุญาต. จำเป็น.
๘๕. การห้ามจากคำพูด ที่ว่า : “ อัลลอฮ์ไม่ทรงอภัยโทษแก่ชายคนหนึ่งที่มีชีวิต ” : ห้ามเฉพาะมุสลิมที่ฝ่าฝืน. การห้ามรวมทั้งมุสลิมและผู้ปฏิเสธศรัทธา.
๘๖. คำพูดต้องห้าม ที่ว่า ฉันขอความช่วยเหลือ... : ต่ออัลลอฮ์ โดยมอบหมายท่าน. ต่อท่านโดยมอบหมายอัลลอฮ์.
๘๗. คำว่า “ ฉัน ขอ ความ ช่วยเหลือ ต่อ อัลลอฮ์ โดย มอบหมาย ท่าน ” คือ :
๘๘. บทที่ว่าด้วยเรื่องการปกป้องรักษาของท่านนบี ﷺ อัลมุสต่อฟา เป็น : บทเอกเทศ. บทที่เคยกล่าวซ้ำ และในบทนี้มีการปกป้องรักษาของท่านนบีต่อหลักการให้เอกภาพแต่อัลลอฮ์ในด้าน : การกระทำ. ส่วนการพูด.
๘๙. คำว่า อัซซัยยิด : เป็นพระนามหนึ่งของอัลลอฮ์. ไม่ใช่เป็นพระนามหนึ่งของอัลลอฮ์.

๙๐. คำว่า อัซซัยยิด (ผู้เป็นนาย) นับว่าเป็นความหมายหนึ่งที่มาจากคำว่า อัศคอหมัด (ผู้เป็นที่พึ่ง).

๙๑. ความเป็นนายที่มีความหมายเฉพาะ ถือว่าอนุญาตเรียกได้ ซึ่งต่างจากความหมายทั่วไป : ถูกต้อง.
 ผิด.

๙๒. คุณลักษณะที่สวยงามและสูงส่งยิ่งของท่านนบี ﷺ : คือ บ่าวของอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์. มุฮัมหมัด บุตรของอับดุลลอฮ์.

๙๓. ชาวยิวเป็นกลุ่มชนที่ดีกว่าผู้ที่ปฏิเสธคุณลักษณะของอัลลอฮ์และให้ความหมายมั่นเป็นอย่างอื่นในบทนี้ และเป็นกลุ่มที่รู้จักอัลลอฮ์ดีที่สุด : ถูกต้อง. ผิด.

๙๔. บัลลังก์ عرش คือ : พระที่นั่งของพระองค์ كرسي
คือ :

๙๕. บทส่งท้ายของหนังสืออัตเตาฮีดดูเหมือนว่าผู้แต่งได้ให้ความสำคัญเป็นพิเศษด้วยกับหนังสือเล่มนี้ ประหนึ่งความหนักอึ้งของบรรดาชั้นฟ้า บัลลังก์ และพระที่นั่งของพระองค์ : ถูกต้อง. ผิด.และผู้แต่งได้เตือนผู้ปฏิเสธศรัทธาว่าพวกเขาไม่ได้ให้ความยิ่งใหญ่แก่อัลลอฮ์ตามควรแก่ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ดังนั้นท่านอย่าได้มีพฤติกรรมเฉกเช่นนั้นแต่จงเทิดทูนด้วยการให้ออกภาพ : ถูกต้อง. ผิด.

๙๖. นักวิชาการยุคอดีตให้คำนิยามคำว่า หลักความเชื่อที่ถูกต้อง العقيدة الصحيحة มีอยู่หลายชื่อเรียก เช่น :
 อัซซุนนะห์ อัชชารีอะฮ์. อัตเตาฮีด. อัลฟิกลุสอ์กัรบ. สิ่งทีกล่าวมาถูกต้อง.

สารบัญ

✿	สรุปบทต่างๆหนังสือการให้เอกภาพ ๖๗ บท.	4
✿	ส่วนที่ ๑ คำนำ มี ๕ บท.	12
✿	บทที่ ๑ ความจำเป็นของการให้เอกภาพ.	13
✿	บทที่ ๒ : ว่าด้วยเรื่อง ความประเสริฐของ เตาฮีด และสิ่งที่จะมาลบล้างความผิด.	21
✿	บทที่ ๓ : ว่าด้วยเรื่อง ผู้ใดก็ตามที่มีเตา ฮีดอย่างถูกต้องเขาจะได้เข้าสวรรค์โดยไม่ ถูกสอบสวน.	26
✿	บทที่ ๔ : ว่าด้วยเรื่องการเกรงกลัวจากการ ตั้งภาคี.	31
✿	บทที่ ๕ : ว่าด้วยเรื่องการเชิญชวนสู่การ ปฏิบัติตน ด้วยการกล่าวว่า ลาอิลา ฮะอิลลัลลอฮ์.	36
✿	แบบทดสอบส่วนที่ ๑ มี ๕ บท.	40
✿	ส่วนที่ ๒ การอธิบายความหมายหลักเตาฮีด มี ๙ บท.	48
✿	บทที่ ๖ : การอธิบายความหมายเตาฮีดและ คำปฏิญาณตนว่า ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ์.	48
✿	บทที่ ๗ : ว่าด้วยเรื่องของการทำซิริก ได้แก่ การสวมใส่ห่วงกำไลข้อมือหรือข้อเท้า หรือผูกเส้น หรืออื่น เพื่อเป็นการรักษาและป้องกันโรคร้าย.	51
✿	บทที่ ๘ : ว่าด้วยเรื่องห้ามการเสกเป่าและ การใช้ เครื่องรางของขลัง.	55

<p>❁ บทที่ ๙ : ว่าด้วยเรื่องผู้ทีขอความจำเริญสิริ มงคคจากตันไม้หรือกัอนหินหรือสิ่งอื่น ๆ.</p>	59
<p>❁ บทที่ ๑๐ : ว่าด้วยเรื่องการเช็ดเพื่อสิ่งอื่น นอกจากอัลลอฮ.</p>	62
<p>❁ บทที่ ๑๑ : ว่าด้วยเรื่องการห้ามเช็ดสัตว์ เพื่ออัลลอฮในสถานทีที่มีการเช็ดเพื่อสิ่งอื่น.</p>	65
<p>❁ บทที่ ๑๒ : ว่าด้วยเรื่องการบนบานต่อสิ่ง อื่นนอกจากอัลลอฮ ถือเป็นซิริก.</p>	68
<p>❁ บทที่ ๑๓ : ว่าด้วยเรื่องการขอความ คั้มครองต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮเป็นการตั้งภาคี (ขอในสิ่งทีอัลลอฮเท่านั้นมีความสามารถ).</p>	69
<p>❁ บทที่ ๑๔ : ว่าด้วยเรื่องการขอความ คั้มครองและขอวิงวอนจากสิ่งอื่น นอก จากอัลลอฮเป็นการตั้งภาคี.</p>	71
<p>❁ แบบทดสอบส่วนที่ ๒ มี ๙ บท.</p>	73
<p>❁ ส่วนที่ ๓ : เรื่องการอืบาตะฮัฎกัตต่อสิ่งอื่น นอกจากอัลลอฮนั่นเป็นทีไม่ฆะ มี ๔ บท.</p>	78
<p>❁ บทที่ ๑๕ : คำตรัสของพระองคัที่ว่า : พวก เขาจะให้สิ่งทีบังเกิดอันใดมีหุ้่นส่วน (กับ พระองคั) ทั้ง ๆ ทีพวกมันถูกบังเกิดขึ้นกระนั้น หรือ ? ” และพวกมันไม้สามารถให้ความ ช่วยเหลื่อใด ๆ แก่พวกเขา และทั้งไม้สามารถ ช่วยเหลื่อตัวของพวกเขาเองด้วย ซู เราะฮุ้ลอะรอฟ อายะฮั ๑๙๑-๑๙๒.</p>	78

<p>☀ บทที่ ๑๖ : คำตรัสของพระองค์ที่ว่า : การ ชะฟาอะฮ์ จะไม่เกิดประโยชน์อันใด ณ ที่ พระองค์ นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงอนุญาตแก่เขา จนกระทั่งเมื่อความหวาดกลัวได้คลายจากจิตใจ ของพวกเขา พวกเขา กล่าวว่า “ พระเจ้าของพวกเขา ท่านได้ตรัสอะไรนะ ? “ พวกเขา กล่าวว่า " สัจ ธรรม และพระองค์เป็นผู้ทรงสูงสุด ผู้ทรงยิ่งใหญ่ ซูเราะฮ์ชะบะ อายะฮ์ ๒๓.</p>	<p>.....</p>	<p>81</p>
<p>☀ บทที่ ๑๗ : ว่าด้วยเรื่องอัชชะฟาอะฮ์ (การ ขอกนกลางให้ช่วยไกล่เกลี่ย).</p>	<p>.....</p>	<p>85</p>
<p>☀ บทที่ ๑๘ : คำตรัสของพระองค์ที่ว่า : แท้จริง เจ้าไม่สามารถที่จะชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ ผู้ที่เจ้ารักได้ แต่อัลลอฮ์ทรงชี้แนะทางที่ถูกต้อง แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และพระองค์ทรงรู้ดี ยิ่งถึงผู้ที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง ซูเราะฮ์ เกาะศ็อศ อายะฮ์ ๕๖.</p>	<p>.....</p>	<p>88</p>
<p>☀ แบบทดสอบส่วนที่ ๓ มี ๔ บท.</p>	<p>.....</p>	<p>90</p>
<p>☀ ส่วนที่ ๔ : เรื่องสาเหตุการปฏิเสธศรัทธา ของมนุษย์ มี ๔ บท.</p>	<p>.....</p>	<p>94</p>
<p>☀ บทที่ ๑๙ : เรื่องสาเหตุการปฏิเสธศรัทธา ของมนุษย์ และการละทิ้งศาสนาของพวกเขา คือ การกระทำเลยเถิดในตัวของบรรดาคนดี.</p>	<p>.....</p>	<p>94</p>

<p>❖ บทที่ ๒๐ : เรื่องมีหลักฐานระบุโทษหนักสำหรับผู้ที่เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ บริเวณสุสานของคนดี แล้วหากเขาได้ไปทำการเคารพอิบาดะฮฺต่อสุสานนั้นโทษจะเป็นอย่างไร ?</p>	98
<p>❖ บทที่ ๒๑ : เรื่องการเลยเถิดในเรื่องศาสนา ต่อหลุมศพของบรรดาคนดีจะทำให้สุสานกลายเป็นที่บูชา และถูกสักการะนอกเหนือจากอัลลอฮฺ</p>	102
<p>❖ บทที่ ๒๒ : เรื่องการปกป้องของท่านนบีอัลมุศฏอฟาในหลักเตาฮีด และปิดกั้นทุกช่องทางที่จะทำให้เกิดการตั้งภาคี.</p>	104
<p>❖ ส่วนที่ ๕ : ลบล้างข้อครหาที่ว่า แท้จริงการตั้งภาคีจะไม่ปรากฏในยุคประชาชาตินี้หรือในแถบอาหรับอีกต่อไป.</p>	106
<p>❖ บทที่ ๒๓ : เรื่องมีหลักฐานบอกว่าบางส่วนของประชาชาตินี้ จะทำการสักการะสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺ.</p>	106
<p>❖ แบบทดสอบส่วนที่ ๔ และ ๕ มี ๕ บท.</p>	111
<p>❖ ส่วนที่ ๖ : การงานต่างๆ ของชัยฏอนมารร้าย มี ๗ บท.</p>	115
<p>❖ บทที่ ๒๔ : เรื่องมีหลักฐานโทษของการทำไสยศาสตร์.</p>	115
<p>❖ บทที่ ๒๕ : เรื่องสิ่งใดบ้างที่นับว่าเป็นชนิดของการทำไสยศาสตร์.</p>	119
<p>❖ บทที่ ๒๖ : เรื่องมีหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องหมอดูและอื่นๆ.</p>	121

❖ บทที่ ๒๗ : เรื่องการรักษาป่าเป่าผู้ป่วยที่ถูก คาถาเวทมนตร์.	124
❖ บทที่ ๒๘ : ว่าด้วยเรื่องการถือโชคกลาง.	126
❖ บทที่ ๒๙ : ว่าด้วยเรื่องโหราศาสตร์.	131
❖ บทที่ ๓๐ : ว่าด้วยเรื่องการขอฝนจาก ดวงดาว.	133
❖ แบบทดสอบตอนที่ ๖ มี ๗ บท.	137
❖ ส่วนที่ ๗ : การงานของหัวใจ มี ๙ บท.	143
❖ บทที่ ๓๑ คำรัสของพระองค์ที่ว่า : “และใน หมู่มนุชย์นั้น มีผู้ที่ยึดถือบรรดาศักดิ์อื่น จากอัลลอฮฺ ซึ่งพวกเขารักภาคีเหล่านั้น เช่นเดียวกับรักอัลลอฮฺ” ซูเราะฮฺอัลบะเกาะ เราะห์ อายะฮ์ ๑๖๕.	143
❖ บทที่ ๓๒ คำรัสของพระองค์ที่ว่า : “แท้จริง ชัยฏอนนั้นมันข่มขู่ได้เฉพาะบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตาม มันเท่านั้น ดังนั้นพวกเขาจงอย่าได้กลัวพวกมัน และจงกลัวข้าเถิดหากพวกเขาเป็นผู้ศรัทธา” ซู เราะฮฺออลาอิมรอน อายะฮ์ ๑๗๕.	147
❖ บทที่ ๓๓ : คำรัสของพระองค์ที่ว่า : และ แต่อัลลอฮฺนั้นพวกเขาจงมอบหมายเถิด หากพวก ท่านเป็นผู้ศรัทธา ซูเราะฮฺอัลมาอิดะฮฺ อายะฮ์ ๒๓.	151
❖ บทที่ ๓๔ : คำรัสของพระองค์ที่ว่า : แล้ว พวกเขาปลอดภัยจากอุบายของอัลลอฮฺกระนั้น หรือ ไม่มีใครมั่นใจว่าจะปลอดภัยจากอุบาย ของอัลลอฮฺ นอกจากกลุ่มชนที่ขาดทุนเท่านั้น ซู เราะฮฺอัลอะรอฟ อายะฮ์ ๙๙.	154

<p>❖ บทที่ ๓๕ : เรื่องส่วนหนึ่งของการศรัทธา คือ การอดทนต่อกำหนดสภาวะการณ์ต่างๆ ของอัลลอฮฺ.</p>	156
<p>❖ บทที่ ๓๖ : ว่าด้วยเรื่องการโอ้อวด.</p>	159
<p>❖ บทที่ ๓๗ : ส่วนหนึ่งจากการตั้งภาคี คือการทำงานเพื่อจุดมุ่งหมายทางโลกเพียงอย่างเดียว.</p>	161
<p>❖ บทที่ ๓๘ : ว่าด้วยเรื่องของผู้ที่ภักดีต่อบรรดาผู้รู้และบรรดาผู้ปกครองในการห้ามสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงอนุมัติ และอนุมัติในสิ่งที่พระองค์ทรงห้ามไว้ แน่แน่นอนว่าเขาได้ยึดเอาบรรดาผู้รู้และบรรดาผู้ปกครองเป็นพระเจ้านอกเหนือจากอัลลอฮฺ.</p>	165
<p>❖ บทที่ ๓๙ : คำดำรัสของพระองค์ที่ว่า : เจ้ามิได้มองดูบรรดาผู้ที่อ้างตนว่าพวกเขาศรัทธาต่อสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้าและสิ่งที่ถูกประทานลงมาก่อนเจ้าดอกหรือ ? โดยที่เขาเหล่านั้นต้องการที่จะให้การแก้อัญญาอูซุด ทั้ง ๆ ที่พวกเขาถูกใช้ให้ปฏิเสธมันและขัยญอนันั้นต้องการที่จะให้พวกเขาหลงทางที่ห่างไกล ชูเราะฮ์อัลนิจะฮฺ อายะฮ์ ๖๐.</p>	167
<p>❖ แบบทดสอบส่วนที่ ๗ มี ๙ บท.</p>	170
<p>❖ ส่วนที่ ๘ : การให้เอกภาพต่อพระนามและคุณลักษณะ มี ๑ บท.</p>	176
<p>❖ บทที่ ๔๐ : เรื่องผู้ใดปฏิเสธส่วนหนึ่งจากพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮฺ.</p>	176
<p>❖ แบบทดสอบส่วนที่ ๘ มี ๑ บท.</p>	183
<p>❖ ส่วนที่ ๙ : ส่วนที่ต้องห้ามและนับว่าเป็นการตั้งภาคี มี ๒๖ บท.</p>	186

<p>❖ บทที่ ๔๑ คำดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า : “พวกเขาตระหนักดีในความโปรดปรานของอัลลอฮฺ แต่แล้วพวกเขาก็ปฏิเสธมัน” ซูเราะฮฺอันนะหฺลฺ ๘๓ (จึงนับได้ว่า การปฏิเสธความโปรดปรานของอัลลอฮฺเป็นการตั้งภาคี).</p>	186
<p>❖ บทที่ ๔๒ : ว่าด้วยคำดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า “ ดั่งนั้นพวกเจ้าอย่าได้ทำให้อัลลอฮฺมีภาคีใดๆ หิ้งๆที่พวกเจ้านั้นก็ทราบดี ” (คำอธิบาย ภาคีที่ถูกลำมาเทียบเคียงอัลลอฮฺ).</p>	188
<p>❖ บทที่ ๔๓ : ว่าด้วยโทษของผู้ที่ไม่ยอมรับในการสาบานต่ออัลลอฮฺ (ซึ่งนับว่าเป็นบาบใหญ่).</p>	190
<p>❖ บทที่ ๔๔ : ว่าด้วยคำพูดที่ว่า สิ่งที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ และท่านประสงค์.</p>	191
<p>❖ บทที่ ๔๕ : ว่าด้วยเรื่อง ใครก็ตามที่ได้คำทอกาลเวลาเท่ากับว่าเขาได้ก่อความรำคาญต่ออัลลอฮฺ.</p>	193
<p>❖ บทที่ ๔๖ : ว่าด้วยการตั้งชื่อว่า “ผู้พิพากษาเหนือเหล่าผู้พิพากษาทั้งหลาย (ผู้พิพากษาสูงสุด)” และอะไรทำนองนี้ (มีคำสั่งห้าม).</p>	195
<p>❖ บทที่ ๔๗ : ว่าด้วยการให้เกียรติต่อพระนามของอัลลอฮฺ และการเปลี่ยนชื่อเดิมเพื่อเป็นการให้เกียรติต่ออัลลอฮฺ.</p>	196
<p>❖ บทที่ ๔๘ : การดูหมิ่น ล้อเล่นด้วยสิ่งหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับ อัลลอฮฺ อัลกุรอาน หรือท่านรอซูล ﷺ.</p>	197

- ❖ บทที่ ๔๙ : ดำรัสของพระองค์ที่ว่า : และเมื่อเราได้ให้เขาลืมรสความเมตตาจากเรา หลังจากความทุกข์ยากได้ประสบแก่เขา แน่نونเขาก็จะกล่าวว่า นี่คือความสามารถของฉัน ซูเราะฮฟูศสิลัต อายะฮ์ ๕๐. 200
- ❖ บทที่ ๕๐ : ดำรัสของพระองค์ที่ว่า : ครั้นเมื่อพระองค์ได้ทรงประทานให้เขาทั้งสองซึ่งบุตรที่สมบุรณ์ เขาทั้งสอง ก็ให้มีบรรดาภาคีขึ้นแก่พระองค์ ในสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้แก่เขาทั้งสอง อัลลอฮุนั้นทรงสูงเกินกว่าที่พวกเขาให้มีภาคีขึ้น ซูเราะฮอัลอะรอฟ อายะฮ์ ๑๙๐. 203
- ❖ บทที่ ๕๑ : ดำรัสของพระองค์ที่ว่า : และอัลลอฮุนั้นมีบรรดาพระนามอันสวยงาม ดังนั้นพวกเจ้าจงเรียกหาพระองค์ด้วยพระนามเหล่านั้นเถิด และจงปล่อยบรรดาผู้ที่ทำให้เณ ในบรรดาพระนามของพระองค์เถิด พวกเขา นั้นจะถูกลดโทษในสิ่งที่พวกเขากระทำ ซูเราะฮอัลอะรอฟ อายะฮ์ ๑๘๐. 206
- ❖ แบบทดสอบครั้งที่ ๑ ของส่วนที่ ๙ มี ๑๑ บท. 208
- ❖ บทที่ ๕๒ : เรื่องห้ามกล่าวสลาม (ขอความศานติสุขประสบแด่อัลลอฮ).
- ❖ บทที่ ๕๓ : เรื่องการกล่าวคำวิงวอนว่า โอ้อัลลอฮ ขอพระองค์ทรงอภัยโทษหากพระองค์ทรงประสงค์. 215
- ❖ บทที่ ๕๔ : เรื่องการห้ามเรียกผู้อยู่ใต้การปกครองว่า ทาส บ่าว. 216

❖ บทที่ ๕๕ : ว่าด้วยเรื่องห้ามปฏิเสธคำขอของผู้ที่กล่าวอ้างคำขอของเขาถึงอัลลอฮฺ.	218
❖ บทที่ ๕๖ : ว่าด้วยเรื่องห้ามขอลสิ่งใดๆด้วยการอ้างพระพักตร์ของอัลลอฮฺเว้นแต่การขอในเรื่องสวรรค์.	220
❖ บทที่ ๕๗ : ว่าด้วยเรื่องการใช้คำว่า : หากว่า (มีรายละเอียด).	221
❖ บทที่ ๕๘ : ว่าด้วยเรื่องห้ามแข่งด่าสายลม (พอใจกับการกำหนดสภาพการณ์).	223
❖ บทที่ ๕๙ : ว่าด้วยคำตำราอัลลอฮฺที่ว่า : “พวกเขาคาดเดาเกี่ยวกับอัลลอฮฺในทางที่ไม่ถูกต้องเช่นเดียวกับพวกที่อยู่ในสมัยมงาย (ญายิลียะห์) พวกเขาถือว่าว่ามีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากกิจการนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของเราบ้างไหม ? จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดว่าแท้จริงกิจการทั้งหมดนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺเท่านั้น” ซูเราะฮฺอาลาอิมรอน อายะฮ์ ๑๕๔.	224
❖ บทที่ ๖๐ : ว่าด้วย เรื่องโทษของผู้ที่ไม่เชื่อเรื่องกำหนดสภาพการณ์ (ส่วนหนึ่งจากการปฏิเสธศรัทธาใหญ่).	226
❖ บทที่ ๖๑ : ว่าด้วยเรื่องโทษของผู้ทำรูปต่างๆ (การคาดโทษที่หนักหน่วง).	231
❖ บทที่ ๖๒ : ว่าด้วยเรื่องห้ามการสาบานพร้าเพรื่อและการสาบานเท็จ (จากการห้ามนั้นเพื่อให้ความยิ่งใหญ่ต่ออัลลอฮฺ).	233
❖ บทที่ ๖๓ : เรื่องการให้มีความรับผิดชอบในเรื่องของอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ (การบริสุทธิ์ใจและปฏิบัติตาม).	235

<p>❖ บทที่ ๖๔ : เรื่องการสาบานต่ออัลลอฮฺ (ในเชิงตัดพ้อ ตีกรอบความคิดตนเองเป็นที่ตั้ง).</p>	238
<p>❖ บทที่ ๖๕ : บทว่าด้วยเรื่องการห้ามขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮฺ โดยพึ่งสิ่งอื่นที่พระองค์ทรงสร้าง (เพื่อแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์อย่างสมบูรณ์).</p>	239
<p>❖ บทที่ ๖๖ : บทว่าด้วยเรื่องการปกป้องรักษาหลักการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺของท่านนบีมุฮัฒหมัดและการปิดกั้นหนทางที่จะนำไปสู่การตั้งภาคีทุกรูปแบบ (แม้กระทั่งสำนวนต่างๆ).</p>	239
<p>❖ ส่วนที่ ๑๐ : บทส่งท้าย มี ๑ บท.</p>	241
<p>❖ บทที่ ๖๗ คำรัสของพระองค์ที่ว่า : “ และพวกเรามีได้ให้ความยิ่งใหญ่แต่อัลลอฮฺอันพืงมีต่อพระองค์อย่างแท้จริง และแผ่นดินนี้ทั้งหมดเป็นเพียงกำพระหัตถ์หนึ่งของพระองค์ในวันกียามะฮฺ และชั้นฟ้าทั้งหลายจะม้วนกลิ้งด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์มหาบริสุทธิ์ยิ่งแต่พระองค์ และพระองค์ทรงสูงส่งเหนือจากสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคี ”. ซูเราะฮฺอัลอันอาม อายะฮฺ ๙๑.</p>	241
<p>❖ แบบทดสอบส่วนที่ ๙ และบทส่งท้าย มี ๑๖ บท.</p>	245
<p>❖ สารบัญ.</p>	251